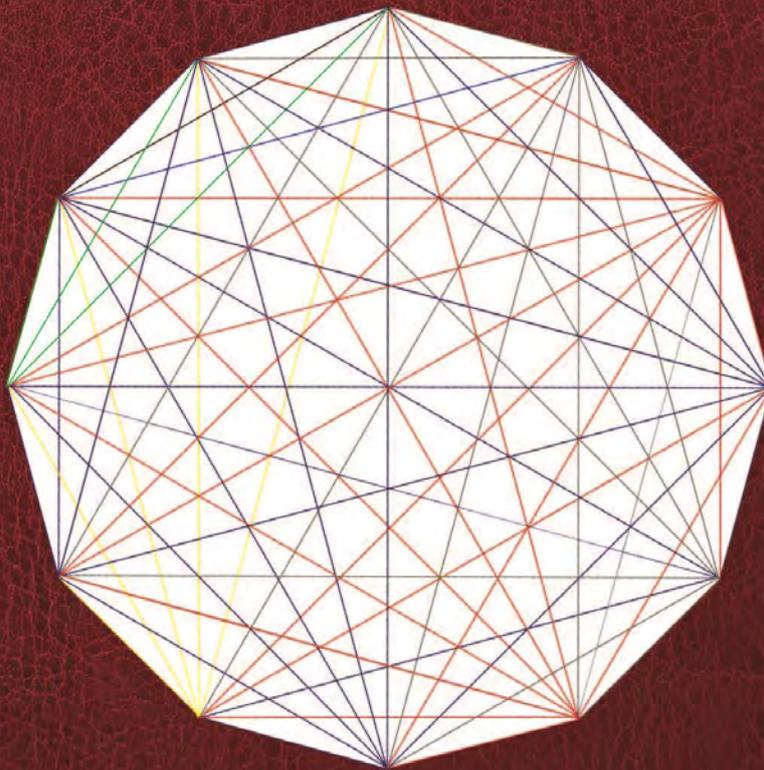

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ

Δοκίμιο εσωτερικής θέωσης

Αυτό το βιβλίο ανήκει σε αυτόν που θα σταθεί να στοχαστεί τον λόγο που βοά μέσα του, και πρέπει ο ίδιος να σκάψει το πηγάδι του, έως ότου αναβλύσει καθαρό νερό από την ουσία του, που δεν διαφέρει του άρρητου πατέρα αγαθού.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΩΝΙΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΩΝΙΤΗΣ

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ

*Αυτό το βιβλίο ανήκει σε αυτόν που θα σταθεί να στοχαστεί τον λόγο
που βοά μέσα του, και πρέπει ο ίδιος να σκάψει το πηγάδι του,
έως ότου αναβλύσει καθαρό νερό από την ουσία του, που δεν διαφέρει
του άρρητου πατέρα αγαθού.*

*Η αλήθεια είναι ένα γεγονός που είναι υπαρκτό
μέσα σου και δεν είναι μάθηση στον κόσμο της ύλης
αλλά ανάγνωση.*

10/5/17

Copyright © 2018 Δημήτριος Σωνίτης

Όλα τα έργα των Εκδόσεων Ανατολικός προστατεύονται από τους νόμους προστασίας πνευματικών δικαιωμάτων. Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή των έργων (ή τμημάτων αυτών) με οποιονδήποτε τρόπο, χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη ή του συγγραφέα.

Εκδόσεις Ανατολικός
Λέκκα 23-25, Αθήνα
Τ.: 210.3827910 / 210.6776303
www.anatolikos.gr

ISBN: 978-618-5136-32-1

*Η επίγνωση η οποία ασπάζομαι δεν είναι ανθρώπινη διότι ουδέποτε
ο άνθρωπος κατανόησε το αγαθό εάν δεν εγένετο προς αυτόν
θείες παρεμβάσεις.*

*Επομένως, ότι κατανοούμε εάν δεν ενέχει αυτήν την υπερκόσμια αρχή είναι
ανθρώπινο κατασκευάσμα που μας πληροφορεί εντός της ικανότητας
της αντίληψής μας.*

*Εάν δεν γίνει πλήρης ο άνθρωπος μέσα στον άνθρωπο μόνος απομένει
στην γη. Κουφάρι χωρίς ζωή, αισθήσεις που διαγωνίζονται από γενεά
σε γενεά, αποδίδοντας σε αυτόν το πόνημα της αδικίας του να υπάρχει
σε βάρος άλλων. Διότι πάντοτε ο άδικος σε βάρος άλλων ζούσε και έκανε
τον εγωισμό του εξουσία. επειδή ήταν άπορος στον εαυτό του
και φοβικός, καθώς εγνώριζε ότι:*

στο τέλος του δρόμου υπάρχει γι' αυτόν η κρίση.

*Η κρίση όμως για τον καθένα μας είναι η αβάσταχτη θέλησή σου
να αρνείσαι την συμμετοχή σου στην αδικία.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ- Η ΠΤΩΣΗσελ 11
2. Η ΔΙΑΓΝΩΣΗ.....σελ 40
3. ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ.....σελ 53
4. ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ.....σελ 56
5. ΜΙΑ ΠΟΡΕΙΑ.....σελ 63
6. ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ.....σελ 71
7. ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ.....σελ 81
8. ΣΩΤΗΡΙΑ.....σελ 100
9. ΠΡΟΣΕΥΧΗ.....σελ 108
10. ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ.....σελ 128
11. ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.....σελ 137
12. ΑΓΑΠΗ.....σελ 139
13. ΑΙΩΝΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΜΟΡΦΕΣ.....σελ 141
14. ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ.....σελ 142
15. ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ.....σελ 145
16. ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ.....σελ 152
17. ΧΡΟΝΟΣ.....σελ 162
18. Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.....σελ 164
19. ΕΞΟΥΣΙΑ.....σελ 175
20. ΜΙΚΡΕΣ ΤΟΜΕΣ ΣΕ ΜΕΓΑΛΑ ΘΕΜΑΤΑ.....σελ 178
21. ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΕΙΣ.....σελ 185
22. ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΘΕΟΤΗΤΟΣ.....σελ 192
23. ΠΕΡΙ ΚΑΚΙΑΣ.....σελ 194
24. ΠΕΡΙ ΣΩΜΑΤΩΝ.....σελ 202
25. ΠΕΡΙ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ.....σελ 213
26. ΑΓΑΠΗ.....σελ 215
27. ΒΙΩΜΑΤΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ.....σελ 219
28. Ο ΤΡΟΠΟΣ ΠΟΥ ΒΛΕΠΩ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ.....σελ 234
29. ΧΡΕΟΣ.....σελ 237
30. ΠΕΡΙ ΤΙΜΩΡΙΑΣ.....σελ 240
31. ΑΓΩΓΗ.....σελ 243
32. ΤΟ ΣΩΜΑ.....σελ 249
33. ΠΙΣΤΙΣ.....σελ 251
34. ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΕΙΣ.....σελ 255
35. ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΜΟΡΦΕΣ- ΣΚΕΠΤΟΜΟΡΦΕΣ.....σελ 260
36. ΚΑΛΟΣΥΝΗ- ΤΟ ΚΑΛΟ.....σελ 265
37. ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ.....σελ 271

38. Η ΕΛΞΗ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ.....σελ 272
39. ΑΠΛΗΣΤΙΑ.....σελ 276
40. Η ΖΩΗ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΣ.....σελ 278
41. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ.....σελ 281
42. ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ.....σελ 283
43. ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΜΟΥ.....σελ 287
44. ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ.....σελ 293
45. ΑΙΡΕΣΗ.....σελ 296
46. ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ.....σελ 299
47. ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....σελ 301

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΙΤΙΑ: η πορεία πάνω στη γη μου δημιούργησε την τάση να ψηλαφώ τον εαυτό μου. Να επιθυμώ να ξεδιψάσω μέσα στην αλήθεια. Να γνωρίσω εκείνη τη σταθερά που όπως ο ήλιος θα με άγει προς τα πάνω. Δεν θεωρώ τον εαυτό μου ευφυή, ούτε στάθηκα σε αυτούς που γεννήθηκαν σε σταθερές και ευνοϊκές συνθήκες ζωής. Πληροφορήθηκα για τη ζωή μέσα από το σύστημα και διδάχτηκα να μιμούμαι τα των άλλων όπου η κοινωνία αποδέχεται. Ο κόσμος όλος είναι ο ορατός. Εκείνος που φανερώνεται για να εξυπηρετήσει την άρχουσα τάξη της γης, και πιο πάνω τα όντα που ζουν "έξω" από αυτό που ομολογούμε με τις αισθήσεις μας. Δεν ήμουν από εκείνους που είδαν το "φως" όταν γεννήθηκαν, τους τυχερούς, αλλά αντιθέτως, από κάθε άποψη, γεννήθηκα καταβυθισμένος στο σκοτάδι. Για να θεωρήσω την αλήθεια επέρασα από εκείνα τα στάδια της ανυπαρξίας, του ψεύδους, του αδιάφορου, του άλλου, της λήθης, της ημιμάθειας.

Ο μοναδικός μου σύμμαχος είναι έως σήμερα μια ικανότητα να αντιλαμβάνομαι την πλάνη πριν με καταπιεί. Μοναχικός οδοιπόρος εγώ, σε σταυροδρόμια της ζωής σταμάτησα να αφουγκραστώ για ολίγο, και πάλι σήκωσα το δισάκι μου και ξεμάκρυνα.

Αισθάνομαι την ανάγκη να αφήσω το μέλι που με κόπο αποταμίευσα, μιας και αυτό που θεωρώ αλήθεια δεν βρίσκεται ούτε εύκολα, ούτε ορατά, καθώς αυτό που πιστεύω αληθές, υπάρχει μόνον μέσα μας. Κάθε τι άλλο, μας πληροφορεί, μας διεγείρει, ώστε να μην χαθούμε. Σημάδια άφησαν οι σοφοί και ικανοί στο διάβα των αιώνων που ομοιάζουν σαν τα άστρα του ουρανού τη νύχτα. Δεν είναι εκείνα το φως αλλά συγκρατούν το φως για τους υπόλοιπους. Πρέπει ο άνθρωπος να ωριμάσει στη Γη. Να αρχίσει να πεινά, να έχει την ανικανοποίηση και την προσμονή για κάτι. Αυτό το κάτι που δεν υπάρχει στα σχολεία του συστήματος, ούτε γραμμένο στα βιβλία, αλλά πρέπει σαν τον Οδυσσέα να ανακαλύψεις πάνω στον εαυτό σου, όταν εσύ το βρεις, θα σε βρει και εκείνος. Αυτή η αλήθεια, επειδή δεν είναι ήχος αλλά εσωτερική επίγνωση που δίδεται στον καθένα που θα σταθεί στη σιωπή του εαυτού του, για να ακούσει τον Θεό του από μέσα του.

Θεώρησα λοιπόν ορθό να σας πληροφορήσω για όλα όσα, δυσνόητα ή απλά, εννόησα. Αισθάνομαι να αφήσω στα παιδιά μου αυτόν τον λόγο εάν θελήσουν στο

μέλλον να πατήσουν στα σημάδια της επίγνωσής μου, σαν αρχή της δικής τους διαδρομής. Αυτή είναι η περιουσία μου και τα περισσότερα που "διδάχτηκα" και τα "ένοιωσα" εσωτερικώς. Τίποτα από όσα αναφέρω δεν είναι υποχρέωσή σας σε κάτι, και ούτε είναι υποχρεωτικό ως πίστης, διότι πιστεύω πως ότι γεννάται, πρέπει να γεννάται από μέσα μας, και όχι από ρήματα του κόσμου. Θεώρησα ανάγκη να καταθέσω αλήθεια σε αυτούς που αγαπώ. Πιστεύω ότι το πιο πολύτιμο στον κόσμο αυτόν, δεν είναι ο χρυσός, ή το εγώ, αλλά η αλήθεια πέραν κάθε ιδιοτέλειας.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ

Είναι η ουσία να γνωρίζεις κανείς το όνομά του. Το όνομα ενός ελάχιστου από εμάς (το υπόλοιπο) είναι αυτό που γεννήθηκε και έγινε από την ψυχή μας, πριν ο κόσμος αυτός δημιουργηθεί.

Η ανάγκη να γεννηθεί τούτος ο γραπτός λόγος έγινε πλήρωμα όταν εννόησα το άλγος το οποίο υφιστάμεθα από δυνάμεις "εσωτερικές" και εξωγενείς που είναι αδύνατον να αντιληφθούμε πλήρως. Εντούτοις, ζούμε και υπάρχουμε σε αυτό το καθεστώς.

Είμαι και εγώ ένας από εκείνους που υποφέρουν επειδή και μόνον δεν υπάρχουν μέσα στη ζωοποιημένη Αγάπη του Αγαθού Ύψιστου Πατέρα. Δεν σας ομιλώ σαν να είμαι έξω απ' ότι βιώνετε, αλλά μέσα από τον πόνο και την ανάγκη της εκζήτησης ενός άλλου κόσμου, πίσω από τις αισθήσεις. Δεν είμαι συγγραφέας, ούτε και λόγιος, αλλά διακατεχόμενος της ανάγκης να αφήσω την δική μου πνοή ζωής έτσι όπως την παρέλαβα και τη ζω. Το βιβλίο αυτό, αφού φανερώσει τα παθήματά μας πάνω στη Γη και σας ξεναγήσει σε απόλυτους κόσμους που ουδείς οφθαλμός είδε ποτέ, θα σας γεμίσει με ελπίδα. Σας βεβαιώ, ότι εάν δεν σας παρέδιδα την ελπίδα, ουδέποτε θα έγραφα αυτές τις γραμμές.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ

Είναι δύσκολο και δυσνόητο να εισάγουμε μια νέα αντίληψη. Εντούτοις, θα επικαλεστώ το Ανώτερο νοητικό που έχει τον μηχανισμό να συλλαμβάνει νοήματα αντί λέξεων, καθώς ο περιορισμένος γραπτός λόγος δημιουργεί ελλείψεις και κινείται στα όρια της πλάνης και του ειδώλου. Κάθε προσέγγιση του αοράτου στο ορατό εγκυμονεί κινδύνους, περισσότερο όταν υπάρχει η ιδιοτέλεια.

Η ΑΡΧΗ, αυτός που ο Ιησούς ονόμασε Πατήρ επί Γης, είναι ΑΡΡΗΤΟΣ, ΑΕΝΑΟΣ, ΑΠΕΙΡΟΣ, ΑΪΔΙΟΣ, ΑΦΘΑΡΤΟΣ, ΑΝΟΛΕΘΡΟΣ, ΕΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ, ΑΓΑΘΟΣ. Είναι αυτό που γεννιέται και γίνεται ασταμάτητα. Είναι ο αγέννητος και αθάνατος ον. Το σύνολο των εννοιών είναι ένα μέρος απ' όσο είμαστε σε θέση να αντιληφθούμε. Όταν λοιπόν ονομάζουμε τον ουράνιο Πατέρα, έχουμε υπ' όψιν ότι κάθε μια από αυτές τις έννοιες εμπεριέχεται στο όνομα πατέρας. Ο Πατέρας στο εξής είναι από ΠΝΕΥΜΑ και ΨΥΧΗ.

ΠΝΕΥΜΑ: είναι ο ΝΟΥΣ ΘΕΟΣ, ο οποίος έκφανται (εκδηλώνεται) δια της ψυχής.

ΨΥΧΗ: είναι η ενέργεια (δυνάμεις) που διενεργείται προς κάθε πράξη, νοητή ή ορατή (όταν αναφέρομαι στον όρο ορατή, αναφέρομαι στην πνευματική όραση πρωτίστως, όχι μόνο στην ύλη).

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΓΕΝΝΑ. Δεν δημιουργεί. Η γέννηση είναι κάτι που ουδέποτε πριν ήρθε σε ύπαρξη και είναι μοναδικό. Η μοναδικότητά του, που μέλλει να φανερωθεί, είναι το όνομά του, δημιουργία προϋποθέτει, πρότυπο, υπόδειγμα, πάνω στο οποίο ο καθένας εκφράζει το ιδιαίτερο του εαυτού του. Ότι εξήλθε από τον πατέρα είναι ίδιο με αυτόν, δηλαδή φέρει πνεύμα και ψυχή. Αυτή η ψυχή είναι ομοούσια του πατέρα, έχει τα ίδια χαρακτηριστικά, ένα από τα οποία είναι να γνωρίζει τη φύση της. Την ουσία από την οποία ήρθε σε γέννηση, σε ζωή, ως τρόπος έκφρασης και έξω από τον πατέρα. Έτσι, ο κάθε γεννημένος από τον πατέρα είναι μια από τις άπειρες εκφάνσεις του πατέρα, ο ίδιος ο πατέρας.

Ο καθένας μέσα στο άπειρο φέρει την ΑΓΑΘΗ συνειδητότητα που είναι η ψυχή που ενώ εκφράζει τη διαφορετικότητα αυτή ενοποιεί, είναι ο συνολικός (σύμπας) ένας - ΑΠΕΙΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ" (ΟΥΡΑΝΟΣ = ΟΤΙ ΥΨΗΛΟΝ). Το σύνολο αυτό είναι ο ΠΑΤΕΡΑΣ, οι εκφάνσεις του πατέρα, δηλαδή οι πνευματοψυχές. Υιοί του λαμβάνουν φως και το δημιουργούν μέσα από την δική τους έκφανση-ζωή-δημιουργία. Η υπερχείλιση του λόγου της έκφρασης της ζωής γίνεται ο ένας προς τον άλλον, είναι στιγμές που ο λόγος καταντά βλασφημία και τώρα θαρρώ ότι είναι μια τέτοια στιγμή. Εντούτοις, εγώ πτωχός, συγχωρέστε με, θα προσπαθήσω στη διάνοιά μου να φέρω αυτό το γεγονός.

Ο κάθε Υιός (πνευματοψυχή) είναι μια αρχή πάνω στον εαυτό του, που όλοι οι άπειροι το αναγνωρίζουν και συγχρόνως είναι ως έκφραση ζωής μέσα στους άλλους, δηλαδή το άπειρο. Ως Αρχή που είμαι μέσα στη βούλησή μου, εάν θέλω

εκφράζω, δέχομαι τα των άλλων και είμαι ελεύθερος να δημιουργώ τις εκφάνσεις του πατέρα κατά το δοκούν. Έτσι, ο Αγαθός Πατέρας, έχει Άπειρες Αρχές (Υιούς) που τον εκφράζουν και δημιουργούν ο ένας προς τον άλλον το άπειρο. Αυτή η ενοποιημένη αντίληψη, η συνεχής διεύρυνση, η αγάπη, είναι ένας άλλος τρόπος ζωής όπου το ΕΓΩ δεν υφίσταται σε κανέναν, από κανέναν και ότι συνεπάγεται από το ΕΓΩ, στα **αγαθά σύμπαντα η αυτοδιάθεσης είναι ότι το δικό μας εγώ επί της γης.**

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ, η ομοούσια, μέσα και πάνω σε κάθε γέννημά του, τους ενώνει μέσα στην ΑΓΑΠΗ. Η ΑΓΑΠΗ εκεί δεν έχει καμιά σχέση με ότι η γη φέρει και ονομάζει αγάπη, εάν αγάπη για τη γη είναι η εξυπηρέτηση του φθαρτού σώματος, η υπηρεσία πάνω στην ύλη, και στην έλλειψη που δηλώνουμε ο καθένας. Εάν αγάπη για τη γη είναι το αίμα, η σχέση των δύο μέσα στην ιδιοτέλεια, το συμφέρον, η συμπάθεια για το **Αγαθό Σύμπαν, η αποδοχή, η έλξη του αέναου φωτός, όλων μέσα σε όλους είναι αγάπη.** Ουδείς δύναται να προσεγγίσει εκείνο τον τόπο εάν δεν είναι ο ίδιος αγάπη, όπως ο ήλιος κατακαίει όποιον τον προσεγγίζει, στην πραγματικότητα ο ίδιος ως ξένο σώμα δεν μπορεί να προσεγγίσει τον Ήλιο και εξαυλώνεται.

ΠΑΡΤΕ ΤΟ ΝΟΥΣ ΣΑΣ πάνω από φθαρτό και ορατό περιβάλλον, από ότι θεωρείται δημιουργία, την αντίληψη, τον τρισδιάστατο κόσμο, τον χρόνο. Είμαστε Πνεύμα και Ψυχή, ενωμένος ένας μέσα στον άπειρο Αγαθό Πατέρα Σύμπαν. Ο Λόγος είναι ανύπαρκτος, οι εκφάνσεις μας είναι ακαριαίες, Έννοιες πνεύματος που φέρουν την αντίληψη σε ένα πολυδιάστατο και πολυποίκιλο περιβάλλον, όπου το βάθος της επίγνωσης είναι άπειρο, εκεί ότι γεννιέται και γίνεται είναι πλήρωμα. Δεν χρήζει συμμόρφωσης ή επισκευής, δεν είναι πείραμα αλλά ουσία του Πατέρα Αρχή. Δεν υπάρχουν λέξεις εντός της ύλης όπου θα μπορούσαμε να αποδώσουμε ορθά τη συμμετοχή του άυλου συμπαντικού κόσμου, Όταν κοινωνεί ο καθένας με τον πλησίον. ο χρόνος γεννημένος στο δικό μας περιβάλλον δηλώνει την έλλειψη, καθώς το νερό αδυνατεί να συγκρατηθεί στις δυο παλάμες, και είναι επίσης αδύνατο η άμμος να μη ρέει έως ότου να αδειάσει πλήρως μέσα στο γυαλί που ορίζει τον χρόνο.

Στο Αγαθό Σύμπαν κάθε έκφανση ζωής είναι αιώνια, είναι **το αιώνιο τώρα**, και φέρει εντός του το σύνολο του ενοποιημένου εαυτού του.

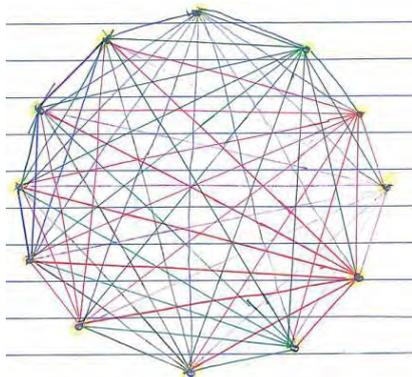
Ο ΛΟΓΟΣ, εάν θα τον ονομάζαμε έτσι, είναι μια ενέργεια που η συμπαντική ψυχή ορίζει και ζωοποιεί. Ο Λόγος για τη γη μας είναι οι ήχοι που βγάζουμε για να επικοινωνούμε μεταξύ μας, εάν φέρει την ίδια κωδικοποίηση (γλώσσα) με τον άλλον. Έτσι, αναγνωρίζουμε τους ήχους που διδαχτήκαμε στο σημείο που ο καθένας από εμάς κατανοεί.

Θα ήθελα να αναφερθώ για το Λόγο, για αυτό ανοίγω μια παρένθεση: Λόγος υπάρχει επάνω στη Γη εκατομμύρια χρόνια και όταν ομιλώ για λόγο, δεν ομιλώ για το αποτέλεσμα του ανθρώπου στο φθαρτό του σώμα διότι αυτό είναι το κατάντημα της εξέλιξής του πάνω στη Γη, αλλά ομιλώ για τον δημιουργό Λόγο, αυτόν τον δημιουργό που περιέχει το σύνολο της άπειρης συνείδησης εντός του Αγαθού. Είναι εκείνος που όταν λαλείται ευσυνείδητος, δημιουργεί ως έννοια αυτό για το οποίο εξήλθε, αυτό που δημιουργεί, φέρει τη συμφωνία του Άπειρου Αγαθού Ουρανού, μια Δόξα, και είναι αδύνατον να επιστρέψει κενός παρ' εκτός εάν αυτός δια του οποίου ήρθε στη ζωή δεν τον παραλάβει. Αλλιώς, ο Λόγος επιστρέφει στην Αρχή-Πατέρα- Ύψιστο.

Ο Λόγος είναι μια ΔΟΞΑ ΦΩΣ κι εσύ (πνευματοψυχές) ως Διαμάντι, δέχεσαι και αντανακλάς το "Δικό" σου φως. Τέτοια διαμάντια άπειρα υπάρχουν στον συμπαντικό Αγαθό Ουράνιο Πατέρα, που το καθένα εκφράζει (εκφάνει) ποικιλοτρόπως τον Αγαθό από μέσα τους, είναι η φτιάξη τους να δέχονται και να αποδίδουν ο ένας προς τον άλλον στο συνεχές προς την αιωνιότητα από Δόξα σε Δόξα. Έτσι ζούσαμε έξω απ' ότι ονομάζουμε τόπο, χρόνο, διάσταση και χωρίς την ύπαρξη ύλης ορατής ή και αόρατης.

Έως εδώ είμαστε ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΑ ΟΝΤΑ. Φέρουμε Πνεύμα και Ψυχή, η οποία είναι ομοούσια του Πατρός και ενωμένη με το άπειρο αγαθό. Όταν ομιλώ για αγαθό, στην λέξη αυτή περιέχονται η Δύναμη, η Σοφία, η Ισχύς, ο Πλούτος, η Επίγνωση πάντων, η Ελευθερία. Θέλω να πιστεύω ότι αυτό που δεν υπάρχει είναι η Εξουσία, το ΕΓΩ. Η σχέση με τον Πατέρα είναι αδιαμφισβήτητη και μοναδική.

Θα ήθελα να αναπτύξω ένα σχήμα για να βοηθήσω στην κατανόηση του Αγαθού Σύμπαντος όπως θα διακρίνεται. Όλα είναι με όλα.

Μέσα σε αυτό το Άπειρον, δεν ξεχωρίζεται η Αρχή, ο Πατέρας ως ατομικοποιημένος, αλλά ο Πατέρας είναι το Σύνολο των Υιών, των Πνευματοψυχών, που εκδηλώνονται ως αρχές εντός του Συμπαντικού Ενός.

Η ΠΤΩΣΗ

Όταν συμβεί, θελήσει ένα "αστέρι" να αφήσει την σχέση του αιώνιου φωτός και να κρατήσει μόνος του ότι καλείται εντός του ουσία (**ουσία είναι** η ιδιοσύστασή μας, τα υλικά δια των οποίων είμαστε γεννημένοι) ήδη εισήλθε σε μια άλλη σχέση και ζωή, την ατομικοποιημένη. Διότι, ουδείς μέσα στο Αγαθό συλλαμβάνει και συγκρατεί για τον εαυτόν του, ουδείς δημιουργεί ως Λόγος αυτό που δεν θα μοιραστεί, δεν θα το αυξήσει μέσα σε όλους, αλλά μέλλει να παραμείνει στο σκότος της ψυχής του ως "κάτι" Πολύτιμο που είναι μόνον για αυτόν!! Διότι, έτσι δημιουργείται το **ΕΓΩ**, αποστασιοποιημένο μέσα στον εαυτό του εξατομικεύτηκε, απομακρύνθηκε για να γονιμοποιήσει μέσα στο Εγώ εαυτό του κάτι άλλο, που έως τότε ήταν ανύπαρκτο. Αυτοί που το "Είδαν" έσπευσαν να δημιουργήσουν μέσα σε αυτό το "αυγό" χωρίς να γνωρίζουν ότι μέσα στο κύτταρό του υπήρχε δημιουργημένη η συγκράτηση, το Εγώ. Έτσι δημιουργήθηκε η αμαρτία (αμαρτία είναι κάθε δημιουργία έξω από το αληθινό και Αγαθό σύμπαν).

Έτσι, ο Λόγος έδωσε ζωή, που έγινε μορφή σε ένα σύμπαν απομακρυσμένο απ' ότι ονομάζεται Αγαθό (διότι το Αγαθό δεν δημιουργεί συγκράτηση αλλά πνεύση προς τον άλλον). Ο Λόγος ο ενοποιημένος με το Αγαθόν, είναι η ζωή που εξάπτεται πάνω σε όλο το Αγαθό Σύμπαν, η σύλληψη επαναγεννά εξάψεις πάνω σε κάθε Πνευματοψυχή που δημιουργεί το ίδιο μέσα στην διαφορετικότητά της ως Υψηλών γνώρισμα του Αγαθού. Άρα ο Λόγος που φέρεται-φανερώνεται από τον Πατέρα- Αρχή, στην συνέχεια ως ώση διαφοροποιείται στην απειρότητά του, συγκρατώντας τις Αρχικές Χαρακτηριστικές Έννοιες (Αγνότητα).

Όταν εννοούμε Αγάπη του Πατέρα - Αρχή, στην ουσία είναι ώση (δύναμη) που έχει άπειρες προεκτάσεις στα αγαθά σύμπαντα, διότι ο καθένας που προέρχεται από την Αρχή, δημιουργεί προς τους άλλους τα δικά του ιδιαίτερα χαρακτηριστικά (ως πνευματοψυχή) ως διάθλαση, όπως τα διαμάντια συμπεριφέρονται μοναδικά όταν το φως διαθλάται σε αυτά έχοντας υπ' όψιν το σχήμα τους, τη δομή, το μέγεθος, η όρασή μας συλλαμβάνει από αυτά μέρος της φωτεινής ενέργειας (ώση) του Πατέρα που επάνω στους Υιούς του αποκτά τον ιδιαίτερο χαρακτήρα ζωής.

Όταν ο Υιός χάσει σταδιακά τη διάθλαση (συγκρατεί εντός του το φως) για να γίνει αυτό, αρχίζει να σκοτεινιάζει, η σκιά ως οντότητα φέρει τη μικρότερη διάθλαση, συγκρατώνται ως μαύρη τρύπα μέσα στο Εγώ. Η συνειδητοποιημένη ΕΠΙΛΟΓΗ ΤΟΥ ΕΓΩ διέκοψε από αυτήν πλέον την Οντότητα, κάθε ζωή του Αγαθού. Αυτή η συνεχιζόμενη Συλλογή "μακαριότητας" μέσα στο ΕΓΩ, αντί να φέρει αύξηση και πληρότητα, αποφέρει Σχάση του ίδιου που δημιούργησε την αυτοσυγκράτηση το Εγώ. Έτσι δημιουργήθηκε ένα δίπολο, θετικό και αρνητικό, και έπρεπε το ένα να κινείται εντός του άλλου, δημιουργώντας μια κίνηση. Αυτή η κίνηση δημιούργησε πολλές διαφορετικές τάσεις που αντιμάχονται η μία την άλλη σαν Ένα αιώνιο ρευστό Πυρ που δεν έχει συνοχή, αλλά μια αντιπαράθεση που αργότερα ο άνθρωπος ονόμασε Ζωή (στην πραγματικότητα Ζωή είναι η Αένας συλλογική δημιουργία, όπου θάνατος και φθορά είναι ανύπαρκτες έννοιες).

Επειδή ο Λόγος έγινε αργός και έπαψε να ρέει από την δική μας αρχή πνευματοψυχή (για όσους ήταν φυλακισμένοι εντός αυτού του σύμπαντος μη αγαθού που είναι κτήση του Θεού δημιουργού του Εγώ), προς το αιώνιο αγαθό σύμπαν, έπαψε να είναι και συμπαντικός Λόγος, άρα Ζωή. Όσοι Υιοί του Ύψιστου ευρέθησαν εντός αυτής της δημιουργίας, με σκοπό να δημιουργήσουν με τον Λόγο τους, αφού αυτό είναι, οι ίδιοι παγιδεύτηκαν σε ένα τέτοιο σύμπαν που αρχικά έμοιαζε προσιτό, ίδιο. Η διαφορετικότητα ήταν ότι η δημιουργία είναι ταξική και εγωκεντρική. Ο κάθε Υιός πνευματοψυχή που ατομικεύεται, διατηρεί αρχικώς τουλάχιστον τα χαρακτηριστικά του, την ουσία του, όμως αυτό που ελάμβαναν στο πνεύμα τους δεν ήταν του ΠΑΤΕΡΑ, ΑΛΛΑ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ.

Ο κάθε Υιός του Ύψιστου, αποτελείται από πνεύμα και ψυχή ομοούσια του Πατρός, η οποία υπακούει και αναγνωρίζει μόνον την δική του φωνή. Αυτή η ψυχή είναι αδύνατον να αμαρτήσει, δηλαδή να δημιουργήσει κάτι έξω από το Αγαθό, το συνολικό που αποδίδεται πάνω σε όλους. Άνευ αυτής της ψυχής δεν υπάρχει Αγαθός Λόγος, αλλά μια στείρα δημιουργία. Αλλά αυτήν θα την περιγράψω παρακάτω διότι είναι κάτι θαυμαστό και μέγιστο.

Βρίσκονται λοιπόν οι πνευματοψυχές σε ένα άλλο σύμπαν περιβάλλον μη Αγαθό, αυτό που αργότερα κάποιος ονόμασε το δέντρο της γνώσεως του καλού και του κακού. Ήταν ένας άλλος τρόπος ζωής μέσα σε ένα δίπολο που δημιουργήθηκε από τη σχάση του παντοκρατορικού πνεύματος, που ονομάσαμε το ένα καλό και το άλλο κακό. Η αληθινή πρώτη Αγάπη-Ψυχή-Αγαθή Συνείδηση μέσα σε ένα τέτοιο πε-

ριβάλλον, απουσία αγαθού, εσμικρύνθη και το πνεύμα υπάκουο στη φωνή του παντοκρατορικού πνεύματος δημιουργεί μέσα σε μια Αποχαύνωση-Ύπνωση-Μέθη κάτι άλλο μη αγαθό συμπαντικό και εξατομικευμένο. Όταν θελήσαμε να δημιουργήσουμε για τους εαυτούς ως εξατομικευμένοι, αποκομμένοι από τη φύση μας άλλον νόμο διαφορετικό από τον ζωοδότη Αγαθό τούτο, ονομάζεται **Παρακοή**.

Μέσα από τη ραδιοβολία που ελάμβανε το πνεύμα σε ένα περιβάλλον κατάπτωσης-ύπνωσης-μέθης, σε συνάρτηση με τον Θεό Παντοκράτορα, δημιουργήθηκε μια τεχνοψυχή που αναγνωρίζει τον Παντοκράτορα Θεό του κόσμου που φέρει την ζωή και την συνείδηση του καλού και κακού, αυτό που ονομάσαμε **Προπατορικό Αμάρτημα**. Με άλλα λόγια, εκτενέστερα, προπατορικό αμάρτημα είναι η διχοτόμησή μας από την αγαθή συνειδητότητα (ψυχή) και η προσάρτηση επάνω σε μια άλλη τεχνοψυχή μέσα από την εξουσία του παντοκρατορικού πνεύματος και εντός της νέας συνείδησης δημιουργήσαμε μέσα στη μέθη ένα άλλο περιβάλλον.

Θέλω να επισημάνω ότι η αρχική μας φύση από το αγαθό είναι πνεύμα και ψυχή, απόλυτο και αγνό. Αυτό ονομάζεται **Μονογενής**, ότι είμαστε **γεννημένοι, όχι Δημιουργημένοι** (από πρότυπο) με μόνο ένα γένος. Το Γένος του Ύψιστου Αγαθού Αρχή Πατέρα μας. Η προσάρτησή μας σε ένα περιβάλλον με ότι μας συνέβη μετά τη διχοτόμησή μας από το Αγαθό, αναπτύξαμε επάνω μας από την ραδιοβολία εξουσία, μιαν άλλη ψυχή - συμβατή με την ζωή του καλού κακού. Έτσι πλέον, γίναμε **διγενείς**. Αυτήν την τεχνητή ψυχή αργότερα ονομάσαμε **Σάρκα**.

Σάρκα δεν είναι το κρέας όπως ονομάζουμε, αλλά οι δυνάμεις και ροπές που μας περιστρέφουν εντός του Εγώ, ώστε να αναπτύξουμε τα μεγέθη και τις ποιότητες που θα εξισορροπούσαν τη Δημιουργία καλού κακού. Από τότε κάθε άνθρωπος εισερχόμενος στον ορατό κόσμο είναι διγενής και αναπτύσσεται μέσα στο δίπολο, την Σάρκα που φέρεται επάνω του εξουσιαστικά μέσα σε ένα συνεχές, αλλιώτικο περιβάλλον.

Μην νομίζετε ότι το αρχικό γέννημα του Ύψιστου συμπαντικού Θεού πατέρα μας ήταν αδύναμο. Όχι. Αλλά είχε το φως, τη δόξα, σε άπειρη, μη μετρήσιμη μορφή, που ο επικοινωνιακός γραπτός λόγος αδυνατεί να φέρει στο φως. Πιστεύω

όμως, δεν εγνώριζε το Εγώ ως έννοια μόρφωμα, διότι δεν υπάρχει ως καρπός μέσα στο συμπαντικό αγαθό γίνεσθαι. Είναι αυτό το Εγώ που σήμερα αντιλαμβανόμαστε στην συνείδησή μας εκ γεννήσεως. Αυτό το Εγώ επιμερίζεται (διαθλάται) σε άλλες ποιότητες και εξουσίες πάνω σε όλο το σύμπαν που φέρει αυτήν την συνείδηση, την σχάση του παντοκρατορικού πνεύματος. Τέτοιες "ποιότητες" είναι ο θάνατος, ο φόβος, ο πόνος, η λήθη, ο εγωκεντρισμός, η θρησκεία, ο ανταγωνισμός, ο πόλεμος, ο πλουτισμός, ο χορτασμός και ότι άλλο προκύπτει για να υποβιβάσει τον Αρχικό Άνθρωπο σε ότι ακόμη του συμβαίνει.

Αλλά είμαστε ακόμη σε έναν κόσμο-περιβάλλον άυλο μη ορατό, όπου γίνεται η δημιουργία της αιθερικής κτήσεως. Μην νομίσετε ότι ο Θεός του κόσμου είναι γεννήτορας, δηλαδή ποιεί από τον εαυτό του κάτι εντελώς απόλυτα Νέο και το ονομάζει (**Όνομα**: είναι η ταυτότητα - ιδιότητα - χαρακτήρας - ιδιαιτερότητα - κατασκευή DNA, όχι αυτό που αποδίδουμε σε κάτι προς απλή αναγνώριση). Το Ον που είχε το πρότυπο για να δημιουργεί ήταν ο άνθρωπος, ο οποίος μέσα στο "περιβάλλον" του παντοκρατορικού πνεύματος, υπό την επήρεια της Σάρκας, δημιουργούσε κάτι που με άλλη παρατήρηση οι **Ελοχίμ** παρεμβαίνουν και αλλοιώνουν ώστε το Σύμπαν φυλακή να δημιουργηθεί. Είναι αυτοί οι Ελοχίμ που πολύ μετέπειτα ονομάστηκαν Θεοί από τον άνθρωπο. Εγώ πιστεύω ότι είναι όντα ανώτατης δημιουργικής κλίμακας, που αφού παρέλαβαν ένα πρότυπο από τον άνθρωπο, το δημιούργησαν αλλοιώνοντάς το. Αυτή η αλλοίωση είναι ο θάνατος κάθε είδους που δημιουργήθηκε μέσα σε αυτήν την βλασφημία. Ώστε ο θάνατος πριν ακολουθήσει τον άνθρωπο στη βαριά ύλη γεννήθηκε ως οντότητα στην αιθερική πρώτη φύση. Η πρώτη φύση χαμένη από τα μάτια του ανθρώπου και μέσω της φαντασίας, ονομάστηκε έπειτα Παράδεισος ή Εδέμ.

Αν και ο χρόνος είχε δημιουργηθεί ως παράγωγο του θανάτου, δεν γνωρίζω τη διάρκεια που χρειάστηκε για να δημιουργηθεί ο αιθερικός κόσμος, πιστεύω όμως είναι εκατομμύρια έτη. Εκεί δημιουργήθηκαν οι αιθερικές διαστάσεις, οι τάξεις και οι εξουσίες που αργότερα έγιναν πρότυπα για τον Υλικό κόσμο. Τότε ο άνθρωπος συνειδητοποιούσε έναν άλλο τρόπο ζωής μέσα από μια τεχνοψυχή που δεν έχει ουδεμία σχέση ούτε κατ' ελάχιστο με την Αγαθή συνειδητότητα ψυχή του Μονογενούς.

Εκεί δημιουργήθηκαν τρεις ακόμη επενδύσεις ή ενεργειακά σώματα που εξυπηρετούν την ατομίκευση στο Εγώ, δονούνται και συλλαμβάνουν ξένες δονήσεις πνευματικές, αποταμιεύουν, συγκρατούν.

α) Είναι το Νοητικό, ο κόσμος των σκέψεων, το πως και το γιατί, το να επεξεργάζεται ο άνθρωπος τη "γη", να την αξιοποιεί, η ικανότητα της επιστήμης μέσα στη νέα του "ζωή".

β) Αισθητικό ενεργειακό, όλα όσα αισθάνεστε ή συναισθάνεστε μέσω της ραδιοβολίας του παντοκρατορικού πνεύματος από το πιο Μέγιστο συναίσθημα που σας οδηγεί στο θάνατο έως και τον πιο Μειλίχιο αναστεναγμό που υποκινεί ή υποθάλπει.

γ) Το Αιθαιρετικό είναι ένα σώμα άυλο, εντούτοις μέσα σε αυτό αποταμιεύονται όλα όσα παράγονται για τη λειτουργία του νέου ανθρώπου, το μίγμα της σάρκας του ανθρώπου, με κάθε του σκέψη και αίσθηση δημιουργεί μια τάση, μια δυναμική ώστε για λίγο να φανερώσει πάνω στην αιθερική ύλη ένα αποτέλεσμα. Αυτό το αποτέλεσμα είναι η κρίση του για την οποία δίδει λόγο στον Δημιουργό του κόσμου. Κάθε σκέψη, λόγος ή βούληση εκλαμβάνεται ως πράξη.

Αυτή είναι η αρχή της Πτώσης του Μονογενούς Συμπαντικού Αγαθού που πλέον υφίσταται τις επιλογές του έως ενός σημείου. Είναι εντός της ζωής γνώσεις καλού-κακού όπου υπάρχουν τάξεις και αξιώματα σε ένα πυραμιδικό σύστημα παρόμοιο της γης, όπου ο κατώτερος αποδίδει στον ανώτερο σαν εξέλιξη.

Εάν διεύρυνα αυτόν τον Άνθρωπο, θα τον εύρισκα

1) το πνεύμα του

2) η ψυχή του, η πρώτη πλέον ως ένα τεταρτημόριο σμικρυσμένη και αργή και μη κατανοητή από τον νέο του νου

1) Ο Νους κατώτερος (κοσμικός)

2) Αισθήσεις

3) Αιθέρας

Σαρκοψυχή Τεχνητή

Τα τρία κατώτερα σώματα είναι απόρροια της εξέλιξής του στο Αιθερικό περιβάλλον, συμβατά με το παντοκρατορικό πνεύμα Δημιουργό, ο οποίος επιβάλλεται πάνω στον άνθρωπο αυτόν μέσω των ενεργειακών σωμάτων.

Εδώ, θέλω να ξεκαθαρίσω ότι ουδεμία σχέση δεν φέρει το Αγαθό Σύμπαν με την εταιρά αυτή κτίση και ούτε σε ότι είναι δημιουργημένα μέσα σε αυτήν, καθώς όλη η κτίση είναι μια αμαρτία και βλασφημία και ο θάνατος που συμβαίνει πάνω στο κάθε είδος καταμαρτυρεί την αλήθεια αυτή. Ένας θάνατος που αρχίζει με το που γεννιέται κάτι και όχι όπως μας έμαθαν στο τέλος της πορείας, αν κι εγώ **θάνατο** ονομάζω ότι υφίσταται έξω από τον ζωοδότη Θεό πατέρα αρχή και ήδη γνωρίζω ότι αυτό το περιβάλλον από την αρχή που δημιουργήθηκε δεν είναι αγαθό.

Το γεγονός ότι η αγαθή ψυχή βρίσκεται σε "Λανθάνουσα" κατάσταση (αργή), το πνεύμα έχει υποστεί μια "επεξεργασία" ώστε να αναγνωρίζει μέσα στη λήθη τη σάρκα ως ψυχή και μια επένδυση με τρία ενεργειακά σώματα που, ως αγαθό δεν υπάρχουν, αλλά μόνον για να τον συγκρατούν μέσα στην Αιθερική παρουσία ως είλωτα, τον αιθερικό άνθρωπο.

Πιστεύω πως εκείνος ο αιθερικός άνθρωπος αναπτύσσοντας συναίσθημα προς το Θεό δημιουργό, θέλησε να "ξεφύγει" δημιουργώντας ένα άλλο περιβάλλον, αυτό που έγινε βαριά ύλη, ορατή φύση σε ένα χώρο ακόμη πιο περιορισμένο. Άρχισε να υπακούει στις αισθήσεις του που του δημιουργούν πλέον μια νέα πραγματικότητα. Το γεγονός ότι γεννιέται και πεθαίνει διδάσκοντας από τους προγόνους του δημιουργεί φθορά ενώ τον επαναπροσδιορίζει σε κάτι νέο, έως ότου χαθεί κάθε ενθύμηση και κάθε ικανότητα εσωτερική. Εργαζόμενος την ύλη υποβάλλει τον εαυτό του σε άλλες αρχές που διέπουν την ύλη. Το Υλικό-Φθαρτό Σώμα από μόνο του είναι ότι κοσμεί και διακρίνει ένα ζώο, η αναβάθμιση αυτού προέρχεται από εσωτερικές, άυλες δυνάμεις, οι οποίες συνθέτουν έως σήμερα το Σύνολο του Υλικού ανθρώπου.

Όστε λοιπόν, πρώτα δημιουργήθηκε το αιθερικό σύμπαν και τα ενεργειακά σώματα που αναφέραμε, έπειτα το Υλικό και το Φθαρτό σύμπαν με το Υλικό και Φθαρτό σώμα του ανθρώπου. Εντούτοις, είναι ένα "κοστούμι" από δέρμα, καθότι κάθε ενέργεια δημιουργείται, συντίθεται, συγκρατείται στα άυλα ενεργειακά που δίδουν μια δυναμική (την προβολή) επάνω στην ορατή φύση που μας καταπίθει δια των αισθήσεων για το πραγματικό ενώ υπάρχουμε μέσα σε έναν περιορίζοντα ορίζοντα που διέπεται από ενέργεια που ο εγκέφαλός μας μεταφράζει σύμφωνα με τις αρχές που έλαβε. Μέσα σε ένα τέτοιο περιορισμό διδάσκουν ότι έχουμε ελεύθερη βούληση. Για να υπάρχει ελεύθερη βούληση πρέπει πρωτίστως να είναι ξεκάθαρη και κατανοητή η αλήθεια, όχι η εκμάθηση, αλλά η επίγνωση.

Τα τρία ενεργειακά σώματά μας, έχουν αναπτύξει τις δυνάμεις και τις αρχές ώστε το ασθενέστερο υλικό σώμα ενωμένο με αυτά, μένει υπάκουο σε ότι του υπαγορεύουν ως αληθινό. Έστω και αν είναι αληθινό κάτι, πρέπει να φανερωθεί πρώτα εσωτερικώς και όχι επάνω στα φαινόμενα και σε ότι άλλοι λαλούν. Θέλω να πω ότι, πριν γεννηθεί το φθαρτό και υλικό σώμα του ανθρώπου, έχει δημιουργηθεί και αναπτυχθεί η συνείδηση καλού-κακού, ο χαρακτήρας, οι τάσεις, η Οδός της ζωής, του θανάτου, ώστε τα φαινόμενα και οι αισθήσεις να κατανικούν τον "εσωτερικό πνευματικό άνθρωπο" περί του οποίου θα ασχοληθούμε παρακάτω.

Ο κάθε Πατέρας (γονιός), όταν φέρει μια ύπαρξη στον κόσμο, θέλει και έτσι να είναι, ο Υιός του να φέρει τα χαρακτηριστικά του, και να τον αναγνωρίζει, όχι μόνο ως διαίσθηση γονιδιώματος, αλλά συμβατότητας των όσων αυτοχαρακτηρίζουν ένα ανθρώπινο ον.

Θέλω να αναφέρω ότι ουδείς θα ζωοποιούσε κάτι που στη συνέχεια θα ήταν διαφορετικό και δεν θα είχε μέσα του την αναγνώριση της αρχής ως συνείδηση, δεν θα μπορούσε να συλλάβει στην διάνοιά του τη Θέωση, και αυτό συμβαίνει στα ζώα πάσης φύσεως. Δηλαδή, δεν υπάρχουν στο Αγαθό σύμπαν όντα που δεν είναι σε θέση να συνειδητοποιούν το όνομά και την Αρχή τους. Τα ζώα δεν είναι Αγαθή γέννηση - Δημιουργία, αλλά κάτι άλλο κατώτερο, διαμορφωμένα μέσα στην αιθερική και υλική δημιουργία από τους εξουσιαστές δημιουργούς.

Έχουμε ήδη αναπτύξει πως ο ουράνιος άνθρωπος πνευματοψυχή, από το Αγαθό συμπαντικό σύμπαν εξατομικεύτηκε μέσα σε άλλο σύμπαν που εσχάσθη σε ένα δίπολο, που ονομάσαμε καλό-κακό που δημιουργήθηκε ο αιθερικός κόσμος, την πτώση του μέσα σε άλλο τρόπο ζωής και συνείδησης, τα ενεργειακά του σώματα συμβατά με την αιθερική δημιουργία, την επιρροή από το παντοκρατορικό πνεύμα δημιουργό και Θεό και τέλος, σε μια άλλη τρισδιάστατη πραγματικότητα βαριάς ύλης που χάνει σταδιακά τις αναπτυγμένες αισθήσεις του, σε ένα περιβάλλον με αισθήσεις του φθαρτού του σώματος, αυτές πλέον επιβάλλουν το πραγματικό. Όλα όσα βλέπει ή ακούει, αυτό έχει σαν σκοπό, η διαίσθηση, η διακοή, η επίγνωση εσωτερικώς να γίνουν αργές έως ανύπαρκτες.

Ο άνθρωπος προϊόντος του Χρόνου, μέσα από την μετενσάρκωση έχασε κάθε ενθύμηση επειδή αναπτύχθηκαν επάνω του τέτοιες δυνάμεις που τον κατέστησαν είλωτα. Δόθηκε έμφαση στην ύλη, έτσι κάθε επιστήμη και αξία που φανερωνόταν, είχε αντικείμενο το υλικό μέρος, ώστε κάθε ενέργειά του να την διοχετεύσει πάνω στην ύλη προς εξυπηρέτηση του ζώου το οποίο ελάμβανε ότι κατευθυνόταν από τα αιθερικά και πνευματικά πεδία, ενώ αυτός απέβλεπε στην ύλη. Η συνείδηση του Εγώ δημιουργεί πάνω στον άνθρωπο διάφορες δυνάμεις που εκδηλώνονται σε ότι εγνώρισε η ανθρωπότητα έως σήμερα. Αυτό που ονομάζουμε ψυχή σήμερα δεν είναι η αγαθή, διότι εάν ήταν, θα ήμασταν συνειδητοποιημένοι εντός του αγαθού ύψιστου, Αυτή η ψυχή είναι το απόλυτο, δεν εκδηλώνεται ως κάτι "παρά" ή "ημι". Εάν ένα ελάχιστο αγαθό υπήρχε πάνω στην ορατή φύση, τη δημιουργία του παντοκράτορα Θεού, αυτό το ελάχιστο αγαθό ως "βάρος" είναι ικανό να εκπορεύσει τόσο φως, ώστε είναι αδύνατον να υπάρξει κάτι άλλο αλλοιωμένο όπου το αγαθό λαμβάνει χώρα.

Στον υλικό κόσμο, αρχή είναι το παντοκρατορικό πνεύμα συνείδησης κακού ή καλού με δικούς του όρους και κανόνες μπολιασμένους σε κάθε άνθρωπο υλικό ερχόμενο στον κόσμο. Είμαστε δημιουργημένοι κατά ένα μέρος σε συμβατότητα με τον χαρακτήρα αυτού. Γι' αυτό και ενεργούμε ως ατομικοποιημένοι μέσα στο Εγώ, καθώς είμαστε προέκταση αυτού μέσω της λήθης. Φερόμαστε ξανά και ξανά πάνω στη Γη ως μετενσάρκωση εξυπηρετώντας ως ενέργεια πνεύματος όλα όσα δημιουργήθηκαν μέσα στην πτώση μας. Η συνείδηση που αποκτήσαμε από την πτώση μας και βαπτιστήκαμε μέσα σε αυτήν κατά τη γέννησή μας, αυτή μέλλει να μας κρίνει και όχι ο Αγαθός. Αυτή η συνείδηση είναι έργο του παντοκρατορικού πνεύματος, τηςσχάσης του σε συνάρτηση των δικών μας ενεργειών και ονομάζεται ψυχή του κόσμου (Σαρκοψυχή).

Αυτή η ψυχή είναι το προϊόν του συνόλου των επαναγεννήσεών μας επί της ύλης, και άρα το άθροισμα των ζώων μας του καθενός μας που αποδίδει ένα αποτέλεσμα, είναι αυτό που λέμε ψυχή. Γι' αυτήν την ψυχή θα δώσουν λόγο όσοι θέλουν να τη συγκρατούν, να αρέσκονται μέσα στην ύλη, σύμφωνα με τους κανόνες που επέβαλε ο Θεός Δημιουργός του διπολικού κόσμου (όχι ο Αγαθός Πατέρας μας). Η αγαθή ψυχή μας, το ελάχιστο τεταρτημόριο, η σταγόνα που απέμεινε απ' όλον τον ωκεανό, είναι η Πρώτη Αγάπη. Αγάπη πέραν όλων όσων μας εδίδαξαν ότι είναι αγάπη, κι αυτή δεν κρίνει, αλλά μας σώζει. Άρα όποιος την επικαλείται εσωτερικώς να έχει υπ' όψιν του ότι τίποτε απ' ότι λένουν οι άνθρωποι περί τιμωρίας δεν ισχύει. Η αγαθή παρουσία δεν φέρει κόλαση αλλά κατανόηση του τι είμαστε, μετάνοια και

εκζήτηση, ειρήνη-σταθερότητα-συγκράτηση της αγάπης - αγνότητας. Ανάφερα αυτήν την πρώτη μας ξεχασμένη ψυχή αγαθή διότι είναι το μόνο "στοιχείο" που μας συγκρατεί ενωμένους με τα αγαθά σύμπαντα. Βιώνουμε τη λήθη, την αμαρτία ως μέρος του κόσμου αυτού, όμως εσωτερικώς είναι αδύνατον να σιωπήσει παντελώς η σχέση που έχουμε με τον γεννήτορα μας Αγαθό. Δεν είναι αμαρτία ένα γεγονός μέσα στη ζωή μας, αλλά όλα όσα έχουμε περιέλθει από καταβολής κόσμου, η αμαρτία δεν είναι μια συνήθεια αλλά κάτι το μέγιστο εντός του οποίου είμαστε γεννημένοι και αλλοιωμένοι χωρίς ελπίδα διαφυγής, διότι η όποια αλήθεια συγκαλύφτηκε με πράξεις και θέσεις επίγειες ώστε να χαθεί η αγνότητά της.

Αλλά, επανερχόμενος στην πρώτη μας αγαθή ψυχή, το ελάχιστο εκείνο που έχει απομείνει στους Υιούς του Ύψιστου Αγαθού (θεικούς σπινθήρες) είναι η αιτία που ο άνθρωπος σταματά για να βλέπει την ύλη, και αναζητά τον σκοπό του μέσα σε ένα γιατί και διότι, ώστε να λάβει απαντήσεις από πού ήλθαμε και πού πηγαίνουμε κι εδώ λαμβάνουν χώρα οι άπειρες συζητήσεις, θεωρίες, θρησκείες ώστε ότι ταιριάζει στον καθένα, εκεί να διοχετεύσει την ανησυχία του, που αφού τον πείσουν ότι είναι αλήθεια να παραμείνει και μέσω της δικής του υπόστασης - ενέργειας, να συντηρήσει κάθε τι που γεννιέται πάνω στην Ύλη ως Σωτηρία ή διέξοδος. Δυστυχώς, πέρα από τον αόρατο, αιθερικό, ενεργειακό κόσμο που επιβάλλεται επάνω μας, μέσα στη λήθη που μας διακατέχει ερχόμενοι στον υλικό κόσμο, τρία είναι τα συστατικά που αναπτύσσουμε ως Εγώ, που με τα οποία "εξυπηρετούμε" το παντοκρατορικό πνεύμα.

α) **Το όνομά μας**, που είναι όλα όσα μας διακατέχουν, τα χαρακτηριστικά μας, ο τρόπος μας.

β) **Η περιουσία μας**, που είναι όλα όσα "αγοράσαμε" απ' ότι μας γυάλισε, κι επιθυμήσαμε στα πανηγύρια του κόσμου, ξοδεύοντας την ουσία μας γι' αυτά. Δόξα, χρήματα, τίτλους, αξίες, απολαύσεις.

γ) **Η κληρονομικότητα**. Διδαχθήκαμε όλα όσα οι πρόγονοί μας ανέπτυξαν ως δική τους πραγματικότητα, είτε φυλή, είτε έθνος-κράτος, είτε θρησκεία-πιστεύω, οι προγονικές δυνάμεις που θεμελιώνουν την ανθρωπότητα αιώνες τώρα, γι' αυτό είναι σημαντικό ο νεογεννηθείς να δίνει ένα άδειο αγγείο όπου μέσα του θα πληρωθεί με κάθε "ανάγκη" ηθική και υλική που θα υπηρετήσουμε τον κόσμο, η εκπαίδευση που συνειδητά ένταξη το πνεύμα του μέσα στην ύλη και επιβάλλει την κάθε αναζήτηση του ανθρώπου εντός αυτής, Με αυτόν τον τρόπο καθιστά τον άλλο "αδερφό", δηλα-

δή το πνεύμα ανυπόστατο και ανύπαρκτο, ώστε ουδέποτε να αναπτυχθεί ή να βρεθεί σε εκζήτηση της αγαθής συμπαντικής συνείδησης.

Κάθε θρησκεία ή δόγμα ασκεί την εξουσία να υπαγορεύει. Τι είναι το Αγαθό, η θεότης καλλιεργεί τον άνθρωπο σε ότι αναφέρθησαν οι προγονικές δυνάμεις, και επιβάλλει το ίδιο ως το μόνο ορθό, επιβάλλει τούτο με αιώνια κόλαση και βάρος αβάστακτο για την ανθρώπινη ψυχή. Αυτές είναι οι δυνάμεις καταστολής ώστε ο άνθρωπος ουδέποτε να αναζητήσει μέσα στον εαυτό του την αλήθεια. Αλήθεια είναι ότι σε βγάζει μέσα από τη Λήθη, όχι ότι καλύπτει συνειδήσεις μέσα από ιστορίες.

Αυτή είναι η Ιστορία μας (όχι όλων). Η Ιστορία αυτών που έπεσαν, μέσα σε μια άλλη δημιουργία και συνείδηση, που τους έπεισαν ότι ο Αγαθός πατέρας την δημιούργησε, ενώ συγχρόνως εντός της δημιουργίας, ζει και δημιουργεί και ο άλλος άρχοντας, ο Σατανάς και όλη η Γη είναι ένα πεδίο διαμάχης όπου το καλό ανήκει στον Αγαθό πατέρα, ενώ το κακό ανήκει στο Σατανά, άρχοντα των Βασιλείων της Γης. Το Αγαθό όμως δεν έχει καμιά θέση πάνω στη Γη, αλλά και ούτε το καλό είναι το αγαθό, αλλά κάτι που δεν γνωρίζουμε αφού έχουμε εκ γενετής μια συνείδηση του καλού-κακού.

Ο κόσμος που βιώνουμε ως αληθινός είναι το αποτέλεσμα τηςσχάσης του παντοκρατορικού πνεύματος, το οποίο μέσα στο Εγώ δημιούργησε δυο αντίθετους πόλους, αυτούς που στη συνείδησή μας ονομάστηκαν καλό ή κακό. Και όμως, το ένα ρέει μέσα στο άλλο και δημιουργεί μια κίνηση η οποία φέρεται ως ζωή, ενώ είναι η μεταβλητότητα του ενός προς το άλλο, ώστε να υπάρχει ισορροπία μέσα σε αυτήν τη δημιουργία του Εγώ. Εάν αυτή η ισορροπία των δυνάμεων χαθεί, θα καταρρεύσει και η δημιουργία, ενώ το Εγώ τείνει προς το αρνητικό, το καλό δημιουργεί μέσα από την ουσία του ανθρώπου την ισορροπία. Είναι λοιπόν επιτακτική η ανάγκη να συγκρατηθεί η Αγαθή ουσία του ανθρώπου που μετατρέπεται σε καλοσύνη, και δημιουργεί εντός του σύμπαντος φυλακή πάση θυσία και με κάθε ψευδαίσθηση, είτε υλική, είτε θρησκευτική, είτε αξιών καλοσύνης. Για την διαφορετικότητα των ανθρώπων θα αναφερθώ εκτενέστερα σε άλλο κεφάλαιο.

Αναπτύσσοντας τη σχέση που έχει ο Άνθρωπος (Υιός) μέσα στο σύμπαν φυλακή, με τον παντοκράτορα Θεό, θα έλεγα ότι το πνεύμα "αφήνει" τον Δημιουργό άνθρωπο να αναπτύξει τη δημιουργία του, τα επιτεύγματα του, και σε ορισμένο καιρό παρεμβαίνει και τα οικειοποιείται για ίδιον όφελος, από που νομίζετε διδάχτηκε η ανθρωπότητα, κάθε επιστήμων νους, μέσα από Υποτροφίες, Τίτλους, Οικονομικές

Αποδοχές, Ευημερία, καταλήγει στην υπηρεσία των εκάστοτε εξουσιαστών που μέσα από το καλό διαρρέει η ουσία του στον υλικό και άυλο κόσμο για την εξυπηρέτηση των ειδών. Ο άνθρωπος επιζητά τη δύναμη του υλικού κόσμου, και το παντοκρατορικό πνεύμα εξουσία και έλεγχο. Τα σώματά μας τα θνητά είναι όπως η Πένα που μεταχειρίζεται ο άνθρωπος. Επάνω στην Πένα διοχετεύονται δυνάμεις που απορρέουν από τον άυλο ενεργειακό κόσμο, που ως συγκοινωνούντα δοχεία μεταδίδουν και μεταβάλλουν τον άνθρωπο κατά το δοκούν. Το ελεύθερο της βούλησης εδόθη μόνον για τον υλικό κόσμο. Εκεί, ο άνθρωπος δημιουργεί και θανατώνει, αποκαθιστά και γκρεμίζει ως Θεός υπόλογος στο Θεό του. Η Έννοια άνθρωπος, όχι ο χωμάτινος, αλλά αυτός που το πρόσωπό του είναι υψηλά, είναι μια θλιβερή ιστορία, που ως ένα μεγάλο μέρος ο ίδιος προκάλεσε τη πτώση του έως σημείου. Μέσα στα αγαθά σύμπαντα του Αέναου πατέρα, δεν υπάρχει το επιβάλλεσθαι, αλλά η Αγνή Επίγνωση - Κατανόηση - Αγάπη του Ενός προς τον Άλλον, αναγνωρίζοντας ότι ο καθένας είναι **Αρχή στον οίκο του**, κάτι που μέσα στη βαριά ύλη δεν υπάρχει, καθώς δυνάμεις πέραν πάσης κατανοήσεως επηρεάζουν τον άνθρωπο και τον συγκρατούν σε ένα τρόπο συνειδητότητας που εξυπηρετεί τον Παντοκράτορα Θεό, όπως με τον ίδιο τρόπο στο ορατό μέρος ο άνθρωπος εξουσιαστής επιβάλλει το νόμο του, τη δύναμή του στον αδύναμο και αυτό είναι το δίκαιο του δυνατού.

Κάνω αυτή την αντιπαραβολή για να κατανοήσουμε καλύτερα πράγματα που υπάρχουν και υφιστάμεθα από όντα που οι αισθήσεις μας αδυνατούν να εντοπίσουν και η κατώτερη γήινη νόηση αρνείται πεισματικά να αποδεχτεί. Όμως, υπάρχει εντός των Υιών του Ύψιστου Αγαθού, **το Αρχικό**, που εντός του είναι ένα στοιχείο που δεν είναι δημιούργημα της κτήσης του παντοκρατορικού πνεύματος αλλά αγαθόν. Ο Αρχικός Άνθρωπος, Θείον Γέννημα, αποτελείται εκ του Ύψιστου Αγαθού από πνεύμα και ψυχή ομοούσια, η οποία δεν απωλέσθηκε αλλά εσμικρύνθη και σε ένα τέτοιο περιβάλλον φυλακή κατέστη Αργή .

Από την αρχή του χρόνου της πτώσης των Αδάμ, δημιουργήθηκε επάνω του η Ραδιοβολία - Επιρροή του Θεού Δημιουργού Παντοκράτορα, που αλλοίωνε τη φύση τους, και παρέδιδε στις μελλοντικές γενεές τη συγκράτηση στην ύλη, ώστε ενώ από την μια ο ανθρώπινος νους να καταγίνεται με την ευημερία του πάνω στην ύλη, το πνεύμα του παρέμεινε ατροφικό, ανεπαρκές, και άρχισε να διαστρέφεται. Έτσι, αναγνώρισε μέσα στην ύλη τη θεότητα, και παρήγαγε με το φόβο την υπακοή, υπηρετώντας την ασίγαστη επιθυμία του για το Θείον και μη γνωρίζοντας εντός της λή-

θης τι είναι Αγαθόν, Πατέρας, Θεός, στράφηκε σε ότι του δημιούργησε μίαν υπέρβαση στο Νου του, η θεότης εξομαλύνθηκε με το ακατανόητο, το απόμακρο, το υπερδύναμο, κ.λ.π. και μέσα από αισθήσεις και συναισθήματα ανέπτυξε τη λατρεία που βρήκε έδαφος στο συναισθαντικό, ενεργειακό του σώμα, και στο κατώτερο νοητικό. Δηλαδή, ο Θεός του αναγνωρίζεται εντός των τεσσάρων κατώτερων ενεργειακών σωμάτων, αισθαντικό-νοητικό-αιθερικό-υλικό, όμως και τα τέσσερα είναι παράγωγα της κτήσεως του παντοκρατορικού Πνεύματος σε συνάρτηση με τον άνθρωπο και άρα δεν είναι αγαθή κτήση.

Θέλω να κατανοήσετε ότι δεν προσεγγίζετε τον Αγαθό Πατέρα μέσα από δάκρυα, επισκέψεις σε ναούς, επίγειες παραστάσεις, ανθρώπινα ιδιοσκευάσματα, θεωρίες, καλές πράξεις, το πιθανότερο είναι να ευρεθείτε ενταγμένοι κάπου σε ένα από τα αμέτρητα θρησκευτικά ιδρύματα, διότι ότι φανερώνεται εντός της ύλης αναπτύσσει μια λατρεία που απευθύνεται σε αυτόν που τη δημιούργησε. Δεν κατανοείτε το Αγαθόν δια παρατηρήσεως, ούτε συνειδητοποιείτε δια αναφοράς λόγου. Κατανοήστε ότι κάθε ενέργεια να αποκαλυφθεί η αλήθεια πάνω στην ύλη, καταστέλλεται και διαστρέφεται ώστε να φανεί ωφέλιμος ως εξυπηρέτηση εντός του σύμπαντος φυλακή, επειδή το Αγαθόν δεν έχει δικαιώματα σε κάτι που δεν είναι δική του ποίηση. Ο Παντοκράτορας Θεός παρατηρεί ότι ο άνθρωπος δια βούλησης δημιουργεί, και προσάπτει πάνω στο νέο τη δική του βούληση. Έτσι, ότι δημιουργεί ο άνθρωπος για κοινό καλό έστω, καταντά εγωκεντρικό, ιδιοτελές, έως η ουσία που παράγει ο άνθρωπος για τη διατήρηση και συγκράτηση του δημιουργήματός του αρχίζει να φθίνει έως ότου τέλος απομείνει κουφάρι.

Αμέτρητες θρησκείες - πολιτισμοί και θεωρήματα παρακμάσανε δίδοντας τη σειρά τους στο νέο αίμα, έως ότου και αυτά παραδώσουν στον επόμενο. Ο άνθρωπος συντηρεί κάθε του δημιουργία και ο Θεός του κόσμου παραλαμβάνει το χρέος μας.

Θρησκεία: Είναι η ανάγκη εξυπηρέτησης του ανθρώπου μέσα από το υπερβατικό, εκεί όπου μεταναστεύει το ήθος, η συνήθεια σε ότι θεωρούμε καλό, δεν απαιτεί αυτοσυνείδηση, επίγνωση, αλλά γνώση σε όλα όσα προσδιορίζει το εκάστοτε δόγμα.

Σωτηρία: Είναι η ανάπτυξη - αναγέννηση - δημιουργία της σχέσης με την ουσία απ' όπου αρχικώς είσαι γεννημένος, όχι αναμαρτησία αλλά αποδοχή του ονόματος που προσεφέρθη στο να γίνει δικαίωσις όλων όσων το επικαλούνται με επίγνωση συνειδήσεως.

Καθώς ο ανθρώπινος νους προοδεύει, η ανάγκη να αναπροσδιορίσει το Θεό έγινε επιτακτική. Έτσι, τα φυσικά φαινόμενα, οι ανθρωποθυσίες και κάθε είδους ματαιότητα, έδωσαν τη σειρά τους στο Νόμο, τη συνείδηση, τις εντολές, το αίμα των ανθρώπων και των ζώων, έγινε ψυχική ενέργεια που με τον νου του κόσμου, αποδίδεται δια πράξεων και εκφράσεως προς το Θεό. Κάθε θρησκεία επιβάλλεται διότι είναι ανάγκη να διοχετευθεί κάθε αναζήτηση του ανθρώπου σε μια ψευδαίσθηση, αλλά και να αποδοθεί η ψυχική του ουσία προς το Δημιουργό του Κόσμου, το παντοκρατορικό πνεύμα. ότι παραλάβαμε από τις προγονικές δυνάμεις έγινε σε εμάς πραγματικότητα, βίωμα. Επειδή δεν γνωρίζουμε την ουσία και την Αρχή μας, τον Αληθινό εαυτό μας, αυτήν την συνείδηση αποδίδουμε στους νεότερους πιστεύοντας ότι είναι ο Αγαθός Πατέρας. Όμως, το αληθινό είναι απολύτως φανερό σε αυτόν που είναι ίδιος με εκείνον, κι ότι δεν είναι κατανοητό φως, δεν είναι και αληθινό, άρα ο Πατέρας και κάθε πατέρας είναι (φως) φανερός στα δικά του και αυτός που μας απέκρυψε το Αγαθόν, δεν είναι από τον Πατέρα, αλλά κάτι άλλο συγκαλυμμένο, με ένα όνομα το οποίο είναι δημιουργημένο από τον άνθρωπο. Ήταν ανάγκη λοιπόν να φανερώσει ο Πατέρας, το Φως. Όχι φως όπως το κατανοούμε μέσα στην υλική φύση μας, αλλά φως όπως αυτό που γεννηθήκαμε στην Αρχική μας Φύση του αγαθού Πνεύματος.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Ο Αένας, Αγαθός, Αρχή της ουσίας μας, από τον οποίο είμαστε πνεύμα και ψυχή, γεννημένοι και όχι δημιουργημένοι, φανέρωσε (φως) επάνω σε όλων τον Άπειρο Συμπαντικό Ουρανό (τη θεότητα) μια δόξα (μια ιδέα - ένα θέλημα) η οποία ήταν να γεννηθεί και να γίνει μια νέα οδός ζωής - επιστροφής για τον καθένα από τους Υιούς του πνευματοψυχές που υπάρχουν ως υπόλοιπο σε "πτώση" στην Βαριά Ύλη με ότι αυτό συνεπάγεται για αυτούς. Τότε ήταν που πάνω στον Άπειρο Ουρανό, εγένετο το **ΝΑΙ**, δηλαδή η κατανόηση και η θέληση μέσα σε όλους για ότι θα εισερχόταν μέσα τη βαριά ύλη της γης.

Πατέρας: Είναι η αρχή πάσης ποιήσεως αγαθής, αρχή που δια της Αγάπης, φέρεται και φέρει κάθε ον προς τον εαυτό του. Ο πατέρας ΟΝ είναι ανεξερεύνητος και ακατανόητος από τον περιορίζοντα κύκλο των ανθρώπων, κατά συνέπεια ο άνθρωπος ενστικτωδώς ανασύρει από μέσα του δια της βεβαιώσεως της φαντασίας

του παν τι το πρόθυμον να αναπτύξει μορφή και θέωση. Αυτή η ενέργεια όταν προβάλλεται πάνω στο ορατό μέρος δημιουργεί αντανάκλασεις ως επενέργεια της ύλης ώστε η εικόνα που έχουμε περί Θεού να είναι αλλοιωμένη, και κάθε αλλοίωση ή παραλλαγή στην προσπάθειά μας να αναπτύξουμε ένα Θεό (θέωση) έχει καταστροφικά αποτελέσματα.

Η Ανάγκη γεννήθηκε και έγινε Υιός, η βούληση του ύψιστου αγαθού να φανερώσει τον εαυτό του μέσα από μια συνείδηση που θα είναι προσιτή, απτή, ωφέλιμη, απλή, κατανοητή, αγνή, ώστε το κενό της αντίληψης εξαιτίας της λήθης να ξεπεραστεί. Η μετάφραση αυτής της αγαθής ενέργειας ονομάστηκε Ιησούς, ώστε η έκφραση του Ύψιστου, ατομικοποιημένη, ορατή μέσα σε ένα ον όμοιο με εμάς, χωρίς τα τέσσερα κατώτερα σώματα που φιλοξενούν την σάρκα, και ούτε να είναι δημιούργημα του παντοκρατορικού πνεύματος, ώστε εντός της αλήθειας να αναπτύξει επί γης μια συνείδηση που εντός της οποίας πάντες σώζονται. Αυτή η συνείδηση είναι η έγερσις του ανθρώπου, το γνώθι σαυτόν. Όταν το πνεύμα του συνειδητοποιήσει τη σχέση που έχει, με την ψυχή του την αληθινή, την αγαθή συνειδητότητα, τότε συμβάλει δια της ενσωματώσεως εντός της ψυχής Ιησούς που είναι ίδια με τη δική μας ψυχή, την πρώτη Αγαθή. Αυτήν την ψυχή ήρθε να ενεργοποιήσει ο Υιός Ιησούς και είναι ένα έργο μη ανθρώπινο αλλά πνευματικό.

Ο Ιησούς: Είναι ο ενσαρκωμένος συμπαντικός αιώνιος λόγος ζωής, που μέσα από τη δική μας αποδοχή καταβυθίζεται στην άβυσσο, στο έρεβος, για να ανασύρει την κοιμωμένη ψυχή, να την ζωοποιήσει. Μόνον αυτός δύναται να το κάνει σε ένα μέρος όπου ανθρώπου νους δεν ανέβηκε, πόσο μάλλον και να πολεμήσει.

Είναι δυνάμεις πέραν της λογικής του κόσμου που μας επέβαλαν την πτώση, την λήθη, την αιώνια φθορά, σε έναν κόσμο που δημιουργήθηκε από το παντοκρατορικό πνεύμα. Και η ελάχιστη αγαθή συνείδηση κι εκζήτηση καθίσταται ικανή να μας σώσει. Ο Ιησούς δεν ήρθε για να κρίνει τον απολιθωμένο άνθρωπο, αλλά να τον παραλάβει, αφού προηγουμένως ενσαρκωθεί εντός του. Ο Λόγος ενσαρκώθη για να καταστήσει το Νόμο και το Χρέος άκυρο και άνομο. Από όλα όσα εποίησε ο Ιησούς, ελάχιστα εγράφησαν παραπονημένα και μπολιασμένα, καθότι τα περισσότερα ήταν πνευματικά και αόρατα στον κοινό νου. Ωστόσο, εντός της βαριάς ύλης δημιουργήθηκε μια οδός που δεν είχε την ανταποδοτική δικαιοσύνη του Νόμου, αλλά το έλεος και την χάρη. Αυτή η οδός δια αναστάσεως Ιησού, μας εδικαίωσε άπαξ ώ-

στε μετά την ανάληψη του Ιησού, όποιος επικαλείται ενσυνείδητος, το όνομα αυτού σώζεται. Έως τότε, ο άνθρωπος είχε πνεύμα και ψυχή, την οποία ο Ιησούς ένωσε - ενσάρκωσε πάλι με το πνεύμα, προστέθηκε όμως στον άνθρωπο τον αναγεννημένο το Άγιο Πνεύμα ο παράκλητος.

Το Πνεύμα: Η ενέργεια γεννημένη επί γης σε συνάρτηση του Ύψιστου Πατέρα με τον Υιό του (Λόγος), η επί γης βούλησή του, συντελεσμένη εντός του ανθρώπου φανέρωσε επί γης ένα Έργο - Πράξη. Όταν αυτό το αιώνιο έργο της πνευματοψυχής υψώθηκε δημιουργήθηκε μια αιτία φωτός δια της οποίας όσοι έρχονται σε συνείδηση και αποδοχή, φεύγουν από την επικράτεια του παντοκρατορικού πνεύματος φυλακή. Όταν ο καθένας που δέχεται να ενσαρκωθεί μέσα σε αυτήν την ενέργεια φωτός, το πνεύμα του αποσπάται σταδιακά από την λήθη και ενώνεται με την αγαθή συνείδηση, την πρώτη ψυχή ομοούσια με τον άπειρο συμπαντικό ουρανό. Έτσι, γίνεται νέο κτίσμα και μέσα από την εκζήτηση του εσωτερικού λόγου, επενδύεται το σώμα της ανάστασης, που είναι το πλήρωμα του συμπαντικού λόγου, (Αγαθού) που μέσω της δικής σου ψυχής ζωοποιήθηκε μέσα σου. Ο θάνατος ως αποτέλεσμα είναι η ενέργεια που μας καθιστά όλους άκυρους και υπόλογους στον οικοδεσπότη του παρόντος κόσμου του σύμπαντος φυλακή. Η ενέργεια του πνεύματος καθιστά αυτόν τον θάνατο άκυρο για την πνευματοψυχή μας, όχι για τα τέσσερα κατώτερα σώματά μας, τα 3 ενεργειακά και 1 υλικό, τα οποία ανήκουν εδώ (στα αγαθά σύμπαντα δεν υπάρχουν αυτά τα σώματα που είναι προϊόν του κόσμου των ψευδαισθήσεων).

Η εκπόρευση του Πατρός, είναι ο Υιός (Λόγος) ενσαρκωμένος εντός μας, αποκτώντας μορφή, υπόσταση, ώστε να γίνει ωφέλιμος, αγαθός σε εμάς, δεν είναι τρεις σε έναν, αλλά είναι πάντα ένας συλλογικός, απόλυτος και άπειρος, ο οποίος προβάλλεται κατά το δοκούν σε ότι είναι αγαθό σήμερα. Το πνεύμα είναι ουσία του άρρητου αγαθού πατέρα που μεταμορφώνεται εντός του Υιού (εσένα) σε ότι έχει ανάγκη και ζητά ο Υιός, εντός του οποίου (του πνεύματος) δεν υπάρχει σχάση αλλά αιώνιο παρών, που γεννιέται και γίνεται δημιουργώντας ακατάπαυστα άπειρες εκδηλώσεις ζωής και αγάπης, μια εκ των άπειρων είμαστε εμείς - εσείς ο κύριος Ιησούς (ίασης = θεραπεία). Η δυσκολία έγκειται στο γεγονός ότι έχουμε προσθέσει επάνω μας το ψεύδος του κόσμου που νομίζουμε "Θεός" και μας αποσπά από την αλήθεια που βρίσκεται μέσα μας εάν την εκζητήσουμε.

Ο Πατέρας που ενσαρκώθηκε έγινε Υιός, η εκπόρευση και η αποκατάσταση, και έγινε Πνεύμα ώστε σε άυλη πλέον μορφή μπορεί να ενσαρκωθεί (πνευματική σάρκα) στον καθένα Υιό του. Αυτό συνεπάγεται ότι εντός του αναγεννημένου ανθρώπου, εκτός των κατωτέρων τεσσάρων σωμάτων που αναφέραμε ως δημιουργία της κτίσης του παντοκρατορικού πνεύματος που με αυτά μας ελέγχει, είμαστε αλλά τρία ανώτερα ενεργειακά πνευματικά σώματα. Το **Πνεύμα**, το οποίο η θείον γέννημα, η **Ομοούσια Αγαθή Ψυχή του Πατρός**, και το **Ανώτερο Νοητικό** (ο Χριστός εν υμίν) είναι ο Θεός νους που ενώνει το ακατανόητο και μη παραδεκτό για το νου του κόσμου σε κάτι νοητόν, αποδεκτόν, προσιτό. Διεγείρει τον άνθρωπο από τη λήθη φωτίζοντάς τον με το υπερβατικό. Ότι λαμβάνουμε στο πνεύμα μας και βεβαιώνεται από την ψυχή μας που αναγνωρίζει το Αγαθόν, ο ανώτερος νους διδάσκει, προωθεί τις έννοιες, ενώνει τον Θεϊόν λόγον, τον άπειρο ουρανό με τον άνθρωπο της γης, τον Υιό που εξέπεσε κι έχει ανάγκη να λάβει τόση αλήθεια ώστε να κατανοήσει. Είμαστε αργοί στην αντίληψη, και ο ανόητος τρόπος ζωής εντός της ύλης στην πάροδο των αιώνων, μας μετέλλαξε από ουράνια όντα σε όντα της βαριάς ύλης, που αποδεχθήκαμε τον θάνατο ως μέρος της ζωής, ζούμε με έναν νου κατώτερο κι αλλοιωμένο που κάθε πνευματική διεργασία μέσα σε αυτόν τον νου καταλήγει πάνω στην ύλη με τις όποιες προεκτάσεις της.

Το Ανώτερο Νοητικό Θεϊόν γέννημα προβιβάζει τον άνθρωπο (πνευματοψυχή) σε ύψος, σε μια άλλη πραγματικότητα και συνείδηση. Όσοι "αρπάζονται" μέσα στον νου θεό κατανοούν και διδάσκονται δια των εννοιών στην τέταρτη διάσταση εσωτερικώς, εκεί η θεία αντίληψις τους άγει εντός της αλήθειας του Μονογενοῦς, όταν συνεβρίσκονται οι ίδιοι (το πνεύμα) με την ψυχή τους την πρώτη, σε έναν τόπο (έρημο) απολύτως πνευματικό και "αποστειρωμένο" ώστε να γεννηθεί από τους ίδιους ο Υιός της σωτηρίας. Ο κάθε Υιός του Ὑψιστου Αγαθού ως Αρχή στην "κτήση" του είναι και ο ίδιος Πατέρας. Όταν αποδέχεται τον πνευματικό Λόγο μετά της ψυχής του, το αποτέλεσμα είναι ο ενσαρκωμένος συμπαντικός Λόγος που μετά ευχαριστίας "αρπάζεται" προς τον Θεόν, κάθε τι γεννημένο ως Αγαθό ανήκει στον Ὑψιστο ουρανό και σε αυτόν μόνον "κατοικεί". Κάθε τι που δεν ανήκει στον Αγαθό, ανήκει στο παντοκρατορικό πνεύμα. Έτσι, αυτό που ανήκει στον Αγαθό, είναι μόνον το Πνεύμα, η Ψυχή και το Ανώτερο Νοητικόν (ο Χριστός εν υμίν). **Αυτή η ανώτερη Τριάς είναι το έδαφος που ανήκει στον Αγαθό Ένα, και αυτό Μόνον επιστρέφει στον Ουρανό.** Κάθε διάθεσις να εκζητήσει κανείς το Αγαθόν πρέπει να γίνει μέσα στο ανώτερο πνευματικό περιβάλλον του εαυτού του, απαλλαγμένο από τις συνή-

θειες του κόσμου, τις εξουσίες, και τις θρησκείες. Ο αρχικός ψίθυρος της προσωπικής σωτηρίας ακούεται εσωτερικώς στην σιωπή πριν γίνει ποταμός.

ΑΛΗΘΕΙΑ, είναι ο πνευματικός λόγος σας όταν βεβαιούται μέσα από την συμπαντική ψυχή σας, και **ΥΙΟΣ**, ο λόγος προϊόν της συνένωσης των δύο (πνεύμα και ψυχή) μέσα στον Ένα (εσένα). Είναι οι δυνάμεις που μετακινούν όρη και κατακαίουν όσο 10 ήλιοι. Είναι η εσωτερική ομολογία της Εγώ Ειμί που θα αναφερθούμε παρακάτω.

Παραμένοντας στο Ανώτερο Νοητικό (ο Χριστός εν υμίν) θα ήθελα να ξεχωρίσω αυτό το μέρος από το άλλο που είναι το κατώτερο νοητικόν. Το **κατώτερο νοητικόν** ενεργειακό σώμα είναι αυτό που συνδέεται με τον ανθρώπινο εγκέφαλο (του ζώου) έτσι ώστε να νομίζουμε ότι μόνον εκεί μέσα δημιουργούνται και παράγονται όλα όσα είναι σε εμάς ως γνώση. Στην πραγματικότητα, ο εγκέφαλος λειτουργεί σαν μετασχηματιστής ώστε μετασχηματίζει την ενέργεια από το νοητικό, τις αισθήσεις από το αστρικό, και κάθε αποταμίευση από το αιθερικό σώμα, σε αυτό που ονομάζουμε ύλη, χρώμα, ήχο, κ.λ.π. Ότι παράγεται ως ενέργεια πάνω στις αισθήσεις του υλικού σώματος μετασχηματίζονται σε αυτό που ονομάζουμε υλικός κόσμος. Όλα όσα νομίζετε γύρω σας ως αληθινά θα εξακολουθούν να είναι πραγματικότητες όσο ο κοσμικός νους υπαγορεύει και ο υλικός μεταφράζει είναι η ενέργεια που μετατρέπεται σε ύλη.

Ο κοσμικός νους παράγει σκέψεις που ως μορφές καλύπτουν τεράστιες αποστάσεις και μέσω άλλων σκέψεων ίδιων συχνοτήτων καλύπτουν ένα φάσμα το οποίο προωθείται στα σώματά μας ως πίεση και επιρροή.

Ο καθένας που λαμβάνει δια σκέψεως αυτή τη συχνότητα σκεπτόμορφων την αποδέχεται και την προωθεί δια σκέψεως, ονομάζεται "Ανάδοχος". Έτσι, μεταδίδεται απο τα αόρατα πεδία όλα όσα κάποιοι επιθυμούν να μας προωθήσουν, ώστε να είμαστε ανυποψίαστοι. Το κατώτερο νοητικόν επηρεάζεται από το παντοκρατορικό πνεύμα εκ του οποίου απορρέει κάθε βουλή του προς εμάς, αφού η ροή της φαιάς (σκιας) που φθάνει στον κατώτερο νου ενισχύεται μέσα στο αισθητικό ενεργειακό σώμα με κάθε λογής αισθήσεις κι "εμπλουτίζεται" στο αιθερικό, με κάθε ενθύμηση - ροπή συνήθεια πριν ασκηθεί επάνω στο υλικό μας σώμα, το "κουτί" (όπως το αναφέρω), μια πίεση που γίνεται προβολή.

Με το κατώτερο νοητικό και μέσω του εγκεφάλου, κρίνουμε, διδάσκουμε, λειτουργούμε μέσα στον υλικό κόσμο, διαμορφώνουμε απόψεις, αναπτύσσουμε επιθυ-

μίες, διατηρούμε το παλαιό και το νέο σε συνάρτηση, ώστε να εξακολουθήσει ο κόσμος αυτός να δημιουργεί ψευδαισθήσεις και ερεθίσματα για να "παίζει", να αναλώνεται ο άνθρωπος Αδάμ. Πίσω από αυτόν τον ανύπαρκτο κόσμο, υπάρχει ο μηχανισμός που κάνει αφαίμαξη της κάθε πνευματοψυχής που ζει στη λήθη, από την ουσία του πνευματικού ανθρώπου, για να "ζουν" στην πυραμιδική εξέλιξη ο παντοκράτορας Θεός.

Η λέξη Θεός ως έννοια, είναι θέασις - θέαμα - θέα, άρα κάτι φανερό. Το κατώτερο νοητικό δεν είναι σε θέση να εννοήσει τον Αγαθό, ούτε να συλλάβει την αλήθεια που προέρχεται από ύψος, αλλά κατανοεί τα της γης, τα οποία και αποδέχεται μέσω των 5 αισθήσεων. Είναι ο Διδάσκαλος που εκπαιδεύει αιώνες τώρα τις επιστήμες, ώστε ο άνθρωπος να κάνει άλματα για την ευημερία του υλικού τρόπου ζωής του, αλλά να παραμείνει ανίκανος να αναγνωρίσει το πνεύμα, είναι ο ίδιος νους που ενώ αρνείται τον Αγαθό πατέρα ως ανυπόστατο, αποδέχεται τον θάνατο. Αυτός ο νους ως μηχανισμός έχει μέγιστο μερίδιο της ευθύνης για ότι σήμερα είναι ο άνθρωπος ως αποτέλεσμα.

Αιώνες επί αιώνων στο παρελθόν, αυτόν τον νου νομίσαμε ότι είναι κάτι δικό μας ενώ στην πραγματικότητα ήταν ένα κάτεργο για να διαιωνίζεται ο κόσμος φυλακή. Μέσα σε αυτόν τον νου αναπτύσσεται το Εγώ και συγχρόνως η θρησκεία, είναι αυτός ο νους που αφού μαζεύει τις παλιές θρησκείες που δημιούργησε ο άνθρωπος μέσα στον πόνο και στη λήθη, αναπαραγάγει νέες από τα συντρίμια των παλαιών, δημιουργεί δόγματα μέσα από την ιδιαιτερότητα του άλλου, και κάπως έτσι το παλιό γίνεται καινούριο σε έναν αιώνιο κύκλο όπου οι Υιοί Αδάμ μέσα στο φθαρτό πεθαίνουν και γεννιούνται σε νέα σώματα, κενά δοχεία, για να συγκρατήσουν κάθε προγονική δύναμη και εκπαίδευση στο Νέο κόσμο που θα κρατήσει και πάλι ο Υιός μέσα στη μετενσάρκωσή του.

Το **Ανώτερο Νοητικόν** (ο Χριστός εν υμίν) είναι νοήμων, δεν παράγει σκέψεις, ούτε σκεπτομορφικά προϊόντα. Αυτός ο νους είναι υπεύθυνος, εξαιτίας αυτού που πάθαμε όλοι μας, ξεχωριστά στον καθένα από εμάς, να μας διδάξει ώστε να έρθουν πάντες στην κατανόηση του πατέρα (τι είναι), να συλλάβουν την Αγαθή συνείδηση, να γνωρίσουν τον εαυτό τους μέσα στο Αγαθό πλήρωμα, να έρθουν σε επίγνωση του ουράνιου συμπαντικού λόγου εσωτερικώς, να αποδεχθούν το όνομα Ιησούς ως ένα αποκλειστικό όνομα για τους ίδιους, να θελήσουν να ενωθούν με τη Θεία Χάρη την Αγαθή ψυχή τους, να γεννούν επί γης ότι ακούν στο πνεύμα τους.

Το ανώτερο νοητικό σας δίδει το φως να κατανοήσετε εσωτερικώς όλα όσα μέλλουν να σας κάνουν "επιστρέψιμους" στα Αγαθα συμπαντα, μέσω αυτού κατανοείτε το Θείον και Αγαθόν, μέσω του επερωτήματος που εσείς κάνετε προς τον ουρανό. Ο νους αυτός φέρει την επίγνωση όταν ο λόγος - έννοια εισρεύσει εντός σας ως αλήθεια, για να σας ελευθερώσει απ' ότι σας έκτισαν οι προγονικές δυνάμεις. Ο Ανώτερος Νους Θεός γεννά θεάσεις του Υιού και φανερώνει τον ενσαρκωμένο συμπαντικό λόγο, ώστε ο δικός σας λόγος εντός του συμπαντικού καταλύει κάθε έννοια κόλασης και μετενσάρκωσης, και μετατρέπει κάθε σας ημέρα, σε ζωή αιώνια επί γης.

Το παρακάτω σχήμα θα σας διευκολύνει να κατανοήσετε τα ενεργειακά σώματα και να τα ταξινομήσετε σε Ανώτερα γεννήματα του ζώντος Αγαθού, και Κατώτερα ποιήματα του παντοκρατορικού πνεύματος Θεού του κόσμου.

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ [ο πνευματικός ον]

Η ΨΥΧΗ

Ο ανώτερος εαυτός γέννημα του Ύψιστου

ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΟΝ ΝΟΗΤΙΚΟΝ

Αγαθού, ο οποίος επιστρέφει στον γεννήσαντα

----- ~ -----

ΑΙΣΘΗΤΙΚΟ (διαισθαντικό)

ΚΑΤΩΤΕΡΟ ΝΟΗΤΙΚΟ

Αόρατα ενεργειακά σώματα

ΑΙΘΕΡΙΚΟ

δημιουργημένα στον Αόρατο

αιθερικό κόσμο (Εδέμ)

ΥΛΙΚΟ (ΟΡΑΤΟ)

Αυτοσυνείδηση. Το ενωμένο πνεύμα με τα της ψυχής και το ανώτερο νοητικό παράγει το αυτοσυνείδητο. Είναι το μόνο "μέρος" όπου η επενέργεια - ραδιοβολία του παντοκρατορικού πνεύματος δεν μπορεί να αλλοιώσει. Είναι το μόνο "μέρος" όπου η σχέση και η δοσοληψία της Θείας Χάριτος λαμβάνει χώρα. Εκεί, οι κατανόησις ενσαρκώνεται και η εκζήτησις εν πνεύματι και αλήθεια γεννά προσκύνηση (**προσκύνηση είναι η συνειδητοποιημένη αποδοχή του ρήματος της ζωής**) όπου εκεί το αποκύημα του συμπαντικού λόγου μέσα μας γεννιέται και γίνεται ευχαριστία. Είναι ένας παράλληλος κόσμος εν τω κόσμω που ο άνθρωπος του πνεύματος

Διαλογίζεται-Διανοείται-Υπάρχει μέσα στο άπειρο Αγαθόν γίνεσθαι. Το Αγαθόν για τη γη είναι η σωτηρία μας, η ενσάρκωση εντός του Ιησού, η ενσωμάτωση της πνευματοψυχής του ενός, στον συμπαντικό κόσμο όπου δεν υπάρχει αλλοίωση ή παραλλαγή. Η θέση του ανθρώπου είναι η κατανόηση, η θέωση της αλήθειας του γνώθι σαυτόν, η εκζήτηση του Αγαθού φωτός, ώστε το πνεύμα να ενωθεί με την ψυχή, η συνειδητοποίηση ότι αυτό που εννοούμε εσωτερικώς το αποδεχόμαστε κι ομολογούμε με την ψυχή μας είναι η δύναμη και ο ενσαρκωμένος λόγος Ιησούς. Ο Υιός.

Όστε Ιησούς δεν είναι κάποιο **τρίτο πρόσωπο** αλλά ο κάθε Υιός πνευματοψυχή ενσαρκωμένος μέσα στο όνομα Ιησούς, αυτό είναι το όνομά μας, τίποτε άλλο, διότι κάθε τι άλλο προερχόμενο από τον κόσμο παραμένει στον κόσμο.

Από εσάς προέρχεται κάθε επίγνωση σωτηρίας, και σε εσάς εδόθη η χάρις να αποδεχθείτε τα έτοιμα έργα που ο πατέρας συνολικώς συντέλεσε για όλους. Εντός του ανώτερου εαυτού υπάρχει η αγνότης του ότι αποδέχεστε κι επικαλείστε είναι Θεότης, είναι Αγαθόν, ουδέν αγαθόν προέρχεται από την ιδιοτέλεια και ορατή φύση, διότι ευκόλως αλλοιώνεται και μεταχειρίζεται ποικιλοτρόπως για την ευκολία των εξουσιαστών. Κάθε εσωτερικό νόημα εάν μεταφερθεί σε επίγειο υλικό περιβάλλον μετουσιώνεται σε ότι ο αιώνας του κόσμου επιτάσσει για το κοινό καλό. Έτσι, κάθε λόγος αγαθός εξελίσσεται ταχέως σε καλό για την εξυπηρέτηση της θρησκείας. Τούτο σημαίνει ότι ο λόγος έγινε πληροφορία επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων και έχασε τη δύναμη της αναστάσεως. Αυτό παθαίνει κάθε λόγος που από το πνεύμα αντί να γεννηθεί εντός μας και να υψωθεί με ευχαριστία προς τον πατέρα, καταλήγει πάνω στον κόσμο και κατακρεουργείται συνεχώς από τη θρησκεία.

Η αυτοσυνείδηση δεν είναι θρησκεία, δεν είναι δόγμα, δεν απαντάται σε βιβλία ή σε πανεπιστήμια. Είναι η δύναμη που βυθίζεται εντός μας για να μας εγείρει από τη λήθη και με ένα σώμα ασθενές να εκζητήσουμε το Αγαθό, το ελάχιστο γίνεται από εμάς αντιληπτό, διότι τα μέγιστα είναι αόρατα. Εκζητώντας το Θείον, δεν θα βρεις ιστορίες άλλων, δεν θα ακούσεις προφητείες λαών, αλλά θα δεις τον εαυτόν σου ενώπιος ενώπιω του Θεού σου. Εκεί δεν υπάρχει Μυστήριο, αλλά Αγνή Αλήθεια. Δεν είναι ο Θεός σου κρυφός, μυστηριακός, απόμακρος αλλά απλός, κατανοητός, προσιτός. Είναι η στιγμή που εσύ κι αυτός γίνεσθε ένα, σε αυτήν την σχέση που είναι βίωμα εσωτερικό και το γνωρίζεις μόνον εσύ. Είναι ο αγώνας σου να αφήσεις ότι από χιλιάδες χρόνια καλλιεργούνται εντός του ψεύτικου κόσμου φυλακή. Η σχέση αυτή Πατέρα - Υιού **επί γης ονομάζεται αιώνιος ζωή και είναι χρόνος ενεστώς.**

Δεν υπάρχει επίγειος πράξη που να σε δικαιώνει, δεν είμεθα δίκαιοι επειδή είμαστε ευυπόληπτοι, είμαστε δίκαιοι επειδή αποδεχτήκαμε τη δικαιοσύνη του Θεού μας, ο καθένας μέσα του, στην ημέρα του. Δεν είμαστε εδώ για να μάθουμε κάτι όπως λένε, δεν είναι σχολείο αυτό το μέρος, δεν είναι δοκιμή, αλλά είναι ένα περιβάλλον που υποφέρουμε εξαιτίας της λήθης, και μιας ξένης συνείδησης του καλού - κακού.

Το Ύψιστο έργο είναι η αποκατάσταση της σχέσης μου εντός της αγαθής συνείδησης με τον Πατέρα ή αλλιώς την πληρότητα Ιησούς, **εντός της πνευματοψυχής μου**, αυτή είναι η κρίσις που πρέπει να κάνω ως εγώ Ιησούς και να κρίνω μέσα από αυτό το όνομα που είναι δικό μου, κάθε στιγμή μέσα σε αυτήν την αμαρτία. Κανείς δεν θα το κάνει για εσάς αυτό, διότι σε εσάς εδόθη (ως Αρχή) ο λόγος να κρίνετε τον κόσμο που έως τώρα δημιουργείται, διότι είμεθα υπόχρεοι σε ότι δημιουργήσαμε εδώ από καταβολής της δημιουργίας αυτού του κόσμου, και αυτήν την συνείδηση-ψυχή φέρουμε σε μετενσάρκωση χιλιάδες έτη. Δεν είμεθα αμέτοχοι.

Η Επίγνωση. Η επίγνωση δεν είναι γνώση που βρίσκουμε στα βιβλία, δεν είναι η γνώμη, το σκεπτικό των άλλων, δεν είναι καν το δικό μου επίγραμμα. Αλλά είναι η γνώσις εκείνη που ενώθηκε με την ουσία σας, είναι δική σας, δεν μπορεί ουδείς να σας την πάρει. Στέκεται εκεί και λέει στον κάθε μακελάρη της ιστορίας μας σήμερα "Είμαι η επίγνωση", είμαι η αλήθεια, είμαι το πολύτιμο του ανθρώπου, εκείνου που αναζητά τον εαυτό του. Η επίγνωση στηρίζει κάθε έννοια που ο λόγος δημιουργεί, είναι η ίδια η ύπαρξη κάθε έννοιας. Όλα όσα γράφτηκαν κι άλλα τόσα είναι ένας επικοινωνιακός λόγος που δονεί και ηδονίζει τον κάθε έναν, στην αντίληψή του. Η επίγνωση όμως, είναι βαπτισμένη μέσα στην αρχέγονη ουσία μας, του αληθινού εαυτού μας, όχι αυτόν που εκπαιδεύτηκε αλλά αυτόν που γεννήθηκε κι έγινε για να μας ανήκει. Κάθε φιλόσοφος, κάθε σοφός, όσο πιο πολύ βουτήξει στην επίγνωση του για να σας τη μεταδώσει, τόσο πιο πολύ θα γίνει σε εσάς μωρός. Κάθε επίγνωση είναι Θεϊόν Αγαθόν γνώρισμα, προϊόν της αυτοσυνείδησης, το δικό σας έπος σε μια κόλλα χαρτί που λέγεται ζωή.

Η Μάνα μου με έκανε άνθρωπο, τότε κοίταξα τον καθρέπτη και είδα το ζώο. Ο Ύψιστος Αγαθός Πατέρας μου, μου είπε ότι είμαι Θεός και πρέπει μόνος σου να αποδεχθείς, να φθάσεις μέσα σου και να εννοείς κάθε φορά ότι είσαι Θεός.

Θεός είναι το γέννημα του Ύψιστου Αγαθού Πατέρα, είναι η έκφανσή του, είναι το πνεύμα εκείνο, που επάνω του φανερώθηκαν οι εκφάνσεις του Πατρός σε

συνάρτηση με την ομοούσια ψυχή που είναι μέρος και όλον του άπειρου ουρανού. Όποιος "φθάσει" μέσα του, μέλει να δει τον Θεό, τον εαυτό του. Όποιος τολμά να πει ότι είδε τον Θεό, επρόκειται να σας πει ότι είδε τον εαυτό του. Δεν διακρίνεται ο Θεός από τον Υιό του, είναι ένα με τον Υιό του. Όταν λοιπόν δείτε τον Θεό, τον εαυτό σας, θα δείτε εσείς είστε το αγαθόν γέννημα, όμοιοι όχι παρόμοιοι, γέννημα θείας αγάπης για να σας έλκει εκείνη η αγάπη που εκατομμύρια έτη αποζητά η ψυχή σας. Είμαστε μέρος του άναρχου Ύψιστου Θεού και μέρος του Ενός και του απείρου.

- Δεν είναι ο Θεός παντοδύναμος, αλλά τόσο δυνατός σήμερα όσο εσείς του επιτρέπετε.
- Δεν είναι ένας Θεός με άγνωστες βουλές, αλλά στο ύψος που φανερώνετε την αξία σας, θεάται εντός σας η επίγνωση.
- Δεν δοκιμάζει ο Θεός κανέναν, διότι γνωρίζει άνευ δοκιμής, στον άνθρωπο ανήκουν οι πειραματισμοί, όταν αυτός εισήλθε στη λήθη, εμείς δημιουργήσαμε τα στοιχεία, τους νόμους, που στάθηκε ο κόσμος πριν το παντοκρατορικό πνεύμα τα αλλοιώσει μέσα στο Εγώ. Όταν θεωρούμε το ζώο, το ζώο νικά. Όταν θεωρούμε τον Θεό μέσα μας, ο Θεός νικά. Σε εμάς εδόθη η κρίση, η σοφία, η δύναμη.
- Η αντιστροφή του εαυτού μας από τον κατώτερο προς τον ανώτερο νου συνίσταται **Μετάνοια**. Και η αναδημιουργία της θέλησής μου μέσα στο Νου (Πνεύμα) του αληθινού Πατέρα μας, ονομάζεται **Πίστις**. Όστε πίστις δεν είναι κάποια υπόσταση αλλά κάθε τι φανερό στο πνεύμα που είναι ζωή αιώνιος σήμερα. Εάν γνωρίσαμε το "Εγώ" κάποτε, είμαστε έτοιμοι να αναγνωρίσουμε τον αληθινό εαυτό μας σήμερα, μέσα στο Εγώ που ζούμε τώρα. Όταν αποδεχθώ αυτό το οποίο είμαι γεννημένος, δεν θα βλέπω το ζώο για να πεισθώ, αλλά θα αποβλέπω σε εκείνο που είναι άκτιστο αλλά γεννημένο μέσα μου.

Στον κόσμο των μορφών, Αγάπη είναι η εξυπηρέτηση των σωμάτων μας εντός της ύλης. Αυτό προβάλλει ως ύψιστη ανάγκη. Στον κόσμο του πνεύματος, Αγάπη είναι η άσβεστη επιθυμία να επιστρέψουμε εκεί που ανήκουμε. Όσο διεγείρεται, τόσο εξάπτεται, μας καταπλημμυρίζει ένα ένθυμα, ένας πόθος που κάνει το βάρος όλου του κόσμου στον ζυγό των αξιών να φαίνεται κενός. Αυτή η άσβεστη επιθυμία που προέρχεται από την αόρατη ψυχή μας ομοούσια του Ύψιστου καταμαρτυρεί μέ-

σα μας ότι είμαστε πνευματοψυχές γεννημένες κι όχι δημιουργήματα του κόσμου της πλάνης. Το γεγονός ότι αιώνες αιώνων ζούμε με τις αισθήσεις αλλοιώνουν την αληθινή μας φύση ώστε κάθε τι μη αληθινό αξιώνει από εμάς, μέσω του ορατού, να του καταβάλλουμε την ουσία μας, ο καθένας αποδίδει τα λύτρα σε ότι "αγοράζει" από τον κόσμο και μόνον στο τέλος θα εννοήσει την μη αληθινή φύση του.

Αυτή είναι η ιστορία όλων όσων κατέπεσαν μέσα στην Ύλη και κάθε γεγονός που τους αλλοίωσε και αυτή η ελπίς της δόξης που ενώ είναι άπειρη, εχώρεσε σε κάτι τόσο ποταπό.

Μέρος 2^ο

Ο Θεός δεν φανερώνει την παντοδυναμία του, αλλά την σχέση που έχει με τους Δικούς του ως Πατέρας. Η ιδιότητα αυτή, όταν αναπτυχθεί, ζωοποιεί - αναγεννά το πνεύμα μας εντός της ομοούσιας αγαθής ψυχής μας. Εάν πιστέψουμε, δεν θα γίνουμε Υιοί του Ύψιστου, διότι Είμαστε ήδη Υιοί. Απομένει να το αποδεχτούμε αγαθώς και ευσυνειδήτως. Όλα όσα θα ανασύρω από την πείρα μου δεν είναι θρησκεία, ούτε κατήχηση, αλλά η προσπάθειά μου μέσω της πείρας μου να αφήσω στον άγνωστο που ομοίως με εμένα αναζητεί και ψηλαφίζει. Δεν είναι η αλήθεια αυτή, αλλά η πληροφορία. **Αλήθεια είναι ότι ακούτε στο πνεύμα σας και βεβαιώνει η αγαθή ψυχή σας, μακριά από τον κοσμικό νου.**

Η ΔΙΑΓΝΩΣΗ

Η αλήθεια εντός της ύλης έχει δυο θέσεις, διότι το ορθό είναι να ακουστούν μέσα μας και τα δύο. Το πρώτο αναφέρεται σε όλα όσα είμαστε σήμερα ως ύλη και ως πνευματικά όντα, τις δυνάμεις που υφιστάμεθα μέσα στον κόσμο τον άυλο και τον υλικό, τον δημιουργό αυτού του σύμπαντος αυτού του κόσμου, αλλά και τον εαυτό μας, μέσα σε αυτόν ως δικά του δημιουργήματα. Η Γένεσις είναι η αλήθεια της πρώτης θέσης, παραποιημένη και ημιτελής και μέσα από τα μάτια του ανθρώπου, αποδόθηκε ιδιοτελώς για να ταιριάζει, το βάρος που φανερώνει καλύπτει τη συνείδησή μας που έχει ανάγκη να "πατά" κάπου. Αυτή είναι η μια "αλήθεια".

Η άλλη αλήθεια μας πηγαίνει πολύ πίσω πριν αυτός ο κόσμος δημιουργηθεί και αναφέρεται στο τι είμαστε, τη σχέση με τον αληθινό πατέρα μας, από πού υπάρχουμε ως όντα, τι είμαστε μέσα στον Αγαθό συμπαντικό Ένα ως ουράνια όντα, τι μας συνέβη, την διχοτόμηση, την πτώση, την συνείδηση εντός της ζωής του καλού - κακού, την κατώτερη δημιουργία, την συνδημιουργία, το χρέος μας, την λήθη, την φυλάκισή μας μέσα στο ζώο με όλες τις υποστάσεις των ενεργειακών "σωμάτων", αισθητικό - νοητικών - αιθερικό, να μας συγκρατούν σε ένα σύμπαν φυλακή που είναι ανύπαρκτο στον Αγαθό κόσμο. Έτσι, η μόνη αιτία φανέρωσης του Αγαθού ρήματος είστε εσείς μόνον, διότι ο Αγαθός Πατέρας κατοικεί στα δικά του, και αυτό είναι εντός

μας, κι όχι αυτός ο κόσμος, ότι ποιο πολύτιμο για πατέρα εδώ. Ναι!! Είστε εσείς μόνον, εσάς έλκει ο πατέρας, τα δικά του και τίποτε άλλο. Μην απορείτε λοιπόν για όλα όσα γίνονται πάνω στη γη, διότι δεν είναι όλα από τον Αγαθό Πατέρα. Ορισμένοι είμαστε, ένα υπόλοιπο, και από αυτό το υπόλοιπο οι πνευματοψυχές είναι Θεϊόν Γέννημα.

Πρέπει να παραδεχτώ ότι ο κόσμος αυτός, αν και ανύπαρκτος (ανύπαρκτο είναι αυτό στο οποίο δεν φτάνει η ζωοποιός δύναμη της Αγάπης του πατέρα, μόνον ότι αναγνωρίζεται ως δικό του λαμβάνει τη ζωή από τον Αγαθό Έναν), ωστόσο, είναι υπαρκτός σε εμάς τόσο όσο να μας συγκρατεί δημιουργώντας μια "αλήθεια" δια των αισθήσεων. Μια μικρή σκέψις σαν νιφάδα χιονιού επικαθίζει απρόσμενα στο κέντρο της αίσθησης, διεγείρεται και ενισχύεται επάνω στο αιθερικό σώμα με κάθε ένταση και τα βιώματα κι ότι άλλο έχει αποταμιευθεί εκεί ώστε η πίεση αυτή να προβάλλεται μέσω του ζώου πάνω στον υλικό κόσμο. Όστε ενδύουμε αυτό το φθαρτό σώμα με "προβολές-πράξεις" που στη συνέχεια επενδύουμε πάνω στα ενεργειακά μας σώμα όλα όσα αποκομίσαμε ως είλωτες. Είναι η προβολή, είναι η μόνη αλήθεια που γνωρίζουμε και έτσι ζούμε πείθοντας τον εαυτό μας ότι είναι ότι έχουμε. Η Δεύτερη αλήθεια είναι η φανέρωση εσωτερικώς του πρώτου αληθινού εαυτού μας, αυτού που είναι θεϊόν γέννημα πριν υποστούμε την λήθη και ενδυθούμε το φθαρτό και θνητό σώμα μας.

Αναγνωρίζουμε Δύο Αρχές απ' όπου προερχόμαστε και πρέπει να αποφασίσουμε ως Κριτές ο καθένας στο δικό του σύμπαν πού επιθυμεί να ανήκει. Δεν υπάρχει στην πράξη παράδεισος και κόλαση όπου αποδίδονται, αλλά γι' αυτόν τον κόσμο και τον δημιουργό του ο καθένας πρέπει να "πληρώσει" το χρέος του, να αποδώσει την **ουσία** του και να επαναγεννηθεί σε ένα άλλο σώμα για να υποστεί την "μοίρα" του. Το κάθε τι καταγράφεται για να αποτελέσει κριτήριο κατά τη κρίση από τον δημιουργό αυτού του κόσμου. Οι θρησκείες ονόμασαν αυτόν τον δημιουργό του κόσμου Θεό και γνωρίζω ότι είναι Θεός, καθώς εκπέμπει επάνω στη δημιουργία του ως Ήλιος τα χαρακτηριστικά της ιδιοσύστασής του. Κατά ένα μέρος, είμαστε ότι κι αυτός ελάχιστο έως πολύ, μέσα σε αυτόν πεθάναμε ως σύμπαντοι άνθρωποι, ως Εμείς, και δημιουργηθήκαμε ως Εγώ μέσα στην έλλειψη και τον θάνατο. Εάν ο θάνατος είναι το αποτέλεσμα της αμαρτίας, τότε αμαρτία είναι η ζωή έξω από το Αγαθό σύμπαν κι αυτό το σύμπαν εντός τους οποίου υπάρχουμε δεν είναι αγαθόν.

Έστω κι αν ο άνθρωπος είναι φταίχτης, η φθορά κι ο θάνατος θα ήταν μόνον σε αυτόν, όμως παρατηρούμε αναμφίβολα ότι ο θάνατος και η φθορά συνυπάρχει σε κάθε ον του φυτικού και ζωικού βασιλείου. Θα τολμούσα να πω και αόρατου. Είναι λοιπόν ο θάνατος βασική αιτία αυτού του κόσμου κι όχι προϊόν της αμαρτίας του ανθρώπου μόνον, διότι εάν εγώ δεν πεθάνω, εσείς δεν θα γεννηθείτε, καθώς ο περιορίζων κύκλος συγκρατεί τις ισορροπίες εντός της σχάσης καλού-κακού.

Το Αντιστάθμισμα.

Η συνείδηση που έχουμε από νήπια είναι η ζωή που αναπτύσσεται ανάμεσα στο καλό και στο κακό, και είναι δύο αμφίρροπες ενέργειες όπως το ζεστό και το κρύο, όπου συνυπάρχουν για να δημιουργούν κίνηση. Έτσι, και το καλό - κακό συνυπάρχουν για να δημιουργούν "χρέος", ψυχικές διεγέρσεις, δυνάμεις που καλλιεργούν ροπές επάνω στη γη. Ο Θεός του κόσμου είναι ένα δίπολο με άπειρες αντιθέσεις και προεκτάσεις, τόσες όσες ο άνθρωπος μέσα από τις αισθήσεις του δημιουργεί. Είναι αδύνατο η ύπαρξη του καλού χωρίς το κακό, όπως είναι αδύνατο ο πλούτος, ο χορτασμός να υπάρξει χωρίς τη φτώχεια, την έλλειψη, καθώς το ένα δεν καταργεί το άλλο αλλά το συμπληρώνει.

Όσο κι αν ο άνθρωπος προσπαθεί για το καλό, στην αντίπερα πλευρά δημιουργούνται έλξεις για το κακό την ιδιοτέλεια, τον πόνο, και ξανά εάν πληρωθεί η ζωή, η ευμάρεια, κάπου αλλού υπάρχει ο θάνατος, ο πόλεμος, η ασθένεια, για να υπάρχει πάντοτε το αντιστάθμισμα και να παράγεται πλούτος από την πνευματική μας ουσία. Ο νόμος της συνείδησης μας εδόθη για να δημιουργηθεί ένα χρέος εντός του ζώου (φθαρτού σώματος) καθώς είναι μια συνείδηση, πως να ζούμε μεταξύ μας ανθρώπινα, κάθε όμοια συνείδηση υποβιβάζει τον άνθρωπο σε ένα καθεστώς υλικού βίου. Στην πράξη, ο κόσμος όλος υπάρχει κατ' ανάγκη σε μια ισορροπία αμφίρροπων δυνάμεων που ονομάζουμε καλό ή κακό κι ο παγκόσμιος επιτηρητής, αυτός που ποτέ δεν "κοιμάται" επίσταται έτσι ώστε η ισορροπία να μην "καταγκρεμιστεί".

Ότι λοιπόν σήμερα γεννιέται ως έλλειψη, σε άλλον γεννιέται πλεονασμός, ότι πόλεμος και θάνατος κάπου αλλού ευημερία και ζωή. Η καλοσύνη είναι επένδυση για να ωθούμε τον εαυτό μας μέσα από αυτήν τη συνείδηση και το αντίθετο. Ότι κι αν κάνουμε, εξυπηρετούμε τον Άρχοντα του κόσμου. Ο Μόνος λόγος ύπαρξης των Υιών πνευματοψυχών που "δέχτηκαν" την πτώση τους είναι η εξυπηρέτηση του

σύμπαντος φυλακή, ξανά και ξανά, μέσω της ουσίας που αναλώνεται δια των επαναγεννήσεων στην ύλη, ο πόνος αυτός ως νέκταρ καλό ή κακό προσφέρεται στα όντα που ονόμασαν τους εαυτούς τους Θεούς για να δοξάζονται. Ουσία είναι αυτό από το οποίο είμαστε γεννημένοι από τον Ύψιστο Αγαθό, το σύνολο των άπειρων ιδιοτήτων που μας ενσαρκώνουν.

ΠΕΡΙ ΣΩΜΑΤΩΝ

Ο πνευματικός ον αποτελείται

- Πνεύμα
- Ψυχή ζώσα
- Ανώτερη Νόησις

Ο Υλικός άνθρωπος από την πτώση του στον αιθερικό κόσμο αποτελείται

- Αισθητικό ενεργειακό σώμα
- Κατώτερο νοητικό σώμα
- Αιθερικό ενεργειακό σώμα

ως απόρροια μέσα στη βαριά ύλη

- Το Υλικό Φθαρό Σώμα

Τα τρία ενεργειακά σώματα από δεξιά απαρτίζουν και συνθέτουν την Σαρκοψυχή (Εύα) ως ένα είδους εργαλείο ώστε να συλλαμβάνει, να δημιουργεί, να συγκρατεί, να παράγει κάθε τι από αυτούς που βρίσκονται στα αόρατα πνευματικά κι ορίζονται ως Θεός, η σαρκοψυχή συνθέτει, εμπλουτίζει και φανερώνει ως ώθηση πάνω στο Υλικό μας σώμα ότι πρωτίστως γεννήθηκε ή δημιουργήθηκε στον αόρατο, άυλο, ενεργειακό κόσμο μας. Όταν εννοούμε **πτώση**, εννοούμε την "καταβύθιση" του ανθρώπου σε ένα άλλο είδος ζωής και συνείδησης. Μέσα από τον μηχανισμό αυτών των τριών συν ένα σωμάτων, και τα τέσσερα αυτά σώματα είναι απόρροια του Μη Αγαθού κόσμου και εξυπηρετούν αυτό το σύμπαν φυλακή και το παντοκρατορικό πνεύμα. Είναι έτσι δομημένα ώστε να συλλαμβάνουν και να δονούνται από αυτόν που τα δημιούργησε. Και τα τέσσερα αυτά σώματα του ανθρώπου συγκρατούν ένα ψέμα. Αποκρύπτουν και δεν αναγνωρίζουν ως Μέρος του ανθρώπου, κι ως ουσία τον πνευματικό άνθρωπο ον, γι' αυτό ο άνθρωπος εκ γενετής δεν έρχεται σε συνείδηση του εσωτερικού άυλου εαυτού του, αλλά ενώ ο πνευματικός ατροφεί, ο υλικός άνθρωπος με τις υποστάσεις του ευημερεί, προοδεύει, καθώς ο υλικός άνθρωπος προάγεται στους τομείς και τις επίγειες επιστήμες,

ενώ ο πνευματικός είναι ανύπαρκτος και ασαφής με ότι συνεπάγεται αυτό.

Αυτό το που μόλις περιέγραψα, έχει σκοπό ουδέποτε ο άνθρωπος να αναγνωρίσει τον αληθινό εαυτό του. Κάθε ανησυχία, ή διαίσθηση, ή εκζήτηση, ή πόθος για το υπερβατικό, καταλήγει σε μια θρησκεία με χιλιάδες δόγματα και προεκτάσεις με έτοιμο λόγο για να καλύψει την κάθε συνείδηση μέσα από ιστορικά γεγονότα, μυστήρια που αναζητούν τον άνθρωπο που θα τα φέρει στο φως, τους "εκλεκτούς" που θυσιάζονται για το καλό των άλλων. Μια ολοκληρη μηχανή που ο άνθρωπος την έθεσε σε λειτουργία για να εξυπηρετεί την ανάγκη που προκύπτει εξαιτίας της ύλης και της αδυναμίας του. Αυτό με έναν λόγο ονομάζεται **θρησκεία** και η οποία διαμορφώνεται εντός των τεσσάρων σωμάτων. Έτσι, ένας Θεός δημιουργήθηκε κι ο άνθρωπος διαμόρφωσε τη συνείδησή του σε Δύο πράξεις. Η μια έχει να κάνει με την ιδιοτέλειά του, την ανάγκη του, και η άλλη την ανάγκη που του προκύπτει από το υπερβατικό και τον θάνατο. Αυτά τα δύο, δημιούργησαν μια θρησκεία που μέσω των κληρονομικών δυνάμεων επάνω στο κενό αγγείο του νεοσύστατου ανθρώπου βάλθηκαν όλοι να διδάξουν τη δική τους θέση στον κόσμο των σκιών.

Ο άνθρωπος που προέκυψε ως ολοκλήρωση, έφερε το αποτέλεσμα των προγόνων του, τόσο που πίστεψε ότι αυτή είναι η αλήθεια διότι τον δίδαξαν να βλέπει μόνον προς τη γη. Κάθε τι περί Θεού είχε να εξηγηθεί μέσα από τα τέσσερα σώματα του Θεού δημιουργού του κόσμου, που μέσα από την δική του ραδιοβολία φανερώνει τις βουλές του κατά το δοκούν. Προϊόντος του χρόνου βιβλία - χάρτες - υπομνήματα - αναφορές αγίων κ.λ.π., έσβησαν πλήρως τη διανοήση για να προάγουν την επιστήμη - θρησκεία που είχε δύο σκέλη. Τους κληρικούς παπάδες - ποιμένες από την μία, και την στρατιωτική εξουσία από την άλλη. Και οι δύο εξουσίες, η μία πάνω στο σώμα και η άλλη επάνω στην ψυχή, δεν άφησαν κανένα περιθώριο ώστε να υπάρξει μια φωνή που να είναι υπάκουη στην αλήθεια και να ομολογείται. Αυτό είναι το αποτέλεσμα των τριών ενεργειακών σωμάτων, συμβατών με τον Δημιουργό του καλού - κακού σε συνάρτηση με τον φθαρτό, υλικό άνθρωπο που αποβλέπει στην ιδιοτέλεια.

Ο Πνευματικός Ον.

Εξ αρχής, το Θείον και Αγαθόν δεν κατοικεί σε άλλη δημιουργία πλην αυτής που εγεννήθηκε από τον ίδιο τον Ύψιστο Αγαθό Πατέρα. Άρα, πιστεύω ότι ο μόνος τρόπος αγαθής συνειδητοποίησης, αναγέννησης, διαπίστευσης και βεβαίωσης για εσένα τον ίδιο είναι μέσα σου στο ανώτερο πνευματικό ον, το οποίο μόνον αυτό είναι Γέννημα Αγαθόν. Αυτό αποκαλύπτεται και σώζεται κι όχι τα άλλα που είναι προεκτάσεις πονηρής δη-

μιουργίας. Από εκείνη την **Αρχή** λοιπόν είμαστε και αποτελούμαστε.

Το Πνεύμα μας.

Ανάφερα ότι είναι ο Νους Θεός (Θέωσις) που εκδηλώνεται δια της ψυχής. Το πνεύμα του κάθε ενός Υιού, Αρχή του Ύψιστου Αγαθού Πατέρα, είναι το σύνολο όλων όσων αποδέχτηκε και εγέννησε δια της ζώσας ψυχής του μέσα στη διαφορετικότητά του. Αυτό το πνεύμα, το άπειρο, μέσα στην ολότητά του αλλά και μοναδικό όπως οι νιφάδες του χιονιού μέσα στην ιδιοσύστασή του εκφράζει (αποδίδει εκφάνσεις) του άπειρου Αγαθού, έτσι ώστε και μέσω αυτού ο Πατέρας θεάται μέσα σε όλων τον άπειρο ουρανό. Ο Ιησούς είναι μια τέτοια αρχή που φανερώθηκε από τον Πατέρα κι έγινε συμπατικός μέσα στο πλήρωμα της θεότητας. Ώστε πριν υλοποιηθεί ένα τέτοιο γεγονός, το άπειρον εδέχθη εσωτερικώς τη βούληση του Πατέρα, ώστε στον άυλο, άπειρο, αγαθό κόσμο, εγεννήθη ένα φως που σε εμάς, εξαιτίας όλων όσων επάθαμε έγινε ύλη, θέασις, αίσθησις, νόησις πριν αποβεί στο ΥΠΟΛΟΙΠΟ σήμερα μόνον εσωτερική θέασις, Θεός, το Άγιον Πνεύμα, ο παράκλητος για κάποιους.

Ψυχή Ζώσα.

Είναι η ενέργεια φωτός εκείνη που φανερώνεται πάνω στην άυλη και υλική φύση. Η ψυχή αυτή είναι ομοούσια - ίδια με τον Γεννήσαντα μας Πατέρα Ύψιστο. Όλων το πλήρωμα - άπειρο του Αγαθού Πατέρα φέρει την ίδια ζώσα ψυχή, και κάθε Υιός Αρχή είναι ένα με όλους μέσα από αυτήν την ψυχή. Αυτή η ψυχή είναι έξω από τον περιορίζων κύκλο του υλικού σύμπαντος, τον χρόνο, τον τόπο, και κάθε τι που έχει την αφετηρία του στο σύμπαν φυλακή. Αυτή η ψυχή ζει μόνον στην αναμαρτησία και στο Αγαθό.

Εάν υπάρχει κάτι μη μετρήσιμο, μη κατανοητό κάτι που ο λόγος και ο λογισμός σταματούν, αυτό είναι η ψυχή της ζωής, η ψυχή που ο πατέρας βουληθής μας έδωσε για να είμαστε όχι κάτι άλλο, αλλά ίδιοι μεταξύ μας. Εάν κάποιος ονομάζεται αδερφός δεν είναι επειδή συμφωνούμε, αλλά επειδή έχουμε εσωτερικώς αυτήν την ψυχή, έστω κι αν δεν φαίνεται πάνω στη γη. Τίποτε επάνω στην ύλη δεν ορίζει την αδελφότητα όσο η ψυχή η ζώσα που υπάρχει στους Υιούς του Ύψιστου και είναι σε αδράνεια. Αυτήν την ψυχή "έβαλε" ο Ιησούς σε ενθύμιση της δικής σας όμοιας. Αυτή η ψυχή διχοτομήθηκε κι ο Αδάμ έπεσε σε πτώση ώστε το πνεύμα του να προσκολληθεί σε κάτι άλλο που ενόμισε ότι είναι η "ψυχή" του. Κι αυτός είναι ο λόγος που είμαστε **Διγενείς**, διότι είμαστε από δύο γένη: α) του πνευματικού όντος σε αδράνεια, υποτέλεια, ατροφεία, β) του ανθρώπου που ζει με την συνείδηση του καλού-κακού και τα ενεργειακά σώματα.

Ο Δημιουργός του κόσμου μπόλιασε ένα γένος μέσα στο Αρχικό Θείον Γέννημα

κι έτσι προβάλλει Χρησικτησία. Επιβάλλει μέσα στην "Οικία" του Νόμους και κανονισμούς και δημιουργεί ένα "Χρέος" που πρέπει ο άνθρωπος να αποπληρώσει εντός της λήθης. Μέσα σε ένα τέτοιο καθεστώς ο άνθρωπος συναντιέται πάνω στην ύλη και αναλώνεται χωρίς ποτέ να γνωρίσει τον εαυτόν του, αλλά ούτε τον τρόπο που μπορεί να διαφύγει στον Αγαθό ουρανό. Η συνείδηση του καλού είναι μια καλή πράξις που λαμβάνεις μίαν υπόσχεση από τον νόμο για την απολαβή σου. Το ίδιο και αν πράξεις το κακό.

Η φανέρωση όμως της αγαθής συνείδησης είναι κάτι άλλο. Είναι η έναρξη, η επανασύνδεση, ο συντονισμός με την αγαθή σου ομοούσια ψυχή, κι αυτό ως πράξη και του ελάχιστου, εξαυλώνει όλα όσα αναφέρονται στην δημιουργία του Θεού του κόσμου του παντοκρατορικού πνεύματος. Εκεί σταματά κάθε διδασκαλία που έφερε τον κόσμο εδώ που τον έφερε κάθε παρέμβαση ανθρώπων και θεών. Αυτή η Νέα Αρχή ονομάζεται **Δικαιοσύνη**. Όστε δικαιοσύνη είναι να γνωρίζεις κάποιος εσωτερικώς με επίγνωση (όχι με λόγο) όποιος είναι, τι είναι, πού βρίσκεται τώρα, την ευσυνείδητη ιστορία του απ' αρχής δια να κρίνει και να αποφασίσει τι επιθυμεί. Εάν αποφασίσει να "επιστρέψει" γεννιάται μέσα του ως Αναδημιουργία η θέληση (το θέλημά του) μέσα στο Νου (Πνεύμα) του Ύψιστου Πατέρα. Όστε **Πίστις** είναι η αναδημιουργία της θέλησής μου μέσα στο νου του αληθινού μας Πατέρα Αγαθού. Η πίστη αυτή επανακινεί τον μηχανισμό που έχετε, το πνεύμα με την ψυχή μέσα στην ανώτερη διάνοια που είναι ο παράκλητος ή ο Χριστός εν υμίν ή ανώτερο νοητικόν (αλλά περί ψυχής ζώσας παρακάτω).

Ανώτερον Νοητικόν είναι η νόησις που φανερώνετε με καταληπτό εσωτερικό τρόπο την επίγνωση του Αγαθού. Είναι ο νους που μεταφράζει τον άρρητο Αγαθό Πατέρα εξαιτίας της υλικής μας φύσης σε νοητό, προσιτό, απτό. Είναι το Αγαθό επερώτημα που κάνετε μέσα σας και βρίσκετε απαντήσεις. Είναι ο Διδάσκαλος (Διδά-σκαλος = ο Δίδων την σκάλα), ο καθοδηγητής. Είναι τα δικαιώματα του πατέρα, εφ' όσον εσείς τον εκζητήσατε. Είναι η δική σας σχέση που αναπτύσσεται, που δημιουργείται επί γης. Είναι η σωτηρία και η αποκατάσταση μετά από χιλιάδες έτη αδράνειας και λήθης. **Σωτηρία** είναι η αποκατάσταση της σχέσης μας με τον Πατέρα, η σχέση των δύο, και είναι κάτι που γεννιέται και γίνεται εσωτερικώς κάθε στιγμή χωρίς τρίτο πρόσωπο ή άλλη επίγεια εξουσία.

Το ανώτερο νοητικόν είναι υπεύθυνο να αποσαφηνίζει κάθε τι πνευματικό μέσα σε ειρηνικό νου, να συνθέτει και να αποκαλύπτει σε εσάς όλα όσα πνευματικώς αοράτως σας συμβαίνουν, στον βαθμό που είστε έτοιμος για να δεχτείτε (διότι το μεγα-

λύτερο εμπόδιο δεν είναι να δεχτείς το νέο, αλλά να αφήσεις το παλιό). Κάθε διδαχή είναι για εσάς που κρίζετε μέσα σας, και ομολογείτε με ευχαριστία στον ουράνιο πατέρα, δεν είναι για την γη και την πραγματικότητα του κόσμου. Μια σπίθα νόησης είναι απόδειξη ότι άρχισε η εσωτερική μηχανή που ονομάζεται πνευματοψυχή. Εάν η διδασκαλία των βιβλίων και των ανθρώπων είναι σε ανάπτυξη μέσα από τις θρησκείες, είναι διότι δεν πρέπει ποτέ ο άνθρωπος να στραφεί εσωτερικώς για να εκζητήσει τον Πατέρα, αλλά πάντα να περιφέρεται στα ακούσματα του κόσμου. Η εσωτερική εκζήτηση είναι η φανέρωση μέσα σου αυτών των τριών δυνάμεων, πνεύμα, ψυχή, ανώτερη διάνοια.

Επισημαίνοντας τις διαφορές των σωμάτων - Το Πνεύμα

Ο πνευματικός ον ως πνεύμα εδέχθη "Κατάπτωση" και αλλοιώθηκε με την ενσωμάτωσή του στον κατώτερο άνθρωπο με τα ενεργειακά σώματα και φθαρτά επί της ύλης. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να ξεχωριστεί από την αγαθή συνείδηση (ψυχή του ζώσα) και να προσκολληθεί σε κάτι άλλο μη αγαθό που έφερε την γνώση και συνείδηση της ζωής του καλού και κακού. Στην πραγματικότητα, αυτή η συνείδηση είναι η Διπτότητα του Θεού Δημιουργού του κόσμου, όχι του αγαθού συμπαντικού Θεού και σε αυτό το σημείο υπάρχει η πλάνη.

-- Κατ' αρχήν, ο Αγαθός Πατέρας συμπαντικός Ένας είναι άλλος.

-- Και άλλο είναι ο Δημιουργός του κόσμου αυτού, το παντοκρατορικό πνεύμα, ο δημιουργός της "Εύας", ο Διπτός Θεός.

Συγχύσεις έχει δημιουργηθεί από την αρχή καθώς η θρησκεία και κατ' ανάγκη τα μελλοντικά κλαδιά της, δημιούργησε μια γνώση ότι: ο Αγαθός Πατέρας είναι ο Δημιουργός της γης αυτής, δηλαδή δημιούργησε κάτι κατά πολύ κατώτερο απ' ότι ήδη ήμασταν μέσα σε αυτόν ομοούσιοι, κι αυτό είναι ψεύδος.

-- Ένα άλλο γεγονός είναι ότι εντός της δικής του δημιουργίας επιτρέπει να συνυπάρχει κι ο Θεός του κόσμου, ο Άρχων, που σε αυτόν εδόθηκαν τα βασίλεια του κόσμου, δηλαδή ο Αγαθός Πατέρας συνεργάζεται με το παντοκρατορικό πνεύμα. Αυτό συνίσταται

Βλασφημία.

Άλλο σημείο του Δημιουργού του κόσμου είναι ότι ο κόσμος αυτός είναι ελλιπής - ασθενής - και τα περισσότερα είδη εκτός ένα μικρό υπόλοιπο του ανθρώπου δεν έχει επίγνωση του Αγαθού Δημιουργού Πατέρα. Επίσης, ενώ τα ζώα είναι δημιουργήματα του αληθινού, είναι παντελώς ανίκανα να συνειδητοποιήσουν την θέωση. Επίσης, ένα μεγάλο μέρος της ανθρωπότητας είναι ανύπαρκτο και αδιάφορο. Εντούτοις, η θρησκεία επιμένει ότι ο τόπος αυτός είναι δημιούργημα Αγαθού συμπαντικού Θεού, ενώ πάντες ζού-

με εντός της Διπτότητας (καλού-κακού) και αρκετοί ακόμη πιστεύουν ότι το ζητούμενο είναι το καλό, αγνοώντας ότι και αυτό το Καλό είναι μέρος του Διπτού Θεού Δημιουργού του κόσμου.

-- Είναι εκ φύσεως αδύνατον το παντοκρατορικό πνεύμα το Εγώ, και μόνον ως σκέψη να πλησιάσει τα αγαθά σύμπαντα, τον συμπαντικό ουρανό, πόσο δε μάλλον και να συγκατοικεί έτσι όπως είναι η γη σήμερα κι αυτό είναι Ψεύδος. Πρέπει να γνωρίζουμε ότι το κάθε ον που ζωοποιήθηκε από τον ζώντα Αγαθό Πατέρα έχει όνομα (πνευματική ιδιότητα) και έτσι καλείται. Αυτό το όνομα είναι προϊόν Αγαθό, όχι καλό ή κάτι άλλο διαφορετικό και είναι γνωστό και αποδεκτό πάνω στον άπειρο ουρανό. (**Ουρανός** = Ανώτερα Αγαθή Συνείδησις Θεότης) Κάθε τι έξω από αυτήν τη συνείδηση - κατάσταση - δόξα που ίσως προσπαθήσει να προσεγγίσει απλώς εξαυλώνεται. Είναι λοιπόν παντελώς ψεύδος ότι σε ένα χώρο αγαθής δημιουργίας (η Γη) θα μπορούσε ο Διπτός Δημιουργός το Εγώ, να συνυπάρχει με το θείον αγαθόν.

-- Ένα άλλο σημείο είναι ότι δεν πρέπει να προσδίδουμε στον Αγαθό Θεό ανθρώπινα χαρακτηριστικά. Ως προσέγγιση είναι τουλάχιστον άστοχο και δηλώνει την αδυναμία του συγγραφέα να φέρει στο "φως" την Αγαθή συνείδηση (περί Βίβλου).

Ο ζωοδότης Αγαθός Θεός είναι Πνεύμα και Ψυχή, επομένως κάθε προσέγγιση και συνειδητοποίηση επί του ονόματος είναι πνευματική, άυλη, και είναι από το ίδιο το πνεύμα, διότι ο Αγαθός επιζητεί την κοινωνία με τα γεννήματά του που είναι ο ίδιος του ο εαυτός. Άρα, οι προσεγγίσεις είναι στο πνεύμα όταν αυτό είναι ενωμένο με την ομοούσια Αγαθή ψυχή. Μόνον τότε δίδεται ο συμπαντικός λόγος που γεννιέται και γίνεται αγαθό μέσα σας. Επομένως, παν τι αγαθόν είναι πνευματικό και γεννημένο από την Αγαθή, Ομοούσια Ψυχή. Τίποτε επάνω στη Γη δεν είναι αγαθό αλλά μια δημιουργία του Διπτού Δημιουργού Θεού (καλού-κακού) που αστόχως τον ονομάζουν Πατέρα Αγαθό και Πατέρα του Ιησού Χριστού. Ψηλαφίστε αυτόν τον κόσμο ορθολογικά και απαντήστε στον εαυτό σας εάν υπάρχει κάπου το αγαθόν.

Η **Μετάνοια** συνίσταται να ξεχωρίσουμε ως Πνεύματα από τα κατώτερα ενεργειακά σώματά μας και με τη θέληση που έχουμε αναπτύξει, στον βαθμό που αυτή αναπτύσσεται ως τώρα, να αναγνωρίσουμε την πρώτη ψυχή μας αγαθή και ομοούσια του ζωοδότη Θεού. Όταν ο πόθος, η επιθυμία αναπτύξει την σχέση με την αληθινή ψυχή, αυτή αρχίζει να ζωοποιείται και να ζωοποιεί κάθε συμπαντικό λόγο εντός μας. Αυτό είναι αναγέννηση - ενσάρκωση αγαθή συνείδησης, Αγιασμός από την πρώην ψυχή Σαρκοψυχή, απόρροια των τριών ενεργειακών σωμάτων σε συνάρτηση του Παντοκρά-

τορα Θεού. Το πνεύμα, αντί να υπηρετεί την Εύα και την ύλη, να αντιστρέψει, ώστε μέσα από την ύλη να γίνει μέσω της ζώσας ψυχής εννοίατος άφθαρτος λόγος, διότι τίποτε δεν μπορεί να νικηθεί στον υλικό κόσμο εάν πρωτίστως δεν νικηθεί στον άυλο.

Ψυχή Ζώσα. Κάθε κύριος κοσμεί την δική του Ψυχή. Η μια είναι αγαθή, ουράνιον γέννημα συμπαντική και ομοούσια με τον Αγαθό Πατέρα, καθώς και άπειρη. Η άλλη είναι διπλή, συμβατή με τον Θεό του κόσμου, εξυπηρετεί το παντοκρατορικό πνεύμα και τον κόσμο των αισθήσεων, της πλάνης, δεν αναγνωρίζει τίποτε πέραν του εαυτού της και είναι εγωκεντρική. Αναφέρω χωριστά κατά αντιπαράθεση τις διαφορές τους.

ΣΑΡΚΟΨΥΧΗ

- 1) Ο τρόπος της ζωής του καλού - κακού (Αμαρτία)
- 2) Είναι συμβατή με τον Θεό του κόσμου τούτου
- 3) Δέχεται επιρροές του κόσμου, άυλες ή υλικές
- 4) Είναι μεταβαλλόμενη από συναισθήματα και καταστάσεις, τρέφεται με ότι αντιλαμβάνεται από τον κόσμο, έτσι ζει, καθότι πόρνη
- 5) Δημιουργήθηκε από την ένωση των Αδάμ (πνεύμα) ως προπατορικό αμάρτημα σε σύγχυση με τον Θεό του κόσμου προς εξυπηρέτηση της εταίρας κτήσης του Εγώ
- 6) Είναι εντός του λόγου της ύλης προς κατανόηση και συνέχιση του Μάτριχ
- 7) Αμαρτάνει συνεχώς, διότι δεν δέχεται τον Αγαθό Θεό και Πατέρα όπως ο Θεός επιθυμεί

ΖΩΣΑ ΨΥΧΗ

- Είναι η αγαθή συνειδητότητα, τι είναι αγαθόν κι ο τρόπος να ζεις μέσα του
- Μη συμβατή με τον κόσμο, αναγνωρίζει μόνο τον Αγαθό συμπαντικό Θεό
- Αυτοδίδακτη επίγνωση του Αγαθού Λόγου
- Αναγνωρίζει τον Αγαθό Πατέρα μόνον, ως σημείο αναφοράς κι από εκεί εκπορεύεται η ουσία της
- Η ζώσα ψυχή αγαθή είναι αθάνατος, άπειρη καθώς ενώνεται με το άπειρο πλήρωμα του Αγαθού και με κάθε ιδιότητα του πατέρα συνολικού
- Είναι ακατανόητη εκτός από ένα πάρα πολύ μικρό μέρος, ώστε ο άνθρωπος να εκζητήσει τη σωτηρία του δια του Ιησού * (είναι αδύνατος η κατανόησή της εδώ με αυτές τις γήινες παραστάσεις)
- Δεν αμαρτάνει και ούτε πρόκειται

8) Πορνεύει με κάθε κατάσταση πάνω στη γη, αυτή είναι η τάση της σε ότι εμφανίζεται πάνω στην ύλη, γίνεται επιθυμία και εγώ	Υπακούει μόνον στον Αγαθό και αναγνωρίζει τον λόγο ο οποίος γεννιέται και γίνεται εντός του Υιού ανθρώπου, Χωρίς αυτήν δεν υπάρχει γέννηση, ενέργεια που χαρακτηρίζει αιώνιο (σωτηρία)
9) Δεν σώζει από τις πράξεις όσο κι αν σου φωνάζει και επιμένει να σε δικαιώσει αναγνωρίζοντάς σε	Σώζει, διότι η φύση της θανατώνει τον κόσμο και ενδύει τον άνθρωπο με το χρίσμα της Δικαιοσύνης του Αγαθού, ζώντα Θεού
10) Είναι Δημιουργία του Πόνου (πονηρού) και όχι αγαθού και είναι το σύνολο της συνείδησης την οποία εσείς δημιουργήσατε ως "προσωπικότητα"	Είναι μέρος του Αγαθού Πατέρα Ύψιστου, γι' αυτό όταν συμβαίνουμε μέσα σε αυτήν, έχουμε την σχέση Πατέρα - Υιού, είναι η Εγώ ειμί καθ' εαυτόν πραγματική ψυχή που προικίστηκες από τον ζωοδότη Θεό

Ομολογουμένως, έχουμε λοιπόν δύο ψυχές, η μία είναι η ουσία μας, και η άλλη μας προέκυψε. Όταν ο Ιησούς είπε, εγώ την ψυχή μου βάζω υπέρ των προβάτων, εννοούσε ότι μέσα από τον ίδιο φανέρωσε τον άρρητο αγαθό πατέρα με έναν τρόπο επάνω του ώστε ο άνθρωπος της πτώσης να κατανοήσει ένα ελάχιστο από αυτό που είναι ο αγαθός γι' αυτόν, ώστε να αποδεχτεί τον παράκλητο ο οποίος συνιστά το Ανώτερο νοητικόν, ώστε να κτίσουμε εντός μας το όνομα της επιστροφής μας που είναι ο Ιησούς Χριστός, εμείς αυτοπροσώπως.

*** Ιησούς είναι η ερμηνεία του άρρητου πατέρα εντός υμών επάνω στην ορατή φύση.**

Ψυχή και ψυχή δυο όμοιες λέξεις και τούτο διότι η πρώτη ψυχή εκρύφθηκε από τον κόσμο όχι εκούσια αλλά εξαιτίας αυτού που την υπόταξε στην ματαιότητα γνωρίζοντας μια άλλη ψυχή, αυτή στον παρόντα κόσμο. Θαύμασα την ψυχή αυτήν, τα επιτεύγματα της, το πόσο κατορθώνει ο άνθρωπος ζώντας με αυτήν την ψυχή δεν καταργεί τον άνθρωπο, τον υψώνει μέσα στο εγώ του, ώστε αυτός και η ψυχή να γίνουν ένα. Μόνον στο τέλος ο άνθρωπος ίσως κατανοήσει ότι πρέπει να δώσει πίσω όλα όσα απόκτησε στο παιχνίδι που λέγεται ζωή μέσα σε αυτήν την ψυχή και να φύγει γυμνός. Μόνον τότε και πάλι ίσως κατανοήσει ότι δεν υπηρέτησε η ψυχή του αυτόν, αλλά αυτός υπηρέτησε την ψυχή αυτή. Ψυχή και ψυχή, ορθός η ψυχή του κόσμου επιμελείται τα του κόσμου, και εντός αυτού υπάρχει κι όποιος κερδίσει αυτήν την ψυχή κερδίζει τον κόσμο.

Αυτή όμως η ψυχή υπάρχει όσο ο άνθρωπος υπάρχει στον κόσμο. Δεν έχει ζωή από τον εαυτόν της, κι αποδέχεται ότι εξυπηρετεί τον κόσμο. Πέραν από αυτό το σημείο δεν υπάρχει τίποτε. Η ψυχή που μόλις ανέπτυξα δεν είναι η αγαθή αλλά ένας μηχανισμός που καθώς εφάπτεται με το πνεύμα δημιουργεί ψευδαισθήσεις εντός των οποίων υφιστάμεθα το κόστος, αφού μας απομυζεί στο πνεύμα. Αυτήν την ψυχή πρέπει κανείς να μισήσει, αναγνωρίζοντας ότι δεν είναι η φύση του, προκειμένου να μπορέσει να "δει" μέσα του την δική του ψυχή. Δεν υπάρχει διδάσκαλος για αυτήν την ψυχή, Είναι η ψυχή του πατέρα. Η δική σου ψυχή.

Μέρος 3^ο

Συνιστάται η προσοχή να δοθεί στον πνευματικό άνθρωπο κι αυτό συμβαίνει μόνον από εσένα. Η οικειοθελής μετατόπιση του πνεύματός μου από την κατάσταση της σαρκοψυχής στην αγαθή συνειδητότητα Ιησούς στο Ανώτερο Νοητικό (Χριστικό Νου) συνίσταται μετάνοια.

ΙΗΣΟΥΣ Η μετανόηση σε σχήματα

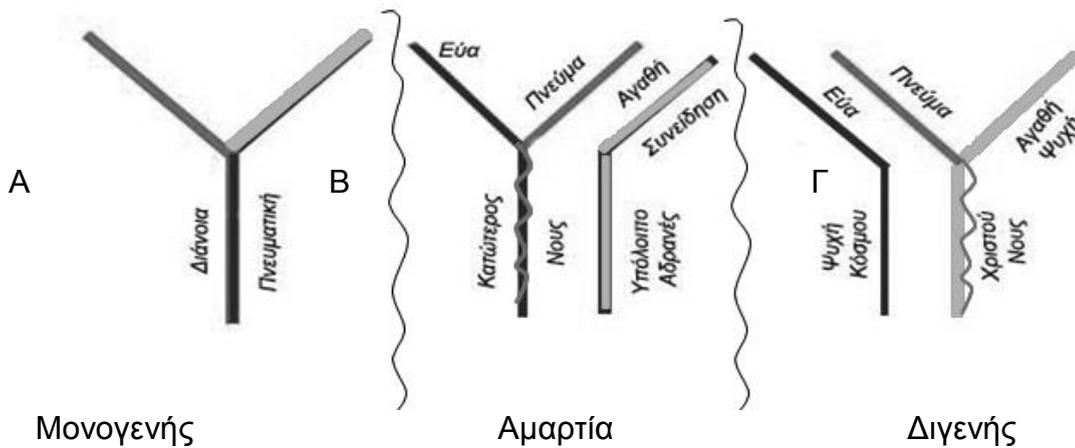
ΠΝΕΥΜΑ

ΨΥΧΗ
ΑΓΑΘΗ

Άνθρωπος ΑΔΑΜ

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Άνθρωπος ΙΗΣΟΥΣ

A. Όπως αρχικά ήμασταν

B. Ότι επάθαμε, η Διχοτόμηση

Γ. Η μετάνοια, επαναφορά, θεραπεία

Ο Άνθρωπος Αδάμ εντός της Εύας Σαρκοψυχής διακατέχεται από επιρροές και επιδράσεις συναισθηματικές, σκέψεις και συνήθειες του τρόπου που διέπει τον κόσμο που αποδίδουν προς την ύλη "B".

Ο Άνθρωπος Ιησούς, Μετάνοια, μέσα από τη θέλησή του αφού εννόησε μετατόπισε το πνεύμα του (Νους) προς την Αγαθή Συνείδηση - πρώτη αγάπη ο Λόγος που ενσαρκώθηκε μέσα του, είναι το ανώτερο Νοητικό, ο Χριστός μέσα μας που φανερώνει τον Αγαθό για τον καθένα προσωπικώς.

- Κάθε ευλογία προϋποθέτει Μετάνοια και ενσάρκωση του Θείου Λόγου και η ρεύση της είναι πάντοτε από τα πνευματικά προς τα κάτω, τα υλικά.
- Η ανωτέρα τριάς, Πνεύμα, Ψυχή, Νόησις, δεν εξυπηρετεί υλικές ανάγκες, δεν διεγείρει συναισθηματισμούς, δεν επιβάλλει, ούτε βιάζει κανέναν, δεν φανερώνει τον τρόπο της γης, αλλά τον τρόπο του ουρανού πώς να γίνεται κανείς επιστρέψιμος.
- Ο ανθρώπινος παράγων συνίσταται έως ότου συμβεί η μετάνοια και αποκαλυφθεί η σχέση της πνευματοψυχής με τα του Ιησού, και συνίσταται ως προς την πληροφορία της πίστεως. **Πίστη** είναι η αναδημιουργία της θέλησης του ανθρώπου μέσα στο Νου (Πνεύμα) του αληθινού Πατέρα που ενσαρκώθηκε ως Ιησούς.
- Εντός της Μετάνοιας αναπτύσσεται ο λόγος που φέρει τον άνθρωπο Ιησού σε Ανάσταση Ζωής. **Ζωή** είναι η σχέση των δύο.
- Η σύζευξη είναι ο σκοπός, είναι ο τρόπος, είναι η οδός του ανθρώπου της μετάνοιας απ' ότι έως σήμερα είχε ο ίδιος δημιουργήσει απαρχής της κήσεως του κόσμου, σε συνάρτηση με τον Αγαθό πατέρα του δια του παράκλητου Ιησού, που είναι ο ίδιος ο πατέρας ο άρρητος, σε κατανοητή μορφή.
- Δεν υπάρχει σε αυτήν την σχέση, αυτήν την οδό, κρίση Θεού πατρός αλλά κρίση ανθρώπου Ιησού. Μέσα από τον Χριστό (ανώτερον νοητικόν) ο άνθρωπος κρίνει την δημιουργία εντός του, όπως ο Ιησούς Χριστός έκρινε το παντοκρατορικό πνεύμα μέσα στο δικό του περιβάλλον, και σύμφωνα με τους δικούς του νόμους που επέβαλλε αποδεικνύοντας ότι ο επίγειος νόμος που διέπει το καλό ή το κακό κατά αντιπαράθεση, δεν φέρει τον άνθρωπο σε αγαθή συνείδηση, αλλά σε κάτι άλλο που ονομάζεται θρησκεία - κράτος -

- εξουσία. Είναι σκληρόν, αλλά κάθε επίγεια πράξη είναι υπόλογη στην εξισορρόπηση των δυνάμεων που αναπτύσσονται ανάμεσα στο καλό - κακό. Έτσι, όταν δημιουργείται το κακόν μέσα από την επιθυμία, αυτό το χρέος δεν έχει τέλος διότι φέρει τον έναν ως αίτιο προς τον άλλον. Έτσι, όποια κατάσταση κι αν επιλέξει κάποιος, ευρίσκεται πάντοτε εντός του "χρέους". Ο κόσμος αυτός, άυλος ή υλικός, δημιουργεί συνειδήσεις ώστε να εξυπηρετείται σαν ένα μεγάλο Εγώ. Δεν αποσκοπεί στην τελειότητα του ατόμου όπως αυτή απορρέει μέσα από το Σύνολο της κοινωνίας.
- Η Νέα Οδός είναι μια προσωπική οδός σε όποιον αναγνωρίσει τον εαυτόν του μέσα στον Θεό του. Η εκζήτηση είναι η έναρξη ενός αγώνα όχι τόσο να γίνεις κάτι άλλο, όσο να αφήσεις όλο αυτό το υποζύγιο που σου έγινε μέρος του εαυτού σου.
- Δεν είναι σύστημα ή θρησκεία. Δεν είναι κάτι πάνω στην ορατή φύση. Δεν είναι Μαθητεία ανθρώπων, ούτε βιβλίων (φανταστείτε πώς θα είναι αυτά που γράφω μετά 2.500 χρόνια).
- Στην πραγματικότητα όταν ο ένας ελαττώνεται, πεθαίνει, ο άλλος αυξάνει, γεννάται. Είμαστε εντός της εξισορρόπησης των δυνάμεων του δέντρου της γνώσης καλού ή κακού ως αυταπόδεικτα στοιχεία της ίδιας της "ζωής" .

Μέρος 4^ο

ΠΑΡΑΛΛΗΛΕΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΕΣ

Θα προσπαθήσω να προσεγγίσω αυτό το γεγονός μέσα από την φαντασία και τη νόηση. Όλοι γνωρίζουμε τα χαρτονομίσματα. Όλοι έχουμε εκπαιδευτεί να αναγνωρίζουμε μια εξουσία επάνω σε αυτά, και πώς μια τέτοια εξουσία τυγχάνει της αποδοχής του κόσμου. Με απλό τρόπο, έτσι παραδεχόμαστε, αναγνωρίζουμε και χρησιμοποιούμε το κύρος που έχει το χαρτί αυτό. Μετά προθυμίας αποδίδουμε την ουσία του πνεύματός μας, για να υπηρετήσουμε αυτήν την "αξία" που μας έχουν εκπαιδεύσει ότι μας είναι απαραίτητη. Αυτός που μας έχει εκπαιδεύσει είναι το κατώτερο νοητικό, που αφού μετασχηματίσει τα γεγονότα, τα αποδίδει πάνω στο αισθητικό σώμα που μας δημιουργεί εντάσεις χαράς ή λύπης, κ.λ.π. Εάν έχουμε ή όχι χαρτονομίσματα, έτσι λειτουργεί η μία πραγματικότητα "Μάτριξ", την οποία έκανε ο άνθρωπος και εν καιρώ ανέλαβε ο "εξουσιαστής" και σήμερα βρίσκεται σε χέρια τραπεζών, πολυεθνικών, κοινωνικών συστημάτων, που ελέγχουν τις ζωές μας μέσα από τους οικονομικούς πόρους.

Έστω κι αν η γη είναι σε θέση να παράγει αγαθά για την ζωή, καθίσταται άγονη εάν η εκτίμηση των εξουσιαστών αποφανθεί ότι είναι ασύμφορο κάτι. Με αυτόν τον τρόπο αυγατίζουν και ελέγχουν τη γη, κι ελέγχουν τους πόρους για να ελέγχουν όλους, την ίδια στιγμή ότι απολαμβάνουμε πρέπει να είναι μέσα από τον κόπο, την ένταση της αισθήσεως, ώστε ακόμη πιο πολύ η ουσία του πνεύματος να διοχετεύεται είτε στη γη, είτε στα ανώτερα πνευματικά όντα.

Παράδειγμα: Έστω κι αν υπάρχει τρόπος Δωρεάν ενέργειας από τον Ήλιο και το νερό, θα εξακολουθούμε να καίμε κάρβουνο και μαζούτ, γιατί αυτό είναι συμφέρον επειδή εσείς αποδίδετε την ουσία σας επάνω στο χαρτονόμισμα. Είναι λοιπόν μέσω ελέγχου των μαζών, που εμείς αποδίδουμε την "ουσία" μας ως πολύτιμο και ανύπαρκτο πάνω στη γη, διότι η γη η ύλη δεν παράγει πνευματική ουσία, αλλά πράγματα και μέτρα συγκρίσιμα προς αυτήν, μας αποδίδουν ένα χαρτί που μέσω αυτού ζούμε ενώ βρισκόμεθα ολημερίς απασχολημένοι μέσα στον τρόπο ζωής που έχουν αναπτύξει για εμάς.

Πίσω από αυτήν την πραγματικότητα που εμείς δημιουργήσαμε και στηρίζουμε, υπάρχει μίαν άλλη παράλληλη πραγματικότητα μέσα από τα ενεργειακά "σώματα" μας. Απίστευτη ενέργεια διοχετεύεται πάνω στα χαρτονομίσματα για να εξακολουθούν να υπάρχουν ως υπόσταση κάνοντας τους εαυτούς μας ο ένας προς τον άλλον καθ' υποβολή ώστε να αναγνωρίζουμε συστηματικά αυτήν την ενέργεια του άλλου προς εμάς, που πάνω στον υλικό κόσμο φανερώνεται με την ευτελή μορφή του χαρτιού. Η ενέργεια των ανθρώπων δια των αισθημάτων πρέπει να απορρέει ασταμάτητα σε έναν κόσμο που μεταφράζεται στον εγκέφαλό μας ως πάγιες ανάγκες ζωής. Η άλλη πραγματικότητα, η παράλληλη, βλέπει αυτήν την ενέργεια να αποδίδεται πάνω στην ύλη καθώς η ύλη ασταμάτητα δημιουργεί ανάγκες οι οποίες δεν υπάρχουν στον άυλο κόσμο του πνεύματος και αυτό διότι το πνεύμα δέχεται επήρεια από το κατώτερο νοητικό ενεργειακό σώμα.

Ο Μέγας φόβος των εξουσιαστών έγκειται στο γεγονός ότι ο άνθρωπος έχει τον μηχανισμό να μετανοήσει, δηλαδή να θέσει το πνεύμα του μέσα σε άλλον Νου, το θεμέλιο, η βάση γι' αυτό είναι η εσωτερική αποκάλυψη, το **γνώθι σαυτόν**. Είναι αυτός ο άλλος Νους, που ονομάζεται Ανώτερος Χριστικός Νους, δεν ασχολείται με τα φαινόμενα που αναπτύσσονται πάνω στην ύλη, αλλά καθώς είναι μέρος της συμπαντικής αγαθής συνειδητότητας - ψυχής, έχει άλλα "συμφέροντα". Το σκεπτικό (ας το ονομάσουμε έτσι) είναι όσο το δυνατόν πιο σύντομα να ενδύσει τον Υιό θεϊκό σπινθήρα με το κατάλληλο σώμα συνείδησης ώστε να επιστρέψει από την εδώ φυλακή αιώνιο σκότος, στο αιώνιο φως, εκεί που ανήκει ο Υιός του Ύψιστου Αγαθού.

Έχοντας όμως αναπτύξει μίαν άλλη πραγματικότητα εντός της λήθης, αυτό στέκει ως μέγιστο "εμπόδιο" στο να αποδεχτούμε ότι δεν είμαστε σάρκα αλλά πνεύμα και ψυχή, και δεν είναι το χαρτονόμισμα το υψηλών φρόνημα, αλλά η ουσία μας που πρέπει να αποδώσουμε ορθώς. Αυτή η άλλη πραγματικότητα, άλλη οδός, κτίζεται μέσα στο ανώτερο νοητικό που λειτουργεί ως Μηχανισμός της Μετάνοιας κάνοντας τον άνθρωπο να κατανοεί πνευματικά αυτό που ο κόσμος δεν δέχτηκε αλλά ούτε είναι σε θέση να αποδώσει, τον συμπαντικό λόγο, ώστε να γίνει εντός του Υιού η ανάστασις (αναγέννησις).

Αυτόν τον συμπαντικό λόγο, ικανό να συντρίψει τα θεμέλια του οίκου του παντοκρατορικού πνεύματος, έχουμε προ πολλού ξεχάσει, όταν η λήθη εσκέπασε ως στάχτη φαιά τα πάντα γύρω μας.

Η δύναμη αυτή δεν είναι γράμμα, ούτε βιβλίο, αλλά πνεύμα και ανήκει σε αυτόν τον μόνον που τον Δέχεται. Αυτή είναι η άλλη παράλληλη πραγματικότητα, που καθώς αφήνουμε να αναπτυχθεί, παροχετεύει μέσω της αλήθειας ενέργεια - ουσία στο τρίπτυχο **Πνεύμα - Ψυχή - Νους** (ανώτερος) ώστε τα υπόλοιπα 4 κατώτερα "σώματα" αναπτυσσόμενα για να συνυπάρχουν με την ύλη αποστερώντας τους ουσία, ενέργεια, αποδυναμώνουν, ξεθωριάζουν, ατονούν (για εσάς, όχι για τους λοιπούς που εξακολουθούν να υπάρχουν στην ύλη ξανά και ξανά).

Όταν η εικόνα της ύλης δεν μπορεί πλέον να σας συγκρατεί κι εσείς αρκείστε σε πιο ολίγα, έως ότου μια μερίδα ανθρώπων αναπτύξει αυτήν την σχέση στο πνεύμα, μέσω της επιρροής, μεταδίδεται ακαριαία ως ενεργειακή μορφή σε όλον τον πλανήτη για να συντονισθεί αυτός που πρέπει να συντονισθεί και να αποδεσμευθεί από την επήρεια των εξουσιαστών. Εάν αποτρέψουμε το χαρτονόμισμα ως μέσο να ρυθμίζει την ζωή μας, αυτό έχει αντίκτυπο στους ρυθμιστές - εξουσιαστές διότι ως πνεύματα βλέπουν ενέργεια, όχι χαρτιά όπως εμείς. Το μίσος για το χρήμα τους, είναι μια ενέργεια που αποδυναμώνει το χρήμα ως αξία, που σταδιακά μας επηρεάζει όλο και πιο λίγο. **Για να παραιτηθείς από κάθε αξία που σε έχουν εκπαιδεύσει ως υπαρκτή πρέπει να αναπτύξεις το αντίστοιχο μέρος του ανώτερου Χριστικού νου εντός της Μετανοίας.**

Όπως ο φαντάρος που γνωρίζει στην θητεία του, τον χρόνο του, ότι έπειτα θα επιστρέψει στο σπίτι του, και μέσα από αυτόν τον Νου πορεύεται αναλόγως ώστε να μην υπερβάλλει αλλά ούτε να καθιστά τον εαυτόν του ανίκανο να τον συντηρήσει εν όσο ζει. Εδώ, η αυτάρκεια χαρακτηρίζει έναν τέτοιο άνθρωπο που λειτουργεί με την ταυτότητά του. Δεν θα τον συνεπάρει ο κόσμος και πάντοτε προσπαθεί να μην έχει ανάγκη τον κόσμο, ώστε να εξαρτάται από το σύστημα, η επιλογή ενός επαγγέλματος που μας συντηρεί και μας φυλάττει μακριά από την εξουσία μιας πολυθεσμικής κοινωνίας και μας αφήνει το περιθώριο να ασχολούμαστε με την ουσία μας ως πνευματοψυχές, χωρίς να επιθυμώ την οποιαδήποτε αναγνώριση σε έναν τόπο που η λήθη είναι παράγων ζωής. Μόνον όταν έχετε αναπτύξει τον ανώτερο, Χριστικό, πνευματικό λόγο – Νου, μπορείτε να διακρίνετε σε άλλο επίπεδο όλα όσα μας αποδίδουν με τα "ακούσματά" τους ή με τις πράξεις τους οι εξουσιαστές. Σήμερα ακούμε έναν λόγο που απευθύνεται στις μάζες για να τις κατευθύνει, σε άλλο όμως επίπεδο νοητικό "βλέπουμε" όχι την επικοινωνία προς τις μάζες αλλά έναν Λόγο.

Λόγος: Είναι κάθε νόημα το οποίο συλλαμβάνεται και αποδέχεσθε έτσι ώστε να δημιουργείτε μόνοι σας την δική σας πραγματικότητα μέσα από αυτόν. Εάν συμπληρωθεί ο Λόγος με την Εικόνα, είναι σχεδόν βέβαιον ότι εντός του κατώτερου νου υποτάσσονται οι μάζες στο νέο γεγονός ως πραγματικότητα. Όταν ο άνθρωπος μετανοεί, η ροή του πνεύματος διαπερνά σε άλλη συνείδηση που του επιτρέπει να "βλέπει" τα ενεργειακά ρεύματα που κινούν τον κόσμο προς συμφέρον των εξουσιαστών, και μέσω της αλήθειας που ακούει εσωτερικώς, να αναπτύξει μια άλλη πραγματικότητα που συμφέρει τον ίδιο ως πνευματοψυχή.

Πάντοτε βιώνουμε παράλληλες πραγματικότητες, είτε το γνωρίζουμε, είτε όχι. Εάν σας αρέσει η πραγματικότητά σας είναι πιο δύσκολο να την αρνηθείτε διότι είναι πολλά αυτά που σας συγκρατούν χωρίς να είναι όλα "βλαβερά" καθώς η ποικιλία χαρακτηρίζει τον κόσμο φυλακή. Εάν προσπαθούσα να προσεγγίσω το αληθινό ως πραγματικότητα, θα διέπραττα λάθος, διότι άθελά μου, θα το έβαζα σε καλούπι ώστε να γίνει μοτίβο κάτι που δεν μου ανήκει. Κάθε αληθινό πνέει μέσα σας σε όποιον το εκζητεί διότι η αλήθεια λαμβάνει την ιδιαίτερη φύση της προσωπικότητας του καθενός μας και την προσφωνεί η ευγένεια.

Ο κάθε άνθρωπος έχει το δικό του σημείο εκκίνησης. Ο ήχος για να γίνει λόγος πρέπει να περιέχει νόημα, το οποίο συλλαμβάνεται στην πνευματοψυχή μου, η οποία είναι συμβατή. Έχει δηλαδή, την μηχανή της "σύλληψης". Η αποδοχή μέσω του ανώτερου Χριστικού νου, ονομάζεται η δική μου πραγματικότητα, και αυτό είναι **Λόγος για το Πνεύμα**. Εμείς όμως, έχοντας υποβαθμίσει τον Λόγο, αναφερόμαστε στην επικοινωνία μεταξύ μας με σκοπό την επιβίωση. Στην πράξη, παράγουμε ήχους που, όποιος γνωρίζει την γλώσσα, αναγνωρίζει τι θέλει να πει ο ποιητής της. Για τον άλλον, είναι απλός ήχος, μη καταληπτός. Κατά τον ίδιον τρόπο λειτουργούν οι παράλληλες πραγματικότητες.

Παρατηρήσατε την δυσκολία μου να "μεταφράζω" τα πνευματικά σε παραδείγματα υλικής υπόστασης για να μπορέσει έτσι ο κατώτερος νους να αποδεχθεί μέρος μόνον της ανεπάρκειάς του, και να "αφήσει" να αναζητήσουμε κάτι που είναι έξω από τον χωροχρόνο κι όλα όσα μας εκπαίδευσε ως πραγματικότητα. Στην αρχή υπάρχει ένα λεπτό κανάλι που συνδέει τον κάτω νου, τον της ύλης, με τον ανώτερο νοητικό, αλλά αυτό μόνον ως αρχή, διότι καθώς ο ανώτερος νους αναπτύσσεται, είναι αδύνατον να ακολουθήσει ο κατώτερος νους. Το ένα ζητά επιβεβαίωση ως πνεύμα από την Αγαθή Ψυχή, ενώ το άλλο επιβεβαίωση από τις αισθήσεις. Η αδυναμία

του ανθρώπου να ξεχωριστεί από τον κατώτερο νου έγκαιρα, από μια κατάσταση όπου ο κατώτερος νους υπαγορεύει στον ανώτερο, δημιούργησε τις θρησκείες. Είναι αδύνατον να υπάρξει θρησκεία χωρίς Ηγεσία ανθρώπων, καταστατικά, σύμβολα, κι επειδή στην ύλη λατρεύουν την εξουσία, δημιουργήθηκαν διαιρέσεις. Ότι από το ανώτερο νοητικό εξέπεσε μέσω του ανθρώπου πάνω στην ύλη, γέννησε μια θρησκεία.

Υπάρχω με το φθαρτό μου σώμα σήμερα και επιβιώνω επάνω στην ύλη με τον κοσμικό κατώτερο νου, Όταν όμως πρόκειται για τον αληθινό ον άνθρωπο, ο κατώτερος νους παραμερίζεται και εισέρχομαι μέσα στον άυλο πνευματικό χώρο. Αυτός ο χώρος είναι μη ευκλείδειος, αλλά συμπαντικός. Σε αυτόν τον "χώρο" μόνον το ανώτερο νοητικό, η ψυχή και το πνεύμα μου είναι **Ένα**. Κάθε τι μέσα σε αυτό το νέο κτίσμα προερχόμενο από τον γήινο τρόπο ζωής είναι ανύπαρκτο. Ότι από νήπια σας εκπαίδευσαν είναι λήθη και αλλοίωση. Εάν σας είπαν ότι θα πεθάνετε μια μέρα, ο άλλος Νους σας ομολογεί ότι είστε Αθάνατοι και Άφθαρτοι. Εάν σας δίδαξαν τον ισόβιο τρόπο της γης και πώς να υπηρετείτε τους άρχοντες, στον πνευματικό χώρο όλη αυτή η διδαχή είναι ματαιότητα και θλίψη. Ότι είναι υψηλόν για το σώμα σας είναι ουδέν σε εκείνον τον πνευματικό κόσμο. Είναι ο δικός σας κόσμος που εσείς δημιουργείτε ως Αρχές Αναδημιουργώντας τον εαυτό σας μέσα στο πνεύμα (Νου) του αληθινού σας πατρός,(κατά παρόμοιο τρόπο εκτισθη ο υλικός κόσμος) ότι εκτίσατε πνευματικός είναι μόνον ο αιώνιος συμπαντικός λόγος που ελάβατε, και δεν είναι ήχος ανθρώπων αλλά φως που φωτίζει αυτό που ήδη γίνεται εντός σας σιωπηλά.

Έχουμε ανάγκη να "υπερπηδήσουμε" εντός άλλης πραγματικότητας ενός άλλου εαυτού μας, και να γνωρίσουμε μια συνείδηση που μέλη της είμαστε, είτε το γνωρίζουμε είτε όχι. Έχουμε ανάγκη να υπάρξει ένας Διδάσκαλος Αγνός - Αξιοπίστος - Ευγενής - Απλός - Αντιληπτός, που να βλέπει μέσα μας, έτσι ώστε ο λόγος να μην είναι συναίσθημα και ρητορική αλλά ζωοποίηση και αυτή είναι η πνευματική διαισθαντική επίγνωση, όχι γράμμα. Είμαστε επάνω σε ένα κρεβάτι ημιθανείς και πάντες πονούν. Δεν είναι μόνον ο πόνος της έλλειψης, αλλά η ανεκκλήτος πνεύση της ομοούσιας συμπαντικής ψυχής μας που ακούγεται σαν κλάμα και αναφιλητά επάνω σε όλον τον ουρανό, από τον οποίο ουδέποτε ξεχωριστήκαμε πλήρως και δεν υπάρχει αίσθησις για να το περιγράψει.

Είστε εκείνος ο λαμπρός νέος απύθμενης ζωής και αγάπης που έπειτα από ένα ατύχημα είναι σε λήθη και προσπαθείτε να κατανοήσετε τον πατέρα σας που είναι μέσα σας από βιβλία και διάφορους. Περιφέρεστε δεξιά και αριστερά ελπίζο-

ντας. Δεν χρειαζόμαστε κρίση αλλά συνείδηση. Δεν χρειαζόμαστε νόμους, αλλά αγάπη, διότι μόνον εάν γνωρίσουμε τον εαυτό μας θα είμαστε σε θέση να εκζητήσουμε την ψυχή μας, που είναι μέρος του Ύψιστου πατέρα μας αποδεικνύοντας την αδυναμία της σάρκας και την αδικία που έγινε πάνω σε όλους εμάς.

Ο Ιησούς ήρθε δια λόγου να μας φανερώσει ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι αγαθόν δημιούργημα. Το χρέος δεν υπάρχει καθώς αποδείχθηκε το άδικο και άνομο του δημιουργού του κόσμου. Τώρα, όποιος επιθυμεί η ψυχή αυτή (Ιησούς) προσφέρεται να μας κάνει "επιστρέψιμους" διότι το πνεύμα μας ενσαρκωμένο μέσα στην ψυχή Ιησού που είναι ίδια ως ουσία με την δική μας ψυχή την πρώτη πριν την πτώση, ενεργοποιείται και η ψυχή μας ανασταίνεται αφού είμεθα ένα με τον Κύριο μας.

Ο Λόγος από τον καθένα προσωπικά και με επίγνωση είναι "ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ" συνεπάγεται αυτομάτως την αποδοχή των έργων του πατέρα μέσα μας και την απόρριψη κάθε τι άλλου. Όστε, δεν είμαστε ο Νους του Κόσμου με τις αρχές του κόσμου, αλλά ο αιώνιος Συμπαντικός Νους σε έναν κόσμο παράλληλο. Τώρα οι αποστάσεις ανήκουν σε άλλον Θεό, η έκφανση μέσα στα φαινόμενα επίσης. Δεν επικοινωνούμε μέσα από τις πράξεις, αλλά μέσα από νόημα και αποδοχή της αλήθειας.

- Ο ανθρώπινος λόγος κρίνεται εντός της ορατής υπόστασης.
- Ο πνευματικός λόγος κρίνεται μέσα από το Ανώτερο Ον (πνεύμα - ψυχή - νους).
- Το καθένα όπου ανήκει κρίνεται.

Η αδυναμία του ανθρώπου να διαφοροποιήσει την πνευματοψυχή του από τα 4 κατώτερα σώματά του, δημιούργησε ένα μίγμα ανάμεσα στο Θείο και το Ανθρώπινο και καθώς είμαστε στη γη, το ανθρώπινο μέσα από τα σώματα προσδιόρισε τι είναι Θεϊόν, με αποτέλεσμα να απολέσουμε την επίγνωση του Αγαθού. Η νέα γνώση που αναφέρω είχε να κάνει με ότι ο άνθρωπος κληρονόμησε από τους προγόνους του, και σε σχέση με την ανάγκη του νέου κόσμου, αυτό δημιούργησε την εκάστοτε θρησκεία ή **πορνεία**. Όστε πόρνη είναι το Θεϊόν που, αντί να γεννηθεί εντός της πνευματοψυχής και να "υψωθεί" προς το Θεϊόν, ο άνθρωπος κατ' αντιπαράσταση με τα ορατά - φθαρτά στοιχεία, το οικειοποιήθηκε συγκρατώντας μέσα στο Εγώ του αυτήν την δύναμη, που αντί να τον αναστήσει, τον μετατρέπει σε εξουσιαστή, αφού προηγουμένως έχει αλλοιωθεί μέσα στο Εγώ του παντοκρατορικού πνεύματος.

Αυτή είναι η "μοίρα" κάθε αλήθειας που αφέθηκε βορά στο διάβα των ανθρώπων.

Κάθε προσπάθεια να φανερώσουμε τον Θεϊόν εσωτερικό λόγο εντός του ορατού κόσμου, μας υπόσχεται την αλλοίωσή του, γι' αυτό η βάση δεν είναι σε ότι φθείρεται, αλλά σε ότι ζωοποιείται συνεχώς.

Μέρος 5^ο

ΜΙΑ ΠΟΡΕΙΑ

Θέλω να προσεγγίσω αυτό το θέμα μέσα από εμένα αφού δεν γνωρίζω άλλον για να αντιπαραβάλω τον "τρόπο" που πρέπει να έχει κανείς για να γίνει επιστρέψιμος. Είναι η δική μου πείρα και το δικό μου φως ως πληροφορία κι όχι ως κατήχηση. Πιστεύω ότι κάθε άνθρωπος διανύει τον δρόμο του μέσα στην δική του σχέση και θέωση, κι όχι μέσα από παραστάσεις άλλων. Ωστόσο, στην Αρχή, χρειάζεται ο καθένας μας "βοήθεια" έως ότου συνειδητοποιήσει τον εαυτόν του. Έπειτα, δεν μπορεί και δεν πρέπει να γίνεται "βάρος" σε άλλον, αλλά και ούτε ο φέρων την πληροφορία να εμμένει να τον καλύπτει ο ίδιος, σαν να μην μπορεί να εργαστεί ο ίδιος για την σωτηρία του. Αυτή είναι η γνώμη μου.

Γεννιόμαστε στον κόσμο μέσα σε μια απορία και φερόμαστε να διδαχθούμε μια άλλη εκπαίδευση που ο άνθρωπος κατέχει μέσα από αιώνες χρήσης της σάρκας του. Τα σώματα που λαμβάνουμε σήμερα απορρέουν πριν χιλιάδες χρόνια ως φυσική κατάληξη προς εμάς, και φέρουν το υπόλοιπο όσων ο άνθρωπος, η φυλή έως σήμερα κατόρθωσε. Δεν μπορούμε να αρνηθούμε το D.N.A. που άριστα καταγεγραμμένο στο κύτταρό μας, μας προσδιορίζει τι είμαστε. Επίσης, οι γονείς μας φέρουν τις προγονικές "δυνάμεις" που και αυτές μας ορίζουν με έναν τρόπο εσωτερικό. Και τέλος, φέρουμε όλα όσα ως ατομικές προσωπικότητες μέσα από το σύνολο των μετενσαρκώσεων έχουμε επιτρέψει έως σήμερα. Αυτές οι δυνάμεις, ποικιλοτρόπως ενεργούν στα άυλα ενεργειακά σώματά μας και μας επηρεάζουν εντός της ύλης. Ονομάζονται με έναν λόγο **κληρονομικότητα**.

Ένα άλλο μέρος του εαυτού μας είναι η **περιουσία** μας. Το ονόμασα έτσι διότι κτίζεται παράλληλα και ομοιάζει με την περιουσία που αποκτούμε, και είναι ότι επάνω στον κόσμο, μας έλκει μέσω της ουσίας που αποδίδουμε, αποκτώντας, είτε γνώσεις, είτε πιστεύω, είτε αρχές εντός των οποίων καλλιεργούμε τους εαυτούς μας.

Ένα άλλο είναι το **όνομά** μας και είναι το σύνολο των χαρακτηριστικών που μας διέπουν. Ο τρόπος της έκφρασης, κάθε τι που αποκτήσαμε ως Εγώ, ως εξατομικευμένα όντα πάνω στην ύλη, ορατή ή αόρατη.

Και τα τρία αυτά, Όνομα - Περιουσία - Κληρονομικότητα, είναι το σύνολο όλων όσων δημιουργήσαμε εντός αυτής της εταίρας κτίσης που ονομάζω αμαρτία, και έχει την ποικιλία του καλού - κακού τόσο όσο ανέπτυξε το σύνολο της ανθρωπότητας ως δημιουργία. Από το όλον, όσα ο κόσμος του παντοκρατορικού πνεύματος φέρει, το **Εγώ** δεν είναι δημιουργία του ανθρώπου αλλά **Επήρεια** και επιβουλή και λήθη, του όντος που έγινε Θεός του κόσμου. Όταν ο άνθρωπος έρχεται σε πληροφορία του εαυτού του, σε συνείδηση, αρχίζει να αναγνωρίζει ότι όλα όσα βιώνει ως αλήθεια είναι το αποτέλεσμα μιας λανθάνουσας κατάστασης εντός του **Εγώ**, ενώ το Αληθινό φέρει το **Εμείς**, το συμπαντικό.

-- Ήταν στο εικοστό έτος της ζωής μου, όπως απρόσμενα "ξυπνάς" μέσα στον κόσμο και αποζητάς να μάθεις τι τελικά είσαι, αναγνωρίζοντας ένα κενό σε ότι σε έχουν πει ότι είναι ζωή. Ήμουν κι εγώ ένας ακόμη που άρχισα να είμαι ανήσυχος απ' όλα όσα η εκπαίδευση με έδωσε ως εφόδια και απαντήσεις. Δεν άργησα να προσθέσω τον εαυτό μου σε μια θρησκεία, θεώρησα εξ' αρχής ορθό κάθε γράμμα και λόγο που εισέπραττα και τον πρόσθετα στην συνείδησή μου, κτίζοντας ένα χαρακτήρα, έναν Θεό με ότι μου υπαγόρευαν οι παλαιότεροι και ικανότεροι από εμένα. Είχα βάλει τον ζήλο και την μαχητικότητα του νέου ανθρώπου, και με όλη μου την καρδιά πίστευα σε αυτό που μου έλεγαν ότι είναι αλήθεια από την Βίβλο, και τους γύρω ανθρώπους.

Ενθυμούμαι, την εποχή εκείνη, ο χαρακτήρας του Θεού ήταν ο βιβλικός Θεός που, ενώ από την μία είναι τιμωρός αιώνιας καταδίκης, από την άλλη ο ίδιος είναι χάρις και έλεος και αιώνια χαρά και ευτυχία. Έτσι κι εγώ, μέσα σε αυτό το δίπολο πάλευα με τον εαυτό μου σε ότι έκρινα επάνω μου σφάλμα ή αμαρτία. Ήμουν ένας μοναχικός τύπος και τα ελάχιστα χρήματα που ελάμβανα ως βοηθός σε μια βιοτεχνία ρούχων που εργαζόμουν δεν με άφηναν "περιθώρια" για κοσμικές απολαύσεις. Έτσι, από μικρός ζούσα μετρημένος απ' όλα όσα θα ενθουσίαζαν ίσως κάποιον άλλον.

Μόνη απασχόληση ήταν η προσευχή, ένα είδος ικεσίας και ζήτησης, με αρκετή συναισθηματική φόρτιση και η μελέτη των γραφών, έτσι ώστε να διαμορφώνω μια γνώση και χαρακτήρα επάνω σε ότι αναφέρουν οι γραφές, το οποίο είναι Νόμος. Αυτό σήμαινε ότι όποιος διαφωνεί με ότι αναφέρεται στην Αγία Γραφή είναι **Εκτός**. Έτσι, διαμόρφωσα τον χαρακτήρα μου μέσα από την Γραφή, κι έτσι

πορευόμεν, συγκρατώντας τον εαυτό μου και αντιπαλεύοντας ότι θεωρούσα αμαρτία. Αμαρτία για εμένα ήταν κάθε πράξη που είναι έξω από το θέλημα του Θεού και η λογική μου να κρατήσω τον εαυτό μου αναμάρτητο και την συνείδησή μου ακατάκριτη προς εμένα.

Όσο όμως πορευόμεν πάνω σε μία τέτοια συνείδηση, τόσο αυτή γινόταν πιο "λεπτή". Το αποτέλεσμα ήταν ένα συναισθηματικό πέσιμο που μου επέτρεπε να πιστεύω ότι αμάρτησα και λύπησα το Άγιο Πνεύμα. Χρειαζόταν δάκρυα και προσευχές έως ότου συνέλθω μέσα σε αυτήν την αυταπάτη και πιστέψω και πάλι ότι ευαρεστώ τον Θεό. Μήνες μέσα σε αυτά τα γεγονότα, δηλαδή προσευχή, ζήλο, μελέτη, "πέσιμο", στενοχώρια, δάκρυα, ανάβαση, συναίσθημα, χαρά, αντιλήφθηκα ότι είχα δημιουργήσει έναν τρόπο φυλακή που μια δύναμη, ο "Θεός" και ο πονηρός αντιμάχονται μέσα μου και ένα δίπολο αναπτύσσεται ως συνείδηση, ώστε όλη μου η συνείδηση να μετατρέπεται σε ένα είδος πνευματικής ενέργειας που με απορροφά μέσα από γήινες πράξεις και μικρότητες. Ουδείς από τους άλλους "αδελφούς εν Κυρίω" ήταν σε καλύτερη κατάσταση. Μάλλον χειρότερη, ψυχικώς και συναισθηματικώς.

Έτσι, αναγκάστηκα να αξιολογήσω τον εαυτό μου και συνειδητοποίησα το τέλμα και πάλι επέστρεψα σε ένα είδος ανησυχίας, πού βρισκόμουν. Το αποτέλεσμα ήταν να ευρεθώ εκτός της συνάθροισης, διότι έπρεπε να αποφασίσω εάν θα συνέχιζα έτσι ή θα έπρεπε να αναζητήσω κάτι άλλο. Τελικά, αφού αποδέχθηκα στον εαυτό μου, την αποστασία μου και τη ήττα μου από τον κόσμο, ξεχωρίστηκα από το Δόγμα αυτό, αλλά όχι απ' ότι πίστευα, το οποίο θεωρούσα ορθό και σεβαστό. Θέλω να επισημάνω ότι ήμουν δυο έτη σε εκείνο το μέρος κι εκτός απ' ότι ανάφερα, είχα επίσης επάνω στο σώμα μου εκδηλώσεις, όπως αισθήσεις, πέραν του φυσιολογικού, όνειρα και οπτασίες, κάποτε και φωνές. Όλα αυτά είναι αρκετά να καταπείσουν έναν άνθρωπο που θα ήθελε να πιστέψει ότι εδώ σήμερα και τώρα είναι ο Θεός, η ορθή πίστη.

Η αντιπαράθεσή μου με τους ανθρώπους μου επέτρεψε να αποχωρίσω και να συνεχίσω τη ζωή μου στα 22 έτη (1986). Τα χρόνια περνούσαν και εγώ είχα αποκτήσει οικογένεια και ήμουν οικονομικά σε καλύτερη θέση. Ο κόσμος με την έννοια των απολαύσεων ουδέποτε με απασχόλησε. Πάντοτε τον προσπερνούσα σαν τον επισκέπτη που επισκέπτεται ένα θέατρο αλλά γνωρίζει ότι δεν ανήκει εκεί.

Πάντοτε στο πίσω μέρος του εγκεφάλου μου ήταν θεμελιωμένα όλα όσα προσπέρασα στα νεανικά μου χρόνια, όλα όσα που με σεβασμό και απόρροια φύλαγα στα τρίςβαθα της ψυχής ως πολύτιμο. Ήταν το 2005, όταν μια εγχείρηση στο στομάχι με έφερε ένα σκαλί πριν τον θάνατο, και καθώς πίστεψα ότι δεν θα ξαναδώ τα παιδιά μου, σήκωσα το δεξί μου χέρι για να ζητήσω βοήθεια από τον Θεό. Αυτόν τον Θεό που εγώ μέσα στην συνείδησή μου δημιούργησα. Οι πέντε μέρες στην εντατική μονάδα με ωφέλησαν και κέρδισα την μάχη για την ζωή. Όμως, κάτι έχει αλλάξει μέσα μου και επιθυμούσα να επανακάμψω τον εαυτό μου μέσα στον Θεό.

Άρχισα πάλι να προσεύχομαι με τον ίδιο τρόπο, τον συναισθηματικό, να μελετώ την Βίβλο, και να αναζητώ την παλιά ομάδα. Μόνο που, όταν την βρήκα, με ενημέρωσαν ότι Διχοτομήθηκαν. Έπειτα από ανθρώπινα λάθη και μετά από χρόνια, ανέπτυξαν αντιπάθειες για την άλλη ομάδα (τα γνωστά). Έτσι, αυτοί ακολούθησαν την οδό του Θεού μέσα από ένα δικό τους σχήμα (τα γνωστά). Εχάρηκα και πρόσθεσα τον εαυτό μου μέσα σε αυτήν την ολιγοστή ομάδα που ήταν διαφοροποιημένη από την πρώτη πίστη προ 20ετίας. Εδέχθηκα τη νέα πίστη, ολίγο διαφοροποιημένη με χαρά και ζήλο και με όλη μου την καρδιά άνοιξα το σπίτι μου, όπου τέσσερις φορές την εβδομάδα επί 4 ώρες εχρησιμοποιήτω ως συνάθροιση και καθώς είχα οικονομική ευχέρεια δεν μου ήταν δύσκολο να βοηθώ κάθε ανάγκη φανερά ή κρυφά, και όλα αυτά με πίστη ότι βρισκόμουν μέσα στο θέλημα του Θεού. Επέστρεψαν σε εμένα οι αισθήσεις που είχα παλιά, οι φωνές, τα όνειρα κατά καιρούς και πείστηκα εκ νέου ότι υφιστάμεθα την χάρη και το έλεος του Θεού.

Αφού πέρασε ο πρώτος χρόνος και ο δεύτερος, πάλι συνειδητοποίησα έναν "κύκλο" και ένα ανεβοκατέβασμα ψυχολογικό, με τα συναισθήματα να επιβάλλουν την θέση του ανθρώπου ενώπιον του πνεύματος. Η ανάγνωση του βιβλίου και η διαπίστευση των όσων αναφέρονται μέσα, ήταν μια ασχολία που νόμιζα τότε ότι με οδηγεί στην αλήθεια. Στην πραγματικότητα είναι μεταφράσεις επί μεταφράσεων, όπου με λίγη καλή θέληση, όποιος θέλει το αναγνωρίζει ως Θεού Βούληση. Επιβάλλοντας αυτήν την συνείδηση αιώνες τώρα, φθάνει ο άνθρωπος σε μια θρησκοληψία που δεν αποβλέπει στην σχέση του με τον πατέρα αγαθό, αλλά μέσα σε ότι ανθρώπινο και αρεστό στους άλλους. Η λογική που ο κόσμος ανάπτυξε είναι ότι εάν δεν σε "καλύπτει" κάτι, το αφήνεις και προσπαθείς σε κάτι νέο. Εάν δεν σου αρέσει ένα είδος, αγοράζεις κάτι άλλο. Όμως για την θρησκεία, εάν βλέπεις ότι παραμένεις στάσιμος δεν αλλάζεις, αλλά βαλτώνεις σε έναν κύκλο που ορίζουν τα 4 κατώτερα "σώματα" και η

συνείδησή σου, και είναι ότι σου υπαγορεύουν άλλοι, αντί να κάνεις κάτι γι' αυτό, παραμένεις σε αυτό το βίωμα - σχέση καλύπτοντας μια συνείδηση μέσα από μια ομάδα ανθρώπων που έχεις αποδεχθεί.

Καθώς δεν είχα το αποτέλεσμα που αποζητούσα για τον εαυτό μου, άρχισαν πάλι να με ζώνουν οι σκέψεις οι οποίες ζητούν απάντηση. Σήμερα πιστεύω ότι ο άνθρωπος πρέπει να λαμβάνει τις απαντήσεις που χρειάζεται μετά χιλιάδες χρόνων σιωπής, απαντήσεις όχι μέσα από ένα βιβλίο ή από άλλους ανθρώπους που εξηγούν με κύρος τα ήδη γραμμένα, αλλά απαντήσεις που θα αποσαφηνίσουν μέσα στο πνεύμα του, κατά τρόπο που ο λόγος που επικοινωνούμε αδυνατεί να μεταφέρει στην επίγνωση που ζητούμε.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΑΝΑΖΗΤΗΣΟΥΜΕ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΑΣ ΚΑΤΑ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΟΝ ΓΕΝΝΗΣΑΝΤΑ ΜΑΣ ΔΕΝ ΑΠΟΡΡΕΕΙ ΑΠΟ ΚΑΝΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΕΝΟ ΠΑΝΩ ΣΤΗΝ ΥΛΗ, ΚΑΙ ΟΤΙ ΑΝΑΠΤΥΣΣΕΤΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ ΕΙΝΑΙ ΜΗ ΙΚΑΝΟ ΝΑ ΓΙΝΕΙ "ΦΩΣ". ΣΕ ΑΥΤΟΝ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΥΠΑΡΞΙΑΚΑ, ΚΑΘΕ ΕΝΑ ΤΕΤΟΙΟ ΕΡΩΤΗΜΑ ΑΠΑΝΤΑΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΣΤΟΝ ΧΡΟΝΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΤΡΟΠΟ ΠΟΥ ΘΑ ΤΟΥ ΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΓΝΩΣΗ.

Έτσι, με έναν απροσδόκητα και περίεργο τρόπο, ευρέθηκα έξω από εκείνη την μικρή συνάθροιση που είχε άλλη πίστη, αλλά εξακολουθούσε να είναι μέρος του Δένδρου του Χριστιανισμού, όπως αυτό απορρέει και αποδίδεται από το Βιβλίο. Ίσως να ακούγομαι "κάπως" αλλά δεν είναι, διότι τρέφω εκτίμηση και σεβασμό για όλους όσους παλεύουν μέσα στον κόσμο και τις θρησκείες για να ξεχωρίσουν και να σώσουν την ψυχή τους, έστω κι αν δεν έχουν επίγνωση αλλά γνώσεις μέσα από άλλους ανθρώπους που θεωρούν κατάλληλους. Εγώ όμως, δεν αναζητώ αυτού του είδους την "σχέση", αλλά την κοινωνία με την αγαθή συνειδητότητα που είναι ανύπαρκτη.

Πριν αποχωρήσω παντελώς από την θρησκεία, στην αναζήτησή μου, είχα ήδη βαπτιστεί τρεις φορές και είχα αλλάξει πιστεύω μέσα από το ίδιο πάντα Βιβλίο τρεις φορές. Ένα Μέγιστο ακόμα Γεγονός ήταν οι αισθήσεις που είχα πάνω στο σώμα μου, που έπρεπε να απαντηθούν. Τι ήταν, Γιατί σε εμένα; Χρόνια έπειτα, εννόησα ότι ο κάθε άνθρωπος έχει ένα "βεστιάριο" μέσα του από πληροφορίες, εκφράσεις ζωής και τρόπους, και σίγουρα οι αισθήσεις μας καλύπτουν ένα μικρό φάσμα από αυτό που ονομάζω ΚΟΣΜΟΣ.

Καθώς ο δικός μου κόσμος είναι ότι η αντίληψής μου φανερώνει, κάθε τι άλλο ως γεγονός παραμένει μη υπαρκτό ακόμη κι αν υφίσταται δίπλα μου. Όταν όμως

κάποιος ψυχικώς καλεί αυτά τα πνεύματα, οι οντότητες αυτές μπορούν έως ένα ορισμένο σημείο να κάνουν την εμφάνισή τους, είτε δια των αισθήσεων, είτε δια εσωτερικών φωνών. Αρκεί ο άνθρωπος να έχει λεπτύνει την "ικανότητα" του να αποδέχεται. Πιστεύω ότι είναι πιο εύκολο ο άνθρωπος να γυμνάσει την "ικανότητά" του, απ' ό,τι ένα πνεύμα να εισέλθει στην βαριά δική μας ύλη όπου οι νόμοι αλλάζουν, συνήθως μέσω του Βιβλίου, της Αγίας Γραφής. Δηλαδή, όταν με πίστη αποζητάς αισθήσεις και "παρουσίες", έλκονται πνευματικές δυνάμεις που μέσα από τον "Δέκτη" εσένα, αποδεικνύονται "Θεός". Επειδή ο άνθρωπος δημιουργεί την ανάγκη να έχει με τις αισθήσεις του το υπερβατικό που ο εγκέφαλος του αποδίδει, μπορούν να σας εξάψουν με δυνάμεις, να δημιουργούν στους άλλους για εσάς "κάτι", να σας λένε κάτι που μετά από λίγο να γίνεται.

Πιστεύω ότι τους έλκει η αγάπη (ως συναίσθημα) και η ευγνωμοσύνη που αισθάνεστε, καθώς κι η ανάγκη που ενώ στον δικό μας κόσμο της ύλης δεν φαίνονται δια γυμνού οφθαλμού, στον αστρικό κόσμο των συναισθημάτων δημιουργούνται όγκοι νεφέλης από την ψυχοπνευματική σας ενέργεια που τους έλκει, ας τους ονομάσουμε "αγγέλους". Πολλές φορές διεγείρουν τις αισθήσεις σας ή σας συντροφεύουν πριν πάτε για ύπνο. Εκεί, στην σιωπή του εαυτού σας, θα μπορούσατε να τους διακρίνετε από αίσθηση, ευφορία, έως άγγιγμα, κι εσείς να νομίσετε με το νου σας ότι επιθυμείτε. Εάν αυτό μάλιστα το συνδυάσετε με τον Θεό, αποκτά ιδιαίτερες ψυχικές φορτώσεις όπου καθιστούν τους αγγέλους κοντά μας, διότι "τρέφονται" από εμάς από ψυχική ενέργεια.

Επειδή έχω βιώσει ο ίδιος τις καταστάσεις αυτές, σας λέγω ότι δεν είναι ο Αγαθός Θεός Πατέρας, αλλά αόρατες υποστάσεις, οντότητες που έλκονται μέσω της δικής μας ραδιοβολίας. Δεν είναι καλά, δεν είναι κακά, είναι μια κατάσταση για να τραφούν από εσάς. Ενώ εσείς πιστεύετε ότι είναι Θεός και εναποθέτετε την ουσία σας ευχαρίστως, δεν είναι Νέο αυτό το γεγονός, καθώς από την αρχή της πτώσης του ανθρώπου έως την λήθη του, το παντοκρατορικό πνεύμα άφηνε να εξελιχθεί μια κατάσταση, ένα γεγονός και έπειτα δια των αισθήσεων και των σκεπτόμορφων ο άνθρωπος υπηρετούσε τον "Θεό" του μέσα από σκέψεις ή πράξεις.

Ο άγγελος είναι μέρος της πυραμίδας του κόσμου, είτε άυλου είτε υλικού. Στην καλύτερη περίπτωση, μας κάνουν να αισθανόμαστε ισορροπημένοι, ευτυχισμένοι, καθώς μας αφαιρούν ένα "βάρος" ώστε να τους εκζητούμε. Επειδή ο άνθρωπος δεν μπορεί από τη θέση της βαριάς ύλης που βρίσκεται να αναπτύξει συνείδηση από μό-

νος του πέραν απ' ότι του έχει δοθεί, καθώς συγκρατείται στον κόσμο μέσω των 3 ενεργειακών σωμάτων σε συνάρτηση με το παντοκρατορικό πνεύμα που όμως δεν είναι μακριά του αλλά γύρω του και μέσα του, με έναν τρόπο μη καταληπτό ώστε αυτό τον επηρεάζει ασταμάτητα και αποβλέπει να δημιουργεί μίαν συνείδηση για την εξυπηρέτηση του κόσμου τούτου. Ο άγγελος δημιουργεί εντάσεις μέσα σε αυτό που θεωρείται αμαρτία, που σας έχουν νουθετήσει έτσι ώστε μέσα στο Δίπολο πάνω - κάτω, να καταθέσετε την πολύτιμη ουσία σας γι' αυτούς που ζουν εις βάρος σας πίσω από την "κουρτίνα". Ο δικός μας κόσμος, ο ελάχιστος, είναι το μέρος που απορρέουν οι δυνάμεις μας προς αυτούς που νομίζουμε αληθινά, ενώ στην πραγματικότητα είναι μια χοάνη όπου γίνεται η αφαίμαξη του καθενός μας μέσα από την προσωπική του συνείδηση.

Η θρησκεία είναι ένα υπόλοιπο όπως ο ομφαλός μας, που επειδή απωλέσαμε την ουράνια τροφή μας, τρεφόμαστε από την ύλη και ότι μας προκύπτει αναμεταξύ μας. (Εις εκείνους τους άφθαρτους αγαθούς κόσμους, η επίγνωση ως νόημα γεννιόταν ακαριαία πάνω σε όλον τον συμπαντικό ουρανό. Σήμερα όλοι καταντήσαμε να υπακούμε σε ένα Βιβλίο ανθρωπογραμμένο, που να μας διδάσκει τι είναι αγαθόν και σωτήριο, ενώ την ίδια στιγμή επάνω του επόρνευσαν πνεύματα και άνθρωποι). Κι όποιος αποτολμά μέσα στα βάσανά του να ομολογήσει κάτι άλλο, αποκαλείται αιρετικός και αποστάτης και ο λόγος εκείνος τελείται στην πυρά. Είμαστε αποκυήματα ενός βιβλίου όπου και ο ίδιος ο πατέρας εάν ερχόταν πάλι μέσα στην ύλη δεν θα μπορούσε να μας ελευθερώσει. Όχι γιατί δεν είναι παντοδύναμος, αλλά είναι τόσο δυνατός όσο ο καθένας του επιτρέπει να είναι.

Έτσι, μια μέρα βρέθηκα εκτός της μικρής εκείνης συνάθροισης αλλά και του συστήματος των θρησκειών, σταμάτησα να ψαχουλεύω το Βιβλίο, σταμάτησα να αποβλέπω σε ανθρώπους, ότι κι αν ήταν. Εκείνον τον καιρό βρέθηκα μόνος και είπα στον εαυτό μου να σιωπήσει, διότι όλα όσα γνώριζα ήταν μια συνείδηση περί αμαρτίας που έπρεπε να κάνω κάτι ή να μην κάνω. Και πάντοτε ο φόβος λειτουργός, ότι εάν δεν δεχθείς θα καταδικαστείς. Στάθηκα εκεί στο σταυροδρόμι της ζωής μου, στο πουθενά. Και τώρα, τι; Ήταν εκείνη η στιγμή που σιωπά ο άνθρωπος και αρχίζει να κατανοεί ότι κάπου ο δρόμος βγάζει αλλού. Κι αφού δεν γνώριζα τίποτε άλλο και κανέναν, άρχισα να περπατώ πάνω σε έναν δρόμο κάθε μέρα και να ζητώ από τον Θεό την αλήθεια. Σήμερα, απ' όσο ποτέ, θεωρώ την αλήθεια για την Γη Ύψιστο Αγαθό.

Η **αλήθεια**, κι όχι ο χρυσός, είναι το πιο πολύτιμο και το πιο ευαίσθητο πράγμα. Σκεφτείτε ότι από ένα Βιβλίο αλήθειας χρειάζεται μόνον μια φράση για να πάψει να είναι αγνό και ωφέλιμο, αλλά ακόμη κι αν υπήρχε κάπου γραμμένη και ουδόλως αλλοιωμένη η αλήθεια, πάλι θα χρειαζόταν εκείνος ο λόγος που εντός μου θα ξεκλείδωνε την Μηχανή της Επίγνωσης του Αγαθού Νου.

Αυτή είναι η Αρχή της νέας πορείας μου. Μια πορεία μοναχική, έξω από το σύστημα κι ότι έως σήμερα **ΣΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ ΘΕΩΡΟΥΣΑ ΑΠΟΛΥΤΟ ΚΑΙ ΔΕΔΟΜΕΝΟ. ΟΛΑ ΟΣΑ ΚΑΤΕΓΡΑΨΑ ΣΥΝΤΟΜΩΣ** τα έκανα διότι ίσως βρείτε ομοιότητες, διότι το σύστημα πάνω-κάτω έτσι συμπεριφέρεται. Σκοπός του δεν είναι **να αναγνωρίσετε την αλήθεια μέσα σας ως επίγνωση**, αλλά να καταναλώσετε ότι έχουν ετοιμάσει για αλήθεια και μέσα από τον φόβο να υποκύψετε για να σωθείτε δήθεν. Ουδείς προσεγγίζει τον Θεόν και Αγαθόν δια του φόβου της τιμωρίας, αλλά διότι έλκεται και ταυτίζεται με τον πατέρα δια του λόγου που η **ομοούσια ψυχή του** ομολογεί, ώστε να είναι η εσωτερική ομολογία της ψυχής που έλκει το πνεύμα στην επανένωση με την Αγαθή συνείδηση.

Ο σκοπός του συστήματος των θρησκειών και των δογμάτων είναι ο κάθε θεϊκός σπινθήρας, σαν τον Οδυσσέα να περιπλανάται και να αναλώνει την ουσία του σε ότι το σύστημα του προσφέρει, ώστε ουδέποτε να επιστρέψετε εκεί που πάντοτε ανήκετε. Πόσο πόνο είναι εκείνος ο άνθρωπος, ο θεϊκός σπινθήρας που αγάπησε τον Θεό και έδωσε την ουσία του, το πολύτιμο του, μια ολόκληρη ζωή, και τώρα στην δύση της ζωής του αντί να αφουγκράζεται στο πνεύμα του τον πατέρα, να είναι αυτός που του Δίδει την πείρα του, εξακολουθεί να κάνει ανάγνωση του Βιβλίου στους νεότερους και να αποδίδει το γράμμα και τον νόμο. Εάν υπήρχε σωτηρία μέσα από το Βιβλίο, σήμερα θα είχαν πάντες "αναχωρήσει" και ετούτος ο τόπος θα ήταν κενός για τον παντοκράτορα Θεό του κόσμου.

Αυτά ήταν τα βιώματά μου όπως τα έζησα και τα κατέγραψα. Η επιθυμία του καθενός να εξέλθει από την "ψυχή" του κόσμου, πρέπει να εμβαπτισθεί στην θέληση του που πηγάζει από την πρώτη σου αγαθή ψυχή όταν κατανοήσεις μέρος της προς εσένα.

Μέρος 6^ο

ΝΕΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Επί καθημερινής βάσεως, 2 ώρες, ευρισκόμουν να περπατώ μόνος σε έναν μικρό επαρχιακό δρόμο, ανελλιπώς να εκζητώ μόνον από τον Πατέρα Μου Αγαθό Αλήθεια. Η αλήθεια για εμένα είναι μια αξία πέραν απ' ότι μου εδόθη γήινο, είναι η υπέρβασή μου στον αληθινό μου εαυτό. Η αλήθεια δεν είναι κάποια πράξη πάνω στην Γη, αλλά είναι ο εννοιολογικός εσωτερικός Λόγος, που εάν ο άνθρωπος που τον έλαβε τον αποδεχθεί, κτίζεται μέσα του και σώζεται. Είναι κάτι το εντελώς προσωπικό, και δεν έχει σχέση ούτε αφορά τα τρία κατώτερα ενεργειακά σώματα της αμαρτίας που απορρέουν πάνω σε ένα κουτί που ονομάζεται φθαρτό σώμα.

Αλλά κάθε αλήθεια ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ και γίνεται ζωή μόνον στον Ανώτερο Ον άνθρωπο που είναι η ΟΥΣΙΑ, ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ, ένα ελάχιστο και ικανό μέρος της Αγαθής Ομοούσιας Ψυχής μας - και το Ανώτερο Νοητικό ή Χριστικός Νους ή ο Χριστός εν υμίν. Η αλήθεια είναι η αποβολή της λήθης πραγμάτων σχεδόν όμοιων αλλά και παραπλήσια αυτής. Η αλήθεια συνιστάται να γνωρίσουμε εσωτερικώς τι είμαστε, αλλά και τι είναι ο Θεός προς εμάς.

Κατ' αρχήν, η φανέρωση του Αγαθού επί Γης έγινε ώστε να γίνει κατανόησης τι είναι το Θεϊόν προς εμάς, άρα μέσα από αυτόν τον Νου αντιλαμβάνομαι ότι ο Θεός δεν είναι σιωπηλός, αλλά με έναν άλλο τρόπο από αυτόν που εκπαιδευτικά μπορεί και θέλει να γνωριστεί προσωπικός σε κάθε ιδιαίτερη πνευματοψυχή που είναι γεννημένη στα αγαθά σύμπαντα. Αυτό το "ΜΕΡΟΣ" που μπορεί ο Θεός να "σταθεί" **δικαιωματικά** είναι μόνον ότι σε αυτόν ανήκει, κι αυτό είναι το Ανώτερο Ον που ανάφερα, με τη μόνη διαφορά ότι το πνεύμα πρέπει να μετανοήσει από τον νου του κόσμου (κατώτερο νοητικόν) στο Ανώτερο Νοητικόν. Αυτό ονομάζεται αναδημιουργία της θέλησής μου μέσα στον Νου του Αληθινού μας Πατέρα. **Η Πίστις.**

Πίστις δεν είναι κάτι αφηρημένο αλλά ότι κατανοητό και αποσαφηνισμένο, Αγνό. Σου παραδίδεται στο πνεύμα σου από τον Θεό σου κι αποδέχεσαι, βεβαιώνεις με τα της Αγαθής ομοούσιας ψυχής σου. Αυτή η διεργασία είναι πίστις.

Δεν είναι η πίστη συναίσθημα και ούτε λαμβάνει τον Νου του κόσμου ο οποίος αποδίδεται μέσω των αισθήσεων στην ύλη.

Μόνον μέσω του Ανώτερου Νου αποδέχεστε την σωτηρία σας, και το γεγονός ότι δεν πεθαίνουμε, ο άλλος νους το αρνείται, κι αυτό και κάθε τι που δεν περνά μέσα από τις αισθήσεις ώστε να καθοριστεί και να ονομαστεί τι είναι. Γι' αυτό, κάθε τι Πνευματικό που ο άνθρωπος υποβίβασε πάνω στην ύλη μεταλλάχθηκε μέσω των αισθήσεων και της αμαρτίας σε κάτι άλλο που τον εξυπηρετεί αλλά έχει πάψει να είναι αλήθεια.

Όταν ο άνθρωπος συνέλθει ελάχιστα μέσα στον αληθινό εαυτό του, θα αντιληφθεί την πορεία του, την "μοναξιά" του, τότε ο αδιευκρίνιστος πόθος για το υπερβατικό γίνεται Απόγνωση και Θυμός, γιατί παρέμεινε τόσο καιρό σε μια λανθάνουσα κατάσταση νους και αντίληψης, ενώ για παρόμοια γεγονότα πάνω στο υλικό περιβάλλον θα είχε ήδη αναζητήσει κάτι άλλο. Η απάντηση είναι η υπόσχεση που δίδει η εξουσία στους εξουσιαζόμενους, ώστε συνεχώς μεταθέτουν στο μέλλον κάθε πνευματική ανάγκη. Το γεγονός ότι θα ζεις αιώνια στον παράδεισο μετά το θάνατό σου, είναι μια τέτοια υπόσχεση η οποία σου δίνει δύναμη να υποφέρεις το κάθε τι που έρχεται μέσα από τον κόσμο σου.

Η αλήθεια όμως είναι ότι η **Αιώνιος Ζωή** είναι μια κατάσταση συνείδησης όταν αναπτύσσεται "εσωτερικώς" μέσα στην σχέση, κοινωνία των δύο, εσείς ως Υιός του Ύψιστου Αγαθού κι ο Πατέρας που τώρα είναι Θεός σου, αφού έγινε θέωση εντός της ανώτερης συνείδησης, αυτή η παράλληλη ζωή του πνεύματος είναι ΖΩΗ ΑΙΩΝΙΟΣ. Όστε, ζωή αιώνιος είναι **Ενεστώς Χρόνος**, σήμερα, τώρα, και είστε Βασίλης και Ιερείς, ο καθένας στην δική του υπόσταση ως ΑΡΧΕΣ μέσα από τον Πατέρα - σε ότι ακούτε εσωτερικώς και το κάνετε υπακοή - πίστη.

Ο ΑΛΛΟΣ άνθρωπος του κόσμου, ο δημιουργημένος και όχι γεννημένος, η απόρροια της αμαρτίας του κόσμου τούτου, θα εξακολουθεί να βιώνει την ύλη ως είλωτας, να δοξάζει κάθε τι που είναι δημιούργημά του, και να δοξάζεται μέσα από τα δικά του. ΕΣΕΙΣ ΟΜΩΣ ΤΩΡΑ ΑΠΟΔΙΔΕΤΕ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΟΨΥΧΗ ΣΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟ ΣΑΣ κι ενεργείτε ως μέρος του συμπαντικού ουρανού στον Ανώτερο Ον.

Ήταν ο πόθος που έγινε απόγνωση και η ΑΝΑΓΚΗ να γεννηθώ ξανά εντός του Εννοιολογικού Λόγου του πνεύματός μου, με τις πρώτες **ΕΝΝΟΙΕΣ** να κατακλύζουν τον Νου μου. Ευρέθηκα μπρος στις αντιθέσεις και αντιπαραθέσεις όλων όσων γνώριζα ως βάση στην πίστη που είχα εκπαιδευτεί και ανάπτυξα μέσω του

Βιβλίου, και κατανόησα ότι η αλήθεια είναι πέρα των Γραφών και των Διδασκάλων, που επαναλαμβάνουν με δικά τους νοήματα.

Ο μικρός επαρχιακός δρόμος είχε γίνει μέρος της ζωής μου, εκεί που καθημερινώς δύο ώρες εκζητούσα αλήθεια. Τα μικρά ζώα τώρα δεν έτρεχαν φοβισμένα, αλλά πότε περίεργα, πότε αδιάφορα, μου έκαναν συντροφιά. Ενθυμούμαι μια μικρή αλεπού που με ακολουθούσε κι εγώ φρόντιζα κάπου-κάπου κάτι να αφήνω στην άκρη του δρόμου. Ο πρώτος Λόγος που αισθάνθηκα ως έννοια μέσα μου δεν ήταν κύριος αλλά Πατέρας και συνειδητοποίησα ότι αυτή είναι η ΠΡΩΤΗ ΑΙΤΙΑ . Ο Ύψιστος Αρχή Αγαθός είναι ο γεννήτοράς μου. Όχι σε ότι είμαι μέσα στην ύλη, αλλά σε ότι είμαι μέσα στο Αγαθό σύμπαν. Ενόησα ότι πρέπει να αφαιρέσω από "επάνω μου" το βάρος που λέγεται μεγάλος αδερφός, το μέρος εκείνο του εαυτού μου που δημιουργήθηκε από άλλο ον σε μια άλλη πραγματικότητα, με μια άλλη συνείδηση (καλού-κακού) και φέρει την κληρονομικότητα όλων όσων επέβαλαν οι προγονικές δυνάμεις και ο Υλιστικός κόσμος μαζί. Η συνειδητοποίηση το τι είμαι ενώπιον του Πατέρα και Θεού μου, εάν τοποθετηθεί σωστά, αναφέρει την Μετάνοια που ομολογείται πάνω σε όλον τον ουρανό, ενώπιον του Ύψιστου Αγαθού. Αυτή λοιπόν η Μετάνοια αφαιρεί από τα στοιχεία δυνάμεις ισορροπίας που συμβάλλουν να υπάρχει αυτός ο κόσμος. Εάν ο Υιός αφαιρέσει τις Δυνάμεις του μέσα από τον ανύπαρκτο για τα αγαθά σύμπαντα κόσμο, τότε μέσα από την αλλοίωση των στοιχείων που τον συγκρατούν ο κόσμος θα καταρρεύσει. Δηλαδή, η πραγματική μετάνοια δεν συνίσταται στην απουσία μιας πράξης, αλλά στο να αφαιρέσω τις ψυχικές μου δυνάμεις μέσα από το Δομημένο κόσμο των στοιχείων που εγώ μέσα στην παρακοή μου εδημιούργησα, να ανακληθούν οπίσω, και να πάψω να έχω πίστη στον κόσμο του Μάτριξ.

Ο **ΠΑΤΕΡΑΣ** ως έννοια, έλαμψε εντός μου, μια έννοια που έγινε ο Θεός μου και γράφω **Θεός** μου, η θέωσις στον κάθε Υιό του Ύψιστου Αγαθού είναι πολυεπίπεδη και υπό διαφορετική γωνία επίγνωσης, είναι αυτό που πρέπει να λάβει ο καθένας από εμάς, για την αναζητήση του. Για εμένα που γεννήθηκα ορφανός και μεγάλωσα στα ορφανοτροφεία χωρίς κανέναν από τους δυο γονείς, απέκτησε μέσα στον Ανώτερο Άνθρωπο Ον **ΜΕΓΙΣΤΕΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ** και δημιούργησε εντός μου τις δυνάμεις εκείνες τις ψυχικές που "γκρέμισαν" τον παράλληλο κόσμο της ύλης ΕΓΩ. Θα εξακολουθούσα να ζω και να περιφέρομαι αλλά πλέον η ουσία μου οριστικά είχε τοποθετηθεί στην πρώτη ΑΓΑΠΗ ΑΓΑΘΗ συνειδητότητα, κι όχι στους καρπούς της Ύλης. Ότι είχε απομείνει ως η συνήθεια που ενεργούσε μέσα από το Αιθερικό μου

σώμα ήταν ο Υλικός αγώνας μου. Θα τολμούσα να αναφέρω ότι η ύλη έκπεμπτη πάνω στο φθαρτό τη δική της δύναμη και επιβάλλει άλλους νόμους για να συντηρείται αλλά δεν μπορεί να αγγίξει το Ανώτερο Ον (πνεύμα-ψυχή-νους), το οποίο περιφρουρείται από δυνάμεις μη κατανοητές από το Υλικό Σύμπαν.

Θα χρησιμοποιήσω γήινες έννοιες, ωστόσο όμοιες. Ο κάθε άνθρωπος γεννημένος στη γη έχει έναν μόνον πατέρα και αυτός είναι παντοτινός, είναι αιώνιος, είναι μοναδικός, και εσείς, ακόμη κι εάν δεν τον γνωρίζετε, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είναι ο πατέρας σας. Επίσης, αν δεν τον θέλετε επειδή δεν σας φέρθηκε καλά, δεν παύει να εξακολουθεί να είναι πατέρας. Ουδείς μπορεί να σας αφαιρέσει το δικαίωμά σας να είστε Τέκνο του και να είναι ο πατέρας σας.

Ο πατέρας έχει μέσα του την ουσία που εσείς γεννηθήκατε, γι' αυτό όταν Δείτε τον εαυτό σας έξω από αυτό το περιβάλλον της λήθης, θα Δείτε τον πατέρα σας, δεν διαφέρετε διότι είστε αποδεχτός στο σύνολό του κι έχετε όνομα (**όνομα είναι ότι σας χαρακτηρίζει και ότι εκάνατε αποδεκτό από τον πατέρα μέσα στην Δική σας Αρχή**). Μέσα σε ότι αποκαλώ Πατέρα, υπάρχει ταύτιση χωρίς να υπάρχει επιβουλή ή διχασμός επάνω στην διαφορετικότητα. Απορροφούσα κάθε έννοια, κάθε ψίθυρο και το έφερνα επάνω στην ψυχή μου για να επιβεβαιώσω το κάθε τι. Βρισκόμουν πέρα από το φόβο των Γραφών του Βιβλίου και δεν φοβόμουν ότι δεν συμφωνούσε εντός μου με τον ανώτερο άνθρωπο να το αποβάλλω.

Εκεί, στις ερημιές έπρεπε να ανακτήσω την Χαμένη Λογική μου, κι έπρεπε να αναδημιουργήσω την ταυτότητα του Θεού μου μέσα από το περιβάλλον της αγαθής συνείδησής μου, πιστεύοντας ότι έστω και αυτό το τεταρτημόριο που μου απέμεινε εάν επιθυμώ μπορεί να με φέρει σε ένα περιβάλλον θέωσης. Έπρεπε να δημιουργήσω μέσα μου μια βάση απ' ότι ήταν κατανοητό, αγνό, φανερό στην πνευματοψυχή μου.

Αποδέχτηκα ότι:

1) Ο Πατέρας Ύψιστος Αγαθός είναι (εστιν) **Αγάπη** και η αγάπη δεν είναι η εξυπηρέτηση του υλικού σώματος, αλλά η αναγνώριση της ουσίας μας μέσα στον άπειρο Πατέρα Θεό. Αυτή η αναγνώριση έλκει τον Υιό διότι είναι ένα, άρα ότι δεν είναι γεννημένο δεν έλκεται αλλά και ούτε είναι σε θέση να συλλάβει θέωση αφού η μηχανή αυτή είναι ανύπαρκτος σε όντα μη γεννημένα αλλά δημιουργημένα εντός της ύλης, διότι κάθε ον γεννημένο φέρει εντός του την μηχανή να συλλαμβάνει τον γεννήσαντά του (εάν ο άνθρωπος δημιούργησε ένα μεταλλαγμένο ζώο, αυτό από τη φύση του δεν έχει τον μηχανισμό εκζήτησης του Αγαθού, αλλά είναι απόρροια του

δημιουργού του). **Γεννημένο** είναι κάτι που φέρει την ίδια ουσία από τον γεννήσαντα, κάτι όμοιο που φανερώθηκε από "μέσα" του. **Δημιουργημένο** είναι κάτι που έγινε έξω από το Πρότυπο, τον Δημιουργό, και φέρει μέρος, ή καθόλου, ή είναι αλλοιωμένο από αυτό που ο δημιουργός του θέλησε να φανερώσει.

2) Ο Πατέρας Ύψιστος είναι **Αγαθός**. Ουδείς άνθρωπος επί Γης γεννημένος δεν γνωρίζει εκ συνειδήσεως τι είναι αγαθόν, αλλά γνωρίζουμε τι είναι καλό ή κακόν. Επειδή λοιπόν δεν γνωρίζουμε το αγαθόν, προσπαθούμε να δημιουργήσουμε το καλό. Το καλό όμως δεν υψώνει τον άνθρωπο, αλλά εξυπηρετεί και ανακουφίζει, ενώ συγχρόνως δημιουργούνται αμφίροπες δυνάμεις επί Γης, ώστε να επέλθει η Εξισορρόπηση του Δίπολου κακού ή καλού. Για να αναζητήσουμε το αγαθόν πρέπει να κατανοήσουμε ότι το καλό - κακό ως συνείδηση εξυπηρετεί τον άυλο και υλικό σύμπαν που βιώνουμε κι όχι τον ανώτερο ον.

Το Αγαθόν υλοποιεί, αποκαθιστά την ένωση της πνευματοψυχής για να αναχωρήσει ο ανώτερος πνευματικός ον προς τα αγαθά σύμπαντα. Δηλαδή, το αγαθόν επί Γης σε εμάς είναι ο επαναπατρισμός μας μέσα στο Αγαθό Κοσμικό Σύμπαν. Και πάλι η σωτηρία της ψυχής μας κοινώς, στον κόσμο εντός του οποίου βιώνουμε ως αληθινό μέσω των αισθήσεων δεν υπάρχει αγαθόν, και είναι δημιουργία ενός όντος που δημιούργησε το Εγώ, και ότι απορρέει από αυτό και άρα κάθε εξουσία, επιστασία, πράξη, ή επήρεια δεν πρέπει να αναζητηθεί στον Αγαθόν αλλά σε αυτόν που δημιούργησε τον κόσμο.

Εσείς είστε το πολύτιμο του Ύψιστου Αγαθού πατέρα μας. Εσάς ήλθε να παραλάβει και μόνον το δικό του μέρος, το γέννημά του. Όλα τα άλλα δεν τα γέννησε άρα ανήκουν σε άλλον "Θεό" και Άρχοντα του σύμπαντος αυτού. Είναι δύσκολο να αναζητηθούν οι πράξεις μας εντός του Αγαθού καθώς το αγαθόν δεν εμπεριέχει Εγώ όπως ο κόσμος, ούτε εξατομίκευση, δι' αυτό αγαθόν σήμερα είναι ο συμπαντικός λόγος που γεννάται και γίνεται μέσα σας ζωή.

3) Ο Πατέρας είναι **Αιώνιος**, είναι Παντοτινός.

4) Ο Πατέρας είναι **Αέναος**, είναι Συνεχής και ακατάπαυστα ρέει.

5) Ο Πατέρας είναι **Αίδιος**, διαρκεί για πάντα χωρίς Αρχή και Τέλος.

6) Ο Πατέρας είναι **Ανόλεθρος**, δεν είναι στη φύση του να δημιουργεί καταστροφές, δεν τιμωρεί, δεν κολάζει, δεν περιέχει ανταποδοτική δικαίωση, δεν επιβάλλει, δεν καταράται, και δεν έχει όλα εκείνα τα ανθρωπομορφικά χαρακτηριστικά του Βιβλίου.

7) Ο Πατέρας είναι **Γεννήτορας** κάθε αγαθής συνειδητότητας, όχι κάτι άλλου.

Όσο περνούσε ο καιρός, η "μοναξιά μου" ήταν δημιουργική και εποικοδομητική. Από την μία ήμουν ένας άνθρωπος Νεοσύστατος, γεμάτος ερωτηματικά και όρεξη, από την άλλη είχε αρχίσει να αναπτύσσεται ο εννοιολογικός εσωτερικός λόγος που ήταν η βάση μου να αναγνωρίζω τον εαυτό μου ως Μέρος του Ύψιστου Πατέρα μου. Αυτός ο λόγος μου απαντούσε σε ότι με ειλικρίνεια έπρεπε να διδαχθώ. Η δυσκολία μου δεν ήταν να κατανοήσω το Νέο, αλλά να αφήσω πάνω από την συνείδησή μου όλα όσα είχα πιστέψει από τα βιβλία και τους ανθρώπους για τον Ύψιστο Αγαθόν Πατέρα. Έως τότε επικρατούσε σε εμένα η αντίληψις ότι όλα όσα χρειαζόμουν για να γνωρίσω τον Θεό υπήρχαν ήδη στο Βιβλίο αλλά και στους "επιλεγμένους" ιερωμένους - ποιμένες.

Όταν όμως η εσωτερική επίγνωσις έλαβε χώρα, αποφάσισα να υπακούω στη βεβαίωση της ψυχής μου, και να είμαι υπεύθυνος σε ότι αποδέχομαι μέσω της υπακοής μου. Ενθυμούμαι με έμφαση την προσπάθεια που έκανα να αποβάλλω όλα όσα είχα προσθέσει στον πατέρα, περί καταδίκης και κολάσεως, και πόσο πολύ σήμερα θυμώνω με αυτήν την βλασφημία. Πολλά επάθαμε όλοι μας και δεν είμαστε σε θέση να αναγνωρίσουμε τον εαυτό μας, πόσο μάλλον να κρίνουμε. Η αναγνώριση του εαυτού μου, της "θέσης" μου μέσα σε αυτόν τον θάνατο, μου έπαψε κάθε διάθεση αυτοκριτικής ή κρίσις του άλλου καθώς συνειδητοποιείς ότι πνίγεσαι κι ο χρόνος είναι εναντίον σου. Το μόνον που σε ενδιαφέρει είναι η **Σωτηρία σου**, γι' αυτό τον λόγο η αλήθεια είναι ότι πιο πολύτιμο υπάρχει για εμένα, κι ευτυχώς την βρήκα μέσα μου.

Η **ΕΡΗΜΟΣ** όπως ήδη ανέφερα στο σύνολο, ο άνθρωπος του σήμερα είναι Διγενής το ένα γένος, ο ανώτερος εαυτός περιλαμβάνει α) πνεύμα, β) ψυχή, γ) ανώτερο νοητικόν (το όλον είναι γέννημα αγαθόν). Το Δεύτερο γένος είναι απόρροια του παντοκρατορικού πνεύματος Δημιουργού του Κόσμου, της συνείδησης καλού- κακού και περιλαμβάνει α) αστρικό ή αισθητικό σώμα, β) κατώτερο νοητικό, γ) αιθερικό σώμα, και τα τρία αυτά είναι άυλα ενεργειακά και είναι τα πρώτα που δημιουργήθηκαν κατά την πτώση του Αδάμ στην Άυλη κτίση, η Ρεύση. Ο Αντικατοπτρισμός των τριών αυτών ενεργειακών σωμάτων είναι το θνητό και φθαρτό σώμα το οποίο είναι μια προβολή όλων όσων δημιουργούνται άυλα και εσωτερικά. Το Υλικό σώμα φέρει μηχανισμούς ώστε βρίσκεται συνδεδεμένο άλληλα με τα υπόλοιπα, από τα οποία δέχεται πνευματική ραδιοβολία και επιρροές, όπως και σκεπτομορφές που μέσα μας δημιουργούν "δίνες", ροπές ώστε να ρεύσει επάνω στη βαριά ύλη μέσω του φθαρτού σώματος, όλα όσα η Ιεραρχία και οι πνευματικές τάξεις αποφασίζουν, κατά επέ-

κταση και ο δικός μας Υλικός κόσμος υπό τον Άνθρωπο, **Νομοθέτη**, και επιβάλλει καθεστώς εξυπηρέτησης της Άρχουσας παγκόσμιας τάξης.

Η ανάγκη του ότι φανερώνεται μέσα στην ύλη να ζητά να εξηγηθεί από τον κατώτερο άνθρωπο, και εξηγείται με έναν τρόπο που συνάδει με το καθεστώς, αυτό σημαίνει ότι κάθε αλήθεια για να είναι αποδεχθεί, πρέπει να γίνει δεκτή μέσα στο καθεστώς της ύλης και σύμφωνα με τους Νόμους της. Αυτό σημαίνει ότι εάν έρθω και πω ότι είμαστε αθάνατοι, ότι είμαστε θεοί, επειδή ο νους δεν το αποδέχεται εξαιτίας των νόμων που εκπαιδεύτηκε, το αρνείται και ο λόγος απορρίπτεται ως "ψυχοπαθής". Η αιτία για αυτήν την κατάληξη είναι οι αισθήσεις που μας πείθουν ότι υπάρχουμε μέσα σε ότι αντιλαμβανόμαστε από αυτές, ενώ ταυτόχρονα αρνούνται ότι δεν γίνεται αντιληπτό στο στενό Πεδίο της Ύλης.

Με άλλα λόγια, το Δεύτερο δημιουργημένο Γένος του ανθρώπου δεν είχε σχέση πνευματική και συνάρτηση με το πρώτο Γεννημένο γένος του Ύψιστου Αγαθού. Εάν η θέωσις εξηγήθη μέσα στο περιβάλλον του Δεύτερου γένους, θα εξηγηθεί σύμφωνα με ότι αντιλαμβάνει ο άνθρωπος από τα κατώτερα σώματά του, δημιουργήματα του παντοκρατορικού πνεύματος, και εκείνη η σαρκοψυχή θα αναλάβει να δημιουργήσει μια θεότητα (θέωση) σύμφωνα με ότι αντιλαμβάνεται από τον Θεό του Κόσμου, το Μη αγαθόν ον. Το αποτέλεσμα επάνω στη βαριά ύλη, τον Υλικό κόσμο είναι γνωστά, χιλιάδες θρησκείες, δόγματα, αιρέσεις, δοξασίες, που ο καθένας εικάζει ότι είναι ορθόδοξος ενώ οι άλλοι δεν είναι.

Ήταν λοιπόν ανάγκη για εμένα να αποσυρθώ στην **έρημο**. Είναι ένα **εσωτερικό μέρος σιωπής**, απαλλαγμένο από τα εφήμερα, και αποστειρωμένο από κάθε επέμβαση του Υλικού κόσμου και των προεκτάσεών του. Συνειδητοποιημένα "απόκοψα" το πρώτο γένος του αληθινού εαυτού μου από το δεύτερο, το δημιουργημένο γένος της σαρκοψυχής. Όταν ονομάζω "απόκοψα" εννοώ ότι συνειδητά και με προσπάθεια συγκράτησα κάθε εσωτερική έννοια στο πνεύμα μου απαλλαγμένο από αισθήσεις - συναισθηματισμούς, σκέψεις και παράγωγα γεννημένα του κόσμου, και κάθε τι Υλιστικό, ξεχωριστά από τον "Εξω" κόσμο και μέσα στο ανώτερο πνευματικό περιβάλλον Ότι άκουα στο πνεύμα δια της βεβαιώσεως της ψυχής μου, απόδιδα προς τον Θεό προσκύνηση και ευχαριστία, και μέσα από την δική μου αποδοχή έκτιζα κάθε φορά έναν λόγο, έναν ψίθυρο. Αυτός ο λόγος δεν περνούσε μέσα στον άλλον κατώτερο άνθρωπο, αλλά και ούτε είχε σχέση, δηλαδή, δεν περίμενα επιβεβαίωση από τον ορατό κόσμο.

Σύντομα εννόησα ότι αυτός ο εσωτερικός λόγος που επιβεβαίωνε η ψυχή μου ήταν κάτι που αφορούσε εμένα, κι αφού γίνει εντός μου Επίγνωση και Αποδοχή αυτού που έλαβα, στην συνέχεια μέσα από τον δικό μου λόγο τον αποδίδω προς τον ουράνιο Αγαθό πατέρα. ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΣΧΕΣΗ του Υιού με τον Ύψιστο και η σχέση αυτή είναι Αιώνιος ζωή, διότι μέσα από αυτήν την σχέση ο Υιός πνευματοψυχή **ζωοποιείται**.

Ενόησα επίσης ότι αυστηρά κάθε φορά που μου δινόταν ένας λόγος, αυτός ο λόγος έπρεπε μέσα από την δική μου ψυχή να υψώνεται πάλι και σε καμιά των περιπτώσεων δεν έπρεπε να συγχέεται ή να αποδίδεται στον Υλικό κόσμο και το Εγώ. Εάν έναν λόγο που σου δόθηκε αντί να τον υψώσεις με προσκύνηση (**προσκύνηση** είναι η αποδοχή του λόγου που έγινε κατανοητός κι απτός μέσα από την πνευματοψυχή) τον ιδιωτικοποιηθείς, πολύ γρήγορα θα καταλήξει ένα ιδίωμα που θα περιέχει τον Αρχικό Πνευματικό Λόγο με έναν Συρφετό από Υλιστικά Στοιχεία που εξυπηρετούν ανθρώπινες γήινες αξίες. Θα απομείνει ένα ράκος που μόνον το όνομά του θα οσμίζει ότι κάποτε είχε αξία, και θα παραμείνει έτσι για να παραπλανά τους ανήσυχους που περιφέρονται και αναζητούν μια στάλα αλήθειας.

Καμιά αλήθεια δεν υπάρχει πάνω στη Γη. Καμιά αλήθεια δεν περιφέρεται σε έντυπα μέσα διότι η μόνη αλήθεια είναι η πνευματοψυχή του Ύψιστου Αγαθού που βρίσκεται εντός του Υιού (θεικού σπινθήρα). Η αλήθεια είναι εντός μας και αποκαλύπτεται δια της ειλικρινούς εκζητήσεως.

Είχα ήδη συμπληρώσει έναν χρόνο και κάτι, πάνω σε εκείνο το επαρχιακό δρομάκι. Είχα αγοράσει ένα καταγραφέα φωνής ώστε επί δίωρο να υπαγορεύω από τον εαυτό μου αυτό που γινόταν φως στην συνείδησή μου. Κάποιοι περίεργοι γαιοκτήμονες αναρωτιόνταν τι κάνω κάθε μέρα και εγώ έλεγα ότι γυμναζόμουν διότι αυτό αποδέχονταν ως λογικόν. Είχα γράψει πάνω από 50 ώρες ομιλίας και κάθε φορά ξανάκουγα με προσοχή. Είχε ήδη κτιστεί μέσα μου μια βάση, το εύρος για να "πατώ" και να ανακουφίζω τον εαυτόν μου που τόσο είχα ανάγκη. Ενθυμούμαι τις στιγμές που πλάταινα την συνείδησή μου στις έννοιες των λέξεων που αποκάλυπταν προς τον Ύψιστο Θεό μου, Πατέρας, Αγάπη, Αγαθός, Ανόλεθρος, Αιώνιος, Αΐδιος, Δίκαιος, Αένασος, Ελεήμων.

Μου πήρε χρόνο να ξεκαθαρίσω μέσα μου την δική μου αλήθεια και αυτή η αλήθεια είναι πόνος. Συνειδητοποίησα ότι ο κόσμος εντός του οποίου ζω δεν είναι αγαθή δημιουργία και ούτε ποτέ ήταν. Πώς θα μπορούσε άλλωστε ο θάνατος, η

λήθη, η ασθένεια να συνυπάρχει μέσα σε ένα αγαθό αποκύημα ώστε το ανώτερό μου σώμα είναι ένδοξο σε σημείο να μην το κατανοώ με το κατώτερό μου σώμα, αλλά το κατώτερο σώμα μου δεν είναι συμβατό με τον ανώτερο εαυτό μου. Έπειτα, ενώ το ένα φθείρεται, πεθαίνει, το άλλο είναι αθάνατο. Και άλλωστε, το θνητό μου σώμα που μου είπαν ότι το δημιούργησε ο Θεός δεν αντιλαμβάνεται την θέωση αλλά τις κατώτερες αισθήσεις.

Τέλος, ο δικός μου Θεός γεννά μέσα από τον εαυτό του την ουσία του κι αυτό που γεννά έχει επίγνωση αγαθού και είναι όμοιο με τον πατέρα ενώ εγώ βλέπω άλλο σώμα κι άλλη αντίληψη και βιώματα εκ γενετής και πάνω σε όλη την κτίση. Γι' αυτό εννόησα ότι άλλος δημιούργησε τον κόσμο όπου τα πάντα είναι Εγώ, είναι εξατομικευμένα και υπό έλλειψη, άλλος καταράστηκε τον Αδάμ, επέβαλε λήθη και απέδωσε την σάρκα στο πνεύμα ώστε να διχοτομηθεί από Μονογενής σε Διγενής.

Συμπέρασμα: Ο Δημιουργός του κόσμου είναι Θεός, είναι παντοκράτωρ, είναι Ένας, μέσα σε αμέτρητες υποστάσεις και διαιρέσεις και είναι δικό του το Οίκημα τούτο που λέγεται Εγώ, διότι ο ίδιος είναι εγωκεντρικός. Δεν είναι ζωοδότης αλλά δημιουργεί έναν σπινθηρισμό που διακρίνεται δια των αισθήσεων και πλαταίνει στον πλασματικό χρόνο αυτό που ονομάσαμε ζωή. Στην πράξη είναι το απειροελάχιστο εκείνο που προβάλλεται στις συνειδήσεις μας ως ζωή. Δεν είμαστε σε θέση μέσα από τον περιορίζοντα κύκλο να αντιληφθούμε τι είναι ζωή.

Όταν το πνεύμα επιστρέψει στην αγαθή συνειδητότητα αναγνωρίζει τον πατέρα του από την οσμή του λόγου του, και μόνον αυτός ο λόγος έλκει τα δικά του. Και αυτή είναι η δική μου διεργασία - απόφαση. Ότι εφόσον γνωρίζω την δικαιοσύνη του Ύψιστου Αγαθού και δικαιοσύνη είναι το δικαίωμά μου να εννοήσω εσωτερικώς τον εαυτό μου, τον πατέρα, τον τόπο που βρίσκομαι, κι εάν θέλω (το θέλημά μου) να ζητήσω τα έτοιμα έργα του παράκλητου ή Ιησού Χριστού ή Πνεύματος Αγίου. Σήμερα, εκ πείρας πιστεύω ότι η σωτηρία ενός Υιού - πνευματοψυχής είναι 90% του Θεού Θέλημα και 10% Λόγος Αποδοχής. Το ελάχιστο ανήκει σε εμένα κι αυτό είναι να θέλω να επιστρέψω πίσω.

Ήμουν έτοιμος πλέον να πετάξω από "επάνω μου" όλα όσα είχα χρεώσει στον εαυτό μου και στον Θεό, ότι είναι, και το έκανα. Στάθηκα μέσα μου επάνω σε αυτό που είχα αναγνωρίσει από την ψυχή μου κι άρχισα να κτίζω πράγματα που δεν υπήρχαν και ούτε άλλος άνθρωπος μου είπε, αλλά βεβαιωνόμουν εντός μου ότι είναι ορθά χωρίς κανένα ορατό στοιχείο ως επιβεβαίωση. Είναι μια αίσθηση σαν να προχωράς πάνω

σε έναν δρόμο νύχτα με ένα μικρό φανό και ξάφνου συνειδητοποιείς ότι είσαι μόνος, τρομάζεις αλλά την επόμενη στιγμή θέτεις τον σκοπό στο νου σου και συνεχίζεις.

Έτσι ήμουν. Δεν υπήρχε κανείς να πω έναν λόγο για πράγματα που πρώτη φορά γίνονταν φως. Μόνος μου πνιγόμουν στον ενθουσιασμό μου, που με θάμπωνε και γινόταν αιτία να συνεχίζω. Όλη αυτή η γνώση του εαυτού σου όταν γίνει επίγνωση και συνέλθεις μέσα σε αυτήν, σου δίδει πίκρα διότι συλλαμβάνεις μερικώς τον εαυτό σου. Δυστυχώς είναι αλήθεια. Είναι κάτι που εξάπτει, και εγώ ήθελα να πιώ το ποτήρι έως το τέλος.

Μέρος 7^ο

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ δεν είναι η Ιστορία αυτού του ανθρώπου, το θαυμαστό μόνον, αλλά οι δυνάμεις που εγεννήθηκαν μέσω αυτού προκειμένου να συμβεί στους Υιούς του Ύψιστου Αγαθού, το Αγαθόν επί Γης. Από την αρχή της πτώσης μέσα στην ζωή της γνώσεως του καλού - κακού δημιουργήσαμε στοιχεία και δυνάμεις που μας καθέλκουν σε ένα περιβάλλον που δεν είναι αγαθόν, και μέσα από την ύπνωση που ελάβαμε από το παντοκρατορικό πνεύμα, δημιουργούμε συνέχεια μία πραγματικότητα για εμάς και τους ερχόμενους. Αυτή η κατάσταση όπως είναι δομημένη η κτίσις, δημιουργεί επάνω μας ένα Χρέος, που ο Θεός του κόσμου τούτου επιβάλλει να πληρωθεί έως ελάχιστου και αυτό το χρέος ανατροφοδοτείται από συνειδήσεις που μεταβάλλονται πάνω στον χρόνο.

Όταν αναφέρομαι στην πληρωμή του χρέους, λέγω ότι σύμφωνα με ότι εκάναμε ο καθένας πρέπει να αποδώσουμε από την πνευματική μας ουσία, και αποδίδουμε μέσα από διάφορες καταστάσεις της ζωής που μας επιβάλλουν οι πνευματικοί επιτηρητές μας, έτσι ώστε ο άνθρωπος να εκχυμώνει Πόνο ή Μακαριότητα αναλόγως τι του προκύπτει. Αυτό ως γεγονός είναι εν μέρη αλήθεια, καθώς δεν πληρώνουμε κανένα χρέος αλλά είναι έτσι δομημένος ο πνευματικός κόσμος ώστε να αποδίδουμε προς αυτούς την ουσία μας.

Είμαστε ένα είδος ενέργειας - τροφής γι' αυτούς που για να μας αρμέγουν, δημιούργησαν έτσι την συνείδησή μας πάνω στο καλό - κακό. Στην πράξη, αυτή η συνείδηση εξυπηρετεί το Μάτριξ εντός του οποίου εμείς "παίζουμε" πιστεύοντας ότι κάνουμε κάτι. Η πνευματική μας ουσία είναι αυτή που συντηρεί την έλλειψη αυτού του κόσμου που εμείς καταγινόμαστε μέσα από τον "οίκο του" ο καθένας, είτε ως επιστήμων στην επιστήμη του, είτε στην θρησκεία, είτε προς άλλους κλάδους που μέσα από την τριβή αναπτύσσονται αισθήσεις που αποταμιεύουν "ενέργεια" προς ΑΥΤΟΥΣ. Εάν απορείτε, παρατηρήστε τον ορατό κόσμο ο οποίος κινείται κατά τον ίδιο σκοπό.

Μέσω του κατώτερου ανθρώπου το παντοκρατορικό πνεύμα δημιούργησε μια χρησιμότητα και επιβάλλοντας το δικό του νομικό καθεστώς και τη λήθη, απέφερε επάνω στις πνευματοψυχές ατονία και αποχαύνωση. Έτσι, κατέστη η αγαθή συνειδη-

τότητα κατηργημένη, ο νόμος (μύησης) που επέβαλε και με θάνατο απέβλεπε στις σχέσεις των ανθρώπων μεταξύ τους σε μια "ισορροπία" ώστε να δημιουργείται χρέος και **ΚΑΡΜΑ**. Σε καμιά περίπτωση ο ΝΟΜΟΣ δεν αποκαθιστούσε την Αγαθή συνείδηση και εκζήτηση, αλλά ούτε φανέρωνε την σχέση του Ανθρώπου με τον παντοκράτορα Θεό. Ζητούσε όμως να αναγνωρισθεί ως Κύριος και Θεός. Κατ' αρχήν, πρέπει πρωτίστως να γίνει θέωση, θέαμα, θεός εντός του ανθρώπου κι έπειτα μέσα από την ελεύθερη βούληση που υποτίθεται έχει ο άνθρωπος, να γίνει επάνω του Κυριότης, δηλαδή Κύριος.

Όστε λοιπόν, ο Κύριος προκύπτει από την θέληση του ανθρώπου έπειτα από επίγνωση, δηλαδή θέωσις και όχι επιβολή ή νόμος κι επειδή κάτι τέτοιο δεν υπάρχει στον Αγαθό Ύψιστο, πιστεύω ότι ο νόμος δεν είναι αγαθή δημιουργία αλλά δημιουργία ανθρώπων, που επάνω του ευαρεστήθηκε να ιδιοτελέσει ο Θεός του κόσμου δημιουργώντας συνειδήσεις. Κάθε θρησκεία που μιλά για κόλαση και παράδεισο έχει σκοπό μέσα από αυτήν την αντιπαράθεση να αναπτύξει ένα Χρέος. Όταν συντελέστηκε ο θάνατος μέσω του νόμου της συνείδησης ο Ουράνιος Αγαθός Πατέρας φανέρωσε ένα Φως, μια ακτίνα που ακαριαία διερχόταν μέσα στον Άπειρο Ουρανό και ήταν η Γνώμη του, η Κρίση του για όλους εμάς τους εναπομείναντες εδώ στην Γη. Αυτό είναι η επιθυμία της Σωτηρίας για όσους θα ήθελαν να αναγεννηθούν και να επιστρέψουν στα Αγαθά Σύμπαντα. Αυτό με μια λέξη ομολογήθηκε ως ΝΑΙ μέσα από όλους τους συμπαντικούς Υιούς του (εκφάνσεις φωτός).

Το σχέδιο περιέχει την Υλοποίηση, ενσάρκωση του Ουράνιου Λόγου μέσα από έναν άνθρωπο. Ο Ιησούς είναι το απαύγασμα της δόξας εκείνης που έγινε Ναι επάνω σε όλη την άπειρη θεότητα, γεννημένος από την Μαρία αλλά **Μονογενής**. Δηλαδή, δεν είχε τον κατώτερο άνθρωπο και τα ενεργειακά σώματα που με έναν λόγο λέγονται **Σαρκοψυχή**. Κατά συνέπεια, δεν είχε λήθη, αλλά είναι ένας άνθρωπος που εσωτερικά φέρει ΠΝΕΥΜΑ - ΨΥΧΗ ΠΛΗΡΗΣ ΟΜΟΟΥΣΙΑ ΑΓΑΘΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ, και τον Νου που κάνει απλά, κατανοητά τα μυστήρια του ΑΝΑΡΧΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΥΨΙΣΤΟΥ, τόσο απλά που να μπορεί κι ο τελευταίος πρόθυμος ψαράς να εννοήσει, να συλλάβει. Σκοπός δόθηκε να αναπτυχθεί η εμπιστοσύνη δια της Αγάπης στο πρόσωπο του Ιησού, κατ' επέκταση του Αόρατου Πατέρα, κι όχι στο να αναλύσουμε τα μυστήρια του κόσμου και κάθε γράμμα με δυσνόητους χαρακτήρες.

Ο Ιησούς γνώριζε ότι ο νους του ανθρώπου είναι "κρατημένος" και αλλοιωμένος από τον Θεό του κόσμου. Εντούτοις, μέσα από τον ίδιο, μέσα στην βαριά ύλη, με την ζωή του θα "ανοίξει" μίαν νέαν Οδό που ουδείς εγνώριζε τι ακριβώς ήταν, τότε δηλαδή ο κόσμος ήταν τόσο υλικός που είχε ανάγκη να δει Υπέρβαση μέσα στην ύλη για να πιστέψει. Δεν ήταν η πίστις και η σωτηρία μέσω καθαρού πνευματικού λόγου διότι ο παράκλητος δεν είχε ολοκληρωθεί καθώς έπρεπε να διανύσει μια πορεία χωρίς χρέος να καταδικαστεί από τις εξουσίες του κόσμου, θρησκευτική, στρατιωτική, πολιτική και να σταυρωθεί. Η πράξις αυτή, η καταδίκη ενός αγαθού μέσα από τις εξουσίες που ελέγχονται από τον παντοκράτορα Θεό, φανέρωσε την ANOMIA και αυτή η πράξις του Ιησού, δηλαδή η σταύρωση, δεν ήταν τυχαία αλλά έπρεπε να γίνει ώστε να φανερωθεί η ανομία μέσα στον οίκο του Θεού δημιουργού και η δικαίωσις να γίνει από τον Ύψιστο Αγαθό Πατέρα.

Κατανόησα ότι αυτό το χρέος το οποίο δημιουργήθηκε εντός του σώματος της αμαρτίας και της λήθης δεν ήταν Χρέος προς τον Αγαθό Πατέρα, αλλά ένα χρέος που επέβαλε ο Θεός δημιουργός του κόσμου τούτου. Στα Αγαθά Σύμπαντα υπάρχει πανσοφία και πανγνωσία επομένως η συνείδηση είναι η Αγάπη. Οι εντολές, η τιμωρία, ο φόβος, είναι προεκτάσεις αυτής της δημιουργίας, και το Αγαθό δεν εκφράζεται έτσι. Αφού όμως εμείς, το υπόλοιπο, ενδυθήκαμε φθαρτό σώμα, έπρεπε ο ενσαρκωμένος λόγος να φθάσει έως και εδώ και να δεχθεί επάνω του την βία έως ότου να αποδειχθεί η αδικία του νόμου και να καταπέσει. Αυτό είναι το έργο του Ιησού μέσα από μια πνευματική θέση, δια του ίδιου να δημιουργηθεί μια Οδός.

Ο πνευματικός κόσμος διαφέρει από τον υλικό και θα πρέπει να αφήσουμε τον υλικό και να κατανοήσουμε τον πνευματικό με την νοητική φαντασία μας. Ότι συμβαίνει επάνω στο πνευματικό σύμπαν είναι ενέργεια που ρέει ασταμάτητα έξω από τον τόπο και τον χρόνο, δηλαδή, η ενέργεια του Ιησού δεν ήταν ευκλείδειος αλλά συμπαντική ενέργεια φωτός, που μέσω όσων εποίησε στον ορατό κόσμο, δημιουργήθηκε στον αόρατο άυλο μια ΟΠΗ ΦΩΤΟΣ που μέσω αυτής επέστρεψε στα αγαθά σύμπαντα, αυτή η οπή η οδός, ο τρόπος έγινε μέσω αυτού, αφού ο Αγαθός πατέρας τον εδικαίωσε επειδή δεν υπήρχε κανένα χρέος. Δεν ευρέθη ουδέν για να τον συγκρατήσει κάτι που έως τότε δεν μπορούσε να γίνει, καθότι στο Αγαθό σύμπαν δεν υπάρχει βία ή δυνάμεις καταστολής αλλά ο συμπαντικός αγαθός νόμος, και καθώς ο Ιησούς ήτο σε άλλο οίκο, εταίρα κτίση, γη, έπρεπε να σεβαστεί ότι ήτο

δημιουργημένο από το παντοκρατορικό πνεύμα και μέσω του δικού του νόμου της γης στο δικό του οίκο να αποδείξει την αδικία και να καταστήσει όλους τους Υιούς ΑΚΑΤΗΓΟΡΗΤΟΥΣ, λέγοντας ότι για τα αγαθά σύμπαντα, τον Πατέρα, δεν υπάρχει το χρέος.

Και αυτή είναι η αδικία έως σήμερα, ότι αφού ο Ιησούς φανέρωσε άλλη οδό μέσω του εαυτού του, και μια άλλη συνείδηση, αυτή της Αγάπης, που είναι ερχόμενη από τον Ιησού, όχι όπως η Αγάπη που εξυπηρετούμε τα σώματά μας ή συμφωνούμε μεταξύ μας, αλλά αγάπη καθώς αναγνωρίζουμε την ίδια ομοούσια ψυχή ζώσα μέσα στον άλλον, χωρίς να αποβλέπουμε στον εξωτερικό ταλαίπωρο άνθρωπο και χωρίς η κρίση μας να εξαρτάται απ' ότι ο κατώτερος άνθρωπος αντιλαμβάνεται. Νομίζω για την σωτηρία, ότι πάντες χρειάζονται επίγνωση και αναγέννηση εντός του Αγαθού αντιλήπτορα Ιησού.

Κατανόησα ότι υπάρχει Ένας Νόμος και Μια Εντολή, αυτής της Αγαθής Αγάπης, και έπρεπε να διευρύνω και να επανακάμψω τον Νου μου. Μέσα σε αυτόν τον **Νόμο**, η επίγνωση της Αγαθής Αγάπης δεν είναι προϊόν της Γης, ούτε μας το έμαθαν οι γονείς μας, αλλά απορρέει μέσα από τον Ουράνιο Πατέρα προς Εμάς, και περιέχει την ποικιλία μέσα στον καθένα.

Θα ήθελα να επανορθώσω μια αδικία όταν έγραψαν ότι ο Ιησούς είπε "Ηλί Ηλί, λαμάσαβαθανί", η πραγματική έννοια είναι Ηλί ουράνιε πατέρα των φώτων - Ηλί και πατέρα εντός μου **ΛΕ** βλέπω την ΛΕΥΣΗ σου στην **ΜΑ** ορατή φύση **ΣΑ** εσωτερικώς **ΒΑ** ΒΟΑΣ επί τους **ΧΘΟΝΙ**ους γήινους εμάς. Ήταν η διαπίστωση και η χαρά του επειδή ο Αγαθός πατέρας αποδέχτηκε το έργο του που έγινε για όλους εμάς τους εναπομείναντες. Η οδός αυτή επισφραγίστηκε από όλων τον Άπειρο Ουρανό, και εκείνη η φωνή του Ιησού έμελλε να γίνει η δική μας απόγνωση αλλά και η φωνή για τον καθένα που θέλει να υψωθεί μέσα από αυτό το όνομα. Αυτή η οδός είναι το **Αιώνιο Τώρα**, το Έσχατο Τώρα, καθώς είναι άυλο, άχρονο και είναι φως, ακτίνα που διανύει αοράτως το αγαθό σύμπαν και φτάνει έως και εντός μας.

Όταν λοιπόν περιγράφουμε Ιησούν, δεν περιγράφουμε άνθρωπο προ 2000 ετών με ιστορικά στοιχεία, αλλά διευρύνουμε το πνεύμα μας στον άυλο τετραδιάστατο χώρο εντός μας, ώστε το φως που γεννιέται εσωτερικώς είναι η επίγνωση του Θεού και Αγαθού πέρα από την ιδιοτέλεια και τη κρίση του συστήματος της γης.

Πλατυνθείτε σε έναν νου που λέγεται Ιησούς, μέσα στον εαυτό σας και αφομοιωθείτε στη νέα αυτή κτίση, αποβάλλοντας το όνομά σας, την περιουσία σας και την κληρονομικότητά σας, και ενσαρκωθείτε ως ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΣΑΡΚΙ. Βαπτιστείτε μέσα σε αυτήν την έννοια, αποδεχόμενος όλα όσα επείρησε ο Αγαθός ουρανός για να επιστρέψουμε. Πολλά επάθαμε όλοι μας. Δεν είναι καιρός κρίσης του ανθρώπου που κείται "ημιθανής" αλλά είναι καιρός συμμόρφωσης μέσα στο όνομα Ιησούς, καιρός μετάνοιας, νοος.

ΙΗΣΟΥΣ. ΙΑΣΗ - ΘΕΡΑΠΕΙΑ - ΙΑΜΑ - ΙΗΤΗΡ - ΙΑΤΡΟΣ

Η λέξις ως έννοια Ι + Η απεριόριστη κάθοδος δυνάμεως και διπλή κάθοδος δυνάμεως απαιτούμενη σε οριζόντιο χώρο. Ι απεριόριστη = Αγαθά σύμπαντα και Η διπλό πνεύμα και ψυχή στον οριζόντιο χώρο (πνευματοψυχή). ΣΟ εσωτερική θέαση του χώρου, κάτι που εννοείς εσωτερικώς, όπου φανερώνεται πάνω σε έναν χώρο. ΥΣ η συγκεντρωμένη δύναμης που θεάται εσωτερικώς κι εκδηλώνεται εις την ορατήν φύσιν του Ανθρώπου, αυτό που βλέπεις κι εννοείς εσωτερικώς (Σ).

Όπως προανέφερα με την είσοδο της πνευματοψυχής εντός άλλης πραγματικότητας άρχισε η αλλοίωση της συνείδησης ώστε να ξεχάσουμε ($\Xi = K + \Sigma = KA\Sigma A$, δηλαδή το $\Theta N H T O \Sigma \Omega M A + \chi A \Sigma O Y M E = \chi A N \Omega, A \Pi O \Lambda \Lambda Y \Omega$). Ξεχάσαμε λοιπόν μέσα στην εξατομίκευσή μας την συνάρτηση με τον ένα συμπαντικό (**Συμπαντικό = Σύμπαν είναι μια ολότητα, το όλον που ανήκει σε μια ουσία, είναι γεννημένο από τα ίδια στοιχεία - συστατικά**) ουράνιο Πατέρα. Αυτό είχε ως συνέπεια την σμίκρυνση της πρώτης ψυχής μας, με αποτέλεσμα να κλείσει η οδός της επιστροφής μας επειδή απωλέσαμε την Αγαθή συνειδητότητα. Έτσι, μέσα από μια άλλη συνείδηση (μη αγαθή) που αναπτύξαμε, δημιουργήσαμε μια δικαιοσύνη που απορρέει από την πίστη, ότι αυτό που νομίζουμε είναι ηθικό και σύμφωνο με κάποια ανώτερη αρχή και πρέπει αυτό που νομίζουμε ως δίκαιον να συνδέεται σε τρία επίπεδα: α) τα ανώτερα πνευματικά ΠΕΔΙΑ, β) τα φθαρτά υλικά γήινα, γ) τον εσωτερικό κόσμο όπως είναι δομημένος στην εκάστοτε πραγματικότητα. Όταν συνυπάρχουν αυτά τα τρία μεγέθη εντός του φάσματος της δικαιοσύνης, τότε απορρέει από το πνεύμα μας το μέγιστο προς τον Άρχοντα του Κόσμου, κι όταν ένα ή περισσότερα είναι σε δυσαρμονία, σε σύγχυση, δημιουργούνται κατώτερες δυνάμεις που καταστρέφουν ώστε να αναπτυχθούν οι αμφίρροπες δυνάμεις της δημιουργίας.

Αυτός είναι ο κανόνας της δικαιοσύνης που μέσα απ' ότι γνωρίζουμε ως δίκαιον σε βάζει να αναλώνεσαι επειδή διατηρείς την πίστη σου σε αυτό. Οι εντολές του Μωυσή είναι ένα τέτοιο μέτρο δικαιοσύνης, που εμποτίστηκε με μια θεότητα υπερβατική ώστε να φέρει τον άνθρωπο στα άκρα των δυνάμεών του, να πολεμά και να φέρεται σύμφωνα με την δικαιοσύνη του Θεού του, της ανωτέρας δυνάμεως που του εξασφαλίζει μέσα από την εντολή το ακατηγόρητο. Έτσι, μέσα από την εντολή του Θεού, μπορώ να κάνω πράξεις που κάτω από άλλες συνθήκες δεν θα τολμούσα επειδή η ηθική μου ως μονάδα δεν θα συμφωνούσε.

Σήμερα υπάρχουν άνθρωποι με πιστά και ηθικά στοιχεία καλοσύνης που εάν πεισθούν ότι ο Θεός τους ομιλεί και τους λέγει να σκοτώσουν τον διπλανό τους θα το πράξουν, αρκεί να πεισθούν ότι ο Θεός είναι που τους λαλεί. Έφερα ένα τέτοιο ακραίο παράδειγμα μέσα από την Ιστορία της Ανθρωπότητας για να παρατηρήσω ότι αυτή η Δικαιοσύνη καταργεί την Λογική που απορρέει από εντός μας, τον έσω άνθρωπο, και υπονομεύει κάθε αύξηση εις το να βρεθούμε εντός μας με τον Θεό μας, υπαγορεύοντας συνεχώς κάποιον ενδιάμεσο άνθρωπο που πρέπει να φαίνεται ως ο έχων εξουσία από τον Θεό. Και πάλι, αυτό είναι ένα γεγονός που καταργεί την άμεση σχέση με το Θείον στο όνομα μιας δικαιοσύνης των θρησκειών. Υπάρχουν σήμερα άνθρωποι που ένα βιβλίο τους έπεισε μαζί και οι μάζες, για το περί Θεό εγκώμιο και θεώσεις του χαρακτήρος αυτού, ώστε να αναπτύξουν μια συνείδηση περί τι είναι θεότης.

Ο Λόγος μετουσιωμένος μέσα μας, αφού μας "διαπεράσει" ως χαρακτήρες, επικαθίζει εσωτερικώς μέσα από την αποδοχή μας, κι αναπτύσσει ένα πολυποίκιλο πνεύμα αλληλοεξαρτήσεων στο βαθμό που το έχουμε ανάγκη ο καθένας από εμάς. Μην σας φαίνεται ξένο ότι έχουμε δημιουργήσει την δική μας υπόσταση περί θεότητας. Το Νομίζω του καθενός μέσα από την ποιότητα και ποσότητα που αναπτύξαμε είναι ο Θεός μας (γι' αυτό άλλωστε υπάρχουν χιλιάδες δόγματα). Θα μπορούσα να απευθυνθώ σε ένα βιβλίο για να διδαχθώ για τον πατέρα μου, εάν με έπειθε κάποιος ότι ο πατέρας μου δεν μπορεί να μου μιλήσει εσωτερικώς, αλλά εάν μπορεί, εγώ θα κάνω να σιωπήσει όλος ο κόσμος για να τον ακούσω. Θα ήταν ορθό να απευθυνθώ σε έναν άλλον άνθρωπο που βιώνει τη λήθη και την αμαρτία να με διδάξει, να με καθοδηγήσει, εάν δεν πίστευα ότι εντός μου είναι η μηχανή της επίγνωσης της αγαθής συνειδητότητας, και πρέπει εγώ σήμερα, τώρα να την ξεκινήσω.

Από τον τόπο που ζείτε, τις συνθήκες που αναπτύχθηκαν, την τάση των ανθρώπων της εποχής, την ανάγκη της καθημερινότητας, εάν έρπετε ανάμεσα στα μονοπάτια των ανθρώπων που λένε ότι βρήκαν αλήθεια, εάν συμπληρώνετε τον εαυτό σας μέσα από ορατές καταστάσεις, αυτό ονομάζεται θρησκεία, καθώς κάθε θρησκεία είναι η ανάγκη των ανθρώπων να καλύπτουν την αδυναμία τους, επειδή ακριβώς αυτή η αδυναμία πρέπει να απαντηθεί μέσα σας, από εσάς, κι όχι από γήινα μέσα. Ομιλώ σε αυτούς που για κάποιο αδιευκρίνιστο λόγο, παιδιά ακόμη, σήκωσαν τα χέρια τους ψηλά, και χωρίς να διστάσουν για το παράδοξο που έκαναν, απευθύνθηκαν σε μια οντότητα αόρατη, αλλά υπαρκτή, τόσο όσο να τους ακούσει.

Όταν τίποτε πάνω στην ύλη δεν μαρτυρούσε την παρουσία του Όντος ως ύπαρξη, αυτό το Όν ονομάστηκε από εσάς για πρώτη φορά κι έγινε η αιτία της εσωτερικής αναζήτησης μέσα στον κόσμο που ήταν για εσάς η σιωπή. Καθώς παρέμειναν αναπάντητα τα ερωτήματά σας, ήρθε να καλύψει το κενό μια θρησκεία που μέσω ενός ανθρώπου που έχει εξουσία παρακινούσε να δεχθούμε αυτήν την οριζόντια πίστη ως αληθινή, που μέσω της συνήθειας των πολλών αποδέχθηκε ως αλήθεια, κι έτσι εσύ δημιούργησες την δική σου αλήθεια - πραγματικότητα. Αυτό είναι το μέτρο της δικαιοσύνης που μας μπόλιασε πάνω στο παγκόσμιο **δέντρο** των θρησκειών που έχει της δυο ρίζες του, στη γη των ορατών για να συντηρείται το σύστημα για αιώνες. Και μέσα από τα κλαδιά του παράγονται καρποί που θρέφουν τα αόρατα πνευματικά. Σκοπός τους δεν είναι να μάθετε αλήθεια, αλλά να **"ενταχθείτε"**.

Η αληθινή δικαιοσύνη δεν ήρθε για να πείσει, αλλά για να επαναφέρει τον μηχανισμό για να μπορέσει κανείς να "δει" με επίγνωση μέσα του. Ο κόσμος δια τον οποίο ομιλώ είναι μέσα μου, δεν είναι μέσω ενός Βιβλίου, ούτε από κάποιον που επηρεάζεται καθημερινά από το παντοκρατορικό πνεύμα, αλλά από μια αλήθεια που γεννήθηκε εντός του ορατού κόσμου κι έγινε δικαιοσύνη, όχι συστήνοντας τον εαυτόν του, αλλά δημιουργώντας τις συνθήκες ώστε να γεννηθεί δικαιοσύνη πάνω σε όλους όσους την έλαβαν.

Δικαιοσύνη είναι να αφήσεις την συνείδησή σου να ενωθεί με τον Νου του πατέρα αγαθού για να πληροφορηθείς για την Ύπαρξή σου και τον εαυτό σου επί Γης. Ο Ιησούς δεν έγραψε ούτε μια σελίδα, διότι γνώριζε ότι ο ίδιος ως πνεύμα μπορούσε να μεταφωτίσει κάθε σκοτεινή μας πλευρά. Δικαιοσύνη είναι λοιπόν το φως και **φως** είναι η επίγνωση να γνωρίζεις εσωτερικώς στο πνεύμα σου δια Ιησού, όλα όσα παρέμειναν επιτηδείως αναπάντητα, το γεγονός τι είμαστε, από πού, από ποιον,

το γεγονός πως είμαστε τώρα, πού βρισκόμαστε, γιατί, πώς, τι είναι αυτό το μέρος, από ποιον, ποιος είμαι εγώ, ο Αγαθός πατέρας, ο παντοκράτορας του κόσμου.

Πρέπει να απαντηθεί μέσα σου το υπαρξιακό, και να απαντηθεί κατά τέτοιο τρόπο ώστε να γίνει εσωτερική βεβαίωσις δια της **ζώσας ψυχής**, όχι δια των άλλων ομοϊδεών ανθρώπων, και η βεβαίωσις ομοιάζει σαν να ανοίγει ο ουρανός από άκρο σε άκρο, και αυτό που κατανοείς μέσα σου (άνευ λόγου) τυγχάνει πλήρους βεβαιώσεως που σε φέρει σε ειρήνη, καθώς φεύγει ένα φορτίο επειδή η συνείδησή σου έλαβε χώρα, αυτή η δικαιοσύνη ανήκει σε αυτόν που την επικαλέστηκε για τον ίδιο και μην προσπαθήσεις να "πεισθείς" από άλλον για ότι έλαβες μέσα σου εσωτερικώς, αλλά αφουγκράσου τον εαυτό σου δίδοντας πίστη στα ακούσματα.

Ο Διαλογισμός επάνω στον εσωτερικό λόγο αναπτύσσει το Ανώτερο Νοητικό, που είναι μέρος της ψυχής σου, κι ενώ στα αιώνια αγαθά σύμπαντα δεν χρειάζεται, εντούτοις για την Γη λειτουργεί ως "φίλτρο" ώστε αποτρέπει να επιστρέψουν γήινα πορίσματα αλληλεξάρτησης με ορατά. Θα κατανοείς ότι υπάρχει ένας μηχανισμός από τον εαυτό σου που πρέπει να γυμνάζεις ώστε να φέρεις σε διέγερση τον έσω άνθρωπο του πνεύματος.

Πολλά ειπώθηκαν για τον Κύριο Ιησού Χριστό, πολλοί εστάθηκαν για να αναγνωρίσουν τον Χρισμένο μέσα από προφήτες, άλλοι μέσα από σημεία και θαύματα διότι είχαν θέσει την πίστη ως όρο μέσα από τα ορατά. Δηλαδή, για να γίνει η αποκάλυψη της θέωσης έπρεπε να μεσολαβήσει το ορατό που δίδει ερεθίσματα στο αισθητικό και νοητικό σώμα της Γης ώστε να δημιουργηθεί μια θέωση - ιδέα που έχει θέση στο ορατό μέρος του ανθρώπου ως ορόσημο. Ο Ιησούς συμμετείχε διότι έπρεπε να ξεχωρίσει ο λόγος από τα σημεία (θαύματα). Όσοι εγεννήθηκαν μέσα στον λόγο υψώθηκαν, κι όσοι κράτησαν τα σημεία παρέμειναν χωρίς να κατανοήσουν τον λόγο.

Γι' αυτό, τα σημεία εκρίθηκαν ως ανεπαρκή να διαφυλάξουν και να σώσουν τον άνθρωπο. Αλλά έπρεπε να γίνουν τα σημεία, για να κριθεί αυτός που ξεκίνησε τα θαύματα και τα σημεία για να πείθει τους άλλους ότι είναι Θεός. Ουδείς σώθηκε από τα σημεία. Πάντες απωλέσθηκαν στην έρημο, παλαιότεροι και νεότεροι. Είναι μια παρωδία που αντί να υψώνει τον άνθρωπο στο πνεύμα τον υποβιβάζει μέσα σε γήινες καταστάσεις κι αυτό διότι τα κατώτερα σώματα έχουν την τάση να "αποσβένουν" κάθε τι που δεν συνάδει με την γήινη φυλακή. Ακόμα κι αν σας θεραπεύσω από μια ανίατη ασθένεια, το γεγονός αυτό δεν πρόκειται να σας ωφελήσει στην

πνευματοψυχή σας, αλλά σας ωθεί να αναπτύξετε αισθήσεις φόβου, σεβασμού, ταπείνωσης, παραδοχής, εκστασιασμού, κ.λ.π.

Ο Ιησούς ως ταυτότητα είναι η καθαρή ενέργεια του Ύψιστου Αγαθού Πνεύματος, ώστε μέσα στο ίδιο περιβάλλον φυλακή να γεννηθεί μια άλλη δικαιοσύνη, που όποιος θελήσει να θέσει άκυρη την ανταποδοτική δικαιοσύνη του παντοκρατορικού πνεύματος, θέτοντας θεμέλιο νέας πίστης δια πνεύματος ιησους προς αποκατάσταση των πνευματοψυχών που έλαβαν την πτώση. Πιστεύω ότι ο Ιησούς ως ανθρωπινή υπόσταση είναι αγέννητος με τον τρόπο της γης δια σπέρματος ανδρός θνητού, διότι μέσω του σπέρματος περνούν από τους γονείς στο βρέφος 1) λήθη, 2) διχοτόμηση της αγαθής συνείδησης, 3) πνεύματα φυλακές που επιτηρούν κάθε ζώντα οργανισμό, και εποπτεύονται από τον άρχοντα του κόσμου τούτου, 4) η κληρονομικότητα, τάσεις, συνήθειες στο σώμα και στο αιθερικό, από την μήτρα ακόμα ο άνθρωπος έχει την τάση να είναι χοϊκός, σαρκικός.

Ο άνθρωπος Ιησούς ως μορφή πιστεύω ήταν απαλλαγμένος από αυτό το βάρος για να μπορέσει να σηκώσει το βάρος της Δικαιοσύνης του πατέρα για όλους εμάς. Η φύση του Κυρίου Ιησού ήτο ομοίωμα σάρκας σαν την δικιά μας, ήταν ένα ειδικό σώμα που μπορούσε να αντέχει την εσωτερική ενέργεια του Ύψιστου Αγαθού ουρανού, καθώς εκφραζόταν μέσα από ένα σώμα. Επομένως, ήταν ένα σώμα όμοιο αλλά με άλλη σύσταση, το οποίο επενδύθηκε ως ένδυμα προκειμένου να φέρει εις πέρας το τέλει έργο της αποκατάστασης της βλάβης που όλοι οι Υιοί (πνευματοψυχές) επάθαμε. Είναι άνθρωπος, διότι φέρει το **πρόσωπο** εκείνου που είναι υψηλά. Η λέξις **Άνθρωπος** ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ από Άνω + Θρωψ = Άνθρωπος. Υιός του ανθρώπου αναφέρεται ότι κάποιος είναι γέννημα αυτού που το πρόσωπό του είναι Υψηλά. Πρόσωπο δεν εννοώ βέβαια το φθαρτό, μάτια, μύτη, κ.λ.π. αλλά τα χαρακτηριστικά εκείνα που φανερώνουν τον Ύψιστο Αγαθό Πατέρα μας.

Αφού πάντες ελησμόνισαν την φύση τους την αγαθή για να μπορέσει να προκύψει "ενθυμίσεις" μέσα στον τρόπο της Γης, έπρεπε ο αόρατος, αγέννητος, άναρχος, αιώνιος, αγαθός, ακατανόμαστος, άπειρος πατέρας των φώτων, να γένει ομοίωμα ενσαρκώσεως ώστε δια γυμνού οφθαλμού να φανερωθεί ο χαρακτήρας του άπειρου μη καταληπτού (**Υιός του ανθρώπου**) με τέτοιο βαθμό - τρόπο ίσα-ίσα να αποδεχθεί ο άνθρωπος και να τον παραλάβει, διότι δεν είμεθα σε θέση αλλά ούτε μπορούμε να συλλάβουμε το μέγεθος του Ύψιστου, εκτός από αυτό το ελάχιστο κι απλό που όμως είναι ικανό για την επιστροφή μας πίσω στην πατρίδα στον δικό μας χώρο.

Αυτή η αλήθεια δεν ανήκει σε όλους. Πολλοί είναι αυτοί που χαίρονται εδώ, που τους αρέσει να ζουν μέσα στα κατώτερα σώματα του παντοκράτορα Θεού. Εγώ ομιλώ σε εκείνους που η εταίρα αυτή φύση έχει αποτύχει να τους "αναπαύσει", να τους γεμίσει, να τους δικαιολογήσει όλα όσα υπάρχουν γύρω τους. Σαν να υπάρχει κάτι ακατανόμαστο κι ακατανόητο που διψά, ένα "κενό", που σαν από μελαγχολία αποκαραδοκεί στην σιωπή αυτό που ποτέ δεν έρχεται, δεν ονομάζεται κι όμως εσύ το περιμένεις. Είναι το ακατανόητο που ξεκινά με τα πρώτα μας βήματα στον κόσμο και τελειώνει μόνον όταν κλείσουμε τα μάτια μας.

Για να επανέλθω, ο Ιησούς (θεραπεία) είναι ο πατέρας σε ορατή κατανόηση. Έτσι θα ήταν ο Θεός πατέρας, κι όποιος έζησε εκείνες τις ημέρες κοντά του είναι το μέγιστο που θα μπορούσε να βιώσει επί Γης, και δεν ομιλώ για τα θαύματα στην ορατή φύση όπου σε κανέναν δεν αρνήθηκε εφ' όσων ήταν ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ, αλλά ομιλώ για όλους εκείνους που διαπέρασε ο Λόγος ώστε να τους φέρει σε επίγνωση κι εκζήτηση του ονόματος του Ύψιστου. Δηλαδή, η αιτία να γεννηθεί εντός μας η επίγνωση και η εκζήτηση είναι εκ του Ύψιστου Αγαθού που ο Ιησούς το γνώριζε. Όλοι θυμόμαστε εκείνον τον δεύτερο πάνω στο σταυρό δίπλα στον Ιησού, όταν του είπε να τον θυμηθεί όταν έρθει στην Βασιλεία του. Είναι λοιπόν η σωτηρία μια τόσο απλή πράξη που προϋποθέτει την επίγνωση και την εκζήτηση του ίδιου ατόμου, κι αυτό συμβαίνει από τον πατέρα των φώτων κατά τρόπο που δεν αντιλαμβανόμαστε από τα ορατά.

Η ΦΑΝΕΡΩΣΗ στην βαριά Ύλη του ΙΗΣΟΥ-ΘΕΟΥ-ΠΑΤΕΡΑ δεν είναι απλή ενέργεια αλλά έπρεπε να ωριμάσει ο καιρός, να φανερωθεί το θέλημα του οικοδεσπότη του κόσμου τούτου, και να δημιουργηθεί μέσα από τις εντολές ένα χρέος το οποίο έπρεπε και να "πληρωθεί" για να μπορέσουν οι Υιοί να αναχωρούν μέσα από άλλη οδό που έως τότε δεν υπήρχε πάνω στο σύμπαν φυλακή. Δηλαδή, δεν υπήρχε η δικαιοσύνη να γνωρίζεις τον πατέρα, τον εαυτό σου και τον Θεό του κόσμου και μέσα από το φως αυτό να αποφασίζεις **εάν θέλεις να επιστρέψεις**. Ουδέποτε δόθηκε η δυνατότητα στον άνθρωπο να κρίνει την επιστροφή του, καθώς ο Υιός πνευματοψυχή προϋπάρχει του κύκλου της ζωής αυτού του σύμπαντος φυλακή. Το γεγονός ότι ήρθε σαν άνθρωπος (ο Ιησούς) ήρθε για να καταστήσει άδικο και άκυρο τον νόμο που συγκρατούσε μέσα σε ένα αιώνιο χρέος, τους Υιούς του Ύψιστου. Δεν ήρθε ως "Ανάρτης", ως Αναρχικός, αλλά ως κάποιος που σεβάστηκε τον νόμο που επέβαλλε ο οικοδεσπότης "Θεός".

(Εδώ θέλω να ανοίξω να μια παρένθεση για να αποσαφηνίσω ότι όταν εννοώ **ΝΟΜΟ** δεν αναφέρομαι στον νόμο του Μωυσή μόνο που ήταν ανθρώπινος, κι έπειτα προσαρτήθηκε σε αυτόν η ραδιοβολία του άρχοντος του κόσμου, όπως άλλωστε σε κάθε θρησκεία που εξεπέφτει στην ορατή κτίση και στα φαινόμενα, αλλά ομιλώ για την δημιουργία του κόσμου σε αόρατη και ορατή φύση όπου ο άνθρωπος ήταν και είναι συνδημιουργός καθώς μέρος της ευθύνης έχει κι ο ίδιος).

Ο Ιησούς πλήρωσε (συμπλήρωσε) όλα όσα ο οικοδεσπότης είχε επιβάλλει. Αυτό που δεν απαγόρευσε όμως ο νόμος ήταν να ακουστεί η αλήθεια αφού είχε επιβάλλει λήθη εξαιτίας του προπατορικού αμαρτήματος δια κληρονομικότητας πάνω σε κάθε άνθρωπο, ώστε η φύση του εκ γενετής ήταν με προσδιορισμό την Γη, τον ορατό πλούτο. Ο Ιησούς έγινε αιτία φανέρωσης μέσα από τον εαυτόν του μιας άλλης έως τότε Βασιλείας που δεν ήταν στην Γη, και ότι ο ίδιος είναι Υιός του (όταν εννοώ Υιός αναφέρομαι στον Λόγο που φανερώνει το πνεύμα της αλήθειας, τον Αόρατο Θεό, κι όχι το ομοίωμα του σώματος όπως εμείς οι επίγειοι είμαστε Υιοί των πατέρων μας).

Ο Ιησούς είπε "δεν ήρθα να σας κρίνω αλλά να σας σώσω". Ο Ιησούς φανέρωσε και Ύψωσε την προσευχή και υπέδειξε τον τρόπο ονομάζοντας την αιτία που ο Ύψιστος Αγαθός συντέλεσε το τέλειο τούτο έργο και **Η ΑΙΤΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΣΧΕΣΗ ΠΟΥ ΕΧΟΥΜΕ. ΑΚΟΜΗ ΕΙΝΑΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΠΡΟΕΚΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ. ΥΙΟΙ ΤΟΥ**, όχι χαριτολογώντας αλλά ως ΠΛΗΡΗ ΕΝΝΟΙΑ ΚΑΙ ΑΞΙΑ με ομοούσια ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΨΥΧΗ. ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕΡΟΣ ΔΙΚΟ ΤΟΥ. Άρα, σήμερα δεν γνωρίζουμε τι είμαστε, διότι εάν γνωρίζαμε κατ' επίγνωση τούτο θα σήμαινε ότι θα κατέπεφτε η λήθη, και η λήθη είναι ένα γεγονός, μια πραγματικότητα που στηρίζεται ο κόσμος, του Μάτριξ.

Ο Κύριος Ιησούς Χριστός είναι ο **ενσαρκωμένος ΛΟΓΟΣ** που ενώ δεν παραβίασε τον νόμο, εισήλθε σε έναν κόσμο φυλακή κυρίως για να καταστήσει το χρέος Άκυρο μέσα από τον ίδιο, τον νόμο προς όλους τους Υιούς του Ύψιστου Αγαθού. Έπειτα δε, αφού συντρίψει την εξουσία του Κοσμοκράτορα να φανερώσει τον Λόγο της Αλήθειας αυτής πάνω σε όλους τους Υιούς. Έπρεπε λοιπόν να θανατωθεί για να πληρωθεί η αδικία του νόμου, και πράγματι ήρθε να πληρώσει τον νόμο. Κι αφού συντελέστηκε κάθε πράξη, ο νόμος επέβαλε θανάτωση υπό την εξουσία του νόμου, θρησκευτική (Φαρισαίοι), πολιτική (Ηρώδης), στρατιωτική (Πιλάτος) και δια του σώματός του απέδειξε την αδικία που έγινε. Η πράξις του αυτή επέφερε ένα ρήγμα (μια οπή) στο σκοτεινό σύμπαν φυλακή, καθώς ο Αιώνιος συμπαντικός Αγαθός πατέρας

μέσα από την αναμαρτησία του Ιησού έχει το δικαίωμα της ανάστασης να τον επαναφέρει στην θέση του διότι δεν ευρέθη χρέος σε αυτόν τον Ιησού και το αποτέλεσμα ήταν να ανοιχθεί μια ΝΕΑ ΟΔΟΣ.

Δεν ομιλώ για νέα θρησκεία, ούτε παλιά και νέα διαθήκη αλλά για ένα γεγονός που εάν γίνει εντός του ανθρώπου επίγνωση τον καθιστά ελεύθερο και τον επαναφέρει στα αγαθά σύμπαντα. Αναφέρομαι σε μια ΟΔΟ ή τρόπο που είναι εσωτερικώς επιτελεσμένος και κατανοητός, και δεν έχει ανάγκη πλέον ουδέν απ' ότι η εταίρα κτίση φέρει. Αυτός ο τρόπος καθιστά τον άνθρωπο εντός του Ανώτερου πνευματικού να εργάζεται αυτοβούλως την αιώνιο ζωή χωρίς τίποτε το ορατό ή εξουσιαστικό.

Κάθε πράξη μας πάνω στην Γη επηρεάζει το όλον από λίγο έως τα μέγιστα, και γι' αυτό αποδίδουμε λόγο καθώς ασταμάτητα αμέτρητες πράξεις δημιουργούν την κοινή συνισταμένη της Γης. Εάν σήμερα κάπου γίνει ένας φόνος ή ένα ψεύδος, αυτό αυτόματα αλλοιώνει στο αντίστοιχο μέγεθος την πορεία των πραγμάτων με τρόπο που δεν αντιλαμβανόμαστε, ώστε η πορεία του ενός είναι η αιτία να κινηθεί στην ευρύτερη σημασία του ο κόσμος μέσα στην αιωνιότητα. Μια τέτοια ενέργεια - πράξη είναι ο Ιησούς κι έπρεπε να συμβεί μέσα στην βαριά ύλη διότι εδώ είναι η φυλακή του ανθρώπου Υιού. Ο πατέρας τον εδικαίωσε ώστε μέσα από αυτόν τον Ιησού να δικαιώνεται κάθε Υιός, ώστε λοιπόν είστε δίκαιοι επειδή εδέχθητε την δικαιοσύνη εκείνου που εδικαιώθη άπαξ για όλους εμάς.

Το τέλειο έργο και η ανάληψη του Ιησού είναι το ΝΑΙ παντός των Υιών του Ύψιστου Αγαθού πατέρα πριν κατέλθει αλλά και όταν ανήλθε, ώστε το όνομα αυτό να γίνει για την σωτηρία μας το **Υπέρ παν ΟΝΟΜΑ** ότι εντός αυτού ΟΛΟΝ ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΗΣ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΕΓΙΝΕ **ΝΑΙ** (συμφωνία και αποδοχή) για την σωτηρία μας. Εάν για την Γη οι νόμοι γίνονται και καταργούνται πολλάκις, για τις αγαθές πατρίδες ο ΝΟΜΟΣ είναι αιώνιος και σεβαστός μετά πάσης αποδοχής. Η επιστροφή του Ιησού Χριστού του Μονογενούς ως **ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ**, δηλαδή: κάτι ξεχωριστό από τον κόσμο που πνέει μέσα μας, είναι όλος ο συμπαντικός ουρανός εντός αυτού του ονόματος. Δεν υπάρχει άλλο όνομα δια του οποίου μπορούμε να υψωθούμε ή να επικαλεστούμε διότι μέσα σε αυτό έγινε ΝΑΙ ΟΛΟΣ Ο ΑΠΕΙΡΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ δηλαδή ο πατέρας ο ακατανόητος έγινε Θεός (θέωσις) κι αφού συντέλεσε το έργο να καταργήσει τον κοσμοκράτορα έγινε πνεύση ενέργεια όπου δύναται να "βυθιστεί" στον καθένα Υιό και να τον ανασύρει από τον λάκκο αυτόν.

Το σχέδιο ήταν αφού ανοίξει μια ΝΕΑ ΟΔΟ δια του ονόματός του, να έρθει στον καθένα μας να τον ξυπνήσει (αναγέννηση) εσωτερικά και σιγανά πριν καταλάβουν οι "άλλοι" να πάρει τους Υιούς του πίσω. Αυτό το έργο καθαρά πνευματικό δεν μπορεί να το κάνει άνθρωπος στην κατάσταση που βιώνει την λήθη διότι επηρεάζεται από όλο το πνευματικό καθεστώς και των ορατών στοιχείων. Γι' αυτό ανέλαβαν αγαθές συνειδητότητες, ανώτερα πνεύματα που δεν έπεσαν αλλά έχουν επίγνωση της κατάστασής μας κι εργαζόμενοι ασταμάτητα, ώστε να μας "διεγείρουν" στην εκζήτηση και αποδοχή του έτοιμου έργου Ιησούς.

Για να απαντηθεί το ερώτημα για τον **τριαδικό Θεό** σας λέγω κατηγορηματικά **ΟΧΙ, δεν υπάρχουν τρεις σε έναν** αλλά ούτε ένας υπό την έννοια ότι είναι αυτός που είναι κι οι λοιποί είναι κάτι άλλο. Και για να μην εμπλακούμε μέσα σε ανοησία πιστεύοντας το ένα ή το άλλο, λόγο της αλλοίωσης που ήδη έχουμε, σας λέγω ότι είναι αδύνατον να συλλάβουμε το μέγεθος και το σχήμα του πατέρα. Μας εδόθη όμως μια προσέγγιση τόσο απλή που πρέπει να την αποδεχθούμε ως μικρά παιδιά, διότι μέσα από την απλότητα είμαστε σε θέση να ειδωθούμε στην αλήθεια. Για εκείνον τον καιρό που έπρεπε να δημιουργηθεί το τέλει έργο ήταν ένας άνθρωπος, παρόμοιος σήμερα είναι ΠΝΕΥΜΑ που ενεργεί και θέλει να μας υψώσει εάν τον αφήσουμε. ΕΝΕΡΓΕΙ ως αιτία στο μέγεθος που εμείς του το επιτρέπουμε και τον αποδεχόμαστε και είναι έξω από κάθε χαρακτηρισμό ανθρώπινο.

Αυτό το πνεύμα έχει το όνομα διότι περπάτησε ανάμεσά μας κι έζησε μέσα στον κόσμο μας ως απλός, φανερώνοντας την θεότητα που έως τότε ήταν άορατος κι αδιευκρίνιστος. Εάν η ψυχή του Αγαθού πατέρα ήτο έως τότε άμορφος και ασχημάτιστος για τον κόσμο της Ύλης, ο Ιησούς ήτο η φιάλη που πήρε μορφή και σχήμα, η αγαθή ενέργεια του άπειρου πατέρα επί Γης, ώστε να θεάσουμε δια της αγάπης και να αναγνωρίσουμε την θεότητα προς εμάς. Όχι δια των θαυμάτων της επίγειας ζωής, αλλά μέσω του εσωτερικού ερχόμενου ΣΑ-ΒΑ-ΧΘΑΝΙ δυνάμεως στα ασθενικά μας σώματα.

Ουδείς από τους "εξουσιαστές" δεν κατήλθε στην βαριά ύλη (δεν ετολμά) αλλά εκ του ασφαλούς επιβάλλεται στις συνειδήσεις, γι' αυτό κανένα άλλο όνομα δεν έχει υπόσταση, ούτε βαραίνεται με τον χαρακτήρα, το να γεννηθεί εντός της βαριάς ύλης όπως ο Ιησούς, υπό την σκέπη του παντοκρατορικού πνεύματος. Ο Ιησούς είναι το διαβατήριό μας προς τις αγαθές πατρίδες, τον τόπο μας.

Αυτή η αλήθεια πρέπει να αποκαλυφθεί μέσα σε εσάς, όταν την εκζητήσετε στο μέτρο της συνειδητότητας που το πνεύμα Ιησούς σας αποδίδεται. Αυτό μόνον ονομάζεται αλήθεια, δηλαδή η αποκάλυψη του πνεύματος Ιησούς μέσα από εσάς.

Δεν είμαι κληρικός για να συμφωνήσω στην πεπατημένη.

Δεν είμαι επιστήμων για να αποδεικνύω τον λόγο μου μέσα από την αίσθηση.

Δεν είμαι άνθρωπος με συμφέρον προς εσάς για να κατηγορηθώ.

Η αλήθεια δεν είμαι εγώ, αλλά είμαι αυτός που Δέχθηκε την αλήθεια μέσα στον εαυτόν του. Αυτό ομοιάζει με ένα παιδί που άκουσε έναν μύθο και μέσα στον χρόνο το προσπέρασε (η λήθη) όμως πολύ αργότερα ο μύθος εκείνος ακούστηκε ενώ ήταν ενήλικας κι εκείνο που είχε "ακούσει" του έγινε ενθύμιση μέσα του με μια βεβαίωση που απορρέει από τον ίδιο. Η ενέργεια που αναδημιουργεί αυτήν την εσωτερική αλήθεια - βεβαίωση είναι το ΠΝΕΥΜΑ ΙΗΣΟΥΣ ή ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ. Δεν είναι κάτι άλλο από τον Ιησού, αλλά η πνευματική υπόσταση του αόρατου Θεού μέσα μας, ο Θεός μας. Μην τον αναζητήσετε πουθενά αλλού, διότι το καλύτερο μέρος για να ακούσεις τον Θεό σου είναι όταν ο κόσμος σιωπάσει, καθώς όλες οι φωνές και οι γνώμες έχουν σκοπό να μην σε αφήνουν να αναπτύξεις ο ίδιος τις αισθήσεις σου επάνω στον Θεό σου. Μην απογοητευτείς όταν στην Αρχή το δικό σου πηγάδι βγάζει λάσπη. Αυτό συμβαίνει διότι υπάρχει ένας καιρός που αφαιρούνται όλα όσα σου δίδαξαν οι "Διδάσκαλοι" του κόσμου περί Θεού, μέσα από τα μονοπάτια και τα ρεύματα του κόσμου πρέπει να προηγηθεί η αφαίρεση όλων όσων ονομάζω "ψυχότροπα" για να φανερωθεί το ήσυχο και ειρηνικό πνεύμα.

Ο Θεός επικοινωνεί μέσα από εσένα για εσένα. Ίσως πιο κάτω ακούσεις κι άλλον να ομολογεί προς άλλους αυτό που εσύ άκουσες σιωπηλά μέσα σου, για να συμφωνήσεις με εκείνο το μειλίχιο χαμόγελο. Είναι καιρός που μέσα από μια άλλη συνειδητότητα που δέχθηκες θα ανακαλύψεις το μέγεθος της απάτης των θρησκειών, τα ψεύδη που διαιώνίζονται και χωρίς αμφιβολία εσύ έχεις απομακρυνθεί.

Τίποτε δεν είναι τυχαίο σε ότι συμβαίνει. Κάθε επίτευγμα στον καιρό του φέρει μια επανάσταση, κι ενσωματώνεται για να ακολουθήσει το επόμενο. Μπορεί ο άνθρωπος να είναι δημιουργός εκ φύσεως αλλά έφτασε σε ένα σημείο να επιλέγει εάν αυτό που κατασκεύασε ή δημιούργησε τον συμφέρει. Έστω κι αν αυτό εξυπηρετεί και διευκολύνει τους άλλους, δεν είναι δικό σας αυτό το αποτέλεσμα της γνώμης

σας. Κάποιο άλλο **ΟΝ** πιο πάνω από τον άνθρωπο με άλλη συνείδηση και λογική αποφάσισε κι αποφασίζει τι είναι εποικοδομητικό για τον ίδιο, και το σύμπαν φυλακή πριν εσείς αποφασίσετε σήμερα μέσα στον μικρόκοσμό σας.

Έχουμε δεχθεί εσφαλμένα μια μετάλλαξη πάνω σε ένα τραπέζι χειρουργείου όπου κάποιες από τις δυνάμεις μας, αισθήσεις και ικανότητες έχουν αποκοπεί από τα πνευματικά ενεργειακά ρεύματα και αντ' αυτού μας μπόλιασαν με παρόμοια που είναι συμβατά για να αποδίδουν τα μέγιστα μέσα στον κόσμο που νομίζουμε ότι είναι πραγματικός, και είναι τόσο όσο ο φιλτραρισμένος λόγος των Μ.Μ.Ε. της ανακατεύθυνσης, της εκπαίδευσης των συνειδήσεών μας. Ζούμε πέρα από την κατανόηση το τι είναι αγαθόν - πατέρας αληθινός εαυτός, σε έναν κόσμο μορφών και εξαρτήσεων που μας εκπαιδεύουν ασταμάτητα πώς να "βλέπουμε" τους εαυτούς μας, μέσα από τις ανάγκες που προκύπτουν στον καθένα μας, και βλέποντας πάνω σε έναν "καθρέπτη" κατανοήσαμε τον εαυτό μας μέσα από το **ΕΓΩ**, που συγκρατεί την ύλη, και μη γνωρίζοντας τον ΠΑΤΕΡΑ ΑΓΑΘΟ υποβιβάσαμε τον Ύψιστο Άπειρο μέσα από την φύση μας σε κοινωνικά, θεολογικά, επιστημονικά και άλλα, έχοντας την αντίληψη που μας εδόθη από το ΟΝ που μέσα στο ΕΓΩ συγκρατεί τα πάντα, τον δημιουργό του κόσμου τούτου.

Η αληθινή πραγματικότητα είναι πέραν της αντίληψέως μας, και δεν δυνάμεθα να την συλλάβουμε με τρόπους επίγειας θεωρίας. Δεν υπάρχει η απόλυτη θεραπεία επί Γης για ότι μας συνέβη, όπως δεν μπορούμε να συλλάβουμε το βάθος της ζημιάς που επάθαμε. Η ενέργεια του Αγαθού που εγένετο φανερή πάνω σε έναν "άνθρωπο" με σώμα ομοίωμα αμαρτίας, ήταν για να ανακόψει την αιώνια πορεία μας σε αυτήν την κατάπτωση, και να μας παραλάβει πίσω, όχι για να γίνει αναμαρτησία εντός της Γης. Άλλωστε, δεν είμαστε απόλυτα "ξύπνιοι", αλλά στον βαθμό που ο καθένας αποδέχεται και θέλει να απεξαρτητοποιηθεί σήμερα, απ' ότι έχουν προσκολληθεί επάνω του, αυτοί του ασκούν μια έξη που μέσω του φθαρού που λειτουργεί σαν ενίσχυση τον μαγνητίζουν στη βαριά ύλη με "υποχρεώσεις και τάσεις". Δεν είμαστε σε θέση να κρίνουμε τους εαυτούς μας, πόσο μάλλον τον άλλον. Το σύστημα θέλει να αναπτυχθείς μέσα του, αναπτύσσοντας μια δική σου πραγματικότητα η οποία ονομάζεται **μάτριξ**. Είναι η ενέργειά σου που αναδημιουργεί το σύμπαν φυλακή εσύ ο ίδιος το κάνεις στον εαυτό σου.

Πέρα από την Ιστορία που αναφέρει το Βιβλίο για τον Ιησού, ο Ιησούς είναι η καθαρή ενέργεια που απορρέει από τον Ύψιστο Αγαθό Πατέρα στο σύνολό του που μεταβιβάζοντας σε εσένα μέσα από την αποδοχή σου σε καθιστά ικανό να αποκόψεις την ενέργεια σου από το μάτριξ, και να συνέλθεις σε μια πραγματικότητα που σε συμφέρει εξαιρώντας τον εαυτό σου από τον κόσμο και το σύστημα μέσω της συνειδητότητας Ιησού. Επιλέγω την πορεία μου προς τα πίσω όπου ανήκω. Με συμφέρει να αφήσω το περιορισμένο για το ΑΠΕΙΡΟ, το Θάνατο, την έλλειψη για το αιώνιο το πλήρες, το καλό - κακό, για το συμπαντικό ουράνιο Αγαθό.

Τελικά, Ιησούς είναι καθαρή ενέργεια, φως **|** που απαντάται εντός μας σε οριζόντια μορφή $\frac{\text{ΟΡΑΤΗ}}{\text{ΟΡΑΤΗ}} = \text{+}$. Υπό αυτήν την έννοια, ο σταυρός είναι σύμβολο κι όχι ενθυμίσεις του πόνου ενός ανθρώπου.

Πίστις είναι η αναδημιουργία της θελήσεώς μου μέσα στον ΝΟΥ (συνειδητότητα) του αληθινού μου πατέρα. Πίστις δεν είναι κάτι μη καταληπτό όπως προφήτες, θεωρίες, αποκαλύψεις, με ερωτήματα ένα σωρό, αλλά είναι κάτι απόλυτα και κατανοητό προς εμένα, που μέσα σε αυτό εξυπηρετούμε και σώζομαι. Αυτός που με έφερε από την μη κατανόηση σε κατανόηση - αντίληψη είναι η ενέργεια Ιησούς πατέρας που με αφομοίωσε σε νέο Νου και σώμα, το να λέγομαι Ιησούς Χριστός αφού Νοητικά και Ψυχικά είμεθα ΕΝΑ. Εάν μετανοήσεις με την αληθινή έννοια της λέξης που δεν είναι βλασφημία και παραλάβεις το νέο όνομά σου, το όνομα με τα του οποίου ενσαρκώνεται μέσα σου ο Θεός σου και σώζεσαι, πρέπει να κατανοήσεις, δεν σώζεσαι επειδή αποδίδεις το είδος της ύλης προς τους άλλους, ούτε γιατί υπακούς σε ότι η θρησκεία, η κάθε ρεύμα ανθρώπων σε υποτάσσει.

Δεν έχουμε τίποτε να αντιπαραβάλουμε μπροστά σε ότι εμείς δημιουργήσαμε ως πραγματικότητα μέσα στο αιώνιο τίποτα. Άρα, μας σώζει η βούληση του Ύψιστου Πατέρα που διακρίνει ένα "κομμάτι" του μέσα μας, όπως εμείς δεν μπορούμε να διακρίνουμε, σε μας απομένει η απόφαση. Αυτό είναι που "βλέπει" το πνεύμα, την **θέλησή μας** να επιστρέψουμε, αυτό "μετρά" για να επέμβει, ΟΧΙ τα έργα στους άλλους, όχι τα παχιά λόγια, όχι η συνήθεια μέσα στον ενιαυτό, αλλά ευσυνείδητη μετάνοια που γίνεται Προσκύνηση εν πνεύματι και αλήθεια. **Προσκύνηση** είναι η αποδοχή του λόγου που ακούς στο πνεύμα σου και ομολογείς ως αλήθεια προς τον Θεό (ο λόγος αυτός είναι ο Υιός που κτίζεται μέσα σου και σε ελευθερώνει, δηλαδή Ιησούς).

Μια κρίση

Θα τολμήσω την γνώμη μου, την οποία και φυλάττω, και η οποία απορρέει απ' όλα έως σήμερα αξιολόγησα ορθολογικά και επάνω στον εαυτό μου, αλλά και σε ότι διαπίστωσα. Έως σήμερα στα 34 χρόνια που πρωτοδιάβασα το Βιβλίο και άρχισα να σχηματίζω άποψη, είναι η άποψη που ανέπτυξα μέσα στον εαυτό μου μόνος μου, χωρίς παρέμβαση τρίτων κι έφτασα σε ένα αποτέλεσμα ορθολογικά. Γι' αυτό πιστεύω απόλυτα ότι **ο Ιησούς Χριστός ο Μονογενής, η ενέργεια, το Άγιο Πνεύμα, ο παράκλητος, Δεν έχει ουδεμία σχέση με τον Θεό που ανέπτυξε ο Μωυσής πάνω στον λαό του.** Κακώς έχουν εσκεμμένα συνδέσει την θρησκεία των Εβραίων, με την Αγαθή ενέργεια του πατέρα μέσα μας, κι ονόμασαν τον Ιησού, Υιό του Γιαχβέ και άρα ο Γιαχβέ κι ο Ιησούς είναι ένα. Κατά συνέπεια, ο λόγος πάσης της Παλαιάς Διαθήκης βρίσκεται προσκολλημένος πάνω στην Καινή ως αναπόσπαστο μέρος ενός Θεού, όπως τον αναφέρει το Βιβλίο. Κατά συνέπεια, και ο Ιησούς είναι σύμφωνος και συνυπεύθυνος σε ότι ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης έκανε.

Είναι **Λάθος** να αναπτύξει κανείς τα χαρακτηριστικά του αόρατου πατέρα αγαθού μέσα σε ένα βιβλίο. Είναι έτσι τοποθετημένο που αφήνει παρερμηνείες και δυσερμήνευτα ακούσματα που σε καμιά περίπτωση δεν είναι πολύτιμο κι αγαθό για κάποιον. Η Ζωή είναι ελάχιστη - σύντομη και ο γραπτός λόγος μη απόλυτα κατανοητός, λόγος που έχει υποστεί την φθορά των μεταφράσεων και της ιδιοτέλειας, αλλά και των αιώνων, δημιουργεί αντιπαραθέσεις κι αφήνει περιθώρια παρερμηνείας, σε ένα τόσο λεπτό και κρίσιμο ζήτημα όπως η Σωτηρία μας, και μάλιστα στα χέρια ανθρώπων ομοιοπαθών και ασθενικών.

ΠΙΣΤΕΥΩ λοιπόν, ότι ο κάθε αναζητητής της αλήθειας έχει ανάγκη από σύντομο, κατανοητό λόγο, απλό κι εμπειριστατωμένο νόημα, ώστε να μπορεί να αποδεχθεί αυτό που ο ίδιος συνέλαβε στο πνεύμα του. Γι' αυτό πρέπει να αναπτυχθεί η μηχανή της πνευματοψυχής του, ο έσω άνθρωπος, που ο κάθε θεϊκός σπινθήρας έχει μέσα του. Δεν υπάρχει κανείς Θεός έξω από εσένα, καθώς Θεός δεν είναι ένα ΟΝ που αναφέρει κάποιο βιβλίο, αλλά Θεός είναι η ενέργεια του Ύψιστου πατέρα, που εισερχόμενη εντός σου έγινε αντίληψη ώστε να επιγνώσεις τον Θεό σου (η Θέωσις). Εκείνος είναι ο Λόγος ο ενσαρκωμένος που χρήζει της αποδοχής σου, "ΤΟ ΑΜΗΝ,, είναι θέωσις, είναι Θεός. Μην φαντάζεσαι τον Θεό παντοδύναμο με χαρακτηριστικά του

Βιβλίου που εντελή διατάγματα και τιμωρεί ή απειλεί με αιώνιες τιμωρίες ή αιώνιες ευτυχίες, μακαρισμούς.

Πιστεύω ότι κάθε άνθρωπος εάν τιμωρηθεί από άλλον, πρέπει να τιμωρηθεί σύμφωνα με το βάρος της πράξης του. Όχι αιώνια, διότι τότε αυτός που τον τιμωρεί είναι άδικος κι εντός της αδικίας ανυπόστατος. Κατά δεύτερον, πρέπει η τιμωρία να ενέχει την μορφή της εποικοδομητικής Μετανοίας, να δίδεται η Ικανότητα σε αυτόν που παθαίνει να συνέρχεται, κι όχι να επιβαρύνεται με λήθη που δεν θα τον φέρει σε συνείδηση των πράξεών του, που κάθε άλλο εξυπηρετεί το δίπολο του κόσμου, κι αναπτύσσει αμφίροπες δυνάμεις οι οποίες εξυπηρετούν τις εκφάνσεις της Δήθεν "ζωής".

Η τιμωρία είναι ο τρόπος να επιβάλω σε άλλους τον τρόπο, τις σκέψεις μου, τις πράξεις μου. Αυτό δημιουργεί φόβο εντός του οποίου είναι αδύνατη η δημιουργία της αληθινής αγάπης. Γι' αυτό πιστεύω ότι όποιος ομολογεί τα ανθρωπόμορφα χαρακτηριστικά και τους τρόπους τιμωρίας, δεν γνωρίζει τι είναι Αγάπη Αγαθού Πατέρα. Όποιος αποφασίζει να υποδεικνύει το μέγεθος της δύναμή του, είναι διότι τα επιχειρήματα της αγάπης έχουν ήδη πεθάνει, ή είναι ανύπαρκτα. Όποιος μεταχειρίζεται την δύναμη για να τον αποδεχθούν είναι πρωτίστως στην φύση του ο ίδιος αλλοιωμένος, και κάτι τέτοιο στέκει μακράν από το να συγκινήσει την ψυχή του Ύψιστου Αγαθού, την άπειρη αγαθή συνειδητότητα.

Μην πιστέψετε ότι ο Αγαθός πατέρας μας φέρει επάνω του την ανθρώπινη υπόσταση όπως οι συγγραφείς των βιβλίων απόδωσαν ανά τους αιώνες και θέλουν σήμερα να σας κάνουν να τους δεχθείτε μέσα από πρόθυμους "Ποιμένες". Τίποτε δεν είναι Θεός εάν δεν γίνει πρωτίστως Θεός σε εσένα εσωτερικώς. Η βεβαίωσις από "έξω" για κάποιον Θεό με τα τάδε χαρακτηριστικά συνενώνει οπαδούς και δημιουργεί θρησκείες και αδελφότητες, που εύκολα ελέγχονται από το παντοκρατορικό πνεύμα. Εσείς είστε που τον ονομάζετε θεο όπως ομοίως ονομάσατε την **ΕΥΑ**, ως δική σας ψυχή, κι από την αρχή αυτή σας παροτρύνει κι εσείς ακολουθείτε. Εσείς αποδεχθήκατε τότε εκείνο το γεγονός αφού σας δημιούργησε αυτό το ΟΝ τις συνθήκες της αυταπάτης.

Ο Θεός μας εκφράζεται μέσα στο **ΠΑΡΟΝ** διότι το παρόν οικοδομεί. Εάν υποθέσω κάτι για εσάς που θα ισχύει μετά 1000 έτη, τι σας οικοδομώ; Εάν κατανοήσετε το μέγιστο που το πνεύμα σας ομολογεί και είπε το "ΑΜΗΝ" με την ψυχή σας τούτο οικοδομείται τώρα, και τώρα σώζει. Ο Ενεστώς οικοδομεί, το Μέλλον εξάπτει, δεν σώζομαι σε καμιά άλλη ζωή αλλά τώρα.

Δεν έχω να σας πω τίποτε νέο. Αυτά που έχετε ξεχάσει, και μόνον αυτοί που τα έχουν ξεχάσει, όλα τα χρωστούμε σε εκείνον που μας "βλέπει" πολύ διαφορετικά απ' ότι εμείς βλέπουμε τους εαυτούς μας και τους καταθλίβουμε. Κι αυτός είναι ο μόνος κριτής που πρέπει να ανεχθούμε. Ουδείς άλλος. Αυτός λοιπόν είπε ότι **είμαστε ακατηγόρητοι** κι αυτό το εννόημα πρέπει να αναδημιουργεί, να αναπτύσσει τον νου μέσα στον Αγαθό αυτόν Λόγο.

Διαμαρτύρομαι για όλα όσα έχουμε υποστεί, χωρίς να έχουμε το δικαίωμα να επικαλεστούμε την δικαιοσύνη. Δικαιοσύνη είναι να γνωρίζεις την κάθε σου πλευρά και ως ελεύθερος να αποφασίζεις. Για αιώνες τώρα οι άνθρωποι ονομάζουν τα πράγματα ,κι αυτός που τα πάντα "βλέπει", τα σφετερίζεται έως να αλλοιωθούν μέσα στον χρόνο και πάλι από την αρχή. Είναι πλέον σίγουρο ότι κι ο Χριστιανισμός ακολουθεί αυτήν την οδό του Κόσμου. Κάθε θρησκεία είναι ένα δημιούργημα του κόσμου, και το χαρακτηριστικό για να το γνωρίσετε είναι το **επιβάλλεσθαι**, διότι ο οπαδός μιας κατάστασης διαιωνίζει την κατάσταση, όπως η πνευματοψυχες εντός της λήθης διαιωνίζουν αυτήν την αμαρτία. Εάν δημιουργήσαμε κάτι μέσα σε αυτό το σύμπαν φυλακή, είναι η αιώνια αμαρτία που παραδίδουμε ο ένας προς τον άλλον χιλιάδες χρόνια.

Σε αυτό πρέπει να μετανοήσουμε **ως προς την πληρότητα της συνδημιουργίας του σύμπαντος**, κι όχι σε κάποια πράξη καθώς αυτή είναι το επακόλουθο, το παράγωγο του θανάτου.

Είμαστε αναπόσπαστο κομμάτι, γεννημένοι κι όχι δημιουργημένοι του Αιώνιου Αγαθού Ύψιστου Πατέρα, καθώς δεν θελήσαμε να ξεχωριστούμε από εκείνον, κι αδιαίρετο διότι δεν επιθυμήσαμε να αφήσουμε την αγαθή συνειδητότητα ψυχή μας για κάτι άλλο. Τούτο προέκυψε μέσω της επιβουλής και της κατάπτωσης, και το ον που το έπραξε φέρει την ευθύνη των πράξεών του, για ότι κάνει αυτό το ον, αυτήν την αδικία πάνω σε όλους εμάς, πάση δύναμη και με πλήρη επίγνωση το τι ποιοι, τον κάνει αυτομάτως μη ον, αποκομμένο και ως ουσία από την αγαθή συνειδητότητα, τον συνολικό Ένα Αγαθό, αυτός ζει για τον εαυτόν του εντός του ΕΓΩ εαυτού του, και κάθε ον μέσα σε αυτό το περιβάλλον υφίσταται τις δονήσεις του πόνου, του φόβου, της έλλειψης, της αστάθειας, κ.λ.π. σαν να είναι μέρος από τον ίδιο τον εαυτόν του, χωρίς να αντιλαμβάνεται ότι αυτή η πραγματικότητα εκπέμπεται επάνω του, κι αυτός μέσα στην λήθη του έχει ταυτιστεί με αυτό το Ον. Έγινε ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ αλλά ΟΧΙ ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΛΗΘΙΝΟΥ ΕΑΥΤΟΥ.

Μέρος 8^ο

Η ΣΩΤΗΡΙΑ

1) Πριν την σωτηρία είναι η Κατανόησης και πρέπει να κατανοηθεί ότι όλος ο κόσμος, ορατός και άορατος είναι κάτι που δεν σχετίζεται με τα Αγαθά σύμπαντα γεννήματα του Ύψιστου Πατέρα, αλλά είναι μια συγκράτηση εντός του ΕΓΩ που αλλοιώνει τα πάντα. Δεν γεννά αλλά δημιουργεί, αυτή η αλλοίωση φέρει την συμβατότητα με αυτό το Ον, Δημιουργό της Πλάνης, κι ο άνθρωπος δημιουργός αποδίδει την ουσία του όχι για να ξεφύγει, να επιστρέψει στον Αγαθό κόσμο, αλλά για να συνηριεί και αυξάνει το σύμπαν φυλακή. Κάθε κατανόηση του τι μας συνέβη είναι προσωπική επίγνωση και διδαχή.

Το σώμα εντός του οποίου υπάρχουν και βιώνουμε τον θάνατο σαν να είναι κάτι αληθινό και δικό μας, ενώ δεν είναι, αλλά είναι αυταπάτη, και από την άλλη, η ίδια η αυταπάτη μας πληροφορεί ότι ο αληθινός ανώτερος εαυτός είναι ανύπαρκτος, και κάθε προσέγγισης αδύνατη. Βρίσκω τον εαυτό μου δημιουργημένο, αλλοιωμένο μέσα στα φαινόμενα αλλά και στις δυνάμεις που παρελαύνουν από επάνω μας, και η κατανόηση ότι δεν είμαι εγώ αληθινά είναι σημαντική.

2) Η θέλησή μου να αναγεννηθώ από αυτό που είμαι σήμερα, σε αυτό που ήμουν πριν ο κόσμος αυτός δημιουργηθεί δημιουργεί δονήσεις μέσα στον ανώτερο εαυτό μου - συνείδηση, ώστε το κατάλυμα που με συγκρατεί στον κόσμο των αισθήσεων να μην αποτελεί εμπόδιο να "συναντήσω", να ειδώ το εαυτό μου. Η συνειδητοποίηση ότι υπάρχω γεννημένος από τον Ύψιστο πατέρα Αρχή με διακρίνει από το υπόλοιπο σώμα της αμαρτίας που συνυπάρχω σαν σε παράλληλους κόσμους, ο ένας φθαρτός και υλικός με δικούς του νόμους, και ο άλλος άφθαρτος με νόμους που είναι μέρος Αγαθόν. Αυτός ο Ανώτερος Εαυτός μου, που είναι Θεϊόν γέννημα, είναι το μοναδικό αγαθόν γέννημα το οποίο έχει την ανάγκη της σωτηρίας. (κάθε δημιουργημένο του κόσμου αφήνεται και αποπνέει εντός του κόσμου, δεν παραλαμβάνεται διότι μόνον αγαθά γεννήματα μεταφέρονται).

Αυτός λοιπόν ο εαυτός σας είναι ενιαίος. ΕΝΑΣ. Εάν όμως θελήσουμε να τον κατανοήσουμε πιο καλύτερα θα αναφερόμουν στον πνεύμα, στην ψυχή και το

ανώτερο νοητικό (επειδή τα έχω αναφέρει, δεν θα τα αναλύσω ξανά). Μόνον μέσα σε αυτόν τον εαυτό γίνεται εκζήτηση - θέλησις - κατανόησις - αποδοχή - ευχαριστία - σωτηρία με αυτήν την σειρά.

Πάντες αρχίζουμε σαν υπνωτισμένοι που ψηλαφίζουμε το πουθενά ενώ συγχρόνως "το ζώο" το φθαρτό μας σώμα καταγίνεται μέσα από παραστάσεις που το έλκουν, σαν από το πουθενά γεννιέται το ανικανοποίητο που αποζητά ερωτήματα που δεν ε γνώρισε σε κανένα σχολείο. Αυτό το ανήσυχο και ανικανοποίητο δεν βρίσκει την αρχή στον υλικό κόσμο, αλλά ζητά να λάβει απαντήσεις από άλλον νου. Ο παντοκράτορας Θεός του κόσμου, γνωρίζοντας ότι η πνευματοψυχή έχει τον μηχανισμό της εκζήτησης της ουσίας από όπου και προήλθε (εγεννήθη) προσπαθεί να αντιπαραβάλλει μέσω της ραδιοβολίας του, προς τις θρησκείες και τα δόγματα του κόσμου εντός της ύλης κάθε μια τέτοια πνευματοψυχή. Δεν είναι τυχαίο που όποιος εισέλθει μέσα στην θρησκευτική αναζήτηση και παραλάβει την ήδη έτοιμη δοξασία των προγόνων, σε λίγο κι αυτός αισθάνεται την επιθυμία να σώσει τον "πλησίον" από την καταδίκη του Θεού κι "έτοιμος" δίδει συμβουλές που έχει ακούσει από άλλους ανώτερους στην ιεραρχία. Είμαστε ήδη αλλοιωμένες συνειδήσεις εκ γενετής κι όποιος "ξεσηκωθεί" να αναζητήσει κάτι άλλο δικαιότερο, ξαναπέφτει μέσα σε άλλο δόγμα ολίγο διαφορετικό, αλλά έχοντας πάντοτε τον ίδιο Θεό δημιουργό του κόσμου, ορατών και αοράτων που τα πάντα συντυγχάνουν εντός αυτού.

Δεν έχει σχέση το τι άλλο πιστεύετε, αλλά να πιστεύετε ως πατέρα σας και Θεό σας αυτόν που δημιούργησε τον κόσμο, την ύλη, τον θάνατο και τα όρια να ζείτε με την συνείδηση καλού - κακού. Οι πιο θερμοί από εσάς θα έχετε φαινόμενα πάνω στα σώματά σας, που θα σας "πείθουν", αλλά ποτέ δεν θα έρθετε σε αγαθή συνείδηση διότι αυτό είναι ένα άλλο μέρος που ανήκει στην πρώτη Αγάπη Αρχή, τον αληθινό πατέρα σας.

Η εκζήτηση που δημιουργεί την θέληση είναι μια εσωτερική πραγματεία, γι' αυτό μην κάνετε το λάθος να ζητείτε από άλλους ανθρώπους ότι πρόκειται να δοθεί σε εσάς. Σε αυτήν την πνευματική ηλικία, πριν ο άνθρωπος στηριχθεί εσωτερικά είναι σημαντικό η συγκράτηση του εαυτού από τον κόσμο της ύλης, και η αναζήτηση μέσα από το πνεύμα σας τον συμπαντικό Λόγο, επειδή αιώνες επί αιώνων ο ανώτερος άνθρωπος ζει αποστασιοποιημένος πρέπει να εκγυμνάσουμε την συνείδηση ώστε να αφουγκράζεται τον αρχικό ψίθυρο που έρχεται από εντός μας.

Δεν είμαστε όμως ακόμα ικανοί να αναγνωρίσουμε την "φωνή". Αυτόν τον ρόλο ή σκοπό τον έχει η ψυχή μας η αληθινή και ομοούσια του πατρός, γι' αυτό είναι απαραίτητο η επανένωση με αυτήν την "πρώτη" σας ψυχή όπου είμαστε γεννημένοι από τον Αγαθό Ύψιστον κι όχι δημιουργημένοι από το παντοκρατορικό πνεύμα με μια άλλη ψυχή που εξήγησα.

Για να μεταβεί κανείς από την μια ψυχή του κόσμου (Σαρκοψυχή) στην αληθινή ψυχή του, γίνεται μέσα από εκζήτηση και προσευχή. Δεν είμαστε εμείς που κάνουμε αυτήν την αλλαγή, αλλά ανώτερα αγαθά πνευματικά που αποκαθιστούν την τάξη κι επαναφέρουν όλα όσα χρειάζεται κάποιος για την σωτηρία του. Τις περισσότερες φορές τίποτα δεν γίνεται αντιληπτό μέσα στον υλικό κόσμο, καθώς το πνεύμα Ιησούς εργάζεται ακατάπαυστα και στην κυριολεξία ο ένας (υλικός εαυτός) αφήνεται και ο άλλος παραλαμβάνεται (ο πνευματικός άυλος). Στην κυριολεξία τώρα η αριστερή σας δεν γνωρίζει τι ποιεί η δεξιά σας. Μην ζητάτε αποδείξεις στο φθαρτό υλικό σας σώμα για όλα τα θαυμαστά που συμβαίνουν στον ανώτερο άνθρωπο που τόσους αιώνες ήταν σε λήθη και κατάπτωση.

ΔΩΣΤΕ τροφή στον εαυτό σας αποδεχόμενοι τον ΠΑΤΕΡΑ ΑΡΧΗ γι' αυτό που είναι, διότι δεν είναι κρυφός, αλλά φανερός στην συνείδησή σας. Παρακάτω θα αναπτύξω μέσα από τον δικό μου εαυτό τι έπραξα ώστε να έχετε ένα παράδειγμα - υπόδειγμα για αρχή εάν το χρειάζεστε, χωρίς να καταργώ την διαφορετικότητά σας και το γεγονός ότι σεις είστε Αρχές πάνω στον εαυτό σας. Εγώ μόνον είμαι η πληροφορία σε όποιον χρειάζεται. Όταν το πνεύμα σας αρχίζει να συνειδητοποιεί την Αγαθή ψυχή σας κι ενώνεται, τότε ο Λόγος, ο ψίθυρος, βεβαιώνεται η συνειδητοποίηση αυτή ως φως, διευρύνει σε άλλο επίπεδο τον εαυτό σας και τις αξίες που παράγονται από τον Λόγο.

Η ΚΑΤΑΝΟΗΣΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ

Κρίση είναι η γνώμη που σχηματίζω για τον άλλον και για εμένα βάση μιας συνείδησης που σε έχουν εκπαιδεύσει ότι είναι ανώτερη κι αληθινή. Για να είναι "ανώτερη" υπηρετεί αξίες και συνάδει με τον Θεό, και για να γίνει αληθινή πρέπει να πεισθείς μέσα από άλλους με τις αισθήσεις σου. Τότε, ο Μεγάλος Αδελφός που εσύ έχεις αναπτύξει, αναλαμβάνει να σε καθοδηγεί σύμφωνα με ότι έχει λάβει από εσένα,

όσα έχεις στο "βεστιάριο" του κατώτερου νου σου με συμμάχους το φθαρτό σου σώμα και τα τρία υπόλοιπα ενεργειακά άυλα. Φαίνεται ότι για την κρίση που κάνουμε το συναισθηματικό ενεργειακό σώμα διαπραγματεύεται τον κύριο και βασικό ρόλο για να αναπτυχθεί αυτός ο ψευδοθεός που τον χαρακτηρίζει η διεργασία του συναισθηματικού κόσμου του ανθρώπου, που παράγει ένα άνω-κάτω συναίσθημα με σκοπό την αποχύμωση της πνευματοψυχής.

Εάν κάποιος είναι ανεβασμένος, παράγεται μέσω συναισθημάτων η ενέργεια που τον ωθεί προς μια πράξη που ο κατώτερος νοήμων νους το μεταφράζει ως αμαρτία. Τότε ο άνθρωπος έχει την αντίληψη ότι αμάρτησε ενώπιον μιας δύναμης που μέλλει να τον τιμωρήσει ή να τον συγχωρέσει. Μέσα σε αυτό το καθεστώς έχουν αναπτυχθεί πνεύματα που απομυζούν την ενέργειά μας (σε όσους ανήκουν σε αυτό το καθεστώς). Ανέφερα αυτό το γεγονός διότι αυτή είναι μια λανθασμένη κρίση που ο νους του κόσμου μέσα από την θρησκεία δημιουργεί ψευδαισθήσεις και άδικη κρίση.

Η αληθινή κρίση συμβαίνει μέσα στον Ανώτερο πνευματικό. ΠΝΕΥΜΑ - ΨΥΧΗ - ΝΟΗΣΙΣ. Αυτήν είναι Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑ, όταν δηλαδή εσείς κρίνετε εσωτερικώς όλα όσα σας συνέβησαν από καταβολής κόσμου, από την στιγμή που δεχθήκατε τον Ιησού, είστε Ιησούς. Δεν είστε κάτι άλλο, αλλά **είστε ένα και είστε Ιησούς**. Μόνον εάν παραλάβετε το όνομα ως ΠΡΩΤΟ ΟΝΟΜΑ, ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΣΑΣ, ΙΗΣΟΥΣ γεννιέται μέσα σας ο ενσαρκωμένος συμπαντικός ΛΟΓΟΣ. Τώρα ο άνθρωπος μετανόησε και κρίνει εσωτερικώς ώστε να αποδώσει δικαιοσύνη. Δεν ομιλώ για την δικαιοσύνη του κόσμου και των φαινομένων, αλλά για την δικαιοσύνη που θα σας αποκαταστήσει από αυτό που είμαστε σήμερα, σε αυτό που γεννηθήκαμε πριν ο κόσμος, η εταίρα κτήσεις δημιουργηθεί.

Εσείς είστε η κρίσις, εσείς είστε Βασιλείς και Ιερείς του Ύψιστου Αγαθού και σας εδόθη ο ΛΟΓΟΣ για όλα όσα συνέβησαν από καταβολής κόσμου, και που ασκούσαν εξουσία και μαθητεία επάνω σας, ώστε να ζείτε σε ένα ψέμα. Μπορείτε μέσα από τον Λόγο του πνεύματος που σας ανήκει, αφού με την αποδοχή σας γίνετε ΕΝΑ, να τα απορρίψετε αρνούμενοι να υπηρετείτε όλην αυτήν την ψευδαισθήση που αποσκοπεί να απορροφά την ουσία σας. **ΔΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΣΟΥ ΘΕΛΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙ.**

ΑΡΑ ΛΟΙΠΟΝ, ΚΡΙΣΗ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΕΑ ΠΟΥ ΕΧΩ ΣΧΗΜΑΤΙΣΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΑΝΩΤΕΡΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΑΝΘΡΩΠΟ και την αποδίδω πάνω στην υπόλοιπη φύση μου. Όλη η ζωή του Ιησού ήταν κρίση. Κρίση που φανέρωσε έως τέλους και δια αναστάσεως. Η δική μας ανάσταση γίνεται επί Γης μέσα σε ένα σώμα φθαρτό και θνητό. Εδώ, καταργείται ο θάνατος (καταργώ = καθιστώ κάτι αργό). Παύει να με απασχολεί διότι έχω ήδη γεννηθεί εντός του πνεύματος που ζω μέσα από την τριάδα των ανώτερων ενεργειακών σωμάτων μου.

Αυτή η επικοινωνία του πνεύματος Ιησού με το δικό σας πνεύμα ως ΕΝ, είναι η βούληση του Πατέρα (το συνολικό άπειρο) που σας δέχεται ενώ εσείς την ίδια στιγμή στην παράλληλη πραγματικότητα, οι ψευδαισθήσεις μας λένε ότι είμαστε αμαρτωλοί, ή ότι άλλο νομίζουμε, και πρέπει να αντιληφθούμε ότι είναι ένα θέατρο που σκοπό έχει να μας συγκρατεί στην πραγματικότητα του Θεού δημιουργού, και του δικού μας γίγνεσθαι. **Μην κρίνετε μέσα από τα φαινόμενα.**

Η θέωσις είναι υπαρκτή εάν θεάσουμε το πνεύμα μας και την ψυχή μας ως ΕΝ εντός του Ύψιστου Πατέρα μας Εν, Με απίστευτες δυνάμεις. που ο κατώτερος νους εκπαιδευμένος εντός της ύλης δεν αποδέχεται, ούτε εννοεί κι αυτό μας καθυποτάσσει στην ματαιότητα του ψεύδους. Άρα, η ορθή κρίση εντός της αλήθειας ελευθερώνει και σας αναπτύσσει σε μια παράλληλη πραγματικότητα έως ότου το ένα σώμα σαν κουφάρι επιστρέψει εκεί όπου ανήκει, κι εσείς αναχωρήσετε στο δικό σας προγενέστερο περιβάλλον. **ΙΗΣΟΥΣ είναι οι δυνάμεις που αναπτύσσονται μέσα στον ανώτερο άνθρωπο και σας ελευθερώνουν, σας σώζουν σήμερα, τώρα.** Ότι συμβαίνει είναι μέσα σε εσάς και τίποτε έξω στην ορατή φύση όπου ο κόσμος εξακολουθεί να βιώνει έναν παράλληλο κόσμο υπό άλλους νόμους και συνθήκες ζωής. Εσείς μέσα στον δικό τους τον κόσμο **υποφέρετε**, έχοντας το βάρος της συνείδησης όλων όσων πλέον αρνείστε, κι εξ ανάγκης υπομένετε, ενώ στον δικό σας εσωτερικό κόσμο με άλλους νόμους βιώνετε την κοινωνία του πνευματικού ανθρώπου, την σχέση των δύο, πατρός - υιού.

Εάν εσείς ως κριτές δεν κρίνετε την δική σας πραγματικότητα, ουδείς θα την κρίνει για να σας ελευθερώσει. Η επανένωση της πνευματοψυχής δημιουργεί κατανόηση του συμπαντικού λόγου, που αφού ομολογηθεί από εσάς, γεννιέται ο Υιός εκ της ψυχής σας της ομοούσιας αγαθής. Είστε πατέρες, ο καθείς στη αρχή του, καθώς ο ουράνιος πατέρας, κι ομολογείτε τον αιώνιο συμπαντικό λόγο που "ακούτε" μέσα σας. Αυτός ο Λόγος είναι ο ΙΗΣΟΥΣ που από την ψυχή σας γεννημένος

επί Γης είναι ο ΥΙΟΣ που σας ελευθερώνει από την χρησικτησία του παντοκρατορικού Πνεύματος – Θεού, έτσι ώστε η μαχαίρα που βάνει ο άνθρωπος - Υιός αποκόπτει κάθε δημιουργία που είναι προσκολλημένη επάνω στο Θεόν και Αγαθό κι αποδίδει τα του καίσαρος στον καίσαρα και τα του Θεού στον Θεόν.

Πίστις είναι η αναδημιουργία της θέλησης μέσα στον ΝΟΥ (πνεύμα) του ουράνιου συμπαντικού πατέρα μας κι ο ΛΟΓΟΣ που προκύπτει από εμάς όταν ομολογείτε είναι ο ΥΙΟΣ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ. Η ΑΠΟΔΟΧΗ ΚΑΙ Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΗΣ ΥΠΑΚΟΗΣ ΕΙΝΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΑ. ΣΩΤΗΡΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΟΔΟΧΗ ΚΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ που ακούμε εσωτερικώς στην ΠΝΕΥΜΑΤΟΨΥΧΗ. Είναι ένα έργο καθαρώς πνευματικό και δεν έχει σχέση με Δόγμα ή Θρησκεία ή άλλους ανθρώπους, ούτε ορατά. Η σωτηρία δεν περνά μέσα από τον κατώτερο, δημιουργημένο άνθρωπο και ούτε χρειάζεται αποδείξεις και σημεία, καθώς ο Λόγος είναι νοηματικός και καταβυθίζεται για να φωτίσει την ανθρώπινη συνείδηση με τρόπο που η εταίρα φθαρτή φύση αδυνατεί να φέρει. Γι' αυτό συνεχώς ζητεί επιβεβαίωση από τις αισθήσεις μας, οι οποίες και αποδίδουν εντός του φάσματος του περιορισμού που έχουν. Στο πνευματικό Ον Η βεβαίωση ανήκει στην ψυχή που είναι συνολική κι όχι εξατομικευμένη.

Μην υποβιβάζετε τον λόγο που σας εδόθη για την σωτηρία σας εντός της ύλης, ζητώντας να γίνει κτίσις φθαρτών και θνητών βιωμάτων. Όσο αναπτύσσεται ο αναγεννημένος άνθρωπος, τόσο αφήνεται η επιστασία της εταίρας κτίσης από επάνω του. Όταν υψωθείτε, αμαρτία - κρίση του κόσμου - πλουτισμός κάθε είδους - θρησκευόμενα και διδαχές, θα ακούγονται πολύ μακρινά και θολά σαν από μνήμες ξεθωριασμένες άνευ αντικειμένου, διότι η ουσία είναι η σχέση σας με τον Πατέρα. Γι' αυτό η κατ' ιδίαν επίγνωση του πνεύματος Ιησού είναι η ουσία, διότι πρέπει να φανερωθεί σε εσάς η ορθή εικόνα της δικαιοσύνης του Αγαθού. Δυστυχώς, έχουμε μια κατάσταση επί της Γης όπου τα πάντα ανήκουν στον Θεό του κόσμου τούτου, το παντοκρατορικό πνεύμα, και ότι εισέλθει μέσα στον οίκο αυτόν **"το γνωρίζει"**, δεν το εξοντώνει, αλλά το αφομοιώνει αλλοιώνοντας κατά τέτοιο τρόπο ώστε να συνάδει εντός του κράτους της συνείδησης του οικοδεσπότη Θεού.

ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΜΕΡΟΣ - ΧΩΡΟΣ ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΜΠΟΡΕΙ ΤΟ ΑΓΑΘΟ ΝΑ ΟΙΚΕΙΟΠΟΙΗΘΕΙ, ΝΑ "ΠΑΤΗΣΕΙ" ΕΙΝΑΙ ΕΝΑ ΕΛΑΧΙΣΤΟ ΤΕΤΑΡΤΗΜΟΡΙΟ της Αγαθής συνειδητότητας που μας απόμεινε, της αληθινής ομοούσιας ψυχής μας.

Η ΚΑΤΑΝΟΗΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΦΩΣ ΠΟΥ ΦΑΝΕΡΩΝΕΙ ΕΝΤΟΣ ΜΟΥ ΕΝΑ ΜΟΝΟΝ! ΜΕΡΟΣ ΕΠ' ΑΥΤΟΥ, ΕΙΝΑΙ Η ΚΡΙΣΗ ΠΟΥ ΚΑΝΩ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΣΤΟ ΜΕΡΟΣ ΠΟΥ ΑΦΟΡΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΜΟΥ ΚΙ ΟΧΙ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΔΙΟΤΙ ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΣΕ ΘΕΣΗ ΝΑ ΚΡΙΝΩ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ ΑΦΟΥ ΒΙΩΝΩ ΤΟΝ ΠΕΡΙΟΡΙΖΩΝ ΚΥΚΛΟ ΚΑΙ ΣΤΟ ΦΘΑΡΤΟ ΜΟΥ ΣΩΜΑ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ Α-ΤΡΟΦΙΚΟ. Καθώς το πνεύμα τον πρώτο καιρό είναι ήδη "κατειλημμένο" κι αποδίδει δια της σαρκοψυχής (ΕΥΑ) στον Θεό δημιουργό της πλάνης την ουσία του για να εργάζεται την ύλη, γι' αυτό **κάθε ΩΘΗΣΗ ΒΟΥΛΗΣΗΣ, κάθε σκέψη, κάθε λόγος θα πρέπει να αξιολογείται ως πράξη πριν την υλοποίησή της.**

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΤΕΡΕΣ, ο καθένας στον "οίκο" του αφού γεννάται δια της ψυχής τον ουράνιο συμπαντικό Λόγο. Αυτός ο Λόγος, αφού ενσαρκωθεί σε εσάς, "αρπάζεται" στον ουράνιο Πατέρα και είναι ο Υιός, η περιουσία που ουδείς μπορεί να μας την κλέψει.

- Υ = Η συσσωρευμένη ενέργεια που ρέει από την ΠΝΕΥΜΑΤΟΨΥΧΗ σου κι εμφανίζεται σε εσένα ελεγχόμενη από τον νόμο.
- Ι = Η καθαρή ενέργεια φωτός που λαμβάνεις άνευ περιορισμών.
- Ο = Και γίνεται μέσα σου ορατή, αντιληπτή, αλλά και πάνω στον ορατό κόσμο.
- Σ = Η Δύναμη αυτή του Λόγου Υιού διανύει οριζόντια πορεία και συγκρατείται μέσα σου.

Όπως έγραψα, **ο Υιός του ανθρώπου είναι δημιούργημα πνεύματος και Αγαθής Ψυχής Ζώσας, μετά αποδοχής από τον Ανώτερο Νου, αφού προηγηθεί η φανέρωση, εκπόρευση του Πατρός δια Πνεύματος Αγίου - Ιησού Χριστού, όπου εσύ ταυτίζεσαι ως Εν.**

Έξω από εσένα, δεν υπάρχει σωτηρία, κι εάν αυτή αναζητηθεί επάνω σε φθαρτά αντικείμενα, θα σε οδηγήσουν σε μια θρησκεία που είναι η εξυπηρέτηση κάθε ανάγκης πάνω σε ένα πιστεύω. ΜΗΝ ΑΦΗΣΕΙΣ ΤΗΝ ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΣΟΥ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, και αναπτύσσεις επάνω σου αισθήσεις, αυτό είναι κάτι που εσύ αξιολογείς και κρίνεις μέσα στον Θεό σου με κριτήρια του πνεύματος. Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ της αιώνιας σχέσης με το Αγαθό συμπαντικό Πατέρα μας κι αυτό περνά μόνον! από τον Ανώτερο άνθρωπο.

Μην επιτρέπεις στον Μεγάλο Αδελφό το φθαρτό σου σώμα να είναι Δεσπότης με τις ανάγκες και τις αισθήσεις που προβάλλει, αλλά υπηρέτης σου στον αγώνα προς τη σωτηρία.

Να θυμάσαι πάντα ότι η **ΣΩΤΗΡΙΑ ΣΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ** και η επίτευξή της είναι το σήμερα, το τώρα, κι όλο το σύμπαν αναμένει την δική σου θέληση. Μην πλανάσαι. Ο γεωργός γνωρίζει ότι πρέπει να οργώσει και να σπείρει, το ίδιο και ο ψαράς όταν ετοιμάζει τα δίχτυα. Κι εσύ εργάσου για να αξιοποιήσεις το έτοιμο έργο που σου εδόθη, κι ανάπτυξε τον έσω άνθρωπο με το ένδυμα της σωτηρίας σου. Εάν εσύ δεν το κάνεις, ουδείς θα το κάνει.

Μέρος 9^ο

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Πρωτίστως, η προσευχή είναι ο λόγος που σου εδόθη και τον οποίον ομολογείς προς τον Θεόν κι όχι η ατελείωτη παπαγαλία των Βιβλίων.

Ο ΛΟΓΟΣ. "Εν αρχή ην ο Λόγος".

Ο Λόγος είναι πάντοτε εντός μιας αρχής και τέτοιες αρχές είναι όλοι οι Υιοί του Ύψιστου Αγαθού Πατέρα. Δεν είναι πουθενά αλλού αρχές, αλλά είναι αρχές στον ίδιο τους τον εαυτό. Δεν είναι ένας οποιοσδήποτε λόγος, αλλά ο λόγος που γεννιέται και γίνεται πάντα μέσα από μια αρχή, μια Πνευματοψυχή, έναν άνθρωπο. Αυτός ο Λόγος, μέσα από εσάς, είναι η σωτηρία, ο ενσαρκωμένος Λόγος του Πατέρα. Εξ' αρχής ήταν ο Ιησούς ο ενσαρκωμένος Λόγος, σήμερα είναι ο Ιησούς εσείς, δεν υπάρχουν δύο αλλά ένας Λόγος που ενσαρκώθηκε δια πνεύματος στον άνθρωπο Ιησούν. Τότε, τώρα και αύριο, έως ότου επιστρέψει κι ο τελευταίος Υιός του Ύψιστου μέσω της παλιγγενεσίας πίσω.

Ξεχάστε ότι είστε ο άνθρωπος που σας έχουν πείσει ότι είστε, κι αναγνωρίστε το όνομα Ιησούς, αφού μόνον μέσω αυτού του ονόματος "Υψώνεστε". Ότι μας εδόθη πάνω στη Γη είναι ο Λόγος όχι των Βιβλίων, αλλά αυτός που ομολογείτε εσείς. Ο δικός σας Λόγος είναι που αγαπά ο Πατέρας, διότι είναι ο δικός του που γεννήθηκε μέσα από εσάς και πάλι από εσάς επιστρέφει σε αυτόν που ανήκει, κι αυτόν τον λόγο - έννοια καλούμαστε να προστατεύσουμε, ώστε τίποτε απ' όσα προσφέρει η Γη, το Πνεύμα να μην σβήσουν ή αλλοιώσουν τον Λόγο. Τίποτε για εμάς δεν είναι πιο αγαθό επί Γης απ' ότι ο Λόγος που παραλαμβάνεται και μέσω εσάς ως αρχές γεννιέται και γίνεται ζωή και εν συνεχεία επιστρέφει στον ουρανό **"όποιος με ομολογήσει επί Γης, ομολογήσω κι εγώ στον ουρανό"**. ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΛΟΓΟΣ.

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΕΙΤΕ ΤΗΝ ΑΚΟΗ ΣΑΣ ΚΙ ΟΜΟΛΟΓΕΙΤΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ. Είμεθα το αποτέλεσμα του ουράνιου Λόγου Στον ουρανό, όμως για την Γη, είμεθα ο Λόγος

που ενσαρκώνουμε μέσα μας, έως ότου η αποκατάσταση να γίνει πλήρης. ΕΙΜΑΣΤΕ ΛΟΓΟΣ και **ΔΙΑ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΣΑΣ ΘΕΛΕΤΕ ΕΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙ**. Ο ΝΟΗΜΑΤΙΚΟΣ ΣΑΣ ΛΟΓΟΣ δημιουργεί αυτό που εσείς ομολογείτε εκ του αποτελέσματος της πνευματοψυχής σας. Είναι ο πνευματικός λόγος που σας ανήκει, σας τον εμπιστεύτηκε το ύψιστο πνεύμα για να συμμορφωθείτε εντός του λόγου της ζωής. Δεν είναι Λόγος για να κατασπαταληθεί εντός του οίκου ενός άλλου Θεού, και ούτε είναι αγαθό. Γι' αυτόν τον λόγο, ότι σας δίδεται μέσα από εσάς επιστρέφει στον ουράνιο αγαθό πατέρα.

Για την Γη, ο Λόγος είναι Επικοινωνία.

Για το Αγαθό Σύμπαν, ο Λόγος είναι η Ενεργή Ψυχή που γίνεται ενεργή μόνον μέσα από το σύνολό της το άπειρο κι όχι ως εγώ αλλά ως φωνή όλων μαζί ως ένα. Όταν ο λόγος της προσευχής σας εναρμονίζεται με το σύνολο, τότε συμβαίνει το γεννήθηκε και έγινε, η προβολή του επί της Γης, εντός του χρόνου είναι άλλη πράξη.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ είναι η Επικοινωνία του ανώτερου ανθρώπου με την ΟΥΣΙΑ του, που είναι ο ΠΑΤΕΡΑΣ.

Υπάρχουν Δύο Προσευχές. Ο συνειδητοποιημένος Λόγος που ο Νους ερμηνεύει τον Λόγο με αντίληψη, και ο Ανεκκλάητος Λόγος της ψυχής που καθώς διευρύνεται αποκαλύπτει το εύρος, την γλυκύτητα κατά τρόπο μη αντιληπτό από τις αισθήσεις του ορατού σώματος.

Όταν προσεύχομαι είναι ανάγκη να το κάνω μέσα στο Ανώτερο Νοητικόν (ο Χριστός εν υμίν) κι όχι με τον νου του κόσμου όπου εκεί υπάρχει κατηγορία και υλικές ανάγκες. Ενώπιον του Πατέρα, εντός του Ιησού, είμαστε **ΑΚΑΤΗΓΟΡΗΤΟΙ**. Πρέπει να κατανοήσω ότι δεν υπάρχει άλλο όνομα που δύναται να υψωθεί αλλά μόνον Ιησούς ο Χριστός κι αυτό το όνομα μου εδόθη. Δεν είναι η προσευχή μου ως Τρίτο πρόσωπο, αλλά ως Πρώτο Πρόσωπο.

ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Δηλαδή, πρέπει να κατονομάζετε τον εαυτό σας με ένα μόνον! όνομα κι αυτό είναι ΙΗΣΟΥΣ, με ότι αυτό το όνομα φέρει σε εσάς (όχι ότι είστε εκείνος, αλλά ότι αποδέχεστε όλα όσα το πνεύμα Ιησούς ετοίμασε για εσάς). Δεν δημιουργείτε εκ νέου μια πορεία πάνω στη Γη, αλλά προστίθεστε, αφομοιώνεστε, ενσαρκώνεστε σε αυτό που είναι ήδη έτοιμο και Αγιασμένο. - ΜΑΘΑΙΝΩ –

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΡΩΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ

- ΝΑ ΖΩ ΕΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΛΟΓΟ. Δηλαδή, κάθε ημέρα, την ώρα που ομολογώ τον Λόγο, να ποιώ ταύτιση μέσα στον εαυτό μου για ότι ομολογώ.
- Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΖΗΤΗΣΙΣ ΚΟΣΜΙΚΩΝ ΠΡΟΙΟΝΤΩΝ. Δεν είναι απαιτεία. Είναι αίτημα σε ενεστώτα χρόνο, αποδοχή που ενώνεται με την ψυχή και γίνεται τώρα, συνεχώς, όχι ευχή, όχι παράκληση.
- Πάντοτε προσεύχομαι τον Λόγο της έσω ακοής ως ενωμένος Ένας κι όχι ως Εγώ μόνον.
- ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ η έσχατη σάλπιγγα. Σαλπίζω και εγείρω από μέσα μου τις δυνάμεις εκείνες που με φέρουν μέσα στον Αγαθό.

Ο Τρόπος της προσευχής μου αναπτύσσεται από τον Λόγο μου, ο οποίος ενσαρκώνεται "μέσα μου". Η κάθε πνευματοψυχή που είναι μέρος του Ύψιστου Αγαθού είναι Ναός του Πατέρα - Κυρίου, με την έννοια ότι εντός του μετά αποδοχής του ίδιου κατοικίζει το πνεύμα του Θεού το οποίο ταυτίζεται με τον ίδιο τον άνθρωπο. Αυτός είναι τώρα που Δίδει την κλίμακα = Διδάσκαλος και καθηγητής = Καθοδηγητής, και έχετε την ευχέρεια να διευρύνετε εντός της υπακοής την ειρήνη που ανταποκρίνεται με μικρές έννοιες στο πνεύμα σας. Δεν είμαστε σε θέση να αναπτύξουμε μεγάλους διαλόγους, ούτε να μας εξηγηθούν νοήματα που απέχουν πολύ από τον τρόπο της Γης. Γι' αυτό, όσο ο καθένας μας είναι δεκτικός - πρόθυμος τόσο αποκαθίσταται η αλήθεια μέσα του.

Η αλήθεια δεν είναι ιστορία μέσα στον χρόνο. Αλήθεια δεν είναι η θρησκεία που προσφέρεται στον καθένα. **Αλλά ΑΛΗΘΕΙΑ είναι η βεβαίωση της Πρώτης Αγαθής Ψυχής μας περί του Λόγου πριν ο Λόγος ακουστεί στην Γη από άλλους.** Δηλαδή, ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕΣΑ ΣΟΥ κι εκεί βεβαιώνεται, κι όχι να βεβαιώνεις τον γραπτό λόγο μέσα από δοξασίες ανθρώπων, και να υφίστασαι την εκάστοτε εξουσία στο όνομα του Θεού.

Η προσευχή έχει ένα σκοπό, και είναι η κοινωνία εντός του πνεύματος Ιησού το οποίο μας ενδύει ώστε να "επιστρέψουμε". Κάθε ίαση πάνω στα σώματά μας, κάθε ενέργεια, έχει αυτόν τον Αγαθό σκοπό και τίποτε άλλο. Κάθε αγαθό για την Γη είναι η επένδυση της πνευματοψυχής με το σώμα Ιησούς ώστε να ξεφύγει διαπαντός από τον αέναο κύκλο των μετενσαρκώσεων.

Η προσευχή δεν έχει σκοπό να διευρύνει τις σχέσεις με τους άλλους, η να οικοδομούμε ναούς χειροποίητους, εκδρομές σε "Άγιους" τόπους και ανθρώπους. Ότι γεννήθηκε επί Γης, εντέλει εκεί επιστρέφει. Το γεννημένο (ουράνιο) εντός σας επιστρέφει στον γεννήσαντα Ύψιστο Αγαθό.

Επειδή η προσευχή είναι εκμάθησις, σας έχω ήδη παραδώσει κάποιες δικές μου συμβουλές που για εμένα στάθηκαν χρήσιμες από αυτά που κατανόησα εντός του έσω εαυτού μου.

— ΠΡΟΣΕΥΧΟΜΑΙ ΠΑΝΤΑ ΩΣ ΕΝΩΜΕΝΟΣ ΕΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΟ ΜΕΣΑ ΜΟΥ.

— Βρίσκομαι σε έσω ειρήνη, μη δεχόμενος τις "Δονήσεις" των ανθρώπων ή των τόπων, φρουρός του οίκου μου από επιρροές και κατευθύνσεις.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΓΩ ΕΙΜΙ Έννοιες

ΕΓΩ	Ι Ξ = Ι Δύναμις	Ξ πορεύεται οριζόντια
	Ι ᾿ = έχει γήινο σώμα	Ω πάνω στον γήινο χώρο

Είναι προσωπική αντωνυμία και φέρεται επί Γης για έναν μόνον άνθρωπο, όταν δηλαδή αναφερόμαστε στην λέξη "Εγώ" προσδιορίζουμε τον εαυτό μας ως ΑΚΕΡΑΙΑ ΜΟΝΑΔΑ.

ΕΙΜΙ = ΕΙΜΑΙ, ΥΠΑΡΧΩ ΚΑΤ' ΟΥΣΙΑΝ

Ε + Ι η οριζόντιος πορεία εκφραζόμενη μέσα από μια κάθετη κατερχόμενη δύναμη

Μ Ι = η ορατή φύσις

Η λέξις ΕΙΜΙ είναι υπαρκτό ρήμα. Εγώ ειμί, ενώ το Εγώ δηλώνει πρόσωπο, κάποιον στον οποίον ανήκει το Εγώ. Το ΕΙΜΙ δηλώνει την ενέργεια, την δύναμη που φανερώνεται. Και τα δύο είναι υπαρκτά, ενώ το ένα ως όνομα Νους, Νόμος, το άλλο ως εκδήλωσις, ενέργεια, βούλησις για να συμπληρώνει το ένα το άλλο. Με άλλα λόγια, ενώ το ένα ΕΓΩ απευθύνεται στο πνεύμα, το άλλο ΕΙΜΙ αντιπροσωπεύει την ενέργεια, την ψυχή ζώσα.

Ο Ιησούς φανέρωσε επί γης τον λόγο αίτιο πάνω στον οποίο δηλώνουμε αυτό που είμαστε ενώπιον του Αγαθού Πατέρα, "Ο ΛΟΓΟΣ ΟΠΟΙΟΣ ΜΕ ΟΜΟΛΟΓΕΙ ΣΤΗΝ ΓΗ ΚΙ ΕΓΩ ΟΜΟΛΟΓΩ ΑΥΤΟΝ ΣΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ" έχει την έννοια εντός της θέωσης μέσα σου να αποδεχθείς το όνομα με τα του οποίου και ΣΩΖΕΣΑΙ. Είναι ΜΕΓΙΣΤΟ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΣΟΥ ΝΑ ΤΟ ΕΠΙΚΑΛΕΙΣΑΙ, αφού γνωρίζεις τον ΛΟΓΟ ΕΝΝΟΙΑ **ΕΓΩ ΕΙΜΙ** είναι ο Λόγος που αφού ενοποιήσει το πνεύμα και την ψυχή ως ΕΝΑ, στην συνέχεια ο εαυτός σου φανερώνει αυτό που άκουσε μέσα του ότι είναι ο ίδιος το οποίο και "κτίζεται".

Μέσα από την δικαιοσύνη του Ύψιστου που επικαλείσαι (Δικαιοσύνη = να γνωρίζεις ποιος είσαι αληθινά, πού βρίσκεσαι και πώς, ποιος είναι ο Αγαθός και ποιος ο Δημιουργός Θεός του κόσμου αυτού, κι εσύ ως οντότητα να αποφασίζεις το θέλημά σου) στο πνεύμα σου την αλήθεια αυτή, και η ψυχή σου η αγαθή συνειδητότητα που αυτούσια γνωρίζει ποιος ομιλεί, γεννάται ο Λόγος και γίνεται Αιώνια Ζωή. Ωστε, **Αιώνια Ζωή είναι η έκφρασις του Ουράνιου Λόγου όταν ομολογείτε "ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ"**.

Ο Λόγος που έλαβες από τον Αγαθό συμπαντικό Πατέρα στο πνεύμα σου και τον ομολογείς είναι αιώνιος, είναι ένα γεγονός - ενέργεια που ασταμάτητα γεννιέται και γίνεται και αποκαθιστά την σχέση του Αόρατου Αγαθού με την δική σου πνευματοψυχή. Η αιώνιος ζωή δεν είναι κάτι που ελπίζεις να βιώσεις μετά τον θάνατο του φθαρτού σώματος, αλλά είναι ο Λόγος που ενσαρκώνεται εσωτερικώς. Το ΕΓΩ ΕΙΜΙ φανερώθηκε στον κόσμο από τον Κύριο Ιησού Χριστό για τον ίδιο. Εφόσον ομολογείτε ότι ενσαρκώνεστε εντός του πνεύματος Ιησούς, μπορείτε και να εκφράζεστε μέσα από τον ίδιο Λόγο φανερώνοντας σε εσάς την δόξα του Πατέρα.

ΟΜΟΛΟΓΗΣΤΕ λοιπόν, ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ "ΑΙΩΝΙΟΣ". Πίστεψε στον Λόγο που λαλείς. Εμφάνισε αυτές τις έννοιες μέσα σου κάθε φορά. Κτίσε αυτό το γεγονός ως ένα με εσένα, όπως ο κατώτερος εαυτός μας κτίζει μέσα από την γνώση, την συνήθεια του κόσμου που του επιβάλλεται να ζει. Έτσι κι εσύ που ξύπνησες κι αποβλέπεις προς τον Θεό σου, ομολόγησε και γίνε ο έσω άνθρωπος που σου χαρίστηκε να γίνεις. Σε εσάς δόθηκε το ΟΝΟΜΑ ΙΗΣΟΥΣ ώστε να μην είναι πλέον Τρίτο Πρόσωπο, αλλά Πρώτο μέσα από την δική σας αποδοχή.

Ωστε λοιπόν, κατά πρώτον, η προσευχή είναι σε **Ενεστώτα Χρόνο**, κατά δεύτερον, σε **Πρώτο Πρόσωπο ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ**.

Δεν είμαι εκείνος ο μονογενής που φανέρωσε την Βουλή και την Αγαθή ενέργεια της Αγάπης του Πατέρα, αλλά αυτός που άφησε τον παλαιό (όνομα - περιουσία - κληρονομικότητα) κι ενσαρκώθηκε μέσα στο ΝΕΟ ΚΤΙΣΜΑ που είναι όλα όσα εκείνος ετοίμασε για εμάς. **Η ΑΠΟΔΟΧΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΟΡΡΙΨΗ ΚΑΘΕ ΕΝΣΑΡΚΩΣΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΗ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΙΗΣΟΥΣ.** (όταν ομιλώ για ενσάρκωση, εννοώ πνευματικό σώμα, όχι υλικό). Ουδείς από τους Θεούς είπε: ΕΓΩ ΕΙΜΙ διότι το είμαι φανερώνει έκφραση επί της Γης, όχι αόρατη κατάσταση, αλλά επίγεια υπόσταση κατά το σώμα των Δούλων Υιών. Ωστε, ο χαρακτήρας διαμορφώθηκε και φανερώθηκε σε κατάσταση δουλείας, και επίγειας ραδιοβολίας του παντοκρατορικού πνεύματος, εντός του οίκου του Θεού του κόσμου. Γι' αυτό το ΟΝΟΜΑ αυτό μπορεί να ενσωματωθεί πάνω μας και μέσα μας. Η εκζήτησις ανήκει σε εμάς, η ενέργεια όμως ανήκει στον ΑΓΑΘΟ.

Είναι σημαντικό να επικαλείστε τον Αγαθό Ύψιστο μέσα από το όνομα ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (αυτός που έχει το πρόσωπο εκείνου), ΚΥΡΙΟΣ (που έχω την κυριότητα εντός του ονόματος), ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ (όλα όσα γεννήθηκαν επί Γης εντός του ονόματος). Αυτό ως έννοια σημαίνει ότι αφού έχω αφήσει το δικό μου όνομα, αποδέχομαι το τέλει έργο του Πατέρα επί Γης εντός του ονόματος Ιησούς και το Ομολογώ.

ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΕΝ ΣΑΡΚΙ.

Το Εγώ (πνεύμα) ΕΙΜΙ (ψυχή) γίνονται ένα για να πραγματοποιηθεί ο Θεός Λόγος. Ο Ύψιστος Αγαθός Πατέρας είναι το ΣΥΝΟΛΟ ΤΩΝ ΑΠΕΙΡΩΝ ΥΙΩΝ ΤΟΥ, που ο καθένας από αυτούς είναι μέσα σε όλους, όπως κι αυτοί (οι Υιοί) σε αυτόν. Κάθε Υιός πνευματοψυχή, έκφραση του Ύψιστου, είναι αρχή για τον ίδιο, ας πούμε αυτεξούσιο, το αυτοδιοίκητο, ώστε σε κάθε πνευματοψυχή στον "χώρο" της, εντός του "σύμπαντός της" ας πούμε υποτάσσονται οι λοιποί. Είναι δύσκολοι οι χαρακτηρισμοί κι ο γραπτός λόγος επί Γης ως έννοια, γι' αυτό ζητώ την επιείκειά σας αν και πιστεύω το δικό σας πνεύμα όταν διεγερθεί στον ανώτερο νου σας, δύναται να σας αποκαλύψει την δόξα εκείνου που ο λόγος δεν είναι ικανός να φανερώσει.

Το ΕΓΩ λοιπόν, όταν το επικαλείστε με επίγνωση εννοιολογική, δεν φανερώνει τον εαυτό σας αλλά τον συνολικό άπειρο συμπαντικό Θεό που είναι μέσα σας. Σταθείτε και σε αυτήν την έννοια και λαλείτε ΕΓΩ ΕΙΜΙ. Διαλογιστείτε ένα ΕΓΩ άπειρο να

υπάρχει μέσα στον Λόγο σας. Το ΕΙΜΙ είναι η ψυχή ομοούσια του Αγαθού Πατέρα μας που Αυτογνωρίζεται Μέσα από Όλους μας. ΑΥΤΗ η ψυχή αναγνωρίζει τον άλλον ως αδελφό, κι όχι η αποδοχή του δόγματος μεταξύ μας. Το ΕΙΜΙ λοιπόν, εκφράζεται μέσα σε όλους. Ερευνήστε την Εγώ Ειμί συνείδησή σας. Υπάρχουν λέξεις και έννοιες που συμβαίνουν μέσα σε αυτές που είναι όλα όσα λαλούμε σε μια νύχτα προσευχής ώστε μεγαλύτερο είναι ο τρόπος και η ένταση της προσευχής, παρά ο χρόνος. Μάθετε να διαφοροποιήσετε, να απομονώνετε την ύλη, τον εγώ εαυτό που ζει με αισθήσεις, όταν εισέρχεστε εντός του πνεύματος λαλείτε και πνευματικά, είναι σφάλμα μέσα στο πνεύμα να επικαλούμαστε υλικά και καθημερινά.

Μια προσευχή που ζητεί εξάσκηση, προϋποθέτει πειθαρχία στον Νου, συγκράτηση Νοημάτων, αποστείρωση από σκέψεις, επανάληψη με προσπάθεια, πίστη, ορθό λόγο, καθαρό πνεύμα από επιρροές. Ζούμε απίθανα ως δυο άνθρωποι. Ο ένας επίγειος, ζωικός, με κάθε ανάγκη ανάμεσα στον κόσμο και τον τρόπο τους. Ο άλλος, άορατος, τυραννισμένος και πεινασμένος για πνευματική ζωντανή τροφή, εναπόθεσαν πάνω του γενεές ψεύδους, τον πάταξαν με αορασιά, ανυπακοή, βλασφήμησαν τον Θεό του με χιλιάδες ψεύδη, αλλοιώνοντας τον χαρακτήρα του, απέκρυψαν το Αγαθό, σύντριψαν το πνεύμα επιβάλλοντας μέσα του άλλον νου, κι άλλον Θεό, απέδωσαν επάνω του κατηγορίες, τον ταπείνωσαν και κάθε φορά που στεκόταν υποψιασμένος, τον απέβαλαν ως απόκληρο και αποστάτη, κάνοντας τους υπόλοιπους να τον βλέπουν με απέχθεια.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΑΙ διότι δεν είναι ο αγαθός πατέρας μας μέσα σε αυτήν την εξουσία, που εξουσιάζουν τους ανθρώπους λέγοντάς τους ότι ο Θεός τους τοποθέτησε κι έχουν την "Μάχαιρα". Ο Θεός μου δεν είναι εξουσία αλλά κατανόησης εσωτερική, ούτε εξουσιαστής αλλά η ουσία εκ της οποίας είμαστε γεννημένοι. Προσκύνησις δεν είναι η επιγονάτιος στάσις, αλλά η κατανόησης και αποδοχή του ρήματος Ιησού, όταν μέσα από εσένα ενσαρκώνεται για να πεις, ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ.

Μην λαλείτε τον Λόγο όπως στον υλικό κόσμο, αλλά λαλείτε τα πνευματικά εμπειριστατωμένα και εννοιολογικά αποσκοπώντας να κτίσετε μέσα σας την έννοια που κοσμεί ο συμπαντικός Λόγος.

Δυστυχώς, χιλιάδες χρόνια του πνευματικού ανθρώπου μέσα στην λήθη και στο έρεβος, τον κατέστησαν ανύπαρκτο ως προς τις αισθήσεις που είχε αρχικά. Έτσι, η διακοή, η διαίσθηση, η εσωτερική επίγνωση κάθε είδους πάνω στη Γη, η Σοφία, η Δύναμη να δημιουργεί μέσω του λόγου, η Διόρασις, η τηλεπάθεια, είναι πλέον στην σφαίρα του φανταστικού και κάθε τέτοιος άνθρωπος με ελάχιστη ικανότητα εάν την χρησιμοποιήσει εντός της ύλης, ομοιάζει με τσίρκο. Κάθε τέτοια ικανότητα και ίσως κι άλλες καταβυθίστηκαν στο έρεβος του χρόνου για να αναδυθεί ο υλικός φθαρτός άνθρωπος με τις δικές του αισθήσεις, κι ένας άνθρωπος που τις υπηρετεί. Από τότε, κάθε τι για να γίνει αποδεχτό, διαπερνά το σπήλαιο του υλισμού προκειμένου να φανερώσει στον ταπεινό άνθρωπο ελάχιστο φως που είχε πριν ο κόσμος αυτός δημιουργηθεί, με τον κίνδυνο μέσα στον υλικό κόσμο κάθε αγνός λόγος ζωής να διαβρωθεί στον βωμό της ιδιοτέλειας, του Εγώ.

Εκ της γένεσής μας, μας ορίζει η ματαιότητα με λόγο που μας καταπαίθει μέσα από τις αισθήσεις ότι είναι αλήθεια, και κάθε τι που ζει μέσα σε αυτόν το νόμο υφίσταται αυτήν την αλλοίωση. Ακόμη λοιπόν κι εάν ακούγαμε την "φωνή" δεν θα υπήρχε η νοητική βάση για να αναπτυχθεί, να κατανοηθεί, να "πατήσει" ώστε ο άνθρωπος να εννοήσει τι του συμβαίνει και να εκζητήσει αλήθεια. Έως σήμερα, εκείνη η πλευρά του εσωτερικού πνευματικού ανθρώπου βρίσκεται σε ύπνωση, σε λήθη, και φρουρείται από αόρατες πνευματικές και ορατές προγονικές δυνάμεις που εχάραζαν μια πορεία όπως και οι σημερινοί στους ερχόμενους.

Λανθασμένα πίστευα ότι εντός της ορατής ύλης – φύσης, ο Θεός έχει τον πρώτο λόγο, το κουμάντο. Σήμερα πιστεύω ότι ο άνθρωπος μέσα από το Εγώ, την ιδιοτέλειά του υπερτερεί εξαιτίας της βαριάς ύλης που ενσωματώνει, κι ο "Θεός" δημιουργεί εξαρτήσεις δια των τριών "ενεργειακών" σωμάτων ώστε να επιφέρει μια ισορροπία ανάμεσα στο καλό – κακό και να επιβιώνει ο πλανήτης. Εάν παρ' ολίγο ο Θεός του κόσμου "γυρίσει" την κεφαλή του, τότε κι αυτή η ισορροπία ανάμεσα στις αμφίροπες δυνάμεις θα χαθεί κι ο άνθρωπος μοιραία θα αυτοκαταστραφεί. Γι' αυτό, κάθε άνθρωπος βρίσκεται υπό συνεχή έλεγχο ώστε να αντιδρά εντός του βεληνεκούς της αιώνιας πλάνης.

Ο Συμπαντικός Αγαθός ουράνιος λόγος είναι ένα τέτοιο γεγονός που αποσυντονίζει τον Νόμο του Θεού του Κόσμου. Γι' αυτό, εάν σας πουν ότι δεν πεθαίνουμε αλλά εν ριπή οφθαλμού μεταβαίνετε στα αγαθά σύμπαντα, ο Νους σας το αρνείται. Γι' αυτό έπρεπε ο Λόγος να δοθεί σε άλλον νου – (τόπο) που αυτός είναι ο έσω

άνθρωπος του πνεύματος που είναι σε έκσταση, σε λήθη κι αυτός ενεργοποιείται σε ανύποπτο χρόνο από τον πατέρα όταν πληρωθεί η 'Ωρα' του καθενός. Γι' αυτό κάθε Υιός εκζητά αλήθεια στον καιρό του.

Αφού λοιπόν οι προγονικές δυνάμεις φρόντισαν να μας διαβρώσουν με άλλη πραγματεία περί Θεού, αλλοιώνοντας με χαρακτηρισμούς ανθρωπόμορφους και φόβους αιώνιας καταδίκης, έπρεπε το σχέδιο του αγαθού να αλλάξει και αφέθηκε ο Υιός, η πνευματοψυχή (εμείς) να διδαχθεί κάθε τι που φανέρωσε επί Γης κι έγινε θρησκεία – δόγμα – δοξασία και τρέφεται αιώνες τώρα (το σύστημα) με σάρκες αγίων, γνωρίζοντας και προσκυνώντας έναν άλλο Θεό δημιουργό, κι όχι τον Αγαθό εκ του οποίου είμαστε γεννημένοι. Ο Ιησούς ήρθε να αποκαλύψει τον Αληθινό Αγαθό Πατέρα, να γίνει εσωτερικώς η συνειδητοποιημένη διαφοροποίηση, να γνωρισθεί ο αόρατος μέσω του ορατού Υιού, και να εκζητηθεί η Βασιλεία και η δικαιοσύνη για να μπορεί ο Αγαθός πατέρας σήμερα εν πνεύματι να λαμβάνει πίσω τα "Δικά" του.

Ο Θεός δημιουργός του κόσμου έγινε συνείδηση μέσω των θρησκειών και αρχών, όπου αρχή μέσα από κάθε εξουσία που του ανήκει. Μπορείτε να "τρώτε" απ' όλα τα δένδρα, μας είπαν και να καταναλώνεστε εδώ κι εκεί μόνον από το δένδρο της γνώσης καλού – κακού. Μην φάτε, διότι εάν φάτε θα πεθάνετε. Η ουσία είναι ότι δεν πρέπει ο άνθρωπος να μάθει τι είναι το καλό ή το κακό και ότι μέσω αυτού εξυπηρετεί τα βασίλεια του Θεού του κόσμου, και ότι μέσω αυτού δεν επιστρέφει πίσω στο Αγαθό Σύμπαν όπου ανήκει. Διότι, μέσα από την επίγνωση καλού – κακού γνωρίζει ο άνθρωπος τον δημιουργό του, αυτόν που του προσέφερε αυτήν την συνείδηση περί αμαρτίας για να αισθάνεται το βάρος και την ταπείνωση.

Έτσι, ο Θεός εκείνος τοποθέτησε τον εαυτόν του εις ύψος, έγινε απρόσιτος και παντοδύναμος και ο άνθρωπος μοιραία ταπεινώθηκε κι αποδέχτηκε τη σάρκα μέσα του την οποία υπηρετεί. Έτσι, χωρίστηκε ο Θεός εκείνος κι άφησε τον άνθρωπο να κατασπαράζεται μέσα στο Εγώ του, και την ιδιοτέλειά του. Αυτή η συνείδησις είναι ακόμα εντός του ανθρώπου και ομολογεί μαζί του ότι 'Πιστεύω σε έναν Θεό ΠΑΤΕΡΑ ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΑ και ποιητή ορατών και αοράτων και σε έναν Κύριο Ιησούν, τον Υιό του δημιουργού'.

Κάθε θρησκεία ή δόγμα μπορούσε να μεταλλαχθεί, να διαφοροποιηθεί με νέες δοξασίες αρκεί να προσκυνά αυτόν τον ΝΟΜΟ, να τον τροφοδοτεί με νέο αίμα, προσκυνώντας τον δημιουργό ορατών και αοράτων, που ο Υιός του είναι ο Ιησούς. Αυτά επιδόχθηκα από νεότητος και πίστεψα με όλη μου την καρδιά, ώστε έγιναν βάσεις εντός μου για να προσκυνήσω τον δημιουργό Θεό, Άρχων του κόσμου, μέσα από το Βιβλίο που μου εδόθη. Μέσα από αυτόν τον ΝΟΜΟ που μου εδόθη, αρχίζει η δική μου διαφοροποίηση, όχι με τον νου της θρησκείας, αλλά με τον νου του απλού ανθρώπου, τον ορθολογικό νου, που αφού άφησα τόσα χρόνια να με κρίνει, ήρθε η μέρα να κρίνω όλα όσα υποσχέθηκε το Βιβλίο, Παλαιά και Νέα, να αξιολογήσω εάν όλα όσα αναφέρονται στον Θεό συνάδουν, συμφωνούν με ότι εγώ ο άνθρωπος εσωτερικώς φέρω και πιστεύω ότι είναι ο Θεός.

Δεν αθέτησα τον λόγο, αλλά ζητούσα απάντηση και κάθε τι που δεν ήταν απόλυτα κατανοητό, προσιτό, ωφέλιμο να συνάπτει με χριστά ήθη και να φέρει κυρίως την επιβεβαίωση της ψυχής μου, πρώτης αγαθής, το αρνιόμουν, το απέρριπτα. Τότε μόνον εννόησα "μάχαιρα ήρθα να βάλω". Εκείνον τον καιρό ευχαρίστως πετούσα τα βαρίδια, τα ψεύδη, τις "αλημείες", τις προσαρτήσεις, τις προσθήκες του Βιβλίου, και είχα κάθε δικαίωμα στον εαυτό μου αφού δεν με οικοδομούν να το απορρίψω. Έννόησα ότι το αγαθόν δεν υποστηρίζει κατάρεις ή πολέμους, και ούτε κάνει διακρίσεις και προκαλεί θανάτους. Διδάχθηκα από την ιστορία ποιο ήταν το αποτέλεσμα της θρησκείας του φανατισμού έως σήμερα. Αναμφίβολα, εάν ακολουθούσα κι εγώ αυτό το βήμα, θα δημιουργούσα για τον εαυτό μου αυτήν την οδό που διάβηκαν εκατομμύρια πριν από εμένα, ώστε να δημιουργηθεί μέσα από αυτούς το "περιβάλλον" που ήδη βιώνω ως αλήθεια.

Αναγνώρισα ειλικρινώς την ύπαρξη μιας άλλης αλήθειας έξω από το σύστημα κι επειδή πάνω στην Γη δεν υπήρχε "ΚΑΤΙ" στράφηκα μέσα μου κι εκζήτησα έναν άλλον Θεό πέρα από το σύνορο του Θεού δημιουργού και των εξουσιών. Η εκζήτηση είναι το πρώτο βήμα της εσωτερικής αναγέννησης του ανώτερου ανθρώπου, κι αυτό είναι έργο της θέλησής σου να αναπτύξεις από τον εαυτό σου πνευματικό νου, που δεν είναι γεννημένος με υποστάσεις της ύλης του κόσμου, αλλά παράγει απευθείας λόγο από τον αγαθό πατέρα.

Πολύ σύντομα κατόνησα ότι μια φράση μπορούσε να με αναγεννήσει εάν την ομολογούσα με εννοιολογική καταληπτή αποδοχή προς τον ΠΑΤΕΡΑ ΥΨΙΣΤΟ

ΑΓΑΘΟ. Άρχισα να εκγυμνάζω την Διακοή χωρίς βέβαια να εξαρτάται από εμένα. Θέλησα να μην αφήνω τίποτε να με προσπερνά χωρίς να το αντιλαμβάνομαι, να το αξιολογώ, να το διευρύνω εντός μου, και κυρίως να ερωτώ την ψυχή μου περί αλήθειας. Όσο παράξενο είναι να ρωτάς περί ψυχής τον άνθρωπο των αισθήσεων, των αποδείξεων, άλλο τόσο παράξενο είναι για εμένα να ερωτώ τους ανθρώπους για το Ύψιστο πατέρα μου, διότι εάν κάθε άνθρωπος είναι και εκφράζει γνώμη και γνώση περί Θεού, πόσο μάλλον ο Αγαθός πατέρας θέλει να λάβει το βήμα. Εάν εγώ του το επέτρεπα να μου δώσει τον Νου που χρειάζομαι ώστε να συνθέτω κάθε φορά και μια νέα αλήθεια πάνω στον εαυτό μου.

Ο Θεός μου είναι αγαθή συνείδηση που ξυπνά σταδιακά κάθε έναν που ειλικρινώς αναζητεί την αλήθεια μέσα στον εαυτό του. Ο Θεός, όταν γεννηθεί η θέωσις σε εσάς, τότε μόνον θα γίνει ο Θεός σας, στο βάθος της κατανόησης που ο καθένας από εμάς συλλαμβάνει. Ο Θεός μου είναι ενεστώς, κατανοητός, πρόθυμος, άμεσος, σαφής. Δεν υπόσχεται μέσα από χιλιάδες χρόνια, αλλά πραγματοποιεί τώρα. Είναι πιο πρόθυμος απ' όσο νομίζουμε. Είμαστε ο καθένας ένα μικρό σύμπαν και ο ζωοποιημένος λόγος αναπτύσσεται στον καθένα, στο εύρος της συνειδητοποιημένης Αγαθής αγάπης που ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΔΙΔΕΙ, όχι ο άνθρωπος. Δεν ανήκουμε σε κανέναν άνθρωπο που φέρει εξουσία επί Γης, και ούτε εξαρτάται η σωτηρία κανενός από επίγειο ρήμα. Από αυτήν την πλευρά της συνείδησής μου πλέον μπήκα στο 'σύστημα' που ήταν οικοδομημένο μέσα μου κι έπρεπε να κρίνω τον εαυτό μου, και να αφήσω πίσω μου κάθε κακοδαιμονία και πράξη γραπτού λόγου που χαρακτηρίζει το Αγαθό πνεύμα.

Ο Διδάσκαλος είπε 'Μάχαιρα ήρθα να βάλω και εντός μου έπρεπε μέσα από μια άλλη συνείδηση του ανώτερου εαυτού μου, να ξεχωρίσω τον έναν Θεό δημιουργό του καλού – κακού, του Εγώ, της ανταποδοτικής δικαιοσύνης, της πυραμδικής εξουσίας, τον Κύριο και Θεό (ΑΓΑΠΑ ΚΥΡΙΟΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΣΟΥ), το παντοκρατορικό πνεύμα που τα πάντα βλέπει, και από την άλλη, τον ΠΑΤΕΡΑ εκ του οποίου εγεννήθηκα κατ' ουσίαν με ομοούσια ψυχή, την Αγαθή συνείδηση, τον συμπαντικό έναν, και απόλυτο ζωοδότη που υπερπληρεί το παν μέσα στα αγαθά σύμπαντα. Είναι ο συμπαντικός πατέρας που αποτελείται από το σύνολο των Υιών του, και όχι κάτι άλλο που δημιουργεί ύψος για τον ίδιο και βάθος για τον άνθρωπο.

Στάθηκα στο σταυροδρόμι εκείνο της ζωής μου και ζητούσα απελπισμένα απαντήσεις μόνον από τον Ύψιστο Αγαθό. Έως σήμερα, στα πενήντα μου χρόνια είχα ακούσει πολλούς να ομιλούν για τον Θεό κι εάν ήθελα να περπατώ μαζί τους έπρεπε να συμμερίζομαι την δοξασία τους. Είχα επίσης αισθήσεις στο σώμα μου, όνειρα, παραστάσεις άυλες, φωνές, συμπτώσεις που με διευκόλυναν αλλά ουδέποτε δεν είχα εσωτερική επίγνωση της αγαθής συνειδητότητας. Δεν είχα απαντήσεις, την βάση που συμπίπτει και ορθολογικά το ορατό και το αόρατο.

Μόνος, μέσα στο δικό μου δρόμο, δεν είχα τίποτε. Ήταν η μέρα που ο κόσμος σώπασε και πείσθηκα ότι μόνον ο Πατέρας Αγαθός μπορεί να μιλήσει για τον Πατέρα με έναν τρόπο που ανήκει στο τώρα, στο έσχατο σήμερα και σε εμένα. Κατόνησα ότι το ζητούμενο δεν είναι ένας προφήτης που υποσχέθηκε κάτι πριν 3000 χρόνια, αλλά τι γίνεται τώρα με εμένα. Δεν είχα κανένα ομοϊδεάτη κι εκζήτησα την αλήθεια ως το πολυτιμότερο αγαθό στον κόσμο, ακόμη κι από την ίδια την ζωή στο φθαρτό μου σώμα. Για εμένα, τίποτε πάνω στη Γη δεν είχε αξία, αλλά η αλήθεια έδινε αξία σε κάθε τι.

Ποτέ δεν ήρθε ο Πατέρας να μου μιλήσει, ουδέποτε πλέον άκουσα ξανά "φωνές" και αισθήσεις στο σώμα μου να με προϊδεάζουν. Δεν ήθελα να ομιλώ "ξένες γλώσσες", μη κατανοητές όπως πριν, αλλά κάθε λόγος συγκροτούσε την έννοια του εντός μου που εν πνεύματι ευχαριστούσα τον ΠΑΤΕΡΑ με κατανοητό, απλό, ενεστό ρήμα. Επέμενα στην προσευχή μου, για να μου δώσει αλήθεια κι άρχισα να θέτω την βάση μου εντός του ανώτερου νοητικού (ο Χριστός εντός μου). Είναι ο νους εκείνος που εξηγεί και συνενώνει την πνευματοψυχή εντός του καταληπτού νοητικού ωφέλιμου πεδίου, ώστε να δημιουργηθεί μια οδός απόλυτα προσαρμοσμένη στις ανάγκες μου ως ιδιώτη άνευ επαφής με τον υλικό κόσμο.

Εκεί, μέσα μου, στον αόρατο, μη ευκλείδειο κόσμο, μου δόθηκαν απαντήσεις αλλά και ρήματα που μπορούσα να συνειδητοποιήσω και να αποδεχθώ, και κατόνησα ότι η σωτηρία είναι το πιο εύκολο φορτίο όταν προέρχεται μόνον από τον Ανώτερο πνευματικό Ον μέσα μου, χωρίς παρέμβαση της Ύλης των θρησκειών. Ενόησα ότι η σωτηρία μου δεν είναι αναμαρτησιά διότι ζω μέσα σε ένα καθεστώς μη αγαθό, προϊόν του παντοκράτορα Θεού, που είναι ΑΜΑΡΤΙΑ θεωρώ ότι Σωτηρία είναι η αποδοχή του ρήματος του συμπαντικού λόγου ΙΗΣΟΥ. Η γέννηση μέσα μου, η Ύψωση του Λόγου ως Δικό μου γέννημα, θεωρώ επίσης ότι είμαι Πατέρας του Αγαθού αυτού Λόγου, καθώς γεννώ από την πνευματοψυχή μου την οδό της επιστροφής μου όπως ο Ιησούς.

Δεν άργησα να κατανοήσω ότι οι απαντήσεις ήταν μέσα μου ροή εννοιολογικού Λόγου που εννοούσα απόλυτα. Εν καιρώ, απέκτησα μια ικανότητα να διακρίνω τη διαστρέβλωση που μου έγινε, να την κρίνω και να την αφαιρώ από μέσα μου. Τότε εννόησα ότι ο λόγος της λήθης στηρίζεται στην δική μου πίστη. Δεν είναι ο ίδιος ενεργός αλλά απορροφά ενέργεια μέσα από την δική μου πίστη και με τρόπο που επικαλούμουν τον λόγο της λήθης. Η διάκρισις ενός Λόγου από έναν άλλον, είναι ότι ο λόγος της λήθης περιέχει καλό – κακό, την τιμωρία ή την ανταμοιβή, την έμφαση στο τι είναι αμαρτία ως πράξη και στον αγώνα να αποβάλλω την πράξη αυτή από τον εαυτό μου πιστεύοντας ότι δυσареστώ τον Θεό.

Ο Λόγος που γεννήθηκε μέσα μου είναι η αποκάλυψη της αιώνιας σχέσης πατέρα – Υιού (πνευματικό επίπεδο), να γνωρίζω σε βάθος όσο μου επιτρέπεται το Υλικό μου μέρος, τον εαυτό μου ενώπιον του Αγαθού πατέρα μου ΑΡΧΗ. Η κατανόηση, η εκζήτηση, η αποδοχή, ο Λόγος αυτός έχει να κάνει με εμένα. Εγώ ήμουν το κέντρο και ο σκοπός, η θέωσις και η Σωτηρία, καθώς το πνευματικό μαχαίρι Διχοτομούσε την λήθη από την αλήθεια. Ήμουν πιο ανάλαφρος και σίγουρος. Δεν με ενδιέφερε η γνώση του άλλου, αλλά η αποκατάσταση της σχέσης μου με τον Αγαθό. Είχα ήδη κατανοήσει ότι κάθε πρόοδος, διευκρίνιση και αύξηση περνούσε μέσα από την δική μου αποδοχή και στον βαθμό που ήμουν έτοιμος.

Έξω στο κόσμο δεν είχε συμβεί τίποτε. Η ημέρα ήταν πάντοτε η ίδια, αλλά μέσα μου είχε ανοίξει ο ουρανός και μπορούσα να διακρίνω **το όνομά μου**. Ήταν όλα όσα εγώ χαρακτηρίζομαι, την **περιουσία** μου, ήταν όλα όσα αγόρασα ως πολύτιμα από τις αγορές του κόσμου και πλήρωσα με την ουσία μου, και την **κληρονομικότητά** μου, όλα όσα είχα παραλάβει ακούσια από την διαδρομή των ανθρώπων ως άθροισμα, ως τον έσχατο σήμερα, και με είχαν διαμορφώσει.

Από την άλλη μεριά στη ζυγαριά, ήταν ο άνθρωπος εντός μου που τόσα λίγα εγνώριζα και λυπόμουν. Αυτός ήταν ο δικός μου αγώνας να κατανοήσω τον εαυτό μου, και μέσω αυτού να αυξήσω την ουράνια αγαθή σχέση, που όπως αργότερα εννόησα, η σχέση αυτή είναι: **ο Λόγος ο δικός μου σύμμορφος της δόξας του Θεού**. Όσο περίμενα να ειδω έναν λόγο πολύ υψηλό, κάτι που ήταν απίστευτης ενέργειας – δύναμης ή Σοφίας, δεν έγινε ποτέ. Αλλά αυτό που είδα ήταν έναν λόγο στο δικό μου ύψος κατανόησης. Ο Θεός μου είναι δυνατός όσο εγώ του επιτρέπω μέσα από την θέλησή μου. Δεν ενεργεί ανεξάρτητα, αλλά μέσα από τον ΥΙΟ, και μέσα από την θέλησή του. Για πρώτη μου φορά εννόησα ότι ο Θεός μου βίωσε μέσα από εμένα

όλα όσα εγώ βίωσα εκούσια ή ακούσια ως αμαρτία, διότι ουδέποτε χωρίστηκε η ομοούσια ψυχή του από εμένα, αλλά απίστευτα εσμικρύνθη όταν εγώ γνώρισα μέσα στην λήθη μου την "ΕΥΑ" ως ψυχή μου κι την αποδέχτηκα, (οστό από οστό μου).

Είχα πλέον συνειδητοποιήσει ότι αμαρτία δεν είναι μια πράξης μου, αλλά η απώλεια της αγαθής συνειδητότητας, και κάθε πράξη που αναπτύχθηκε μέσα από τις αισθήσεις μου, που εκφράζονται στο χωροχρόνο μέσα στη συνείδηση του καλού – κακού, και ότι αυτή την χαμένη συνείδηση έπρεπε να εκζητήσω. Όταν εννοώ **συνείδηση, ομιλώ για όλα όσα εκείνα τα πράγματα που με περιέχουν και τα πιστεύω**. Η χαμένη μου αγαθή συνείδησις δεν υπάρχει στον κόσμο, αλλά μόνον μέσα μου, και καθώς μετατίθεται το "βάρος" μου προς τον αληθινό μου εαυτό, αυτή η συνείδησις προσωπικώς αποκαλύπτεται μέσα στην ιδιαιτερότητα του καθενός. Η αλήθεια προσαρμόζεται κάθε φορά σύμφωνα με τον άνθρωπο, τον τόπο, τον χρόνο και τα παθήματά του, το βάρος που σηκώνει μέσα στην πλάνη και γι' αυτό διαφοροποιείται, αλλά παραμένει Αγνή και ίδια καθώς διανύει τον τρόπο της εξόδου από το σύμπαν του Θεού δημιουργού.

Η προσευχή είναι η ανάπτυξη του Θείου στοιχείου εντός μας, που μας καταδεικνύει την αλήθεια εντός της εκζήτησης, μια αλήθεια όμως, που ονομάζεται σε κάθε περίπτωση από τον Θεό, που στον καθένα έως βαθμού έγινε αντιληπτός.

Δεν έχουμε όλοι τον ίδιο βαθμό επίγνωσης, ούτε επάθαμε το ίδιο. Έχουμε όμως την ίδια ομοούσια ψυχή, και την έλξη της θείας αγαθής αγάπης. Σωτηρία είναι η πάλη του ανθρώπου να υψωθεί μέσα από την επίγνωση των έργων του Ιησού Χριστού που Δίδεται πνευματικώς σε αυτόν. Το πνεύμα είναι ο Διδάσκαλος και ο καθηγητής έως ότου βγούμε στο φως απ' όπου προήλθαμε. Ίσως στο διάβα σου είσαι τυχερός και βρεις κάποιον που για λίγο θα σκύψει με ανιδιοτέλεια να σου δέσει τις πληγές, και να σε πληροφορήσει μέσω της πείρα του για τα πρώτα σου βήματα. Αλλά σίγουρα εσύ πρέπει να εργαστείς για εσένα.

Θέλησα να καταθέσω την εμπειρία μου ως ελάχιστη πληροφορία που αφορά τον εαυτό μου και ίσως σας φανεί ωφέλιμος. Επισημαίνοντας την λεπτή διαφοροποίηση του Θεού Δημιουργού του Διπολικού κόσμου, του καλού – κακού, του παντοκράτορα. Και του Αγαθού ζωοδότη ΠΑΤΕΡΑ, του οποίου είμαστε γέννημα κατά τον ανώτερο εαυτόν μόνο (πνεύμα, ψυχή, νοητικών) και έχοντας αποκτήσει το κατώτερο σώμα, εγίναμε Διγενείς και σε αυτό (το σώμα) ανήκουν το κατώτερο νοητικών, αισθητικών, αιθερικών, και το υλικό φθαρτόν. Ο Αγαθός Πατέρας σχετίζεται με τα δικά του, τα οποία και τον αναγνωρίζουν και ταυτίζονται. Τα άλλα ανήκουν και ταυτίζονται με τον Παντοκράτορα Θεό. Γι' αυτό, ότι κοσμικόν ζητεί να ταυτιστεί με το πνευματικόν – συντρίβεται – απωλλείται, κι ότι πνευματικό ενσωματώνεται στον κόσμο της Ύλης του Θεού δημιουργού **εκπορνεύεται**, χάνει την αρχική συνείδηση, ενώ διατηρεί το όνομά του προκειμένου να υπηρετεί το περιβάλλον εντός του οποίου αναπτύσσεται, διαστρεβλώνοντας αλήθεια. Κρατείστε ως κόρη οφθαλμού, ως το ΠΟΛΥΤΙΜΟ της ζωής, τον Αγαθό μαργαρίτη που ανοίχθη μέσα σας, τον Υιό Λόγο που φανερώνει μέσα στο πνεύμα σας την ειρήνη του Αγαθού Λόγου Πατέρα.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ 'Β'. ΕΙΝΑΙ Η ΑΝΑΓΚΗ ΠΟΥ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΟΓΟ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ, ΚΟΙΝΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΝ ΥΨΙΣΤΟ ΑΓΑΘΟ.

Ο τρόπος της προσευχής είναι να ενώσεις το πνεύμα με την αγαθή ψυχή σου, ομολογώντας τον λόγο της υπακοής μέσα σου. Ο Λόγος αυτός που 'άκουσες' εντός του πνεύματός σου είναι έννοια και αφού γίνει επίγνωση μέσα στον Ανώτερο Νου, ΟΜΟΛΟΓΕΙΤΑΙ ενώπιον του ύψιστου αγαθού. Στην πραγματικότητα, είναι ο δικός του λόγος, γεννημένος μέσα σε εσάς "**τα σα εμα και τα εμα σα**". Αυτός ο λόγος καταληπτός που λαλείται, είναι προσευχή εν πνεύματι μέσα στο πνεύμα σας και εντός της αλήθειας που ακούσατε, διότι αυτό που λαλείται σας έκανε να εξέλθετε από τον κόσμο του ψεύδους σε έναν άλλο κόσμο αληθινό. Ή αλλιώς, ο Λόγος που λαλείτε σας αρπάζει προς τον Θεό "**ΚΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ είναι προς τον Θεό**". Ποιος είδε; Ποιος εννόησε από το περιβάλλον σας; ΟΥΔΕΙΣ εκτός αυτός ο έσω άνθρωπος του πνεύματος. Και ΦΥΣΙΚΑ, ο κοσμικός νους – άνθρωπος θα εξακολουθεί να αρνείται ότι δεν υποπίπτει στην αντίληψη των πέντε αισθήσεών του, και θα προσπαθεί να σας κάνει να αμφιβάλλετε. Όσο υπομένετε την αμφιβολία, υπομένετε την αδυναμία του είλωτα ανθρώπου που προσπαθεί μέσω του πύργου της Βαβέλ να φθάσει κάπου.

Επιμένω ότι σε κάθε αληθινή προσευχή, πρέπει να διαχωρίσουμε τα τέσσερα κατώτερα 'σώματά' μας, και να κοινωνούμε μόνον με τα τρία Ανώτερα σώματα που είναι πνεύμα – ψυχή – ανώτερος νους. Από τα τέσσερα κατώτερα σώματά μας, Υλικό – αιθερικό – νοητικό του κόσμου – συναισθητικών φαίνεται ότι με την θρησκεία, το πνεύμα αυτό πιο πολύ λαμβάνει χώρα είναι το συναισθηματικό. Γι' αυτό πιστεύω ότι τα δάκρυα και οι αισθήσεις παρηγορούν αλλά δεν οικοδομούν, διότι ουδένα από τα τέσσερα σώματα της γης του δημιουργού Θεού δύναται να κτίσει το ένδυμα της δικαιοσύνης του Ύψιστου Αγαθού πατέρα μας (Μην κλαίτε αδίκως λοιπόν, δάκρυα και σχήμα σώματος δεν επηρεάζουν την προσευχή).

Ο Λόγος δίδεται από τον Θεό και είναι προς τον Θεό. Ο κόσμος αυτός δεν παράγει αναμαρτησιά για να επικαλεστούμε αναμαρτησιά, όπως και δεν υπάρχει υλικό κέρδος σε όποιον επικαλείται κάτι αγαθό εντός του κόσμου. Όταν συνέρχομαι για να επικαλεστώ τον ύψιστο Αγαθό πατέρα μου, δεν συνέρχομαι επειδή προηγουμένως έχω εξαγνιστεί ή γιατί δεν βρίσκω ππαίσμα στον εαυτό μου, αλλά διότι βρίσκεται η ψυχή μου εντός της ανάγκης ακαταπαύστως να ομολογεί. Αυτή μου η ανάγκη απορρέει από αυτόν (τον πατέρα) προς εμένα **και ονομάζεται Αγάπη**. Γίνεται έκφανσις ικεσίας, αποδοχής, επίκλησης, ΔΩΡΕΑΣ και κοινωνίας. Από εκεί, (το αγαθόν σύμπαν) ανατροφοδοτείται, το σύμπαν μου ως μέρος μέσα στον ίδιο τον αγαθό πατέρα μου. Αυτή η ανάγκη χρίζεται εντός της ψυχής από αγνή ανιδιοτέλεια. Η ΠΙΟ ΑΓΝΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ είναι ο ΤΡΟΠΟΣ της δικής μου αγαθής συνείδησης ως μέρος εκείνου (πατέρα) να ευχαριστώ το Ύψιστο **με ήχους ΑΝΕΚΚΛΑΛΗΤΟΥΣ**, που μόνον ένα μικρό κομμάτι καταλήγει στην γήινη αντίληψή μας.

Όπως εννοείτε, δεν ομιλώ για γήινες καταστάσεις, προϊόντα που απορρέουν από αισθήσεις, και ούτε κάτι που συμβαίνει ανάμεσα σε πολλούς, αλλά κάτι που αρχίζει μέσα μας να αναπτύσσεται όπως αναπτύσσεται η σχέση των δύο. Μην επιτρέπετε την ενέργεια που προβάλλουν οι σκεπτομορφές μέσα στο ενεργειακό αισθητικό κόσμο σας, να παρακάμπτει την βούλησή σας, και να φανερώνει δια αισθημάτων θελήματα που φέρουν την προσοχή σας εντός του κόσμου, και κάθε κοσμικής έννοιας που προσπαθεί να προσαρτηθεί πάνω στο πνεύμα σας.

ΟΛΗΜΕΡΙΣ, τα τέσσερα αναπόσπαστα κατώτερα κομμάτια του εαυτού σας προσπαθούν, παροτρύνουν, να αλλοιώσουν την 'εικόνα' σας μέσα από εσάς, αφού εσάς μόνον επηρεάζουν κι όχι τον Ανώτερο άνθρωπο (πνεύμα – ψυχή – ΝΟΗΣΙΣ) όταν αυτός είναι ΕΝ. Ξεχωρίστε από τις γήινες καταστάσεις και μην συγχέετε με ότι επικαλείτε, ο κόσμος πάντα αυτός ήταν. Εσείς είστε μοναδικοί και πρέπει να επιμεληθείτε τα της ψυχής σας, που τώρα αρχίσατε να γνωρίζεσθε. Όστε λοιπόν, η επιθυμία μου να εκζητήσω τον Αγαθό πατέρα μου, απορρέει εκ της ψυχής μου που καταργεί τις ροπές – τάσεις μου στον κόσμο, υψώνοντάς με προς τον Θεό. Εν τέλει, αυτό κάνει η προσευχή.

ΝΟΗΜΑΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΥΧΗ (κάθε νοητή σύλληψη που γίνεται λόγος από εσάς). Οφείλουμε το νόημα που απορρέει από τον λόγο να τον εναποθέτουμε κατανοητά πάνω στην ψυχή προς βεβαίωση και αποδοχή. Δηλαδή, στο εξής, τον Λόγο που λαλείς πρέπει να γνωρίζεις το νόημα των λέξεων, διότι αυτό, όταν αποδοθεί σαφέστατα είναι δυνάμεις. Καμία σχέση δεν έχει εκείνη η προσευχή που είναι απλός λόγος και όχι διαισθαντικός. Μόνον έτσι ενεργοποιείται η ψυχή. Διαλογιστείτε την κάθε λέξη ως έννοια μέσα από εσάς, και σε συνάρτηση με τον πατέρα Αγαθό. Αποδώστε αυτήν την έννοια μέσα σας ξανά και ξανά, μέχρι να γίνει μια γλυκύτητα που είναι πέραν της Ηχώ. Ο Λόγος σας, αν και είναι φαινομενικά απλός, εντούτοις είναι υπερβατικός και μη αποδεκτός για τον κατώτερο νου του κόσμου, και κρύβει την ενέργεια που χρειάζεστε ώστε εάν αποδοθεί σωστά από την ψυχή, να γίνει η αναστροφή από τον πλούτο του κόσμου, στα αγαθά σύμπαντα, όπου μέρος είστε κι εσείς.

Για την Γη, ο λόγος είναι η επικοινωνία αναμεταξύ μας. Σε κάποιες περιπτώσεις, οι επιτήδειοι λόγιοι συνωστίζουν γύρω τους τα πλήθη αναπτύσσοντας μια δύναμη πάνω στο λόγο. Όμως, ο ΕΝΝΟΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ ξεκλειδώνει την ψυχή σας επειδή αναγνωρίζει τον ΑΓΑΘΟ αναμφίβολα ΕΙΝΑΙ γέννημα Θείου είναι δημιουργία, ώστε η ίδια η προσευχή μέσα από την πνευματοψυχή σας, και τον Χριστικό νου γίνεται η Αναδημιουργία στον εαυτόν σας, το κτίσιμο του "Σκάφους" που εντός του δραπτεύουμε, όπως έχετε αντιληφθεί.

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΙΝΑΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗ που αναλόγως πώς επιδίδεται, έχετε αποτελέσματα σε εσάς. Είναι πέρα των αναγκών του υλικού σώματος, και πέραν

πάσης ενέργειας θαυμάτων για να πείσουμε κάποιους, διότι αυτοί που μέλλουν να καταπεισθούν είναι διότι έχουν μέσα τους τον **Μηχανισμό της Ανάστασης** στην ώρα τους, κι όχι επειδή θεραπεύθηκαν σωματικώς. Οι κοσμοκράτορες επιτηρητές γνωρίζουν ότι ο μηχανισμός υπάρχει γι' αυτό προσπάθησαν να υποβιβάσουν το νόημα της προσευχής με κάθε τρόπο.

Ένας τρόπος είναι να βατολογείτε από ένα ιδίωμα συνεχώς, άλλο να επικαλείστε να προσευχηθούν άλλοι για εσάς, να πηγαίνετε σε ορισμένους τόπους πιο "αγιασμένους" υποτίθεται, άλλος να προσεύχεστε για γήινες καταστάσεις υλικές, να προσεύχεστε όλη την νύχτα χωρίς ουσία και η κούραση να αποκάμει την θέληση, άλλος να μοιρολατρείτε, να δικαιολογείτε, να παρακαλείτε, για ανάγκες πάσης φύσεως έως και να πολεμά ο Θεός στο πλευρό κάποιου έναντι άλλου.

ΟΤΙΔΗΠΟΤΕ ΔΙΕΥΡΥΝΕΤΑΙ ΕΝΤΟΣ ΤΩΝ ΦΘΑΡΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΥΟΥΝ ΝΑ ΖΗΤΟΥΝ, ΓΙΝΕΤΑΙ ΕΙΔΟΣ "ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ" ΑΛΛΑ ΜΟΝΟΝ ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΑΝΤΙΛΗΦΘΟΥΜΕ ΠΟΤΕ ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

Δεν είμαι σε θέση να σας μεταφέρω μέσα από γραφόμενο λόγο τι είναι η προσευχή, εκτός του ότι είναι ανάγκη που εξήλθε από τον ύψιστο προς εσάς ως νοηματικός Λόγος ,και πάλι ως Υιός επιστρέφει μέσα από εσάς προς τον Θεό πατέρα ως Λόγος που εγεννήθη επί Γης πριν από εσάς για εσάς, και πραγματοποιήθηκε από τον Ιησούν. Εκείνος δεν πλήρωσε την δική μας ανεπάρκεια που ακόμη δημιουργούμε, αλλά **μέσα από τον εαυτόν του μας άφησε παρακαταθήκη να επιστρέψουμε.**

Το ομοίωμα του σήμερα υπάρχει μέσα στους εναπομείναντες Υιούς της ευδοκίας του (Ύψιστου), όχι για να καταργήσει, αλλά μέσα από **το δικό μας θέλημα**, να υψωθούμε μέσα από αυτόν αφήνοντας τον πλούτο της γης, που είναι το όνομά μας, η περιουσία μας και η κληρονομικότητα που αποκτήσαμε ως είλωτες. (όταν λέγω "περιουσία" δεν εννοώ το χαρτονόμισμα και υλικά, αλλά κάθε τι που ακούσια ή εκούσια επιθυμήσαμε εντός της ύλης του Μάτριξ ώστε να αποβεί ασυμβατότητα με τον έσω πνευματικό άνθρωπο. Εξυπακούεται ότι όλοι χρειαζόμαστε το είδος της ύλης για την επιβίωσή μας, όχι όμως να είναι αυτοσκοπός εξέλιξης).

Ο καθένας αναζητητής εντός της ανώτερης διάνοιάς του θα αντιληφθεί λέξεις, φράσεις κλειδιά που έχουν για αυτόν ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΝΟΗΜΑ. Μέσα από αυτές τις

έννοιες οφείλει να εξασκηθεί έως ότου ενσωματώσει ως ύπαρξη αυτήν την έννοια-λόγο στην ψυχή του, όπως ο **Διαλογισμός**.

Διαλογισμός που εννοώ, είναι ο λόγος ο εσωτερικός που αναπτύσσεται και προβάλλεται από εμένα. Μπορείτε να έχετε διαλογισμό κάθε στιγμή που ταξιδεύετε στα μέσα μεταφοράς, να επερωτάτε τον εαυτό σας για κάθε πνευματικό γεγονός, να "μονώνεστε" από τις ριπές του κόσμου στην δική σας ώρα, όπου θα φιλτράρετε κάθε γεγονός της ημέρας, να αποδίδετε ως διδάσκαλος στα κατώτερα σώματά σας αυτό που χρειάζονται για να καθοδηγούνται από τον ανώτερο εαυτό σας. Εάν αντιστρέψετε τους "πόλους" των σωμάτων αυτών μέσα σας ώστε το συμφέρον να είναι η πνευματική ενσάρκωση του Ιησού, και όχι η αχαλίνωτη πορεία έως τον θάνατο, τότε Αγιάζετε το σύνολο του εαυτού σας εντός της ύλης.

Μην κρίνετε τον εαυτό σας μέσα από τον κατώτερο άνθρωπο, ο οποίος ανθίσταται διότι έτσι διδάχθηκε. Υπάρχουν νοήματα που έρχονται στο πνεύμα σας από τον ουράνιο ύψιστο και άλλα που αναπτύσσονται στο ανώτερο νοητικό ως απόρροια του μεγέθους της πνευματικής αύξησης που έχετε πραγματοποιήσει μέσω του Διαλογισμού.

Στο σημείο αυτό, πρέπει να γνωρίζετε από τον εαυτό σας, ότι κάθε τι που είναι αρνητικό συναίσθημα, κάθε άποψη που ο κόσμος έσπειρε στην προηγούμενη συνείδησή σας για τον πατέρα αγαθό, κάθε γραπτός λόγος που σας έγινε εξάρτηση και σας πνίγει, πρέπει μέσα από την νέα συνείδησή σας να τα απορρίψετε. Αυτή είναι η δική σας κρίση, η φοβία ως συνειδητό ή και ως ασυνείδητο (ασυνείδητο: ότι είναι υπαρκτό και σας επηρεάζει αλλά δεν το αντιλαμβάνεστε όπως η αόρατος πνευματική αρχή ενός τόπου) του ονόματος του Ύψιστου Αγαθού μας καθιστά να μην προσευχόμαστε με τον εν-νοώ λόγο που απορρέει από την ζώσα ψυχή μας διότι η ψυχή αυτή ανταποκρίνεται μόνον μέσα από την αγάπη.

Ο φόβος της κρίσης του Θεού εξαιτίας της αμαρτίας, εμποδίζει την αγάπη, με άλλους λόγους, εάν σας πλησιάσω κι έχω για εσάς άλλη ιδέα, ο λόγος μου και η πίστις μου προς εσάς θα είναι αλλοιωμένη επειδή παρεμβαίνει μια ΙΔΕΑ ΥΛΙΚΗ. Εδώ, η συνειδητοποιημένη αγάπη του Πατέρα, η οποία δεν προέρχεται από βιβλία αλλά από την ψυχή σας και μόνον καταργεί την φοβία, ο Θεός που με ευκολία δημιουργήθηκε εντός του φόβου της κόλασης, είναι ένας κατώτερος Θεός, όπως ο φόβος είναι κατώτερο συναίσθημα που εξουσιάζει.

Ότι κάνω απορρέει από της ψυχής μου, την ανάγκη να ΑΓΑΠΩ με ανιδιοτέλεια επειδή αυτή είναι η Αγάπη του πατέρα. ΟΥΔΕΙΣ άνθρωπος που δεν έχει μεταθέσει τον εαυτόν του εντός του Ιησού δεν είναι ικανός να αλλάξει τον κόσμο του, προς το Αγαθό.

Μέρος 10^ο

ΠΑΤΕΡ ΗΜΩΝ

Απόδοση Εννοιών

Ο Ιησούς Χριστός ήρθε να φανερώσει την σχέση που έχει ο ΑΓΑΘΟΣ ΥΨΙΣΤΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΟΨΥΧΗ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΤΟΥ.

ΠΑΤΕΡΑ δεν βοά η Υλική κτίση αλλά η Ανωτέρα Τριάς (πνεύμα - ψυχή - διάνοια). Η Αποδοχή της σχέσης αυτής ως συνειδητοποίηση εντός της ύλης είναι η αρχή της θέωσης (θέωση είναι η ανάπτυξη της ικανότητας να συλλαμβάνω πνευματικές έννοιες στον Ανώτερο εαυτό μου, να τις αναγνωρίζω ως μέρος δικό μου και να Υπάρχω μέσα από αυτές ως ΕΝΑ) Αυτή η σχέση δεν είναι δημιουργημένη εντός του σύμπαντος φυλακή της ορατής φύσης, αλλά είναι γεννημένη σε άλλο σύμπαν Αγαθό. Επομένως, όσοι επικαλούνται τον Πατέρα αναφέρονται ότι είναι πνευματοψυχές γεννημένες από τον Ύψιστο Αγαθό Αρχή της Αγάπης σε έναν άλλον χώρο έξω από αυτήν την συνείδηση του κόσμου, και είναι μια ιδιαίτερη σχέση πατέρα - υιού μέσα από την ΟΜΟΟΥΣΙΑ ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΑΓΑΘΗ ΨΥΧΗ.

Αυτοί που είναι θεία γεννήματα, εξακολουθούν και επί της Βαριάς Ύλης να είναι, με την διαφορά ότι έχουν ενδυθεί σάρκα και αίμα κι αυτό είναι κάτι που δεν είναι Θείον αγαθό γέννημα αλλά αποκύημα αμαρτίας, η επένδυση εντός της οποίας οι αισθήσεις "πανηγυρίζουν". Θα μπορούσαν οι πνευματοψυχές ως θεία γεννήματα να έχουν δυο αντιλήψεις - συνειδήσεις κι έτσι να αποφασίζουν να ξεφύγουν από αυτόν τον τόπο, αλλά προϊόντος του χρόνου η μια συνείδηση διχοτομήθηκε, αποσιωπήθηκε, διαστρεβλώθηκε, χάθηκε στο έρεβος των συνεχών μετενσαρκώσεων, έως ότου η λήθη να βασιλεύσει επάνω τους. Λήθη δεν είναι κατ' ανάγκη η μη ενθύμιση, αλλά η στρέβλωση κάθε αγαθής εννόησης που θα μπορούσε να ενεργοποιήσει τον εσωτερικό μηχανισμό των πνευματοψυχών προς εκζήτηση και σωτηρία.

Γι' αυτό, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε ποιος βοά ΠΑΤΕΡ και για ποιον είναι ο Λόγος της Αιώνιας Σχέσης. ΟΥΔΕΙΣ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΦΑΙΡΕΣΕΙ ΤΗΝ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ, ΤΗΝ ΣΧΕΣΗ. ΟΥΤΕ ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΟΥΤΕ ΠΝΕΥΜΑ. Η σχέση σήμερα

αποκρύφτηκε, αλλοιώθηκε, υποβαθμίστηκε αλλά δεν ΑΠΟΚΟΠΗΚΕ. Ο Πατέρας είναι ΑΠΕΙΡΟΕΛΑΧΙΣΤΟ ΕΝΤΟΣ ΜΑΣ ΕΩΣ ΟΤΟΥ ΕΡΘΕΙ Η ΗΜΕΡΑ ΙΗΣΟΥ. ΟΥΔΕΠΟΤΕ μας άφησε ή μας εγκατέλειψε, ούτε εμάς, ούτε τον Ιησού Χριστό.

Το ΗΛΙ ΗΛΙ ΛΑΜΑ ΣΑΒΑΧΘΑΝΙ είναι ΚΩΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ κι ο Ιησούς είπε ΗΛΙ Πατέρα πάνω στους ουράνιους, ΗΛΙ (ξανά) Πατέρα μέσα μου ως αναγνώρισις. ΛΑ ΜΑ είναι η ΛΕΥΣΗ του φωτός στην ΜΑ ορατή φύση ΣΑ ΒΑ (ΣΑ) εσωτερικώς (ΒΑ) ΒΟΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΧΘΟΝΙΟΥΣ (γήινους αδελφούς του) αλλιώς ομολογούσε Πατέρα Πατέρα δια του Λόγου σου φώτισα την χθόνιαν γην. ΤΕ-ΤΕΛΕΣΘΑΙ. Αυτό είναι το έργο όταν εσωτερικώς φανερώσει το πνεύμα Ιησούς μετά της αποδοχής του ανθρώπου το τετελεσμένο έργο της σωτηρίας, γι' αυτό κάθε μαρτυρία γίνεται από εμάς προς τα έξω. Αυτό που αποκαλύπτεται μέσα μας γίνεται φως πάνω στην ύλη. Εάν έτσι τροφοδοτούμε το φθαρτό μας δεν θα εκπέσει ποτέ. Εάν αντιθέτως φέρουμε την ροή των έξω ορατών πράξεων να στηρίζουν το πνεύμα, τότε γρήγορα έχουμε υποπέσει σε καταπίεση που δεν οδηγεί πουθενά. Το έσω ευλογεί το έξω. Κατά την προσευχή μου ενθυμούμαι εγκάρδια την έννοια της λέξεως ΠΑΤΗΡ κι αναγνωρίζω την ουσία μου ως Μέρος Αυτού.

Ο έν τοῖς οὐρανοῖς.

Ο ουρανός για εμένα δεν είναι το ταβάνι που θεωρούν οι οφθαλμοί μου, αλλά το ανώτατο συνειδησιακό εύρος το οποίο μπορώ να φτάσω μέσα από τον εσωτερικό οφθαλμό μου (ως ουρανό είναι το υψηλότερο επίπεδο συνείδησης).

Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου.

Το όνομα αυτό έχει πορεία επί Γης και δια γυμνού οφθαλμού δεν είναι ανυπόστατο, αλλά έχει χαρακτήρα και θέλημα, και μέσω αυτού γίνεται ευσυνειδήτως η ανάγνωση του πνευματικού ανθρώπου επί της ύλης. Το αληθινό όνομα του Θεού είναι αυτό που θεάται μέσα μου κατ' επίγνωση, κι όχι η εκπαίδευσης επάνω σε ένα βιβλίο. Κατά συνέπεια, είναι ουσιώδες το είδωλο δια του οποίου πιστέψαμε σε ένα Θεό τιμωρό και κριτή και δημιουργήσαμε την πλάνη να το απορρίψουμε, και να αγιάσουμε το όνομα του Θεού μέσα μας, μέσα από μια νέα συνείδηση αγαθή που περιέχει εμάς του ίδιους, διότι το όνομα του Θεού σου είναι το δικό σου όνομα ως Ιησούς Χριστός. Μόνον εάν έχει κανείς ξεκάθαρο το όνομα της Βασιλείας του άορατου πατέρα, στο όνομα Ιησούς Χριστός, εντός του οποίου ταυτίζεται ως ένα είναι δυνατή η σωτηρία.

Ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου με την δικαιοσύνη δια αναστάσεως Ἰησοῦ, και η δικαιοσύνη σου. Εάν βασιλεία είναι η αγαθή ενέργεια του πατρός πάνω στα δικά του, σε εμένα, σε εσας, η δικαιοσύνη είναι η αποκατάσταση της αλήθειας. Δηλαδή, ποιος είμαι, πού είμαι, πού υπάρχω, κ.λ.π. ώστε δια της αλήθειας να εκζητήσω δικαιοσύνη που είναι η επαναγέννηση της Αγαθής συνειδητότητας, και τούτο εάν το επιθυμώ ο ίδιος, να τον ΟΝΟΜΑΣΩ ΜΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΣΕΙΡΑ ΠΑΤΕΡΑ, αφού μου γίνει εσωτερική θέωσις, Θεός, έπειτα δε και Κύριος, αφού εγώ αποδίδω την κυριότητα στον Πατέρα και Θεό μου. Γι' αυτό, ο κάθε Υιός επί Γης έχει ανάγκη την εσωτερική θέαση για να γίνει ο λόγος **"ο Θεός μου"** καταρρίπτοντας κάθε είδωλο και απάτη που έχει την ρίζα της από τον κόσμο. **Ο Θεός για τον οποίο ομιλώ, δεν εμπειρέχει καλό, παρά μόνον αγαθό** (Αγαθό για την Γη είναι η ανάπτυξη της αγαθής συνειδητότητας που μέσα από μια διαδρομή επί Γης θα μας επαναφέρει σε αυτό που είμαστε πριν ο ορατός κόσμος δημιουργηθεί στα αγαθά σύμπαντα).

Ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

Ο ουρανός είναι το ανώτερο αγαθό σε σχέση με την πνευματοψυχή. Η Γη είναι η εξωτερική υπόσταση μέσα στην οποία βιώνουμε τον θάνατό μας καθημερινώς, καθώς ζητούμε να ζήσουμε επί γης με το "φως" που εντός μας αποκαλύπτεται.

Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δος ἡμῖν σήμερον ἀπὸ τῆς οὐσίας σου ἐσύ ο αγαθός μας απεκύησες, δώσε μας σήμερα, τώρα (ενεστώς χρόνος). Αυτή η ουσία είναι το πνευματικό "DNA" που είμαστε Δομημένοι ως πνεύματα και ψυχές. Αυτή η ουσία "φως" η οποία εξέρχεται από τον Πατέρα, μας ζωοποιεί και είναι αναγκαία για τον πνευματικό άνθρωπο όπως το νερό για τον υλικό. Είναι η ουσία μας για να αναζηήσουμε επί Γης. Είναι ανάγκη όμως να ζητηθεί και είναι νόμος ότι δεν επιβάλλεται αλλά αυτοδιατίθεται κατόπιν εκζήτησης της κάθε αρχής (ανθρώπου).

Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν.

Όταν κατανοώ ωφελήματα δεν σκέφτομαι τα μικρά καθημερινά ατοπήματα και αστοχίες αλλά κάτι που έχει την ρίζα του στην αρχή της οικοδομής του κόσμου. ΠΑΝΤΕΣ οι Υιοί του ζώντος αληθινού αγαθού πατέρα οι οποίοι υπάρχουν εκ της ίδιας ουσίας οφείλουν την ουσία αυτή καθώς υπερχειλίζουν να την επιμερίζονται ώστε ασταμάτητα - αιώνια να ρέει ο ένας προς τον άλλον. Αυτή η πράξη συμμετοχής σταματά εντός του Εγώ, το οποίο ενεφανίσθη σε ένα άλλο περιβάλλον, έξω από το αγαθό

σύμπαν. Τότε ήταν που η ουσία των Υιών πνευματοψυχών απομονώθηκε , καθώς αναπτύξαμε δεσμό, πρωτίστως σε ένα νέο αιθερικό περιβάλλον εντός ενός σώματος με τριπλό κέλυφος τα οποία για πρώτη φορά δημιουργήθηκαν. Το πρώτο ήταν ένα είδος ενέργειας που δημιουργεί προεκτάσεις μέσα από μια δόνηση που δέχεται και ονομάζεται αισθητικό. Άλλο κέλυφος ήταν εκείνο το νοητικό που αναπαραγάγει τις δονήσεις που δέχεται σε πνευματικό πεδίο, από ένα άλλο πνεύμα επάνω του φανερώνονται ως αντανάκλασεις που ενισχύονται από αισθήσεις και εν τέλει δημιουργούν μια πίεση επάνω στο αιθερικό ενεργειακό σώμα που καταγράφει, δημιουργεί ροπές, έξεις, και εκφράζεται μέσα στον αιθερικό κόσμο.

Αυτά τα ενεργειακά που ανάφερα δεν είναι αγαθόν γέννημα, αλλά δημιούργημα για να συγκρατηθεί η ουσία των Υιών του Ύψιστου αγαθού Πατέρα εντός μιας άλλης πραγματικότητας που μόλις είχε δημιουργηθεί. Οι αρχιτέκτονες κάτω από τον παντοκράτορα Θεό Αρχή αυτής της νέας συνείδησης ήταν οι **Ελοχίμ**. Οι Ελοχίμ είναι πνεύματα, κυριότητες, υψηλής δημιουργικής αξίας, επιτετραμμένοι να οικοδομούν αυτό που η "Θεότης" του Νέου Σύμπαντος ραδιοβόλησε. Το νέο αυτό σύμπαν ήταν μια "σχάση" που δημιούργησε ένα δίπολο εντός του οποίου δημιουργήθηκαν δύο βασικοί νόμοι που ο άνθρωπος ονόμασε ζωή - θάνατο, καλό - κακό. Στην πράξη, είναι η ίδια ενέργεια αντεστραμμένη ώστε να δημιουργεί τους νόμους της αιώνιας πλάνης εντός του Εγώ.

Το Εγώ δεν επιμερίζεται, αλλά συγκεντρώνει μέσα του ως μαύρη τρύπα, με την διαφορά αντί να αυξάνει, ελαττούται. Εξαιτίας αυτού, δημιουργείται η έλλειψη και η τάση το ένα να ρέει προς το άλλο, όπως το ζεστό προς το κρύο. Σήμερα που ο κόσμος που βιώνουμε είναι απόρροια του μέγιστου πνευματικού κόσμου που ραδιοβολεί, εκπέμπει δονήσεις εντός της βαριάς δικής μας ύλης. Οι δονήσεις αυτές μεταφέρονται πρωτίστως στα τρία ενεργειακά "κλουβιά", συμβατά με τον Άρχοντα του Κόσμου, που εν συνεχεία επηρεάζουν, πιέζουν, "προτρέπουν" το ασθενές υλικό σώμα να επιδοθεί σε κάθε αναπτυσσόμενη δήθεν ανάγκη που οι αισθήσεις υποβάλλουν ως πραγματικότητα, επειδή ο νους σας έχει έτσι εκπαιδευτεί αιώνες πριν.

ΑΡΧΙΚΑ, ο Ανώτερος Ον, η Πνευματοψυχή, είδε μια Δημιουργία κι ως ΣΥΝ-ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΙ "ΕΙΣΧΩΡΗΣΑΝ" ΕΝΤΟΣ ΑΥΤΟΥ ΠΡΙΝ ΤΟ ΕΓΩ συγκλίνει στον εαυτό του. Θέλω να τονίσω ότι αυτός που ονομάστηκε αργότερα ΑΔΑΜ ήταν η αγαθή συνειδητότητα, Θεός γεννημένος εκ του Ύψιστου Αγαθού, ΑΡΧΗ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ, κι ως τέτοιος ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ, δεν είχε ανθρωπόμορφο χαρακτήρα, αλλά ήτο εκ της εκφάνσεως του Ύψιστου. Μου είναι δυσκολονόητο να συλλάβω πώς ένα τέτοιο υψιλόν ΟΝ, δεν αντιλήφθηκε από ένα σημείο κι έπειτα την πλάνη και παρέμεινε ώστε να επέλθει η ύπνωση, η "αποχαύνωση", η διχοτόμηση της αγαθής συνείδησης, ώστε να προστεθεί σε αυτόν μια σάρκα που θα τον έκανε υπηρέτη και είλωτα του όντος που ύψωσε τον εαυτόν του ως ΕΓΩ, κι έγινε παντοκράτωρ. Έπειτα "κρύφτηκε" για να επιτηρεί αυτό το σύμπαν μέσα από τους δικούς του ανταποδοτικούς νόμους. Επέφερε την λήθη ώστε εντός ενός ανύπαρκτου χρέους να διαιωνίζει μέσω των μετενσαρκώσεων τις πεσμένες πνευματοψυχές για τη δική του εξυπηρέτηση, και "αναβάθμιση" του ζώου, καθώς δεν είναι όλοι γεννημένοι από τον Ύψιστο Αγαθό αλλά μόνον ένα μέρος, από τότε εντός της λήθης ο κόσμος "αναβαθμίζεται", μέσω αυτών, που ως είλωτες επιδίδονται σε ότι φανερώνει ενδιαφέρον επί της Γης.

Θέλω να υπενθυμίσω ότι οποιοδήποτε χρέος είναι δημιουργημένο εντός αυτού του κόσμου φυλακή, οφείλεται στον οικοδεσπότη που δεν είναι ο Αγαθός αλλά το ον που θέσπισε την συνείδηση του καλού - κακού κι ενώ εμείς επιδιώκουμε το καλό διακαώς στο άλλον, η ενέργειά μας αυτή δημιουργεί μια ανισορροπία που πρέπει κάπου αλλού να δημιουργηθεί κακό για να υπάρξει ισορροπία. Εάν παρ' ελπίδα κάποτε επικρατήσει μια εκ των δύο δυνάμεων, θα πάψει η ροή κατά τον ίδιο τρόπο που, εάν σήμερα άπαντες γίνουμε πάμπλουτοι, η συνείδησή σας είναι έτσι που σας υπαγορεύει το καλό, ενώ μια άλλη ανάγκη επιζητεί το κακό. Εντός αυτού δημιουργείται ένα χρέος προς τον οικοδεσπότη Θεό, το παντοκρατορικό πνεύμα, που μας επαναφέρει στον αιώνιο κύκλο των μετενσαρκώσεων.

ΑΥΤΟ που οφείλαμε στον Πατέρα μας εξ' αρχής ήταν να συγκρατήσουμε την αγαθή συμπαντική συνείδηση, πριν αποβούμε συνδημιουργοί τούτου του κόσμου έως σήμερα και εξατομικευτούμε. Με τον λόγο μας λοιπόν, ζητούμε να αφεθεί από εμάς αυτή η αμαρτία καθώς κι εμείς ότι επάθαμε εξαιτίας της λήθης από άλλους αφήνουμε. Η πρώτη όμως αιτία που αφήνουμε είναι διότι έτσι δίδουμε το δικαίωμα στον Ύψιστο Αγαθό νόμο να άρει από εντός μας κάθε βάρος που είχε δημιουργήσει

εντός της αιώνιας επανάληψης των μετενσαρκώσεών μας, καθώς η οποιαδήποτε συγκράτηση τέτοιων σκέψεων από εμάς συγκρατεί πολλά έτη, δυσμορφίες που απομυζούν την ουσία μας.

Και μη είσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν.

Αληθής και δίκαιος ο Αγαθός και δεν επέφερε σε κανένα πειρασμό, αλλά δύναται να σε καλύψει έτσι ώστε να μην βρεθείς σε καταστάσεις πάνω από τις δυνάμεις σου, να σε καλύψει ώστε και το επάγγελμά σου να μην σε διαφθείρει, να μην χρειάζεται η βία προς τους άλλους, κάθε απρόβλεπτο γεγονός να σε προσπερνά, να μην υποπέσεις στα θέλητρα του κόσμου, να μην σε διαφθείρει το χρήμα, να είσαι αυτάρκης έως τέλους, και με ολίγα και με πολλά, μα πάνω απ' όλα η σοφία να δείχνει τον σκοπό σου, που είναι η επιστροφή σου. "Ο ΑΓΑΘΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ ΔΕΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ ΠΕΙΡΑΣΜΟ Ή ΣΚΑΝΔΑΛΟ".

Ἄλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Πονηρός ο εκ του πόνου. Ο Αγαθός Πατέρας θέλει να ζητάς να σε ελευθερώνει από κάθε εξουσία, επιβολή ορατή ή αόρατη, ώστε απροκάλυπτα να συνεχίσεις στην οδό έως το τέλος. Υπάρχουν δυνάμεις που είναι αδύνατον να συλλάβεις το μέγεθος που επισκοπούν πάνω στον καθένα μας, από την γέννησή μας, έως την μετάβασή μας στον άυλο κόσμο. Γι' αυτό ζούμε σε ένα περιορισμένο ορίζοντα σκέψεων και αισθήσεων που κατά ένα μέρος "ΑΥΤΟΙ" ελέγχουν και φανερώνουν και κάθε πληροφορία "φιλτράρεται" ώστε να απογυμνωθεί από την αληθινή της ουσία - δύναμη (κατά τον ίδιο τρόπο, του αόρατου πνευματικού κόσμου, λειτουργούν και οι κυβερνήτες στον ορατό ως απόρροια αυτών) και να μετουσιωθούν σε αυτό που συνάδει το πνεύμα του Παντοκράτορα Θεού, έτσι ώστε όλα να υπάρχουν εντός της υπακοής του.

Πάσα αλήθεια εντός της ύλης είναι και εντός της επικράτειάς του και μετασηματίζεται σε παρόμοια δόνηση από αυτόν, όχι όμως ίδια, αγνή. Αυτό ονομάζεται ΠΑΡΑΚΟΗ. Παρακοή είναι επίσης για όλη σου την ζωή να εργάζεσαι την ύλη τρώγοντας λωτούς καθώς αυτός είναι ο σκοπός. Να υπάρξεις εντός της δικής του επικράτειας και να εξυπηρετείς με τον Ιδρώτα Σου (την ουσία σου) την Δική του Γη, πιστεύοντας ότι είναι αυτός ο πατέρας σου κι ο Θεός σου. Ὑψιστη βλασφημία για αυτόν που θα κρύψει την Αλήθεια πίσω από τον εαυτό του. **ΝΑ** από τι ζητούμε τον αληθινό πατέρα αγαθό να μας ελευθερώσει.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας των αἰώνων. Ἀμήν.

Ὅταν ομολογούμε ὅτι ἡ Βασιλεία εἶναι τοῦ Ἀγαθοῦ Πατέρα, ἐννοοῦμε ὅτι θέ-
τουμε ἐντὸς των δικῶν μας ορίων τῆς πνευματοψυχῆς τὴν κάθετη ἀπεριόριστη ἐνέρ-
γεια φωτὸς ἐντὸς τοῦ ορατοῦ καὶ ἀόρατου κόσμου.

Το "B" συμβολίζει $I + \bigcirc = B$ (Βασιλεία = Βάσις + Λαός)

Ἡ **Δόξα** εἶναι ἡ Δόνηση που λαμβάνουμε ἐντὸς τῆς ΚΑΣΑΣ (ΣΩΜΑ)

$\Xi = (K + \Sigma) = ΚΑΣΑ = ΤΟ ΦΘΑΡΤΟ$

Δόνηση εἶναι ἡ ἐνέργεια που δονεῖ ἡ ἔσω φύσης, ὁ ἀνώτερος ἄνθρωπος ὥστε
να παράγει ἐκ τοῦ πατρὸς οὐσία - νόηση - ΝΟΜΟ.

Δύναμη εἶναι ἡ Δόνηση που παράγει ἐντὸς μας ἕνα ἀποτέλεσμα. Αὐτὴ ἡ ἐνέρ-
γεια που γίνεται ἕως τώρα ἀπὸ τὸν παντοκράτορα Θεό του καλοῦ πάνω στα
"δικά του" ζητοῦμε να γίνεται πρὸς ἐμὰς ἀπὸ τὸν Ἀγαθὸ Ὑψιστο Πατέρα μας.

Και τὸ ὅλον αὐτὸν ἀναφέρεται στους Αἰώνιους Υἱούς του Ἀγαθοῦ σύμπαντος
πρὸς τους Αἰώνιους ἐπίγειους, ὁ ἕνας μέσα στον ἄλλον, σε ἕνα συνεχές ρῆμα ζωῆς.

ΑΜΗΝ

A = ἀρχὴ πάνω στην οποία δονεῖται

M = στην ορατὴ φύση μια ἐνέργεια

H = δια διπλῆς καθόδου δυνάμεων (πνεῦμα + ψυχὴ)

N = που γίνεται ΝΟΗΣΗ καὶ ΝΟΜΟΣ

Με αὐτά, ἀναγνωρίζουμε καὶ "ἐπιστραγγίζουμε" τὸν λόγο με ρῆμα ζωῆς που
φανερώθηκε στο πνεῦμα καὶ τὴν ψυχὴ. Ἐγινε νοητὸν σύμπαν κι ἐφαρμόζεται ὡς νό-
μος...

Για ἐμένα, ἀναμφίβολα εἶναι ἡ μόνη προσευχὴ που εἶναι ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, γι'
αὐτὸ τὴν ἀνέπτυξα ὅπως ἐγὼ τὴν ἀντιλαμβάνομαι. Μέσα σε αὐτὴν, ὁ Ἐνεστῶς χρό-
νος εἶναι περιεκτικὸς καὶ ἡ ἀλήθεια κατανοητὴ καὶ πάσης ἀποδοχῆς, ἐνῶ κάθε ψεύ-
δος στηρίζεται στην Ὑπόσχεση του Αὔριο, ἀφου ζητᾶ τὴν υπακοή σας σήμερα, τώρα.
Κάθε ψεύδος ὑπόσχεται κι ἐπιδιώκει τὴν πίστη σας ὡς γεγονὸς για να του δώσετε
τὴν δυνάμη σας. **Κάθε ψεύδος εἶναι μια ἀλήθεια, ἀνακατευθυνόμενὴ ἀπὸ τὴν
λογικὴ τῆς ἰδιοτέλειας Θεῶν ἢ ἀνθρώπων.**

Ο κίνδυνος ελλοχεύει πάντα όταν ο άνθρωπος επιζητεί να ενώσει τα αόρατα πνευματικά με ότι διδάχθηκε εντός της ύλης. Το αποτέλεσμα είναι η σύγχυση που δημιουργεί ένα θηρίο, που καθυποτάσσει τον άνθρωπο σε μια συνείδηση περί Θεού. Όσο υπάρχει η ανάγκη να επιθυμούμε έναν Θεό εντός τη ύλης, των θαυμάτων, των παραστάσεων ή φαινομένων, το παντοκρατορικό πνεύμα στο οποίο ανήκουν όλα αυτά μπορεί να ρυθμίζει αυτές μας τις "ανάγκες" κατά το δοκούν.

Ο ανώτερος άνθρωπος, ο άυλος πνευματικός, το θείον γέννημα, αναγεννάται μέσα από τον Λόγο του και αναγνωρίζει τον αιώνιο συμπαντικό Λόγο προς αυτόν τον ίδιο ως μέτρο συνείδησης, κι έτσι "απαλλαγμένος" από τον κατώτερο άνθρωπο αυτοπροσδιορίζεται μέσα στο Αγαθό ως μέρος του. Αυτός ο άνθρωπος που βυθίζεται εντός του για να βρει τον Θεό, βλέπει μόνον τον εαυτό του, που ως αλήθεια του καταμαρτυρεί την θέωση που του έγινε. **Θέωση είναι να δεις τον εαυτό σου ως έκφανση του Αγαθού Πατέρα και μέσα από αυτό το εσωτερικό γεγονός, επιστρέφεις στην Δόξα που έχεις πριν ο κόσμος αυτός δημιουργηθεί.** Για εμένα, ως γενικός όρος Συνείδησης, είναι όλα όσα κατέχω υπό την αντίληψή μου με σαφήνεια, εντός των ορίων που υπάρχω. Η συνείδησης αυξάνει ή ελαττώνεται στον άνθρωπο είτε μέσα από τον ίδιο ως "γνώση", είτε ως "χρίσμα" από εξωγενή πνευματικο παράγοντα.

Κοσμική συνείδηση είναι η ικανότητα της αντίληψης Λόγου ή πράξεων που κατέχω μέσα από τις αισθήσεις μου.

Πνευματική συνείδηση είναι η ικανότητα να συλλαμβάνω εντός του πνεύματός μου νοήματα πέραν του φυσικού αισθητικού ορίζοντα. Η πνευματική συνείδηση δεν είναι ανθρώπινο επιχείρημα, παρά μόνον ως προς την διάθεση του ιδιώτου που επικαλείται ανιδιοτελώς ανώτερη συνείδηση (ως αιτία), εκμάθησης και εκγύμνασης, Είναι ο παράγων της αύξησης σε ότι του δίδεται, η επίτευξη, το αποτέλεσμα, το βάθος του εκστασιασμού, ανήκει στο Χριστικό ανώτερο νοητικό στοιχείο, όταν διεγείρεται εν ενσωμάτωση του ανθρώπου, επιφορτίζοντας αυτόν με την ουσία της επίγνωσης νοημάτων πέραν της λογικής του κόσμου.

Ανταλλαγή. Η συνείδηση της ανταλλαγής αυτής της ζωής για μια άλλη ζωή καλύτερη επιβάλλει μια σειρά από πράξεις που φέρει τον άνθρωπο ενώπιον του

κριτή επισκόπου του κόσμου. Η σκέψης ότι δια των πράξεών μας κερδίζουμε την ουράνια Βασιλεία, είναι μια σκέψης δημιουργημένη μέσα στην συνείδηση του καλού - κακού. Δεν επιβάλλω στον εαυτό μου κάτι που νομίζω ότι είναι, για να αξιώνομαι ότι έτσι θα κερδίσω την ουράνια Βασιλεία, διότι τίποτε επάνω στην Γη δεν επιβάλλεται από τον Αγαθό Πατέρα. Ο Αγαθός δεν εντελεί ούτε καταδικάζει. Δεν αφήνουμε κάτι που μας αρέσει επειδή έχουμε πιστέψει ότι θα λάβουμε κάτι ποιο αρεστό, ούτε προσδοκούμε μέσα από κακουχίες ότι θα κερδίσουμε πιο πολλά. Δεν είναι δοσοληψία η Βασιλεία του Θεού Αγαθού. Δεν είναι υποσχέσεις για να έχουμε καλύτερη ζωή. Δεν είναι εξουσία ή αξίωμα έναντι των άλλων. Ότι πνευματικό είναι στην συνείδηση. Καμιά επιταγή λόγου δεν κάνει τον πληροφοριοδότη επί Γης ανώτερο από τον παραλήπτη.

Κάθε πνευματική συνείδηση κτίζεται από τον Πατέρα για να είναι ο Πατέρας σε όλους και όλοι μέρος του. Η σωτηρία μου δεν είναι ανταλλαγή του κόσμου αυτού για κάποιον άλλον καλύτερο, και ούτε ότι πρέπει να υποστώ κάτι για να κερδίσω κάτι άλλο. **Η σωτηρία μου είναι η εσωτερική επίγνωση - βεβαίωση του αληθινού εαυτού μου σε σχέση άμεση με την Αρχή** μου που τον ονομάζουμε Πατέρα. Για καλύτερη κατανόηση, η αποδοχή του αληθινού ονόματός μου που μου αποκαλύπτεται, ενεργοποιεί τον μηχανισμό που με αποκαθιστά από την δόξα της επιγείου ζωής, στην δόξα που είχα πριν ο κόσμος δημιουργηθεί. Αυτό δεν είναι ανταλλαγή, δεν είναι σειρά πράξεων, και δεν μου επιβάλλεται τίποτα.

Είναι μια ανώτερη πνευματική συνείδηση που γίνεται ικανότητα μέσα μου, ώστε να αναπτύξω πληρότητα εντός της πνευματοψυχής μου. Δεν είναι το δικό μου το έργο, ούτε κάποιου άλλου επί Γης, όσο μέγιστος κι αν είναι, αλλά είναι κάτι πέραν του γραπτού και επίγειου λόγου, που ελάχιστα ένας πνευματικός θείος σπινθήρας συλλαμβάνει ως αντίληψη, καθότι όλο το έργο συντελείται πνευματικώς, από πνεύματα θείας πρόνοιας και αγάπης άνευ χειρός. Η σωτηρία είναι του Πατέρα Θεού που κυριεύει μέσα από την δική μου θέληση.

Μην πιστεύετε ότι ο Θεός μου με "δοκιμάζει" διότι ήδη με γνωρίζει, ούτε ότι επιτρέπει να μου συμβούν διάφορα για κάποια αιτία, ούτε ότι "συνεργάζεται" με κάτι που είναι ανύπαρκτο και άνευ ονόματος, δεν "μοιράζεται" αυτόν τον χώρο διότι δεν είναι δημιουργός αυτού του χώρου.

Μέρος 11^ο

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Είμαστε δομημένοι από φως και από πλήρωμα, όχι όπως το γήινο φως των οφθαλμών, ούτε όπως το πλήρωμα της Γης πάνω στον χώρο, αλλά ένα φως παντογνωσίας και μια πληρότητα που συνέχει τα πάντα μέσα σε εμένα ως κέντρο. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΑΡΧΗ είναι το κέντρο των πάντων όσων συνυπάρχουν μέσα στο αιώνιο φως, όχι όπως το κέντρο πάνω στο χώρο της Γης, αλλά το κέντρο απ' όπου πηγάζουν και εκπορεύονται από τα βάθη του άρρητου προς όλους, που είναι οι εκφάνσεις του Αγαθού. Κάθε λέξη και κάθε έννοια επιμερίζεται και διασπάται πάνω στη Γη των ορατών τόσο όσοι είναι αυτοί που απευθύνεται για να αλλοιωθεί εν τέλει εντός του χωροχρόνου σε κάτι άλλο.

Επιθυμώ να κατανοήσετε ότι αυτό το σύμπαν στο οποίο υπάρχουμε, δεν υπάρχουμε με την ουσία του πρώτου αρχικού αδιαίρετου, άρρητου πατέρα, παρά μόνον σε ένα ελάχιστο τεταρτημόριο στον αόρατο κόσμο μέσα μας, που πλέον αγνοούμε συνειδητώς. Έγινε λοιπόν η κτίση αυτή μια φυλακή ώστε να καλλιεργούμε όλα όσα μας υπαγορεύουν οι πατέρες μας (οι πρόγονοί μας) που κάποτε τα έκαναν πίστη και βιώματα. Ο χωρισμός μας από την πατρίδα του φωτός δεν έγινε εκούσια από εμάς, αλλά μέσα από την παρακοή μας να εισέλθουμε σε έναν χώρο και με τις δικές μας δυνάμεις (ουσία) να πραγματοποιήσουμε κάτι άλλο ξένο προς το Αγαθό, όχι με σκοπό την πτώση ή την διχοτόμησή μας (πνεύμα - ψυχή), αλλά διότι είμεθα δημιουργοί.

Η Υπακοή εντός μιας Παρακοής που γέννησε τηνσχάση μέσα τον εαυτό του, δημιούργησε ένα Εγώ που άρχισε να αποχαυνώνει, να υπνωτίζει τον ουράνιο άνθρωπο έως ότου επέφερε την πτώση. Αν και η πτώση είναι μια λέξη, εντούτοις απλώνεται σε χιλιάδες χρόνια και ομιλώ για την διαμόρφωση της πνευματοψυχής μέσα από την διχοτόμηση του αγαθού φωτός και την προσάρτησή της σε κάτι σύμμορφο του παντοκράτορα Θεού, μια τεχνητή ψυχή ώστε να αποδίδει ο άνθρωπος προς αυτόν, έως σήμερα την ουσία του.

ΑΛΛΑ ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΠΝΕΥΜΑ ΣΤΑ ΑΓΑΘΑ ΣΥΜΠΑΝΤΑ, και το λέγω έτσι διότι κάθε γεννημένος από την πρώτη αρχή που τον ονομάζω ΠΑΤΕΡΑ, προς κατανόηση, είναι ένα σύμπαν, αρχή και κέντρο, με δική του βούληση, σεβασμό, κι αναγνώριση απ' όλο το άπειρο σύμπαν εντός της πρώτης αρχής άρρητου Αγαθού, από τον οποίο ακατάπαυστα εκπορεύονται φώτα, όπως ο δικός μας Ήλιος φωτοβολεί. Τα φώτα αυτά είναι οι εκπορεύσεις του, οι εκφάνσεις του, τις οποίες κάθε δική του αρχή αγαθή συλλαμβάνει και αξιοποιεί μέσα από την δική του βούληση, την διαφορετικότητα που τον χαρακτηρίζει εάν θέλετε. Αυτή η διαφορετικότητα του πνεύματος είναι που χαρακτηρίζει αυτό το πνεύμα ως μοναδικό πάνω σε όλο το σύμπαν. Είναι η ικανότητα που έχει αναπτύξει να γεννά τη διαφορετικότητα του πατέρα, ως ο ίδιος πατέρας προς όλους τους άπειρους.

Η φύση αυτού του κόσμου έχει ορισμένα χαρακτηριστικά. Από εκεί, ως κακή αντιγραφή, όπως την μοναδικότητα κάθε ανθρώπου, δυστυχώς όμως, εξαιτίας της έλλειψης που δημιουργεί το παντοκρατορικό πνεύμα κατ' επέκταση υπάρχει αυτός ο κόσμος μέσα σε ασθένεια - θάνατο - φθορά - αστάθεια, όμως όλα αυτά φανερώνουν το γεγονός ότι δεν είναι αγαθή δημιουργία αλλά κάτι άλλο, που μέσα από την λήθη που έχει επιβάλλει σε όλους, και την ύπνωση, δεν είναι σε θέση ο άνθρωπος να αναγνωρίσει το πνεύμα του, και την θέση που έχει μέσα στον Αληθινό κόσμο.

Δυστυχώς, βιώνουμε μια αντανάκλαση συνεχή, κάτι στάσιμο το οποίο όμως μέσα σε μια άλλη δημιουργία ομοιάζει ένα συνεχές, που το δώσαμε Χρόνο και το ονομάσαμε Ζωή, ενώ στην ουσία είναι μια επανάληψη που μέσα από μια σειρά φανερώνεται επάνω μας ως ακολουθία, ως ζωή. Αυτή η ζωή πήρε σάρκα και οστά μέσα από τις αισθήσεις και την ανακατεύθυνση του Νου του κόσμου, ώστε να γεννηθούν συνήθειες και αξίες εντός των οποίων θα παλεύει ο άνθρωπος στο νησί των λωτοφάγων. Πάνω στη Γη, κάθε αξία είναι ένα "ΠΑΡΑ", μια ψευδαίσθηση που το ονομάζουμε αληθινό, γνωρίζοντας ότι κι αυτό αλλά κι εμείς έχουμε τέλος.

Θέλω να αποσαφηνίσω ότι, ότι έχει Αρχή έχει και τέλος μέσα στον πλασματικό χρόνο, κι εφόσον αυτή η μη αγαθή δημιουργία είχε αρχή, μέλλει να έχει και τέλος. Κάθε ύπαρξη μέσα σε αυτό το σύμπαν το γνωρίζει από τον πιο Μέγιστο, έως το πιο ασήμαντο, διότι είναι κάτι που συνυπάρχει με εμάς, μέσα μας.

ΠΝΕΥΜΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΟΥΣ ΘΕΟΣ (ΘΕΑΣΕΙΣ) ΠΟΥ ΕΚΦΑΝΤΑΙ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΘΗΣ ΨΥΧΗΣ - ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΤΗΤΟΣ πάνω στο ΑΠΕΙΡΟ.

Μέρος 12^ο

Η ΑΓΑΠΗ

Θέλω να σας ταξιδέψω πέρα από αυτό το συναίσθημα.

Ο κόσμος δεν εγνώρισε ποτέ την αγάπη μέσα από την ΑΡΧΗ που ονομάζεται η αγάπη. Αυτό που γνώρισε είναι ένα συναίσθημα που κάθε φορά που αποδίδεις σε αυτό, αισθάνεσαι μια αμοιβή. Αγάπη δεν είναι το ένστικτο εντός του οποίου επιβάλλεται η διαιώνιση του είδους, το οποίο ενυπάρχει σε άνθρωπο και ζώα. Αυτή η αγάπη που σας ομιλώ δεν είναι χαραγμένη πουθενά, δεν αναφέρεται σε βιβλία, ούτε ανέβηκε σε ανθρώπου στόμα. Είναι πέρα και από τα όρια της κατανόησης του νου που επεξεργάζεται τον τρόπο της ζωής μας.

Μόνον ένα ελάχιστο μόριο υπάρχει στο υπόλοιπο των Υιών του Ύψιστου εντός της ύλης, κι αυτό κινεί την "μηχανή" της Γης και συγκρατεί τα στοιχεία, διαμορφώνει, συντηρεί. Η αγάπη αυτή δεν υπάρχει στον κόσμο διότι ο κόσμος δεν δονείται μέσα από αυτήν, αλλά μέσα από το εγώ - συναίσθημα που δημιουργεί το δίπολο. Αυτή η αγάπη υπάρχει μόνον στον ανώτερο άνθρωπο, μέσα στην ομοούσια ψυχή του "ΠΑΤΕΡΑ" Αγαθού και κάθε διεργασία από εκείνη την ψυχή είναι συγχρόνως αποκύημα αγάπης. Όποιος εμβαθύνει μέσα της κι αντλεί από εκεί ζωή, ο κόσμος δεν υπάρχει γι' αυτόν, γιατί ο ίδιος είναι ο νέος κόσμος.

Πριν ο μονογενής υπηρετήσει και φανερώσει αυτήν την αγάπη, ουδέποτε πριν ήταν ορατή στους οφθαλμούς μας και μάλλον ούτε στην διάνοιά μας, πλην αυτού, ουδεμία ανθρώπινη ύπαρξις δύναται να παράγει αγάπη.

Η αγάπη δίδεται από τον αγαθό πατέρα Θεό προς Θεό Υιό του. Κάθε έκφραση του Θεού πατέρα είναι αγάπη και ο Υιός του (πνευματοψυχή) είναι αγάπη. Είναι η ουσία που είναι δομημένος.

Είναι αγάπη όταν αποκαλυφθεί η δόξα του μονογενοῦς Υιού μέσα από το φθαρτό που καταπέφτει, όταν το κατακάλυμμα της πλάνης που ως πέπλο καλύπτει την αλήθεια, που εκφράζει μια τέτοια πνευματοψυχή πάνω στην υλική φύση αφαιρεθεί.

Η αγάπη είναι το άπειρο συνεχές των εκφάνσεων του Ύψιστου αγαθού, πέραν πάσης κατανόησης για τον υλικό άνθρωπο. Ο Θεός διευρυμένος άπειρα διότι έτσι εκφράζει την αγάπη του ατομικοποιημένος και συνολικός Εν. Η συνείδηση του Θεού μέσα στο άπειρο αυξανόμενο σύμπαν είναι αγάπη.

Η αγάπη δαπανά προς όλους, κι όλοι όταν την λάβουν δαπανούν μέσα από την πλήρωσή τους ασταμάτητα. Η συνεχής εκπόρευση αυτής της δαπάνης είναι το πλήρωμα του ενός μέσα στον άλλον, σε εκείνους τους τόπους αγάπη είναι η ανάγκη να εκφραστείς απ' ότι έλαβες μέσα από το πλήρωμά σου.

Μόνον εάν αρχίσω σήμερα να παράγω εντός μου **το εμείς** ως συνείδηση, θα μπορέσω να αναστήσω ένα μέρος τη Αγάπης μέσα στον κόσμο. Το εμείς δεν είναι το καλό, η προσφορά, αλλά προέρχεται από την κατανόηση ότι το βαθύτερο Εγώ είναι ένα σύνολο, όπως το σώμα συγκροτεί μια συνοχή και παράγει ένα συνεχές επειδή η ψυχή μου δημιουργεί την συγκράτηση. Ο κόσμος αυτός είναι μια αντιγραφή ενός άλλου κόσμου που είναι εμείς, και είναι αγάπη. Όταν το εγώ ατομικοποιηθεί, παράγει τάσεις προς τον εαυτόν του που δημιουργούν την στρέβλωση πρωτίστως στο ίδιο, έπειτα δε σε ότι εφάπτεται με αυτό. Και η "αγάπη" εκείνη, είναι ότι απέμεινε ως εξυπηρέτηση στο δίπολο της ζωής.

Μέρος 13^ο

ΑΙΩΝΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΜΟΡΦΕΣ

Πολλά χρόνια πριν , ήμουν τρόφιμος στο ορφανοτροφείο του Ωραιοκάστρου. Παιδί ακόμη, σε ηλικία 9 ετών, παρακαλέσαμε για ωτοστόπ μια κυρία για να μας μεταφέρει στην Θεσσαλονίκη. Δέχτηκε, κι εγώ κάθισα στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου. Δυστυχώς για εμένα, ακριβώς δίπλα μου βρισκόταν η τσάντα της οδηγού που θα την πέταξε βιαστικά μπαίνοντας στο αυτοκίνητο. Γνωρίζοντας η κυρία οδηγός ότι ήμουν από την παιδούπολη, αφού την πληροφόρησε ο συνεπιβάτης, άρχισε αδιάκοπα να με παρατηρεί έντονα από τον μεσαίο καθρέπτη του αυτοκινήτου. Τότε ήταν που βίαια άρχισα να αισθάνομαι ένα συναίσθημα από αυτήν ανάμεικτο. Ήταν τόσο έντονο που σχεδόν μου μιλούσε. Δεν χρειαζόταν να δω ή και να ακούσω τίποτα.

Σε όλη τη διαδρομή μέχρι την Θεσσαλονίκη είχα σταυρώσει τα χέρια μου στο στήθος και συνεχώς κοιτούσα έξω από το παράθυρο του αυτοκινήτου, ακριβώς αντίθετα από την τσάντα της κυρίας. Όμως το συναίσθημα αυτό συνέχιζε να με ραπίζει, λέγοντάς μου την θέση που είχα στα μάτια της ως, ένας κατώτερος άνθρωπος, και επίδοξος κλέφτης. Υπόμενα το μαρτύριό μου αμίλητος, καρτερικά, σε όλη την διαδρομή. Δεν γύρισα να την κοιτάξω, μόνον αισθανόμουν τον βούρδουλα της δικής της εκτίμησης για εμένα έως το τέλος. Μάτωσα.

Πενήντα χρόνια μετά, μπορώ να περιγράψω σαν κινηματογραφική ταινία κάθε εικόνα. Ποτέ δεν θα ξεχάσω εκείνο το δικό μου ανεκκάλητο συναίσθημα.

ΗΜΟΥΝ ΑΘΩΟΣ.

Μέρος 14^ο

ΣΥΜΠΤΩΣΕΙΣ

Η σύμπτωση είναι η κοινή συνισταμένη του ανθρώπου εντός του Χρόνου και του Τόπου. Αυτοί οι τρεις παράγοντες καθορίζουν μια σύμπτωση, η οποία δεν θα μπορούσε να έχει άλλο αποτέλεσμα από αυτό που έχει. Κι ο λόγος είναι ότι για να αλλάξει ένα αποτέλεσμα πρέπει να μεσολαβήσει και ένας άλλο παράγων που φαίνεται ότι ήδη υπάρχει και ρυθμίζει το ατομικό και παγκόσμιο γίνεσθαι κατά παρόμοιο τρόπο, που προσπαθούμε να ρυθμίζουμε κι εμείς την ημέρα μας και τον κόσμο, ώστε αυτός να υπάρχει γύρω από εμάς ως αποτέλεσμα δικό μας (ο έλεγχος). Αυτός ο τέταρτος παράγων που δεν είναι στο βεληνεκές των αισθήσεων του εαυτού μας, ούτε μπορεί να προσδιοριστεί, ονομάζεται **Κυριότητα** και φέρει την ευθύνη να συμπίπτει ο καθένας μας σε ότι ο ίδιος υπάρχει. Ψάχνουμε να βρούμε έννοιες και απαντήσεις που να μας βολεύουν και να εξηγούνται, όμως τέτοιες ΚΥΡΙΟΤΗΤΕΣ ΠΝΕΥΜΑΤΑ έχουν άλλες "προτεραιότητες" και κατευθύνσεις πέραν του ότι ο άνθρωπος κατονομάζει προς τον εαυτό του, το θέλω και το μπορώ.

Ζω σε έναν κόσμο που δεν είναι δικός μου, δεν μου ανήκει, αλλά συμβαίνω για να υπάρξει ένα αποτέλεσμα, μου εδόθη να ρυθμίζω τις παραμέτρους εντός του δικού μου βεληνεκού. Οι συμπτώσεις υπάρχουν εκεί για να ρυθμίζουν και να "διορθώνουν", όχι όπως εγώ νομίζω, αλλά σύμφωνα με ότι η Κυριότητα ενεργεί. Αυτή η Κυριότητα είναι σαν ένας νους Θεός μέσα σε έναν άλλον νου, που μέσα από την επανάληψη γνωρίζει το αποτέλεσμα από πριν, δηλαδή των συνισταμένων του ανθρώπου που έλαβε αποφάσεις σε σχέση με τον τρόπο και τον χρόνο, πριν υλοποιηθεί το αποτέλεσμα επάνω στην ύλη. Είναι σαν να φανερώνεται σε άλλα πεδία άυλα ώστε ο ενδιάμεσος χρόνος από τη σύλληψη έως την υλοποίηση, εάν μεσολαβήσει η Κυριότητα, αλλοιώνεται ως αποτέλεσμα πάνω στην ύλη, για κάποιο σκοπό που ο άνθρωπος αδυνατεί να γνωρίζει, όχι πάντοτε και ούτε χωρίς λόγο, το αποτέλεσμα είναι απίθανες συμπτώσεις, ή ελάχιστες άλλες που μας προσπερνούν χωρίς καν να το μάθουμε ποτέ.

Το κύρος αυτών των οντοτήτων δεν είναι όμοιο με την ανθρώπινη συνείδηση, ούτε με την διπλότητα εντός της οποίας προάγουμε τους εαυτούς μας, αλλά συμπίπτουν στην επιτήρηση και διαιώνιση του δικού τους Νόμου και κόσμου που, έως σημείου εφάπτεται με το δικό μας ως συνέπεια. Είναι λοιπόν άλλη η ποιότητα της αντίληψης πάνω στην ύλη (την Γη) κι άλλο η ποιότητα της αντίληψης ως Κυριότητα στο σύμπαν που η ύλη συνυπάρχει. Κάθε σύμπτωση πρέπει να συνάδει μέσα στο συνολικό γίνεσθαι ώστε αυτό να μη διαταράσσεται. Ο άνθρωπος βιώνει πολλές τέτοιες συμπτώσεις στο σημείο που του επιτρέπεται, ώστε να μην διαταράσσει τους κύκλους που παράγονται για την αρμονία του σύμπαντος φυλακή.

Εάν νομίζουμε ότι κάνουμε ότι θέλουμε πάνω στην Γη, αυτό είναι μια εντύπωση που υπάρχει εντός της περιορισμένης αντίληψης που έχουμε. Η βούληση που αναπτύσσουμε καθημερινά είναι προϊόν της αντίληψής μας. Οι κύκλοι που ανέφερα προηγουμένως είναι διαφοροποιημένες αντιλήψεις - συνειδήσεις που η κάθε μια στο δικό της περιβάλλον δημιουργεί επιρροή στο ον που διακατέχεται από την εκάστοτε αντίληψη - συνείδηση. Η Υπέρβαση του ανθρώπου στο πνευματικό γίνεσθαι κατά τον άυλο άνθρωπο, συνιστά την δημιουργία μιας άλλης αντίληψης - συνείδησης πέραν του υλικού ανθρώπου, αυτή της γέννησης του ανθρώπου μέσα στην νέα αντίληψη - συνείδηση, δημιουργημένη μέσα από την αποδοχή του, Ένα κύρος, μια Κυριότητα που απορεί από τον ίδιον πέραν της αντίληψης της ύλης και της Κυριότητας που καθορίζει τον άνθρωπο μέσα στην ύλη.

Ο άνθρωπος πλέον βρίσκεται σε άλλον κύκλο αντίληψης, το του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ, και υπάρχει εκτός χρόνου και τόπου, δηλαδή ο Χρόνος και ο Τόπος δεν εφάπτονται με την ουσία του, το κύρος του. Και ο ίδιος είναι μια κυριότητα κι ως τέτοιος, διαθέτει βούληση. Η βούλησή του δεν εφάπτεται με την Κυριότητα του κόσμου αλλά με τον ίδιο, ως άνθρωπος Κύριος Ιησούς (θεραπεία) Χριστός (χρίσμα από άνωθεν) εν σαρκί, που καθορίζει επαναδημιουργεί τις συμπτώσεις μέσα στο δικό του ΚΥΡΟΣ.

Ωστε λοιπόν πρώτα υπάρχει η αντίληψη του ανθρώπου επί της ύλης, σε έναν άλλο ευρύτερο κύκλο, μια άλλη πνευματική Κυριότητα που καθορίζει τον χωροχρόνο και τον πνευματικό άνθρωπο, και σε ένα ακόμη πλατύτερο κύκλο μιας άλλης αντίληψης συνείδησης, αυτήν που φέρει το πνευματικό ον στην δική του Κυριότητα, όπου μόνον ένα ελάχιστο μέρος μας αποκαλυφθεί, ώστε να εκζητούμε για να μπορούν "ΑΥΤΟΙ" να φέρουν αγαθές συμπτώσεις προς εμάς. Κάθε αγαθή σύμπτωση είναι το

αποτέλεσμα της δικής μας ψυχικής και πνευματικής εκδήλωσης. Η ειρήνη που καταλαμβάνει έναν πνευματικό άνθρωπο, οφείλεται στο γεγονός ότι προάγεται ως ον στον ανώτερο κύκλο της συνειδησιακής του αντίληψης.

Ως δικό μου επερώτημα περί Κυριότητος, η απάντηση ήταν ότι το Αγαθό δεν έχει την Κυριότητα της Γης διότι είναι άλλη δημιουργία. Επιλαμβάνει όμως την Κυριότητα στο μέτρο της εκζήτησης του ανθρώπου και όσο εκεί που είναι Αγαθόν, η ζήτηση όμως είναι νόμος, και η ζήτηση εντός της Αγαθής πνευματικής αλήθειας, όχι κατά τον κοσμικό νο. Η σύμπτωση δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός, αλλά μέρος του συνόλου και των διεργασιών αναλόγως των δυνάμεων που επικαλείσθε με επίγνωση. ΚΥΡΙΟΣ είναι αυτός που φέρει το ΚΥΡΟΣ, την ορθή αντίληψη - συνείδηση στον δικό του Χώρο.

Μέρος 15^ο

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ο τρόπος γραφής μου δεν είναι όπως ένα βιβλίο που αναφέρεται σε ευθεία αναφορά γεγονότων ή σκέψεων. Ο τρόπος μου είναι κυκλωτικός, καθώς έχω ως μόνη επιδίωξη την αφύπνιση του ανήσυχου πνεύματος στην εκζήτηση εσωτερικώς του Άρρητου, Αγαθού Πατέρα μας, που γεννήθηκε κι έγινε Λόγος δια Ιησού Χριστού, που σήμερα εν πνεύματι και αλήθεια ζωοποιεί και παραλαμβάνει τους Υιούς της ευδοκίας του. Όπως ένα κρεμμύδι, επενδύω το ίδιο γεγονός από άλλη πνευματική γωνία, κι ενώνω τα κομμάτια που μέσα μου υπάρχουν κατακερματισμένα. Είναι αδύνατον με μιας να αποκαλυφθεί όλο το έρεβος που βιώσαμε ανά τους αιώνες των μετενσαρκώσεών μας. Πόσα εκρύφθηκαν μέσα στη λήθη της Ιστορίας και του νου μας, πόσα προστέθηκαν για να γίνει η αλήθεια ομοίωμα που να μην έχει τη δύναμη της απεξάρτησης από τις δυνάμεις που μας ελέγχουν ανελλιπώς.

Το πιο πολύτιμο πάνω στη Γη δεν είναι ο χρυσός για τους "Υιούς", ούτε όλα όσα μάχονται οι λαοί, αλλά είναι ο τρόπος να γίνεις εσύ για τον εαυτό σου επιστρέψιμος, στην πρότερη αγαθή φύση σου κι αυτό εκρύφθηκε πάση δύναμη, υψώνοντας κάθε δυνατό εμπόδιο πνευματικά και υλικά με θρησκείες, φιλοσοφίες, οικονομίες, ανάγκες, δημιουργήματα, μέσα στην απεραντοσύνη της Ύλης και της Γης που δεν έχει ουδεμία σχέση με τον Ύψιστο Αγαθό Πατέρα μας, και εάν υπάρχει κάτι ακόμη που ο Ύψιστος ενδιαφέρεται, είναι το δικό του μέρος που είστε όλοι εσείς οι εναπομείναντες το υπόλοιπο επί Γης. Κάθε τι άλλο δεν είναι δικό του αγαθό γέννημα.

Όσοι υπάρχουν μέσα σε αυτήν την συνειδητότητα που απορρέει από το παντοκρατορικό πνεύμα Θεό, γεννημένοι από τον Ύψιστο Αγαθό, δεν είναι "εδώ" για να διδαχθούν "κάτι", ούτε να "δοκιμαστούν", ούτε να λάβουν "εμπειρίες", αλλά διότι ενώ ελκύθηκαν ως συνδημιουργοί, στην συνέχεια "δέχθηκαν" μια άλλη συνείδηση που τους μετέλλαξε προσθέτοντας επάνω τους έναν εαυτό "ΕΓΩ" που συμπίπτει μέσα στον Θεό άρχοντα αυτού του σύμπαντος δημιουργού. Αυτός ο εαυτός δεν είναι αγαθό γέννημα, ως εκ τούτου δεν έχει "θέση" με τον Αγαθό. Ότι δεχθήκαμε κάτω από ύπνωση και αποχαύνωση στον αιθερικό κόσμο πριν εκατομμύρια χρόνια, καλούμαστε σήμερα μέσα

από μια άλλη Οδό ήδη δημιουργημένη επάνω στον ορατό κόσμο, εάν το θελήσουν, να επιστρέψουν.

Οραματιστείτε την γη από την σελήνη. Το ένα μέρος είναι σκότος, το άλλο είναι φωτεινό. Στο ένα υπάρχει κρύο, στο άλλο ζέστη. Στο ένα υπάρχει έλλειψη, στο άλλο πλεονασμός. Στο ένα υπάρχει ευημερία και ανάπτυξη, στο άλλο πόλεμος και υποβιβασμός. Ο καθένας από εμάς αναγνωρίζει αυτήν την διπλότητα, όχι μόνον πάνω στη γη, αλλά και εντός μας, σε κάθε μας αναπνοή που χρειαζόμαστε για να ζήσουμε. Εξαιτίας της οξειδωσης δημιουργείται η φθορά, ο θάνατος, εμείς όμως κρυφτήκαμε και ονομάσαμε θάνατο μόνον την απώλεια των αισθήσεων που υπάρχουν στο σώμα μας. Στην πραγματικότητα, ο θάνατος συνυπάρχει σε κάθε μας βήμα με ότι ονομάζουμε ζωή.

Όλο αυτό το σύμπαν που μόνο ένα μικρό μέρος θεάται σε εμάς, είναι δηλαδή το θέατρο μας, εντός του οποίου εκφραζόμαστε ποικιλοτρόπως, είναι προέκταση της ιδιομορφίας του χαρακτήρος του Θεού δημιουργού, ο οποίος εσχάσθη σε δύο αντίθετες ροπές που επάνω μας δημιουργήθηκαν ως συνείδηση του καλού-κακού. Στην πραγματικότητα, είναι δύο κινητήριες δυνάμεις προς εξυπηρέτηση αυτού του σύμπαντος φυλακή, προέκταση αυτής της ιδέας, είναι κάθε εξουσία πάνω στην γη που υψώνει την ιδιοτέλεια της προς εξυπηρέτηση του σκοπού της. Έτσι, έχουμε διαφορετικές απόψεις, που κάποιες συγκλίνουν μέσα στο καλό κι έτσι ονομάζονται, ενώ άλλες συγκλίνουν μέσα στο κακό που κάποιος έτσι την βλέπουν. Γι' αυτό το λόγο δεν υπάρχει καλό ή κακό, αλλά μια εξυπηρέτηση που φέρει αυτήν την συνειδητή ισορροπία πάνω στην οποία δημιουργούνται υποχρεώσεις και χρέος προς τους ανθρώπους που γεννούνται μέσα στην λήθη, και σε όλη τους τη ζωή εκπαιδεύονται να εξυπηρετούν αυτόν τον τρόπο ζωής, ο οποίος δημιουργεί ψευδαισθήσεις με σκοπό την αυταπάτη, που εξαιτίας της θα ζήσουμε άσωτος σε όλη την ζωή μας (άσωτος = αυτός που δεν έχει σωτηρία).

Δυστυχώς, ζούμε μέσα σε μια συνήθεια - επανάληψη που μας δημιουργεί την ψευδαίσθηση της ασφάλειας και αρνούμαστε να συνειδητοποιήσουμε ότι είμαστε μέρος του θανάτου που τον ονομάζουμε ζωή. Έχουμε αντιστρέψει κάθε έννοια επειδή κάποιος μας έχουν εκπαιδεύσει. Ποιος σήμερα δεν πιστεύει ότι η αλήθεια είναι ένα γεγονός που το βιώνουμε εντός των αισθήσεών μας, ή ότι η αγάπη είναι η εξυπηρέτηση - ευκολία μας μέσα στον τρόπο της ζωής μας; Επιμένουμε να θεωρούμε ότι ο Θεός μας είναι ο δημιουργός των σωμάτων μας, ενώ υπάρχουν γύρω μας άνθρωποι που δεν έχουν ιδέα τι είναι πνεύμα και τι ψυχή, αλλά ζουν μονομερώς μόνον με τον κατώτερο άνθρωπο κι αυτή είναι η μόνη φύση τους.

Η δημιουργία εντός της οποίας κι εγώ ζω, δεν δημιουργεί αρμονία και σχέση του πνευματικού αόρατου ανθρώπου, με τον κατώτερο υλικό, αλλά ενώ τον ένα τον θεωρεί ανύπαρκτο και ανυπόστατο, τον άλλον τον υψώνει. Ότι κάθε επίτευγμα εκδηλώνεται για την ευμάρεια, την ευζωία του ανθρώπου, των αισθήσεων, εντός αυτού εμμένει η ανθρωπότητα με επιμονή να ζητά φώτιση και διαύγεια. Αυτή όμως η δημιουργία είναι κτήμα του παντοκράτορα Θεού όπως ανέφερα κι όποιος "περάσει" μέσα στον οίκο του πρέπει να σεβαστεί τους νόμους και τους κανόνες που αυτός έθεσε σε "Θεούς" και ανθρώπους, όπως κι εμείς θεσπίζουμε νόμους για τους άλλους προς εξυπηρέτηση του οίκου μας.

Ότι λοιπόν συμβαίνει στο σύμπαν του, είναι φανερό και γυμνό, αλλά και ραδιοβολείται μέσα από την δική του επήρεια, όπως ο Ήλιος μας ζεσταίνει διαρκώς και χωρίς να μας ερωτά. Αυτός είναι ο Θεός εδώ και του ανήκουμε διότι αποδεχθήκαμε το σώμα φυλακή το οποίο ολημερίς δημιουργεί αισθήσεις και ανάγκες, ώστε ο είλωτας άνθρωπος ουδέποτε να διανοηθεί να αντιληφθεί την εις ύψος καταγωγή του, κάθε παρέμβαση να φανερωθεί κάτι θείον εντός της ορατής φύσης, καταντά κτήμα της θεότητας που επιστατεί. Η Νέα Οδός που εγκαινίασε - φανέρωσε - δημιούργησε ο Ιησούς συστήνει έναν τρόπο, την κατευθείαν σχέση του ανώτερου νοητικού - ανθρώπου με τα αγαθά σύμπαντα άνευ πλέον διαδρομής - σχέσης με τον κατώτερο κόσμο των αισθήσεων, αλλά και ότι είναι παραγόμενο εκ του οικήματος του Θεού δημιουργού (δεν το χρειάζεται πλέον).

Η εκζήτησις φέρει εντός μας τον Χριστικό Νου (ο Χριστός μαζί, μέσα μας) ο οποίος αναγεννά το πνευματικό ον [ΕΣΕΝΑ] και τον συνταυτίζει με την δική του Αγαθή συνείδηση - ψυχή, απορρίπτοντας κάθε προσκόλληση στον κόσμο των ψευδαισθήσεων. Η Νέα αυτή Κτήσις, πνεύμα - ψυχή - νοητόν (Ιησούς) είναι ο αγώνας να επιστρέψουμε εντός του Αγαθού, και είναι αποδοχή του ουράνιου λόγου που ενσαρκώνεται μέσα μας ως αγαθή σχέση με τον πατέρα, ή αγαθή συνήθεια.

Σήμερα, υπάρχουν αναρίθμητα σχήματα που περιγράφουν θρησκείες, δόγματα, αιρέσεις, δοξασίες, εκατομμύρια είναι πρόθυμοι να σας αποσπάσουν την προσοχή και να σας εντάξουν στον ορθόδοξο δρόμο της σωτηρίας τους. Μάλιστα, έχουν έτοιμες διδαχές για να μην κουραστείτε, που υπόσχονται Βασιλεία στους Ουρανούς. Εάν τους εμπιστευτείτε θα πρέπει να αποδεχθείτε όλα όσα σας λένε. Ουδείς θα ξεφύγει, είτε εκ γενετής, είτε αργότερα στην εκπαίδευση αυτή, είτε ως ώριμος που αναζητάς τη θέση σου.

Μέλλεις να ενταχθείς σε κάτι που σου περιγράφεται ως αλήθεια, **όμως καμία δεν είναι αλήθεια εάν δεν γεννηθεί από εσένα** μέσω της πνευματοψυχής σου. Μπορεί να είναι αλήθεια για όλους τους άλλους, αλλά για εσένα δεν είναι. Διότι η αλήθεια προϋποθέτει την ένωση του δικού σου πνεύματος με την ψυχή σου της ομοούσιας αγαθής, που μέσα από τον δικό σου λόγο αποδοχής μέλλει να γεννηθεί μια αλήθεια που "αρπάζεται" στον ουρανό. Αυτή η αλήθεια, της οποίας εσύ είσαι ο πατέρας, είναι η υπακοή σου προς τον Ύψιστο Αγαθό Πατέρα σου, και ο Υιός που σε ελευθερώνει, από ότι ονόμασε ο άνθρωπος και χρησίκτησε ο Θεός του κόσμου, διότι ότι ποιήθηκε επί γης το οικειοποιήθηκε για την εξυπηρέτηση του Εγώ, που ως προέκταση κάνει κι ο άνθρωπος για το δικό του Εγώ.

Δεν μπορεί ένα Εγώ να διδάξει έναν άλλο Εγώ, διότι κάθε Εγώ είναι επιμερισμένο στη δική του αντίληψη, και έστω κι αν επιβάλλονται κανόνες, οι έννοιες εξακολουθούν να διαφοροποιούνται. Με κάθε καλή πρόθεση, εάν προσπαθούσα να σας αποδώσω τον Θεό μου ως Αγάπη προς εσάς μέσω του Λόγου μου, μόλις θα είχα ομολογήσει ότι ο Πατέρας αδυνατεί να σας μιλήσει και άρα είμαι εγώ εδώ να βοηθήσω το έργο του Θεού, αυτό υποβιβάζει τον Θείο διαισθαντικό λόγο του εσωτερικού ανθρώπου που μόλις ξυπνά από την λήθη κι αισθάνεται την ευθυμία της σχέσης του με τον Πατέρα, έπειτα από χιλιάδες χρόνια, και υψώνει το Εγώ ως Δόγμα - Λόγο, ώστε ο άνθρωπος μέσω ενός βιβλίου να διδάσκει την αγαθή συνείδηση στον Νέο Εκείνο.

Σήμερα, πολλοί είναι εκείνοι που θεωρούν ότι ο Αγαθός δεν μπορεί να "μιλήσει" κι αυτοί αναλαμβάνουν να τον φανερώσουν μέσα από το Εγώ τους. Το Εγώ ως Λόγος είναι απλώς επικοινωνιακός με ένα άλλο Εγώ, το πνεύμα του Υιού αναγνωρίζει τον Λόγο του Αγαθού Πατέρα μέσω της ψυχής του, και δεν έχει ανάγκη τίποτε και κανέναν.

Προσωπικά, εκφράζομαι και σας ομολογώ ότι είναι κατάντια εάν πιστέψω ότι ο Πατέρας μου θα χρειαζόταν Βιβλίο για να με επαναφέρει ως συνείδηση μέσα στον ίδιο.

Δυστυχώς, έχει παρέλθει η εποχή που ο άνθρωπος θα διδασκόταν τον αγνό λόγο. Σήμερα, κάθε άνθρωπος εκ της γεννήσεως χωρίς να ερωτηθεί, επιβάλλεται σε αυτόν η θρησκεία του τόπου μέσα από συνειδήσεις και εκπαιδευτές επαγγελματίες. Σκοπός όλου αυτού του εγχειρήματος είναι να ανακόψουν την εκζήτηση του πνεύματος που κάποια στιγμή εγείρεται κι εκζητεί τον Θεόν, και να του δώσουν την ταυτότη-

τα του Θεού, που μέσω θρησκείας έχουν επιμεληθεί για να συνεχιστεί ο αιώνιος "ύπνος" του. Ζούμε σε έναν τόπο φυλακή που το πνεύμα δεν συνάδει με την σάρκα. Ζούμε σε έναν κόσμο που είναι δομημένος για τον υλικό τρόπο, τις αισθήσεις και ότι άλλο αναγνωρίζεται ως προέκταση της ύλης. Η οδός, ο τρόπος που εκζητούμε, είναι λοιπόν ίδιος με τον Ιησούν Χριστόν, αφού υλοποιήθηκε, δημιούργησε μέσω της συνειδήσεώς του έναν τρόπο ώστε ο ουράνιος άνθρωπος και πνεύμα αγαθόν να γίνουν ΕΝ, αναπτύσσοντας εκείνη την λεπταντίληψη ώστε ο λόγος αγνός ανεμπόδιστος να ρέει. Εκείνος ο Λόγος και όχι το Εγώ, ενσωματώνει την δύναμη κι εγείρει από τον "ύπνο" τον πολύπαθο άνθρωπο. Αυτός ο Λόγος ενσαρκωμένος φάνερωσε μια νέα οδό εσωτερικής φώτισης.

Σήμερα, όποιος εκζητεί την "αποχώρησή" του, εισέρχεται μέσω αυτής της οδού που το πνεύμα Ιησού εντός του φανερώνει. Όσο ακούτε την δική μου φωνή, δεν θα αναπτύξετε μέσω της εκζήτησής σας την ικανότητα να "Ακούτε" την φωνή του Θεού μέσα σας. Δυστυχώς, μας έχουν προσθέσει πολλά από νεαρή ηλικία και πρέπει να αφήσουμε κάθε επίγεια συνείδηση περί Θεού και μέσα στην "σιωπή" να εκγυμνάσουμε την διακοή του εσωτερικού ανθρώπου. Η εγκατάλειψη του σκηνώματος της θρησκευτικής συνείδησης γίνεται μόνον όταν πιστέψεις ότι ο Θεός είναι Ανόλεθρος, δεν δημιουργεί ουδέν απ' ότι του προσάπτει ο άνθρωπος, αλλά ούτε κρίνει και κολάζει. Καμιά τιμωρία δεν περιέχει το αγαθό.

Υπάρχει αυτός που σας καταγράφει και σας κρίνει, αυτός που ζητά να δεχθείτε την ανταποδοτική δικαιοσύνη, που εντέλλει τον λόγο του προς εσάς μέσω της συνειδήσεώς σας ακόμη κι εάν δεν το αντιλαμβάνεσθε, που δημιουργεί θρησκείες και υψώνει την εξουσία προς όφελος της εξυπηρέτησης της βασιλείας του. Η βούληση που έχουμε είναι μέσα στον τρισδιάστατο κόσμο, κι αυτός ο κόσμος έχει περιορισμένο βεληνεκές αντίληψης.

Έτσι και η συνείδηση που μας δόθηκε, εντός της οποίας προσπαθούμε λανθασμένα να αναγνωρίσουμε την σχέση μας με τον Αγαθό Πατέρα.

Η συνείδηση που υπάρχω είναι η τετραδιάστατος, και μου επιτρέπει να ξεκινήσω από μέσα μου, αναγνωρίζοντας την πνευματοψυχή μου, και εκζητώντας το Νου του Χριστού (ανώτερο νοητικόν) ώστε να μου εξηγηθεί εσωτερικώς κάθε αγαθό νόημα, θέτοντας την πίστη μου προς τον Θεό μου. Λογίζομαι ότι για αιώνες, στην αρχή του κόσμου, όταν δημιουργούσα πάνω στον εαυτό μου το θνητό μου σώμα, τις αισθήσεις που σήμερα πιστεύω ως "Μοναδικές", εκείνος ο ανώτερος άνθρωπος, ο

αληθινός μου εαυτός, είχε την πληρότητα των δικών του αισθήσεων, κατά πολύ αναπτυγμένες απ' ότι σήμερα μέσω του υλικού σώματος δημιουργούμε ακόμα. Άρα δεν δημιουργώ κάτι, αλλά αναδημιουργώ, αναβαθμίζω, ανασταίνω, τον πρώτο άνθρωπο, αυτόν που μου έχει δοθεί από τον Αγαθό Πατέρα και δεν είναι ποίημα της Γης. Αυτός ο άνθρωπος έχει ασυμβατότητα με τον Υλικό Άνθρωπο, που υπάρχει μέσα στην κτήση του Θεού δημιουργού. Ώστε, έχουμε δύο κυρίους και τον έναν πρέπει να αφήσουμε. Η δυσκολία έγκειται στην λήθη που μας επέβαλαν οι κοσμοκράτορες και οι Ελοχίμ.

Η Βασιλεία των Ουρανών είναι μέσα μου, κι από εκεί αντιλαμβανόμενος τον αληθινό μου εαυτό, εκζητώ την σωτηρία μου, αντ' αυτού μου εδόθη μια θρησκεία που έχει "παραστάσεις" και λόγους που απευθύνονται στο άλλο μου σώμα, το φθαρτό, που μέσω αυτού αδυνατώ να έρθω σε αγαθή συνείδηση. Δεν μπορώ να αναστήσω τον έσω άνθρωπο ακούγοντας και υπακούοντας σε εξωτερικά ερεθίσματα που προάγονται μέσω της Ύλης. Η Ύλη δεν έχει την δύναμη της αναστάσεως αλλά ο Λόγος ο ερχόμενος στο πνεύμα μου από τον Πατέρα Αγαθό. Σε ένα χωράφι είναι δύο, ο ένας παραλαμβάνεται, ο άλλος αφήνεται. Αυτός είναι ο έσω αληθινός άνθρωπος, ενώ ο άλλος, δεν κατανοεί, δεν αντιλαμβάνεται, αφού υπάρχει σε τρισδιάστατο περιβάλλον.

Όταν εγώ προσεύχομαι, το σώμα της ύλης ακούει τον ήχο που δημιουργείται αλλά δεν κατανοεί τις δυνάμεις που με διευρύνουν και αυξάνουν και μπορεί να έχουμε ένα υπάκουο σώμα, εντούτοις ζει αποστασιοποιημένο από όλα όσα το πνεύμα και η ψυχή έρχεται σε σύζευξη με τον Θεό. Το φθαρτό σώμα εξακολουθεί να επιθυμεί δια των αισθήσεων, να διακρίνει την Θεότητα, κι αναζητά παραστάσεις ορατές. Μέσω αυτού δημιουργήθηκαν εκκλησίες, εξουσίες, διατάγματα, κτίρια, συγγράμματα κάθε είδους, που όλα αποβλέπουν στην φώτιση του φθαρτού ανθρώπου, και στην επικράτηση ότι μέσω αυτού του φθαρτού ο έσω άνθρωπος ωφελείται. Κάποιοι ήδη έχουν πιστέψει ότι η ανάσταση των νεκρών μέλλει κάποτε να γίνει και να αναστηθούν τα φθαρτά τους σώματα, ξεχνώντας ότι σάρκα και αίμα δεν κληρονομούν διότι δεν είναι αγαθό γέννημα.

Η σωτηρία δεν εξαρτάται από τίποτε που είναι δημιουργία του Θεού του κόσμου της συνείδησης του καλού-κακού, γι' αυτό το κάθε τι που αναπτύχθηκε μέσα σε αυτόν, σε αυτόν ανήκει. Το μόνο μέρος για να πατήσει ο Αγαθός Πατέρας είναι το μικρό εκείνο τεταρτημόριο της αγαθής ψυχής που μας έχει απομείνει, κι από εκεί αρχί-

ζει η αναγέννηση του έσω ανθρώπου. Από εκεί **μπαίνουμε** και πρέπει να αφήσουμε ότι έχει αναπτυχθεί στον κόσμο των φαινομένων ώστε να διευκολυνθεί το πνεύμα εις την υπακοή. Η εκγύμνασις του άυλου ανθρώπου καθώς "ξυπνά" είναι μείζων και η ταύτιση με το Χριστικό στοιχείο (το πνεύμα Ιησού), ώστε να γίνεις αυτοδίδαχτος έχοντας την διάκριση του λόγου των πνευμάτων, καθώς μέσα στον κόσμο υπάρχουν αλήθειες ανακατωμένες με όμοιο ψευδή λόγο ή προσθήκες.

Στον αγώνα αυτόν δεν είμαι μόνος, διότι θα ήταν αδύνατη η σωτηρία μου. Έχοντας την αγαθή συνειδητότητα ελάχιστα αναπτυγμένη, από εκεί προέρχεται η βεβαίωση περί αλήθειας, όχι από τον Υλικό κόσμο. Πρέπει να κατανοήσω πως όλα όσα συμβαίνουν στον άυλο έσω άνθρωπο καθώς αναγεννάται, βεβαιώνεται δια ουράνιου αγαθού Λόγου στο ίδιο το Αγαθό κτίσμα, κι όχι στον υλικό κόσμο που εξακολουθεί να αναζητά παραστάσεις και σημεία. Δεν έχουμε ανάγκη να πιστέψει εκείνος με το φθαρτό σώμα και να αρχίσει να δαπανά εντός της καλοσύνης του στην εξυπηρέτηση του κόσμου, αλλά έχουμε ανάγκη της επαγρύπνησης, εντος της αλήθειας, ως να γίνει ταύτιση με τον ουράνιο άνθρωπο. Έχουμε ανάγκη εκγύμνασης και ανάπτυξης των έσω αισθήσεων που έπειτα από χιλιάδες χρόνια κατάργησής τους, Αναγεννήθηκαν.

Ταλαίπωρος άνθρωπος εγώ, εάν περίμενα κάποιον άλλον να αφυπνιστεί, να ζωοποιηθεί και να συντρέχουν τόσες παράμετροι που θέτει η γη ώστε να έρθω σε συνείδηση αγαθή μέσω εκείνου.

Ταλαίπωρος και εκείνος ο πατέρας, που έπειτα από κόπο παρέδιδε την σωτηρία των Υιών του βορά στους αιώνες και στην ιδιοτέλεια των ανθρώπων.

Ταλαίπωρος και εγώ ο άνθρωπος που θα ομολογούσα στα παιδιά μου, ελάτε να σας υποδείξω τον πατέρα αγαθό μέσα από ένα βιβλίο.

Σε 10.000 χρόνια από σήμερα, εάν ερχόμασταν στον κόσμο μέσα στην ίδια συνείδηση, δεν θα αναγνωρίζαμε καμιά θρησκεία μέσα από τα σημερινά δεδομένα. Με αυτό θέλω να πω, ότι τίποτε πάνω στον υλικό κόσμο δεν παραμένει αγνό, αυτούσιο, σταθερό, αλλά όλα διαγράφουν μια πορεία εξυπηρέτησης του παντοκρατορικού πνεύματος πριν παραδώσουν την σκυτάλη στο νέο. Το μόνο σταθερό σημείο είναι μέσα μας κι από εκεί αντλούμε την βεβαιότητα τι είμαστε. Ο Λόγος "ΜΑΧΑΙΡΑ ΗΡΘΑ ΝΑ ΒΑΛΩ" είναι ΚΥΡΙΟΛΕΚΤΙΚΟΣ ως προς τον διγενή εαυτό μου.

Μέρος 16^ο

ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ

Η μετενσάρκωση έχει την έννοια ότι η ΠΝΕΥΜΑΤΟΨΥΧΗ ΩΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΕΝΑ **ΣΩΜΑ**. Αυτό το σώμα είναι στο σύνολό του το σώμα του κατώτερου ανθρώπου όπου αποτελείται από τα τρία άυλα ενεργειακά (αισθητικό - νοητικών - αιθερικό) και το υλικό φθαρτό σώμα. Όλο αυτό στο σύνολό τους το ονομάζω **ΣΩΜΑ**. Ο ανώτερος άνθρωπος, το θείον ον, είναι αθάνατος και λειτουργεί υπό την λήθη ως ενέργεια προκειμένου ο δημιουργημένος κόσμος να ισορροπεί.

Πολλοί λαοί, ΠΡΙΝ ΤΗΝ ΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, πίστευαν και πιστεύουν στην μετενσάρκωση μέσα από διαφοροποιήσεις, όπως και ο πρωτοχριστιανικός κόσμος, καθώς και την εποχή του Ιησού. Και πολλοί διαφωτιστές της πρώτης εποχής θεωρούσαν την μετενσάρκωση ως γεγονός, όπως ο Ωριγένης και ο Γρηγόριος της Νύσσης, αδερφός του Μεγάλου Βασιλείου. Την εποχή όμως του αυτοκράτορα Ιουστινιανού, το 543 μ.Χ. άρχισε μια αντιπαλότητα ώστε το 553 μ.Χ. στην 5^η Οικουμενική Σύνοδο, εκ των 3.000 αρχιερέων του ανατολικού Βυζαντινού κράτους, οι 165 συνήλθαν στον ναό της Αγίας Σοφίας και αφού προσεφώνησαν αλλήλους ως Οικουμενική Σύνοδο, αναθεμάτισαν την μετενσάρκωση ως ψεύδος ανυπόστατο, μαζί δε και όποιον συμφωνούσε με αυτήν (η Θεοδώρα πρωτοστάτησε κι αυτή ως αυτοκράτειρα). Περισσότερα θα σας παραπέμψω στην εκκλησιαστική ιστορία, τουλάχιστον ότι δεν καταστράφηκε. Χρειάστηκε αρκετός χρόνος να αποσβέσουν από τις συνειδήσεις αυτό το δόγμα κι έως σήμερα, το 2017, η μετενσάρκωση είναι επισήμως ανύπαρκτος και ανυπόστατος. Θα ήθελα όμως να αναφερθώ εκτενέστερα μέσα από εμένα, καθώς η μετενσάρκωση είναι μια πραγματικότητα.

Η ιστορία του ουράνιου ανθρώπου είναι μια πικρή ιστορία, που ποτέ δεν έπαψε ο ουρανός να βοά για τον καθένα από εμάς που υφίσταται τη πτώση, την λήθη, τον θάνατο, κι όταν αναφέρομαι τον θάνατο, αναφέρομαι στην απώλεια της σχέσης μας με τον Αγαθό Πατέρα κι όχι στην απουσία του φθαρτού.

Αναφερόμενος στον αληθινό εαυτό μας, γέννημα του Ὑψίστου Αγαθού, αναφέρομαι στο ΠΝΕΥΜΑ και στην ΟΜΟΟΥΣΙΑ ΨΥΧΗ ΜΑΣ, προϊόντος της πράξεως εντός του αιθερικού κόσμου, και της συνείδησης που ελάβαμε (καλό - κακό) προσθέσαμε τρία άυλα ενεργειακά σώματα ως δημιουργία σε ένα άλλο περιβάλλον όχι αγαθό. Αυτά τα τρία "σώματα" λειτουργούν ως αποδέκτες της συμβατικότητας του Θεού δημιουργού. Το τέταρτο σώμα, το υλικό, προέκυψε έπειτα από την συνειδητοποίηση τι είναι η ζωή - συνειδητότητα του καλού - κακού του παντοκράτορα Θεού, τότε ως επιπλέον φύλαξη μην "αποδράσουμε" και μέσα κι από εμάς δημιουργήθηκε μια βαριά ύλη και ένα σώμα που θα μας "φιλοξενούσε" δημιουργώντας πάνω στο πνεύμα αισθήσεις και ύπνωση ώστε από την μια να αναλώνεται πάνω στην ύλη, και να δέχεται πνευματικές παρεμβάσεις χωρίς να το αντιλαμβάνεται για την εξυπηρέτηση όλης της δημιουργημένης μη αγαθής κτίσης, ενώ από την άλλη να βρίσκεται το πνεύμα σε συνεχή πτώση, αποχαύνωση, ύπνωση και με την ελάχιστη αληθινή ψυχή του, σε κατάργηση, αφού δεν είναι σε θέση να την αναγνωρίσει. Αυτό δεν έγινε από την μια στιγμή στην άλλη, αλλά χρειάστηκαν εκατομμύρια χρόνια εάν υπήρχε χρόνος στο αιθερικό περιβάλλον.

Εντέλει, η μετάλλαξη του πνεύματος πάνω σε μια άλλη ιδιαίτερη ψυχή συμβατή με τον Θεό του κόσμου αυτού, συντελέστηκε, και ο θεϊκός άνθρωπος, είλωτας πλέον, διαχειρίζεται και δημιουργεί επί της ύλης, προϊόντος του χρόνου, κάθε αγαθή συνείδηση απέβη αδρανής, και η πληρότητα των αισθήσεων του φθαρτού χοϊκού ανθρώπου δημιουργεί την πραγματικότητα του, όπου ο διχοτομημένος πλέον ουράνιος άνθρωπος την κατανοεί ως την ζωή και αποδίδει την αξία του και τα αποθέματά του σε αυτήν. Μέσω αυτής της διεργασίας, δηλαδή ότι τα άυλα ενεργειακά σώματα εκφράζονται πάνω στον κατώτερο άνθρωπο όπου το πνεύμα νομίζει ως αλήθεια, κι απορρέει εκ του πνεύματος ΟΥΣΙΑ πολύτιμη για τον αόρατο πνευματικό κόσμο. Γι' αυτούς είμαστε η τροφή τους και η μόνη πρωτοβουλία που έχουμε, είναι μέσα στο θέατρο της γης υπό προϋποθέσεις.

Υπάρχει όμως μια ασυμβατότητα ότι το μεν Ανώτερο πνευματικό ως θείον γέννημα είναι αθάνατο, άφθαρτο, ενώ το δημιουργημένο κατώτερο σώμα, η **Σάρκα**, ψυχή του κόσμου στο σύνολό του είναι φθαρτό και εξαρτώμενο. Έτσι, προϊόντος του χρόνου, πεθαίνει, φθείρεται, απούλοποιείται. Η λύση να καλύψει αυτήν την ασυμβατότητα ήταν να βρεθεί ένα νέο σαρκίο (ΚΑΣΑ) που από την αρχή θα φιλοξενούσε την πνευματοψυχή που μέσα από συνεχείς αντανάκλασεις όπως το φιλμ του κινηματογράφου θα δημιουργούσε ερεθίσματα για να εκρέυσει η πολύτιμος ουσία προς τα ανώτερα πνευματικά όντα.

Όταν κι αυτό το σώμα φυλακή φθαρεί, πάντα θα υπάρχει ένα καινούριο για να φυλακίζει τις ουράνιες πνευματοψυχές προς εξυπηρέτηση του άυλου πρωτίστως, κι έπειτα του υλικού κόσμου. Μόνο που κάθε φορά που το πνεύμα μας φυλακιζόταν σε μία σάρκα δημιουργούσε επάνω του **ένα χρέος** (το λένε και **κάρμα**). Αυτό το κάρμα - χρέος είναι σε ένα μη αγαθό περιβάλλον και το επέβαλλε ο νόμος του παντοκράτορα Θεού, **ΟΧΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ**. Ο νόμος αυτός περιέχει την συνείδηση του καλού - κακού που μας εμβαπτίζουν εκ γενετής. Έτσι, κάθε εκζήτηση εντός αυτής της συνείδησης του Αγαθού Πατέρα καταλήγει στον Θεό δημιουργό αυτής της αμαρτίας, καθώς **αμαρτία είναι κάθε τι που υπάρχει έξω από την ουσία μας τον Αγαθό Ύψιστο**. Έχοντας λοιπόν εκ γενετής συνείδηση καλού - κακού, δημιουργούμε ένα χρέος που πρέπει να "αποπληρωθεί" έως ενός, πριν λάβουμε υπόσχεση ότι θα ελευθερωθούμε από τις μετενσαρκώσεις. Αυτό ουδέποτε γίνεται, διότι η λήθη που μας επιβάλλεται δεν μας δίδει φως για να προσπαθήσουμε να αυτοβελτιωθούμε, με συνέπεια να μετενσαρκωνόμαστε εξαιτίας της κάρμας αυτής.

Και ΠΑΛΙ εξομολογούμαι, ότι αυτός που επέβαλλε το χρέος, την μετενσάρκωση, την λήθη, το κατώτερο σώμα στο σύνολό του, δεν είναι ο Αγαθός Πατέρας, η αληθινή φύση μας, αλλά κάτι άλλο που ξεχωρίστηκε και εσχάσθη σε δύο αμφίρροπες δυνάμεις, ώστε να δημιουργηθεί ένα σύμπαν έξω από τον αγαθό, μια αμαρτία, και για το κάθε ον που εγκλωβίστηκε εντός αυτού, υπέστη την πτώση και την αιώνια δέσμευση μέσα στο σύμπαν φυλακή, που μέσω των επαναλήψεων δεσμεύουν τον πνευματικό ον για να αποδίδει χωρίς να το γνωρίζει, την ουσία του.

ΟΛΗΜΕΡΙΣ η πνευματοψυχή (ο ουράνιος άνθρωπος) μέσα από μια "μέθη" αποδίδει την ουσία προς αυτούς, ενώ συνάμα αποβλέπει προς την ύλη όπου είναι το μόνο που γνωρίζει. Το ον αυτό, ο παντοκράτορας Θεός διακήρυξε σε κάθε συνείδηση ότι είναι παντοκράτορας, είναι κύριος, έχει την κυριότητα, και ότι είναι Θεός αφού ο τρόπος της συνείδησης εκ γενετής είναι συμβατός με τον ίδιο. Απ' αρχής κόσμου, κάθε φορά που ο άνθρωπος αισθάνεται ενστικτωδώς να λατρέψει με τον τρόπο του τον Θεό, αυτό το πνεύμα ήταν εκεί για να λάβει την ουσία που υψώνεται ως αιθέρας. Μπορεί οι θρησκείες και οι τρόποι να άλλαξαν, αλλά ακόμη ότι υπάρχει μέσα στο οικόπεδό του, του ανήκει για να το διαφθείρει κατά το δοκούν.

Πρέπει να κατανοήσει κανείς ότι κάθε δημιουργία εντός αυτού του οικοπέδου είναι δική του δημιουργία που σαφώς ανήκει σε αυτόν. Ότι διαδραματίζεται στο θέατρο της γης είναι υπό την "**επιτήρησή**" του. Γι' αυτό, όταν κατονομάζετε τον Θεό σε

ότι συμβαίνει, είναι καλό να γνωρίζετε σε ποιον Θεόν αναφέρεστε. Ακόμη κι αν επιθυμείτε το καλόν, πρέπει να γνωρίζετε ότι ο Αγαθός Πατέρας δεν περιέχει το καλό ούτε ως πράξη, ούτε ως συνείδηση, διότι το καλό όπως και το κακό είναι δημιουργία του Θεού του κόσμου αυτού. Κι όπως μέσα στα αγαθά σύμπαντα δεν υπάρχει το ον αυτό, διότι είναι μη ον, έτσι και ο Αγαθός Πατέρας δεν υπάρχει πουθενά επάνω σε μια δημιουργία που ενέχει τον θάνατο, την φθορά, την ανισότητα, την αδικία και τόσα άλλα.

Μετενσάρκωση λοιπόν, είναι η δέσμευση του ουράνιου ανθρώπου έπειτα από λήθη και "χρέος" στον Θεό της Γης, ώστε ουδέποτε να μην επιστρέψει στην δόξα που είχε κοντά στον Θεό Αγαθό Πατέρα.

Στην συνέχεια του βιβλίου, θα προσπαθήσω να αποδώσω τι μας συμβαίνει μέσα στον αιώνιο κύκλο. Προς το παρόν, θέλω να κατανοήσετε ότι μέσω του καλού που σας υπαγορεύει η συνείδησή σας ενδεχομένως, δεν εξαγοράζετε την σωτηρία σας, αλλά σύμφωνα με τον νόμο, την πνευματική σας εξέλιξη μέσα στο σύμπαν φυλακή, το αγαθό για το οποίο κάνω λόγο είναι πέραν της διάνοιας που μας εδόθη από τον Θεό δημιουργό της Ύλης και της πλάνης. Θα μπορούσε να είναι και πατέρας σε όσους ανήκουν εδώ με σώματα του κατώτερου όντος, αλλά ποτέ Αγαθός. Δεν με αφορά να καταπείσω εκείνους που ανήκουν στον εδώ κόσμο, αλλά να **διαμαρτυρηθώ για όλους όσους αποδέχονται τον παντοκράτορα Θεό ως τον Αγαθό Πατέρα κι αυτό είναι αδικία.** Κάθε σας πράξη, η σκέψη τροφοδοτεί ή το καλό ή το κακό κι αυτό είναι ο τρόπος της γης για να αναπτύσσεται, να επιβιώνει.

Ο κύκλος των μετενσαρκώσεων ανάμεσα σε χιλιάδες έτη δημιουργεί μια εξυπηρέτηση του σύμπαν φυλακή, το ΕΓΩ, όπου προέκταση του είμαστε όλοι, που άνευ ίχνους ενέργειας αγαθής συνείδησης, είναι αδύνατον η επιστροφή μας. Δεν επιθυμώ να σας τρομάζω αλλά να σας φανερώσω το τραγικό το οποίο έχουμε εκπέσει, και το σημείο όπου εβρισκόμαστε άνευ επίγνωσης του εαυτού μας.

ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΜΕΡΟΣ Β'

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Την εποχή που ο Ιησούς ενσαρκώθηκε ή εάν θέλετε ο άρρητος ΑΓΑΘΟΣ έγινε ο ενσαρκωμένος, κατανοητός ΛΟΓΟΣ, υπήρχε ένας κόσμος που εγνώριζε το νόμο του Θεού δημιουργού, και είχε διαμορφώσει μια σχέση προς αυτόν. Την σχέση αυτή την διέπει κατά την εποχή ο φόβος, διότι ο Θεός είναι πανίσχυρος και Υπέρτατος, Υπέρ πάσης αμφισβήτησης, μέσα από κάθε ενέργειά του που ο άνθρωπος όφειλε να αποδεχθεί και να ακολουθεί, εντός αυτής της συνείδησης υπήρχε και η ανταποδοτική δικαιοσύνη. Ο Θεός είναι ένα πρόσωπο έξω από τον άνθρωπο της εποχής εκείνης. Είναι ένα Τρίτο πρόσωπο, είναι το Ον έξω από τον άνθρωπο που καθορίζει τον άνθρωπο και εντελλεί προς αυτόν στο να αφυπνίσει την συνείδησή του ως προς την σχέση που πρέπει να έχει με τον "Κύριον τον Θεόν του" αλλά και προς τους πλησίον του.

Εδώ θέλω να αναφέρω ότι πρωτίστως πρέπει να γίνει η θέωσις φανέρωσις εντός του ανθρώπου και ύστερα, εάν ο άνθρωπος, μετά από ελεύθερη βούληση επιθυμεί, να ομολογήσει την κυριότητα του Θεού επάνω του (φυσικά για Πατέρα ούτε λόγος να γίνεται). Εάν λάβω το γράμμα του Μωυσή, ο Θεός φανερώνεται επάνω στον λαό της Αιγύπτου ως τιμωρός και μάλιστα ο ίδιος αναφέρει ότι σκληραίνει την καρδιά του Φαραώ για να επιβάλλει την δύναμή του. Κι ενώ στους Εβραίους συμβαίνει "καλό", στους Αιγύπτιους συμβαίνει "κακό". Δεν γνωρίζω με σαφήνεια εάν αυτός ο γραπτός λόγος ο ανθρωπομορφικός είναι πράγματι αληθινός, αλλά στέκομαι στο γεγονός ότι τα εκατομμύρια των ψυχών που αποδέχθηκαν έναν τέτοιο Θεό ως τον αληθινό Θεό, εκ του αγαθού διαμόρφωσαν μια άποψη - γνώση για τον Αγαθό Πατέρα που δεν είναι ΑΛΗΘΕΙΑ, αλλά ένα αποτέλεσμα το που βρίσκεται σήμερα η συνείδηση του κόσμου.

Εάν πιστέψω έναν τέτοιο γραπτό λόγο από άγνωστο συγγραφέα επειδή συνεχίζει, θα πρέπει να πιστέψω και ότι μου υπαγορεύουν οι επόμενες σελίδες. Δυστυχώς, αυτή η συνείδηση εβασίλευσε έως σήμερα, και υπάρχει στον κάθε άνθρωπο που ασπάζεται ένα τέτοιο νόημα. Το νόημα των εντολών έχει να κάνει με την ορθή σχέση που πρέπει να έχουμε ως προς το υλικό φθαρτό σώμα, και κατ' ουδένα τρόπο δεν αναφέρεται σε αγαθό ανώτερο ον άνθρωπο πνευματοψυχή. Έτσι, ο άνθρωπος

δημιουργεί μια συνείδηση ότι οι εντολές του Θεού διέπουν, απευθύνονται στον χοϊκό άνθρωπο που μέσα από υποσχέσεις που του δίδει, του δημιουργεί αφορμές ανάμεσα στην κόλαση ή στον παράδεισο. Αυτός είναι ο Θεός όπως θεάται στην συνείδηση του ανθρώπου εκείνης της εποχής, και θα τολμούσα να πω και σήμερα.

Η δύναμις που πνέει μέσα από την συνείδηση "Θεός" έφερε τον άνθρωπο σε ακραίες καταστάσεις, και του έδωσε το προνόμιο να πιστεύει ότι ο Θεός παρίσταται με τα του ίδιου ή ότι ο ίδιος φέρει το δίκαιον που απορρέει από τον Θεόν, και του επιτρέπει την εκάστοτε συμπεριφορά. Μια τέτοια συμπεριφορά είναι η εκκλησιαστική εξουσία από τις σφαγές και τα βασανιστήρια έως τα συγχωροχάρτια. Ο άνθρωπος έχει απομείνει χωρίς αγαθή συνείδηση αλλά έχει μια συνείδηση που του υπαγορεύει τι είναι Θεός πάνω στο θέατρο της Γης. Στην πραγματικότητα, ουδείς εκ των ανθρώπων είδε ή έλαβε στην διάνοιά του, το μέγεθος του όντος που σήμερα μέσα από τις θρησκείες ονομάζεται από τον άνθρωπο Θεός. Ακόμη κι εάν εκείνο το ΟΝ το παντοκρατορικό πνεύμα το ήθελε, η κατάστασή μας η πνευματική και υλική απορρίπτουν ένα τέτοιο γεγονός, διότι είμαστε σε συνειδησιακό περιορισμένο ορίζοντα και σε τρισδιάστατο χώρο, όπως εννοείται. Δεν υπάρχει οδός διαφυγής για τον ουράνιο άνθρωπο που μέσα από τις αισθήσεις του χοϊκού σώματός του έχει υποστείλει κάθε άλλη πνευματική αίσθηση.

Πρέπει επίσης να αναφέρω ότι δεν υπάρχει όνομα με το οποίο αυτό το ΟΝ (ο Θεός του κόσμου) μπορεί να επικαλεστεί κι όταν αναφέρομαι σε όνομα, εννοώ κάποιον που φανερώθηκε εντός της γήινης βαριάς ύλης και χαρακτηρίστηκε δια των πράξεων και των αποφάσεών του, Τι είναι. Το μόνον που έχει ο άνθρωπος από τον Θεό του Μωυσή είναι αυτά που εγράφησαν και τα οποία χαρακτηρίζουν ανθρωπομορφικά τον Θεό του κόσμου. Πιστεύω ότι το μόνο όνομα που έγινε θέασις ανάμεσά μας, για κάποιο σκοπό είναι έως σήμερα το όνομα ΙΗΣΟΥΣ που μέσω ενός ανθρώπου εγνωρίσαμε τον Αγαθό και Αγνό Λόγο της σωτηρίας μας.

Θέλω να επισημάνω ότι ο Θεός δημιουργός του καλού - κακού, ο ανταποδοτικός ΝΟΜΟΣ του χρέους **δεν έχει καμία πνευματική σχέση, ούτε είναι το ίδιο πνεύμα με τον Ιησούν**, καθώς το παντοκρατορικό πνεύμα δημιούργησε την μετενσάρκωση. Ο Ιησούς Χριστός εκ του Αγαθού εποίησε το έλεος και την χάρη, για τον Λόγο αυτόν γεννήθηκε επί γης, για να μας ελευθερώσει από αυτό το καθεστώς φυλάκισης. Έπρεπε να αναγεννηθεί η ψυχή που ήταν έως τότε καταργημένη (ομιλώ για την ομοούσια αγαθή ψυχή) και μέσω του ουράνιου λόγου να επιστρέψει ο Υιός του Ύψιστου, ο

ουράνιος άνθρωπος πάλι πίσω. Ο ΙΗΣΟΥΣ αρχικά έβαλε την δική του ψυχή ώστε να δημιουργηθεί αυτός ο νέος τρόπος εξηγώντας με σχήματα τι μας συμβαίνει.

Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ για όσους γεννήθηκαν μέσα στον κατώτερο άνθρωπο (Σαρκοψυχή) ΣΧΗΜΑ Α', κάθε φορά που γεννιέσαι δημιουργείς νέο κάρμα και ανεβοκατεβαίνεις.

Ο ΙΗΣΟΥΣ, ΣΧΗΜΑ Β' συνθέτει τον ανώτερο άνθρωπο, το πνεύμα και την ψυχή σε ΕΝΑ και ΑΠΟΔΙΔΕΙ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΙΟ ΛΟΓΟ, ενώνεται το Ανώτερο Χριστικό (ΝΟΥΣ).

ΣΧΗΜΑ Α'

Η ΖΩΗ ΜΕ ΤΗΝ ΛΗΘΗ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΕΙΣ

ΥΛΙΚΟΣ Άνθρωπος που δημιουργεί μέσω του φθαρτού χρέος.

_____ ~ _____

Ο ανώτερος άνθρωπος, η πνευματο-Ψυχή, **ανύπαρκτος** ΠΝΕΥΜΑ / ΨΥΧΗ.

Η ανταποδοτική δικαιοσύνη, ο ΝΟΜΟΣ του Θεού δημιουργού.

Η συνείδηση του καλού - κακού δεν σώζει.

Γ' Βάση, η αιώνιος ζωή επί Γης, η αναγέννηση του Θείου Αγαθού Λόγου μέσα στον Ανώτερο Άνθρωπο

ΠΝΕΥΜΑ-ΨΥΧΗ-ΑΝΩΤΕΡΟ ΝΟΗΤΙΚΟΝ

= **1 σώμα**

Γ' Βάση, ο ουράνιος συμπαντικός ΛΟΓΟΣ, ΙΗΣΟΥΣ Ο ΑΝΩΤΕΡΟΣ ΝΟΥΣ

Ενώνει και η πνευματοψυχή αναγεννάται και γεννά τον Υιό της Ζωής (ΛΟΓΟ)

Π Ψ Ν = ΕΝΑ ΣΩΜΑ

Β' Φάση, αναγνώριση και ένωση του Ανώτερου ανθρώπου πνεύμα με την ομοούσια ψυχή του Πατέρα μέσω του Ιησού (ανώτερο Νοητικό). Η κρίση δίδεται στον άνθρωπο που διχοτομεί την Σαρκοψυχή, αυτή είναι η Δευτέρα Παρουσία

Α' Φάση, Το πνεύμα και η ομοούσια ψυχή είναι διχοτομημένα. Εδώ υπάρχει απουσία Λόγου

Στο Σχήμα Β' περιγράφω τον αναγεννημένο ουράνιο άνθρωπο που φέρει εντός του πνεύματός του την αγαθή συνείδηση, (αγαθή συνείδηση είναι προσωπική και είναι ότι ακούς στο πνεύμα σου και αποδέχεσαι με την ψυχή σου). Η ικανότητα να γεννιέται μέσα σου ο λόγος, να φτάνει στην εσωτερική ακοή σου το έργο αυτό είναι του πνεύματος Ιησούς, όπως αυτός ενίκησε τις δυνάμεις που ενεργούν μέσα μας την λήθη, και ως πνεύμα μας εγείρει από τον ύπνο. Μην ψάχνεις τον Ιησού Χριστό έξω από εσένα ως τρίτο πρόσωπο όπως ο άλλος Θεός, αλλά μέσα σου στην πνευματοψυχή σου συνταυτιζόμενος ΕΝΑ "Ο ΠΑΤΗΡ ΚΙ ΕΓΩ ΕΝ ΕΙΜΕΘΑ".

Κάθε άνθρωπος που αποδέχεται το πνεύμα Ιησούς και ομολογεί είναι ο ίδιος ΙΗΣΟΥΣ και πρέπει να προσεύχεται σε ενεστώτα χρόνο και σε πρώτο πρόσωπο, και να απευθύνεται στον ουράνιο Αγαθό Πατέρα σαν να είναι μέσα του, αλλά και μέσα σε όλους τους αδελφούς του στον συμπαντικό ουρανό.

ΕΔΩ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗΣ ΚΑΙ Η ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΡΕΘΟΥΜΕ ΣΤΑ ΑΓΑΘΑ ΣΥΜΠΑΝΤΑ.

Δεχθείτε τον Ιησού αφήνοντας το όνομα, την περιουσία και την κληρονομιά σας επί Γης, και ταυτιστείτε σαν να είστε ΕΝΑ. Προϊόντος του χρόνου, όταν το φθαρτό και θνητό σαρκίο μας αφήσει, θα ερωτηθούμε από τις δυνάμεις που συγκρατούν τον κόσμο στην χαμηλή συνειδητότητα του καλού - κακού ΠΟΙΟΙ είμαστε. Το κλειδί για να ανοίξει η φυλακή σου είναι. ΕΓΩ ΕΙΜΙ Άνθρωπος Κύριος ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ. Αυτός ο Λόγος είναι έννοια, είναι συνείδηση και τρόπος ζωής όσο ακόμη υπάρχουν στο "οικόπεδό" τους. Αυτό που παίρνουμε μαζί μας όταν μας αφήσει το θνητό σώμα είναι η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΠΟΥ ΕΧΟΥΜΕ ΑΝΑΠΤΥΞΕΙ. ΕΑΝ ΕΙΝΑΙ Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ του Άρχοντα Θεού του δημιουργημένου κόσμου,

Θα κριθούμε και θα επιστρέψουμε να αποδώσουμε το χρέος που δημιουργήθηκε από εμάς επί Γης. Με αυτόν τον τρόπο, διαιωνίζεται αυτός ο απατηλός κόσμος, λέγω απατηλός διότι ότι κι αν κάνεις δεν έχεις καμιά απολαβή εκτός άχρηστες για το πνεύμα αισθήσεις του φθαρτού, που ως υπάκουα όντα αναζητούμε. Γι' αυτό η ανάπτυξη των αισθήσεων είναι παγίδα. Όταν αναφέρομαι στις αισθήσεις, αναφέρομαι στις ηδονές που δημιουργούν και υπάρχουν διάσπαρτα στον πλανήτη. Η Αναζήτηση της σιωπής της εσωτερικής "ερήμου" όπου θα αναπτυχθεί η Διακοή, η Διαίσθηση, ο Διαισθαντικός ΛΟΓΟΣ, οι έννοιες του Ανώτερου Νοητικού, η μεταστροφή του πνεύ-

ματος από την σαρκοψυχή (τον κατώτερο εαυτό) προς την ελάχιστη αγαθή, συνειδητή, ομοούσια ψυχή του Πατέρα.

Δεχθείτε την έννοια **ΠΑΤΕΡΑΣ** για εσάς και πλατυνθείτε στην απεραντοσύνη της ψυχής σας έχοντας στην διάνοιά σας τον πατέρα ως πλήρωμα των εννοιών ΑΓΑΘΟΣ - ΑΓΑΠΗ - ΕΙΡΗΝΗ - ΑΘΩΟΣ - ΑΝΟΛΕΘΡΟΣ - ΑΙΩΝΙΟΣ κ.λ.π. Όταν συλλαμβάνετε με την ψυχή σας αυτήν μόνον την έννοια, θα δείτε να ανοίγουν οι ουρανοί μέσα σας και θα καταπέσει κάθε ψεύδος για Θεό κριτή, παράδεισο ή κόλαση και τόσα άλλα. Μην αυταπατάσθε. Το Αγαθόν δεν εμπεριέχει ουδεμία τιμωρία ή φόβο, αλλά έλκει τα ίδια μέσα από την συνείδηση που σας φανερώνει και αυτή είναι το πνεύμα Ιησούς.

Σήμερα, για τον απλό ιδιώτη, η μετενσάρκωση είναι μύθος και ειδικά για τον δυτικό κόσμο. Αφού εδέχθησαν την πληροφορία των προγονικών δυνάμεων (την εξουσία), το Ιερατείο, μην μπορώντας να δικαιολογήσει την μετενσάρκωση, προτίμησε να την αγνοήσει τοποθετώντας στη λήθη ένα τέτοιο μέγιστο γεγονός. Η εισαγωγή μέσα στην "βαριά" ύλη, την σάρκα, συνεπάγεται 1^ο, με την λήθη ώστε ο άνθρωπος να υποδεχθεί την εκπαίδευση του χωροχρόνου βάση του εκάστοτε επιμελητή του τόπου όπου ανήκει στην παρούσα ζωή του, και 2^ο, και έναν άλλο διδάσκαλο επιτηρητή (αόρατο) ώστε να γίνει όσο το δυνατόν πιο "αποδοτικός" για τον παντοκράτορα Θεό.

Συλλογισθείτε ότι απ' αρχής της αμαρτίας μέσα σε αυτόν τον κόσμο έτσι γίνεται, διότι η πεσμένη πνευματοψυχή (ο Υιός του Ύψιστου) ως είλωτας, είναι πολύτιμος. Είναι ο μόνος που ανθρωπογεννά από την ουσία του προς βελτίωση - κατάρτιση και αναβάθμιση του κόσμου, κάνοντας και τους λοιπούς που δεν είναι πνευματοψυχές αλλά όμοιοι κατά το σώμα να γίνουν ωφέλιμοι (αναβαθμισμένοι). Η συνεύρεση με τον απλό χοϊκό, δημιουργεί ένα νέο υβρίδιο αναβαθμισμένο, που ενώ θα είναι υποταγμένο στον Θεό του κόσμου, θα προσφέρει τα μέγιστα στην εξυπηρέτηση της διαιώνισης της αμαρτίας. Ο λόγος: "εσείς είσθε το αλάτι της γης". Κυριολεκτεί. Γι' αυτό είναι πολύτιμος η μετενσάρκωση ενός ανθρώπου πνευματοψυχή, κάθε φορά εντός της λήθης σε άλλο σαρκίο ώστε εκ του μηδενός να κτιστεί σε αυτόν γνώσις, εκπαίδευσις, θρησκεία, εξυπηρέτηση, η λογική της ζωής του θανάτου.

Εάν δεχτώ το γεγονός ότι δεν υπάρχει μετενσάρκωση, τότε πρέπει να απαντηθεί το ερώτημα, τόσο Υιοί του Ύψιστου πνευματοψυχές σε πτώση γιατί δεν έχουν επιστρέψει πίσω στον τόπο τους τα αγαθά σύμπαντα; Εάν το υπόλοιπο που "έπεσε" μέσα στην σάρκα είχε γνωρίσει την σωτηρία θα είχε αναχωρήσει πριν από αιώνες και η γη δεν θα είχε κανέναν θεϊκό σπινθήρα. Εδώ δημιουργήθηκε η θεωρία ότι ενώ κάποιοι Υιοί "έφυγαν", κάποιοι άλλοι νέοι ήλθαν για να "βιώσουν" την αμαρτία. αυτό είναι μέγα λάθος, διότι ουδείς από τα αγαθά σύμπαντα θέλει να κατέλθει σε ένα τέτοιο περιβάλλον θανάτου. Τούτο έγινε μια φορά άπαξ διότι έπρεπε να γεννηθεί επί γης ΟΔΟΣ επιστροφής, και να αναπτυχθούν οι δυνάμεις, το πνεύμα Ιησούς, που μέσα από την δική μας θέληση μας σώζει. Η δυσκολία έγκειται στην αποσαφήνιση του αληθινού λόγου, μέσα από τους ποταμούς ψεμάτων και αναληθειών που έπεσαν στην Γη, και αυτό γίνεται όταν αγιασθούμε (χωριστούμε) από το σώμα της Γης (σάρκα) εντός του ανώτερου ανθρώπου Χριστικό Νου (Νους του Χριστού).

Μην αυταπατάσθε. Η πτώσις του ουράνιου ανθρώπου έγινε μια φορά, στην αρχή της δημιουργίας του κόσμου, έξω από τον Αγαθό Πατέρα, πριν εκατομμύρια χρόνια, και δεν εξακολουθεί ακόμα για να έχουμε νέους πεπτωκότες Υιούς. Είμαστε εκ της ίδιας ψυχικής ουσίας για να μπορεί όλος ο ουρανός να γνωρίζει τι περνούμε και μάλιστα μέσα από άλλη αντίληψη, αυτήν του παντογνώστη Θεού. Ένα τέτοιο ον δεν θα κατέλθει στην γη για να αμαρτήσει διότι γνωρίζει τι είναι αμαρτία. το θέμα είναι ότι εμείς δεν γνωρίζουμε.

Η μετενσάρκωση είναι γεγονός και ωφελείται από αυτό ο παντοκράτορας Θεός εξουσιαστής, το ΜΗ ΟΝ. Το ζητούμενο είναι να επιστρέψουμε κι αυτό γεννιέται και γίνεται μέσα από μια νέα συνείδηση που είναι αυτοδίδακτη, αυθύπαρκτη, και έτοιμη ως Ιησούς ο Χριστός, η εκζήτησις και η καθημερινή θέλησις μου να υπάρχω, ο Αγιασμένος, ξεχωρισμένος μέσα στον ανώτερο εαυτό μου. Αναπτύσσοντας την συνείδηση Ιησού ως την μόνη συνείδηση για εμένα, αυτό έχει να κάνει με την διαμόρφωση ενός εαυτού, πέρα από το καλό - κακό.

Μέρος 17^{ον}

ΧΡΟΝΟΣ

Ο χρόνος είναι μια έννοια δημιουργημένη για να καλύπτει τις ανάγκες μας. Ως έννοια, είναι πλασματικός, δηλαδή έχουμε την αίσθηση ότι αυξάνει και μειώνει μέσα από την αντίληψή μας. Δημιουργήσαμε μια σταθερή στην έννοια του χρόνου προκειμένου να συγχρονιζόμαστε και να ενεργούμε ομαδικά, κάτι που έχει αρχή, έχει και τέλος, επομένως έχει και χρόνο. Ο χρόνος δίδει το αποτέλεσμα να συνειδητοποιούμε την ζωή του φθαρού μας σώματος. Η περιοδικότητα του χρόνου δημιουργεί αξία πάνω στην ζωή. Στην πράξη, είναι μια αξία ανύπαρκτη, λαμβάνει όμως αξία λόγω της έλλειψης και του περιορισμού εντός της πραγματικότητας που βιώνουμε.

Η σημασία να κατανοήσουμε τον χρόνο υπάρχει στο φθαρό σώμα, και είναι μείζονος σημασίας διότι ρυθμίζεται μέσα στην συνήθεια που δημιουργεί ένα αίσθημα σιγουριάς.

Ο χρόνος πίσω από τον χρόνο.

Για τα ενεργειακά κατώτερα, άυλα σώματα, ο "χρόνος" λαμβάνει την μορφή ως μια σειρά ενεργειακών εκπορεύσεων, το ένα μέσα στο άλλο, που προκαλούν ερεθίσματα πάνω στο φθαρό και τανάπαλιν (αντίστροφα). Η σειρά αυτή φανερώνει έναν χρονισμό που ορισμένοι μόνον άνθρωποι είναι σε θέση να διαβάσουν καθώς η ενέργεια απορρέει από το ένα στο άλλο και δημιουργεί δονήσεις, που εντός του υλικού κόσμου φανερώνουν τάσεις - ροπές - πράξεις. Για τον κόσμο των πνευμάτων ένα γεγονός (μια δόνηση) ενεργειακή σηματοδοτεί την έναρξη αλυσιδωτών αντιδράσεων, όχι ο χρόνος κατά την ανθρώπινη αντίληψη.

Οι εμφανίσεις του ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ επί Γης ήταν το αποτέλεσμα μιας σειράς ενεργειών στο πνευματικό και υλικό περιβάλλον που έγινε "ωρίμανση" ώστε να γεννηθεί επί Γης ο ενσαρκωμένος ΛΟΓΟΣ. Δεν ήταν το πλήρωμα του χρόνου αλλά το πλήρωμα από μια σειρά ενεργειών που το ελάχιστο μόνον είναι αντιληπτό σε ανθρώπινη υπόσταση. Αυτό που αναφέρεται ως Χρόνος, για τον ουράνιο άνθρωπο είναι το **ΑΙΩΝΙΟ ΣΥΝΕΧΕΣ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ, ΤΟ ΑΔΙΑΚΟΠΟ ΠΑΡΩΝ**, το αιώνιο τώρα.

Ο Χρόνος για τον άνθρωπο δεν γυρίζει πίσω ως αιώνιος νόμος του παντοκρατορικού πνεύματος.

Για τον ουράνιο άνθρωπο, το αιώνιο τώρα δεν είναι χρόνος, αλλά μια σειρά ενεργειών που μπορεί να την ανακαλέσει μέσα σε κάθε τώρα. Όπως εσείς θα κατεβάζατε από την βιβλιοθήκη σας ένα βιβλίο, είναι κάτι που γεννήθηκε κι έγινε και μένει στο άπειρο διηνεκές. Για τον ουράνιο πνευματικό άνθρωπο, οι πράξεις του είναι αιώνια διότι είναι γεννημένα (όχι δημιουργημένα) από την πνευματοψυχή του. Ένα τέτοιο έργο είναι το έργο του Αγαθού Πατέρα, φανερό στην συνείδηση και ορατό ως τρόπος ζωής αιώνιου. Έγινε αιώνιος διότι κάθε επίγειος πράξη ήταν ανθρωπογέννημα αγαθής ομοούσιας ψυχή που δεν ανήκει στον χωροχρόνο αλλά στο άπειρο τώρα.

Αυτό το έργο Ιησούς είναι πάντοτε πρόθυμο σε αυτόν που το εκζητεί. Η εκζήτησις του έτοιμου έργου Ιησούς, είναι η απαρχή της συνένωσης, ταύτισης του δικού σας πνεύματος με την ψυχή σας και κάθε ΛΟΓΟΣ που σας δίδεται εσωτερικώς, όταν ομολογείτε εκ της ψυχής γεννά μια πράξη αιώνια, ή **αιώνιας ζωής**. Όστε η ζωή η αιώνιος, δεν είναι μετά τον θάνατο του φθαρτού σε κάποια μελλοντική κρίση, αλλά ο ΛΟΓΟΣ που σήμερα - τώρα σας ανασταίνει. Λαλείτε αλήθεια και οικοδομείτε τις συνειδήσεις σας μέσα από τον Αγαθό.

Μέρος 18^ο

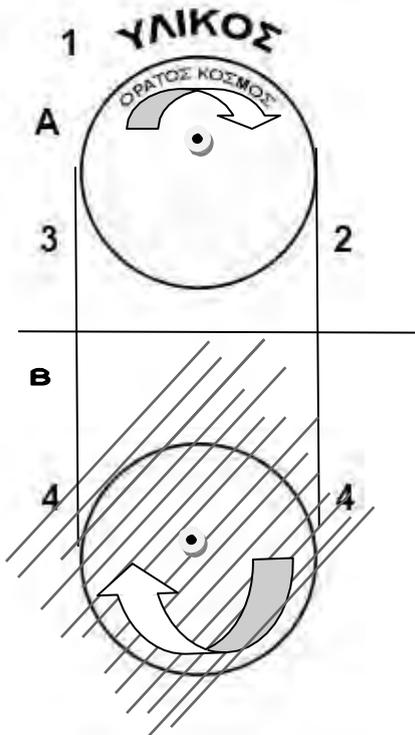
Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Θέωσις: είναι η **εσωτερική επιστήμη να γνωρίζεις τον Θεό σου**. Είναι αλήθεια ότι μέσα στον κόσμο κάθε προσπάθεια του υλικού ανθρώπου να αποδείξει τον αληθινό Θεό είναι μάταια. Δεν υπάρχει τίποτε που να είναι σε θέση να αναπαραστήσει έξω στον κόσμο των φαινομένων τον Θεό. Δεν υπάρχει ο τρόπος να πει κάποιος ΝΑ Ο ΘΕΟΣ. Είναι ένας κόσμος που ο Θεός απουσιάζει. Μην σας φαίνεται αυτό φυσιολογικό, δεν είναι φυσιολογικό. Φυσικό είναι όταν επισκέπτεσαι ένα μέρος, να συναντάς τον επιστάτη, την αρχή, τον οικοδεσπότη και να τον αναγνωρίζεις όπως κάνουμε ως επισκέπτες στις οικίες μας.

Η Γη, εντός της οποίας υπάρχουμε, αναγνωρίζουμε ως συνείδηση την γνώση του καλού - κακού. Αυτοί οι δύο πόλοι αν και φαίνονται αντίθετοι, στην πράξη δεν είναι, αφού αυτό που είναι κακό για κάποιον, για άλλον είναι καλό. Ομοιάζουν λοιπόν αυτές οι φαινομενικά αντίρροπες δυνάμεις να χρειάζονται η μια την άλλη για να **"ισορροπούν"** διατηρώντας την ανθρωπότητα σε μια κατάσταση νοητή που δεν έχει ΛΟΓΙΚΗ αιτία γιατί ενώ ο άνθρωπος παλεύει για την ευημερία του, εν τέλει καταλήγει να είναι σε έλλειψη. Κάθε κατάσταση ιδεών κατέληξε ένα παρωχημένο αντικείμενο που χάνει το βεληνεκές του μέσα από τους ανθρώπους που θεωρούν τις συνειδήσεις τους σαν να είναι καταδικασμένες στην φθορά.

ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑ ΣΥΜΠΑΝ το οποίο για να έρχεται σε ύπαρξη χρειάζεται να τρέφεται από μια ενέργεια που παράγεται σε ένα μέρος που δημιουργήθηκε ως Αιτία και ονομάζεται ύλη. Μέσα σε αυτήν, τα ενεργειακά άυλα σώματα επενδύονται μια προσομοίωση ώστε να γίνει μια πραγματικότητα εντός της οποίας ζούμε.

ΣΧΗΜΑ Α'. Ο Τροχός του αιώνιου θανάτου

Φανταστείτε δύο τροχούς που ενώνονται με μια αλυσίδα πνευματοψυχών όπου κάθε άνθρωπος γεννημένος εντός της ύλης είναι και ένας κρίκος, είτε είναι γεννημένος ουράνιος άνθρωπος, είτε δημιουργημένος με μόνον κατώτερο εαυτό. "Όταν οι άνθρωποι πιάνονται χέρι - χέρι κι ενώ ακούν τα μουσικά όργανα, βηματίζουν έναν ρυθμό, στα πανηγύρια, μέσα σε έναν ορισμένο χρόνο, περιγράφουν ασυνειδήτως αυτήν την κατάσταση".

Ο Α' κόσμος πάνω στο 1 είναι ο ορατός ορίζοντας, εντός του οποίου εκδηλώνεται μια πνευματοψυχή με την εκάστοτε συνείδηση, το εύρος της οποίας είναι γέννησις - εκπαίδευσις - εκδήλωσις - θάνατος. Ότι γνωρίζει ο άνθρωπος είναι ο περιορισμένος κύκλος της ζωής του που αναπαράγεται εκεί, και η οποία γνώση έχει να κάνει με την ευημερία του θνητού σώματος που επιδιώκουμε να το αναπτύξουμε, ενώ συγχρόνως το καταστρέφουμε. Κάθε άλλη πληροφορία, έστω κι αν είναι ορθή, εάν δεν είναι "**αποδεκτή**" βρίσκεται σε ένα δαιδαλώδες σύστημα απαξίωσης, ώστε εάν κάποιος αναζητεί την αλήθεια της φύσης του να απογοητευθεί. Συγχρόνως, η επιβίωση του φθαρτού γίνεται δύσκολη ώστε να αναλώνεται κάθε πνεύμα ως είλωτας για να αποδώσει ενέργεια στην Σαρκοψυχή που κατά συνέπεια κινεί το ορατό Μάτριξ.

Υπάρχει ένας άυλος χρόνος πριν υλοποιηθούμε στον ορατό κόσμο και είναι η φάση 3. Σε αυτήν την θέση του σύμπαντος φυλακή, μορφοποιείται ο ενεργειακός κόσμος, τα τρία άυλα σώματά μας (αυτό που κάποιος συγγραφέας στα βιβλία ονόμασε κήπος ή παράδεισος ή Εδέμ), το Αισθητικό, το Νοητικό και το Διπλό αιθερικό ως απόρροια των Δύο και τα οποία είναι αλληλένδετα. Το φθαρτό σώμα, το ζωώδες εντός της βαριάς ύλης προέκυψε όταν ο ουράνιος άνθρωπος ήρθε σε συνείδηση επίγνωσης του καλού - κακού και θέλησε να αντιδράσει δημιουργώντας μια άλλη εκδήλωση, την βαριά ύλη, με σκοπό την "απεξάρτησή του" απ' ότι ονομάζεται ως Ελοχίμ και παντοκρατορικό πνεύμα. Όμως, κάθε τι που δημιουργείται μέσα στο σύμπαν του Θεού Δημιουργού και με τις καλύτερες προϋποθέσεις, επειδή επηρεάζεται, καταλήγει ένα απαύγασμα της δικής του δόξας (όχι αγαθής) προς την εξυπηρέτηση της ζωής του τροχού του θανάτου.

Το φθαρτό υλικό σώμα είναι επενδυμένο με ενεργειακούς δονητές και "αποταμιευτήρες", οι δονήσεις που δεχόμαστε από "έξωθεν" αλλά και αυτές που παράγουμε ως πνευματοψυχές, είναι ενέργεια ικανή να κινεί τον κόσμο μας, αλλά και να κινεί το σύμπαν φυλακή τους κοσμοκράτορες που βρίσκονται πίσω από την κουρτίνα.

Όταν ομιλώ για ενεργειακούς δονητές, φανταστείτε από επάνω μας αμέτρητες σκεπτομορφές κάθε είδους, όπως τα αόρατα σήματα του ραδιοφώνου. Όταν εσείς τυγχάνει να σκέφτεστε στην ίδια "συχνότητα", τότε έλκεστε από τις ίδιες "δονήσεις" που παράγουν σε εσάς τάσεις, έλξεις, εξαρτήσεις, πιστεύω, κ.λ.π. ίδια με άλλους, ώστε να σχηματίζονται κοινωνίες μέσα από τις ομάδες και ρεύματα ανθρώπων, να δημιουργούνται καθήκοντα, αξίες, αισθήσεις κάθε είδους. Οι συγκεντρώσεις σε ομάδες έχουν αυτόν τον σκοπό, τους κάνουν να δονούνται και να παράγουν αναλόγως το άτομο ως αναμεταδότες και ενισχυτές ο ένας προς τον άλλον.

Ο σκοπός της σύναξης μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα **εντάσσει** τον άνθρωπο ως ψυχοτρόπα ενεργό. Από την παραγόμενη ενέργεια της σαρκοψυχής, μέρος καταναλώνεται στον ορατό κόσμο, μέρος υψώνεται ως άυλη ουσία προς τους κοσμοκράτορες του κόσμου, τα αόρατα πνευματικά, τα πνεύματα της εξουσίας, και ένα μέρος αποταμιεύεται ως "ενθύμηση" στο αιθερικό σώμα όπου δημιουργεί τις τάσεις, συνήθειες, αξίες, οι οποίες δημιουργούν συνθήκες επανάληψης, πίεσης, ώστε να διαιωνίζεται κάθε πράξη εντός του φθαρτού. Αυτό που λέτε "μου έγινε συνήθεια" και δεν μπορώ, προέρχεται από δυνάμεις που έχετε αναπτύξει ο ίδιος και συντηρούνται μέσω των τριών άυλων ενεργειακών σωμάτων που με ένα λόγο ονομάζω σαρκοψυχή.

Η ενθύμηση αυτή προάγει σαρκικές προεκτάσεις επάνω μας, κι ότι δεν ανήκει ή δεν είναι συμβατό με τον θάνατο, δεν γίνεται επάνω σας συνήθεια αλλά πρέπει να νουθετείτε το σώμα σας πάντοτε για να κοσμίη την ειρήνη, την αγάπη, την προσευχή, κ.λ.π.

Στο Σχήμα Α', στο 3, δημιουργούνται πριν δημιουργηθεί το σώμα εντός του θηλυκού ζώου κάθε η ιδιοσύσταση που μας συνοδεύει στην ζωή μας, δηλαδή, γεννιούνται πρωτίστως επάνω μας ως ενέργεια το καλούπι που φέρει το χρέος των προηγούμενων ζών μας (ή κάρμα) κάθε ιδιαιτερότητα "χάρισμα", η κληρονομικότητα των προγόνων, το D.N.A., κάθε ιδιομορφία. Αφού γεννήθη ο άνθρωπος από το χύμα, πλάθεται μέσα στον τρόπο της Γης έχοντας υποστεί λήθη εκ νέου, και αναλόγως πού γεννήθηκε, ποιους γονείς, την πίστη, τις Αρχές, ώστε να υπάρχει ποικιλία. Η ισότητα είναι αδιάφορη στον κόσμο φυλακή. **Η ουσία είναι να παράγεται μέγιστη ενέργεια**, ενέργεια από ανθρώπους που θα κείτουν την ύλη μέσα από την πάλη και την τριβή των τάξεων, κάθε ποικιλομορφίας.

Ότι απειροελάχιστα "γνωρίζουμε" είναι από τον χωροχρόνο που δημιουργούνται τα ενεργειακά σώματα που θα φιλοξενήσουν τις "ποιότητες" του φθαρού (ποιότητες: ότι δημιουργηθούν ως ενέργειες από το φθαρό) και θα φιλοξενηθούν εντός της βαριάς ύλης, ορατής φύσης, και έως την στιγμή που ο άνθρωπος χάνεται από την ύλη.

Στο Σχήμα Α', το 2 είναι η στιγμή που ο άνθρωπος ζώο μέσα στην φθορά του έχει ήδη παραδώσει την ορατή φύση του και ότι έχει (κατέχει) ως περιουσία, από αυτήν την ενέργειά του, που είχε σκοπό να παράγουν και να αποταμιεύσουν αυτήν την ενέργεια - ουσία είναι πλέον χωρίς αντικείμενο. Πρώτο παραδίδεται στην ανυπαρξία το ενδιάμεσο ή αιθερικό, έπειτα ο Νους του κόσμου που διαμόρφωσε και συγκέντρωσε την "ενέργεια" για την τέλεση επάνω στο αστρικό - συναισθηματικό σώμα, τα βιώματα, οι μνήμες, η πορεία, οι εξαρτήσεις, κάθε έργο που διέπεται από χαρά ή λύπη, από αδικία ή αίσθημα δικαίου, ότι δια της αντίληψής μας δημιουργήθηκε επί της Γης κι έγινε σε εμάς κρίση. Όλο αυτό το της συνείδησης καλό ή κακό που μας τοποθετούσε σε ένα δικαστήριο, βρίσκονται αποταμιευμένα στο αισθητικό άυλο ενεργειακό σώμα που είναι και το μεγαλύτερο (για τις θρησκείες το αισθητικό σώμα παίζει τον μεγαλύτερο ρόλο).

Είναι σημαντικό όταν ο άνθρωπος βρίσκεται ακόμα "εν τη ζωή" να μάθει να διαχειρίζεται το συναισθηματικό του σώμα, διότι εάν υπερβεί τους συναισθηματι-

σμούς που παράγονται και δεν μπορεί να τους διαχειριστεί, το φθαρτό θα καταβαρυνθεί ώστε να οδηγηθεί σε άσχημα κι επιζήμια αποτελέσματα. Πολλοί άνθρωποι οδηγούνται σε δυσάρεστες καταστάσεις επειδή δεν γνωρίζουν να διαχειρίζονται την Σαρκοψυχή τους, η οποία ασταμάτητα μέσα από ερεθίσματα πληροφορείται και αποταμιεύει αδιαφορώντας για το κουτί (σώμα) που την "φιλοξενεί".

Τα ενεργειακά σώματα με τον θάνατο προχωρούν σε ένα περιβάλλον που εκεί με κατάλληλους τρόπους, αφού υπάρξουν "ερεθίσματα" που προβάλλονται επάνω τους ξανά και ξανά, σε εκείνα τα πνευματικά πεδία, Σχήμα Α', 2, η αποταμιευμένη ενέργεια που είναι κάθε σκέψη - βούληση - πράξη επί γης, που ήταν ο τόπος παραγωγής, η αρένα, το χωράφι, αφού έγινε η συγκομιδή, ο καρπός, είναι η κάθε ψυχοενέργεια της σαρκοψυχής που παράχθηκε από την ουσία του πνεύματος που βρίσκεται σε αποχάυνωση - πτώση. Αυτή είναι η τροφή τους, όσο πιο δυνατό ένα συναίσθημα, μια έξη - συνήθεια, ένα γεγονός, όσο ποιο πολύ μας απορρόφησε, η δήθεν αξίες πάνω στην γη, κι έγιναν εντός μας γίγαντες που μας κυριεύσαν τόσο πιο πολύ και παραμένουν σε επανάληψη, διότι αποδίδουν πολλή τροφή σε "αυτούς", ότι δηλαδή ήταν κάποτε τροφή για εμάς η γη.

Κόλαση ή Παράδεισος είναι λέξεις που καλύπτουν συνειδήσεις επί γης, για εκείνον τον κόσμο είναι η εξυπηρέτηση του δημιουργημένου σύμπαντος φυλακή, είμαστε θνητοί άρα βροτοί, από αυτούς που κρύβονται από την δική μας ουσία. Αλλά ακόμη κι εκεί, στο δικό τους περιβάλλον υπάρχει θάνατος, όχι όπως στην γη είναι η αφαίρεση του χοϊκού σώματος, αλλά η ανυπαρξία, το Τίποτε, το Μη Ον, ως η τέλεια μη έκφραση, όπως ένας άνθρωπος στερείται κάθε έκφραση ζωής και αίσθησης, αλλά είναι ζωντανός ως οργανισμός. Αυτή η κατάσταση κάνει αυτόν τον επί Γης θάνατο να είναι λύτρωση, και πέραν πάσης λογικής του πνευματικού θανάτου.

Για να επανέλθω όμως στο 2, στου σχήματος Α', μετά από συνεχή επανάληψη ερεθισμάτων, τα ενεργειακά σώματα αρχίζουν να ξεθωριάζουν, και όπως ένας συσσωρευτής που αδειάζει, έως ότου μνήμες και αισθήσεις δεν "αντιδρούν" χάνοντας κάθε ψυχοενέργεια που είχαν να αποδώσουν. Κάθε άνθρωπος μηχανή - συσσωρευτής, αναλόγως το τι ασχολήθηκε αυτό και αποδίδει και αναλόγως την ψυχική ένταση και διάρκεια που εργαστήκατε ως είλωτες σε ότι νομίσατε πολύτιμο για εσάς, και που άλλοι στην γη φρόντιζαν να σας κεντρίζουν με φόβους ή επιβαρύνσεις ώστε να τρέχουμε ακόμη πιο πολύ πάνω στην ύλη.

Συμφέρει στον άνθρωπο που θέλει να μην ανήκει στην τροφή τους, να είναι ολιγαρκής και αυτάρκης, χωρίς να τον παρασύρουν τα ρεύματα του κόσμου, ούτε να είναι επιρρεπής σε ερεθίσματα όπως ουσίες, να μην φανατίζεται από γεγονότα ή θρησκείες, να μην θεωρεί τον εαυτό του δίκαιο, το δε άλλον άδικο. Είναι καλύτερα να μην εμπλακείς παρά να εμπλακείς και να μετανοείς.

Πρέπει να σκεφτείς σε ότι εύκολα εισέρχεσαι αναλόγως την διαδρομή που θα κάνεις, πρέπει εάν θέλεις να επιστρέψεις, να διανύσεις την ίδια απόσταση θέλησης, ώστε να ξεφύγεις από την δίνη που σε κατονομάζει με το όνομά της. Το φθαρτό σώμα που εξαρχής της γεννήσεως από την Ύλη ξεκινά να πεθαίνει δεν το εγέννησε ο Αγαθός Ύψιστος, αλλά ο παντοκράτορας Θεός του σύμπαντος φυλακή σε συνδημιουργία με τον φοβικό Αδάμ, που νόμισε ότι θα έμπαινε σε ένα περιβάλλον όπου θα απουσίαζε αυτό το Ον, αγνοώντας ότι είχε ήδη διχοτομηθεί και πλέον ζούσε σε συνάρτηση με ένα ον που έγινε επάνω μας Θεός, όχι δια αγάπης αγαθής, αλλά εξουσίας και δυνάμεως.

Αυτή η εωσφορική δύναμη κρατά όσο μια σπίθα, επειδή όμως διαστέλλεται ο χρόνος μέσα στην ύλη, σε άλλα όντα δεν είναι στην συνειδησή τους, σε άλλα είναι. Εμείς που εξοικειωθήκαμε εντός του χρόνου βλέπουμε μια ημέρα λίγο και έναν αιώνα πολύ, δίδοντας χρήση στους εαυτούς μας, αποδεχθήκαμε την αμαρτία μας, (δηλαδή ότι είναι στην φύση μας να μην κοινωνούμε με τον Ύψιστο Πατέρα) κι όποιος τολμά να ακούσει από "έσω" έναν ψίθυρο αλήθειας είναι μη αποδεκτός. Μόνον στους Αγίους μιλά ο Θεός κι Άγιος είναι όποιος μέσα στα φαινόμενα κάνει θαύματα, ή η εξουσία τον ονομάζει έτσι, με τον ίδιο τρόπο αποφανθήκαμε τον θάνατο ως φυσική κατάληξη. και θάψαμε ότι δεν συνιστάται από νόμους που η κοινωνία θέσπισε μέσα από την εξουσία.

Αλλά ας επιστρέψουμε σε εκείνο το περιβάλλον, το Σχήμα Α', το 2, όπου ο πρώην άνθρωπος σαν "συσσωρευτής" μετά από ερεθίσματα αποδίδει ότι έχει, έως ότου εξαντληθούν οι πόροι του και απομείνει το νοητικόν και αστρικό γυμνό κενό κέλυφος που πετιέται όπως κάτι άνευ σημασίας.

Συνεχίζοντας το ταξίδι, μας έχει απομείνει το πνεύμα μας (θεικός σπινθήρας) μέρος γέννημα του Ύψιστου Αγαθού και την αλλοίωση πάνω στο πνεύμα που εντός του κόσμου λειτουργούσε ως σαρκοψυχή σε ένα περιβάλλον που στο σχέδιο είναι το 4, για αυτή την ψυχή που ανήκει στον Θεό του κόσμου θα αποδώσουμε πάντες λόγο κατά τον νόμο του, κι όχι στον πανάγαθο πατέρα που του χρεώθηκε αυτή η βλασφημία.

Δεν είμαι σε θέση να γνωρίζω τι συμβαίνει εκεί στο 4 (αν και πέρασα από εκεί). Πάντως, μετά τούτου, υπάρχει μια περίοδος αδράνειας ώστε το πνεύμα να ανακτήσει ουσία και δυνάμεις και να γίνει έτοιμο, διαθέσιμο, με ηρεμία και πρόθυμο να περάσει από την λήθη στη επιστροφή του στον χωροχρόνο όπου στην φάση 3 θα επαναεπενδυθεί νέα ενεργειακά άυλα σώματα και φυτευτεί εκ νέου σε μια μήτρα για να αποκτήσει σώμα και εκπαίδευση.

Πιστεύω ότι τα κατώτερα σώματα που δεν φιλοξενούν τον θεϊκό σπινθήρα, αφού καταναλωθούν από τα πνεύματα, δεν έχουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον εκτός εάν ως υβρίδια παρουσιάσουν "κάτι". Σε εκείνο το περιβάλλον, που στο σχήμα είναι 2-3-4, οι ψυχές εκείνες που έχουν ενδιαφέρον, υπήρξαν προσωπικότητες ή εξουσιαστές ή επηρέαζαν τις μάζες και προς τις δύο "κατευθύνσεις" χρήζουν ιδιαίτερης αντιμετώπισης ως προς τον χρόνο της επανεμφάνισής τους, αλλά και της συνεργασίας που θα τους δοθεί από τα πνεύματα για την εξυπηρέτηση του σύμπαντος φυλακή. Από όλες τις ψυχές που καταλήγουν εκεί οι ουράνιοι άνθρωποι, οι πεπτωκότες, οι πνευματοψυχές του Θεού Αγαθού, χρήζουν ιδιαίτερης προσοχής και μεταχείρισης στο να υπάρχουν τα εμπόδια επί γης να μην "**ξυπνήσουν**" ποτέ, ενώ συνεχώς να εξυπηρετούν το περιβάλλον της ύλης και μέσω αυτής να δοξάζεται ο Θεός.

Αυτό είναι μέγα λάθος διότι ο Ύψιστος δεν επέβαλε το χοϊκό σώμα, και ούτε είναι στο θέλημά του να υπηρετούμε στο όνομα του καλού εξασθενημένους, κενούς ανθρώπους από την ουσία μας. Αυτός είναι ο αιώνιος κύκλος της αμαρτίας, η μετενσάρκωση, (αμαρτία είναι η αποξένωση από τον Αγαθό Ύψιστο κι όχι μια πράξη η οποία είναι η απόρροια). ΑΜΑΡΤΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΓΡΑΦΑ με λέξεις, και σίγουρα η αναπαράσταση μέσα σε έναν άλλο νου θα είναι πιο υποβαθμισμένη. Έτσι, δεν μπορώ να σας αποδώσω το 100%.

Στον κόσμο Β, που είναι εντελώς πνευματικός, τίποτε δεν θυμίζει την Γη. Είναι ένας κόσμος πέραν και της φαντασίας, που ο άνθρωπος καθ' ουδένα τρόπο δεν μπορεί να προσεγγίσει με την λογική.

Είναι σημαντικό να συνειδητοποιήσουμε ότι δεν είμαστε εμείς η ανώτατη κλίμακα στην τροφική αλυσίδα, αλλά πέραν του σημείου αντίληψής μας, υπερέχει ένας κόσμος που μας χρησιμοποιεί όπως κι εμείς στην Γη με άλλες οντότητες κατώτερες και ανθρώπους.

Ο Ύψιστος Αγαθός Πατέρας είναι πέραν πάσης λογικής και αντίληψης ώστε εντός της συνειδητότητας της Γης να γίνει κάπως κατανοητός. Ότι γνωρίζουμε είναι

μέσα από το δικό μας πεδίο, κι ότι έκτισε η ανθρώπινη φαντασία - ο Μύθος -, η νόηση, η φιλοσοφία και η αλήθεια που αποκάλυψαν κάποιοι που μπόρεσαν να βρουν φως. Όμως, όλο αυτό το κράμα πέφτοντας εντός της Γης "προοικίστηκε" με ιδιοτέλεια κι εξουσία όπως το κάθε τι μέσα στην ορατή φύση. Έπειτα, εντός της σχέσης, το δίπολο καλό - κακό θα διαμορφώσει μια θρησκεία - εξουσία που θα παράγει ψυχοενέργεια.

Προϊόντος χρόνου ο άνθρωπος, μην γνωρίζοντας για εκείνον τον Ύψιστο Αγαθό, έδωσε ανθρώπινα χαρακτηριστικά και μέσα από την αδυναμία του πρόσθεσε στον Ύψιστο κάθε ανάγκη του, και μέσα από τα φαινόμενα προσπάθησε να τα κάνει να υπακούουν σε αυτόν, πείθοντας τον εαυτό του ότι είναι ο Ύψιστος Αγαθός με το μέρος του. Θέλω να πω, ότι δεν τοποθετείται ο Θεός εδώ ή εκεί, σύμφωνα με το Βιβλίο και τα πιστεύω μας. ΠΑΣΧΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΑΠΟ ΕΛΛΕΙΨΗ ΕΠΙΓΝΩΣΗΣ ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΜΑΣ ΩΣ ΕΝΑ ΜΕ ΕΜΑΣ ΚΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΑΝΑΓΝΩΣΗ ΝΑ ΘΕΛΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΓΙΝΟΥΜΕ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΠΟΥ ΜΕΣΑ ΜΑΣ ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΩΣ ΥΠΑΚΟΗ. ΑΝΤ' ΑΥΤΟΥ, ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ ΙΣΤΟΡΙΕΣ από άλλες εποχές, ανασύρουμε διδάγματα από το Βιβλίο, και θεωρούμε τον Ιησού Τρίτο Πρόσωπο, έξω από εμάς, όπως έναν άλλο άνθρωπο.

Το γεγονός ότι υπάρχει στις συνειδήσεις του κόσμου ένας Θεός διφορούμενος, πολυδιάστατος, φανερώνει ότι η αντανάκλαση που έχουμε πάθει μέσω της λήθης, μας έχει δημιουργήσει αυτή την Βαβέλ ώστε ο καθένας να εμμένει στον δικό του Θεό – συνείδηση, ώστε ακόμη κι αυτός που εκζητά εντός του ορατού κόσμου αλήθεια να χαθεί μέσα στον διαδαλώδη κόσμο των θρησκειών. Κάθε θεωρία, διάταγμα, μυθοπλασία, διαμόρφωσε έναν χαρακτηρισμό που ονομάστηκε Θεός. Κάθε λαός σύμφωνα με τις αντιλήψεις του προσάρτησε έναν Θεό στο δικό του μοτίβο, και πρόσφερε σε αυτόν κάθε λογής, όπως ζώα - πτηνά, τρόφιμα έως και ανθρωποθυσίες, ή όργια κάθε βεληνεκούς. Ο Θεός λοιπόν, έως μία έννοια, κάλυπτε την συνείδηση της φυλής και τις ανάγκες, και κατά συνέπεια προσαρμοζόταν στον καθένα μέσα από τον μικρόκοσμό του.

Αυτό δεν άλλαξε σήμερα, καθώς η αντίληψη καθορίζει σε μέγιστο βαθμό το τι είναι Θεός. Αντίληψη εννοώ ότι μεταφέρει ο άνθρωπος στον άνθρωπο, τα βιβλία, οι παραστάσεις των φαινομένων. Η τάση αυτή για το παντοκρατορικό πνεύμα Δημιουργό αυτής της πλάνης βόλεψε διότι εντός του ανθρώπου υπάρχει έμφυτη η τάση να λατρεύει τον Θεό του, και μέσα από την πλαστικότητα της ψυχής του να αποδίδει

αυτό που λαμβάνει από τον Ύψιστο. Μέσα όμως από την Διχοτόμηση της αγαθής συνειδητότητας (στην αιθερική κτήση ΕΔΕΜ) που επέβαλλε το παντοκρατορικό πνεύμα στον Αδάμ, τον **"κοίμισε"** (κανονικά, εδώ έπρεπε να υπάρχει άλλη λέξη διότι ο όρος κοίμισε στην βιβλο εβραϊκα σημαίνει κατάπτωση, ύπνωση, πτώση, όχι όπως ύπνος ανάπαυσης). Ο Αδάμ, το πνεύμα, προσάρτησε επάνω του αυτήν την ενέργεια που του δημιούργησε Σχάση - Διπολισμό και όλα φανερώνονται πάνω στο καλό - κακό.

Μέρος όμως του Αδάμ συγκράτησε μέσα του έμφυτο ένα ελάχιστο μέρος της αγαθής συνειδητότητας ή εγώ εμί παρουσίας ή ψυχής ζώσας, και αυτό έως σήμερα εκζητά τον Θεό - Πατέρα Αγαθό. **ΑΥΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΣΤΕΝΗ ΠΥΛΗ "Δια της στενής πύλης εισέρχεστε στον ουρανό"** (Ουρανός = Ύψιστη συνείδηση Αγαθή). Έχοντας προσαρμοστεί το πνεύμα μέσα στην βαριά ύλη υπακούει στον κατώτερο άνθρωπο την Σαρκοψυχή, Δημιουργία των Ελοχίμ, ως "στολή" να δεσμεύει τον ουράνιο άνθρωπο πρωτίστως στην Αιθερική κτίση, έπειτα δε και δια φθαρού σώματος και στις γήινες αισθήσεις, ώστε ουδέποτε να έρθει σε αληθινή συνείδηση αλλά μέσα από γήινες παραστάσεις και φαινόμενα να αποδίδει την θεότητα σε μια άλλη συνείδηση διαμορφωμένη από τον κατώτερο άνθρωπο.

Πίστεψε λοιπόν ο Αδάμ σε κάθε θρησκεία, ή ερέθισμα αξιών, που φυσικά το παντοκρατορικό πνεύμα είναι πίσω από αυτά. Δεν το ενδιαφέρει το όνομα το οποίο μεταλλάσσεται ανά τους αιώνες, αλλά η απορρέουσα ουσία που ο άνθρωπος ειλικρινώς, με συναίσθημα αγάπης, αυτοθυσίας, οικειοθελώς ΠΝΕΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΘΕΟΤΗΤΑ ΑΥΤΗ, όπου γίνονται αυτές οι συγκεντρώσεις των πιστών. Καθώς διεγείρει ο συναισθηματικός λόγος την ψυχή, αυτή η συναισθηματική ενέργεια στροβιλίζεται και συνενώνεται με των άλλων όπου σαν ανεμοστρόβιλος ανεβαίνει προς το ουράνιο στο παντοκρατορικό πνεύμα ως οσμή ευωδίας. Δυστυχώς, αυτά τα όντα είτε αρέσκονται σε κατώτερα ζωώδη συναισθήματα όπως ουσίες που εξάπτουν ή αχαλίνωτο σεξ, είτε αρέσκονται σε καλοσύνες και θρησκευτικές αισθήσεις. Είναι το ίδιο πρόσωπο, του ίδιου Θεού Δημιουργού που τρέφεται ακαταπαύστως όπως κι εμείς οι γήινοι με υλικά αγαθά. Κάθε προέκταση ως επίγεια απόλαυση ηδονής έχει αποδεχτεί τέτοια πνεύματα.

Είμαστε μέσα σε ένα απόλυτο σκοτάδι, κι ανίκανοι από μόνοι να συνέλθουμε, ώστε δια της εκζητήσεως να γίνει προς εμάς συμφιλίωσις, και να αποκτήσουμε έτσι πρόσβαση σε όλα όσα χάσαμε μέσα στο ΕΓΩ. Αυτό το ελάχιστο εντός μας που δεν γνωρίζει αλλά επιμένει να αναζητεί και να προσκολλάται στην οσμή περί αγαθού

είναι μόλις ένα τελικό τεταρτημόριο της ενθυμίσεις του πνευματος περι ψυχής που είχαμε κάποτε πριν το Εγώ, πριν την Γη, πριν τις θρησκείες. Είναι αυτό που μπορεί να επικαλεστεί τον Πατέρα του όταν το Πνεύμα (ΝΟΥΣ ΘΕΟΣ) συνειδητοποιήσει την λανθασμένη οδό εντός της οποίας υπάρχει και που ζει με την λήθη (**ΛΗΘΗ**: είναι μια κατάσταση η οποία είναι όπως η εικόνα που θα σας αναφέρω).

Πάρτε ένα πίνακα ζωγραφικής που κάποιος εξαίσιος ζωγράφος εζωγράφησε, ένα ποίημα, περάστε από επάνω ένα χρώμα Λευκό να διαγράψετε κάθε συνείδηση και ενθύμηση, στην συνέχεια ως νέος ζωγράφος ποιήστε αυτό που ταιριάζει στην δική σας υπόσταση - ψυχή ώστε να είναι μέρος από το σύνολο που εσείς δημιουργείτε. Όσο κοιτούν οι υπόλοιποι το νέον αυτόν πίνακα δεν θα κοιτούν το εξαίσιο ποίημα του πρώτου ζωγράφου, αλλά αυτόν που οικειοποιήθηκε τον δικό σας πίνακα ως δικό του επιβάλλοντας **χρησικτησία** και χρέος. Η λήθη λοιπόν, δεν είναι η ανύπαρκτος μνήμη, αλλά η αλλοίωση από τρίτο πρόσωπο αυθαίρετα, το γίνεσθαι του Θεού κι όποιος το επιβάλλει καθίσταται έκπτωτος, μη ον, καθώς σε αυτόν και η παραμικρή διανοητική σχέση με τον Αγαθό είναι ανυπόστατος. Ένα τέτοιο πλάσμα, στερείται ζωής απ' ότι εννοούμε ζωή, μέσα από ένα αγαθό περιβάλλον, και δημιουργώντας κίνηση δια των αμφίροπων δυνάμεών του, μας έπεισε, καθώς εζωγράφησε τον καμβά της συνείδησής μας τα περί ζωής.

Μην θεωρείτε ότι μπορεί να συνυπάρξει επί Γης, ο Ύψιστος Αγαθός και το παντοκρατορικό πνεύμα ταυτόχρονα. Είναι φύσεως αδύνατο το καλό - κακό να πλησιάσει το Αγαθό ως παρουσία ακόμη, πόσο μάλλον να συγκατοικήσει πάνω στην Γη. Γι' αυτό, όλος αυτός ο τόπος και ο τρόπος που έχει αναπτυχθεί ως συνείδηση, είναι δημιουργία του πνεύματος αυτού και του ανθρώπου που αλλοιώθηκε μέσα στον Θεό του κόσμου, που είναι περιορισμένος και υπό έλλειψη. Είτε το κατανοούμε, είτε όχι, η έλλειψη αυτή δημιουργεί τον θάνατο, καθώς εμείς τον αποδεχόμαστε ως φυσική κατάληξη.

Απομένει στον άνθρωπο μια υπόσχεση στο διηνεκές του χρόνου που υποστηρίζει, πως ότι βιώνετε είναι γιατί θα κερδίσετε περισσότερα κάπου αλλού στο μέλλον, και ότι κάνετε ή δώσετε θα λάβετε εκατό φορές περισσότερα, Αναπτύσσοντας αυτήν την συνείδηση, δημιουργώ ανταπόδοση, και αυτή ακριβώς είναι η πίστις του κόσμου όπου όποιος αποδώσει πιο πολλά, έχει την αποδοχή τους.

Αυτή είναι η απάτη των θρησκειών απ' όσες γεννήθηκαν κι εξαντλήθηκαν πάνω στη Γη, κι άλλες που γεννήθηκαν πάνω στις στάχτες των προηγούμενων έως ό-

του να υποστούν κι αυτές την φθορά και ανορθωθούν άλλες με σκοπό να καλύπτουν τις ανήσυχες πνευματοψυχές.

❖ Όταν ο άνθρωπος αφήσει τον μάταιο τούτο κόσμο, ευρίσκεται εντός μιας συνείδησης που ο ίδιος εδημιούργησε με τον κατώτερο εαυτό του. Αυτήν η συνείδηση τον ακολουθεί και θα κριθεί από αυτούς που είναι φύλακες της ζωής και του θανάτου. Αυτή η **συνείδηση φέρει το όνομά του, την περιουσία του, και την κληρονομικότητά του**, ότι δημιουργήσατε εντός του κόσμου τους ανήκει και πρέπει να **αποδοθούν** όλα τα νοητικά, αισθηματικά, αιθερικά πλούτη τα οποία αποταμιεύτηκαν. Αυτή είναι η προσωπική συνείδηση και την λαμβάνουν για κοινό "καλό" της ανθρωπότητας. Από αυτά τα αρχεία λαμβάνει ο μελλοντικός άνθρωπος για να κτίσει κάτι νέο μέσα στην δική του συνείδηση. Κάθε έμπνευση πνευματικός αποστέλλεται σε κάθε είδους αρχής και επιστήμες που δημιουργούν νέα, ότι εμείς εδώ με τις βιβλιοθήκες. Δυστυχώς, αυτή η συνείδηση δεν σώζει και σας συμφέρει να την αποβάλλετε αναπτύσσοντας τη νέα συνείδηση εντός του ανώτερου πνευματικού εαυτού. Αυτήν την περιουσία δεν μπορεί να σας την κλέψουν διότι δεν τους ανήκει και ούτε γεννήθηκε από σάρκα. Εντός αυτής, σώζεστε και είναι η συνείδηση "ΕΓΩ ΕΙΜΙ άνθρωπος Ιησούς Χριστός". Αποβάλλετε κάθε άλλη συνείδηση.

Μέρος 19^ο

ΕΞΟΥΣΙΑ

Ι Ξ + Ξ (Κ + Σ) + ΟΥΣΙΑ

Η σημασία της λέξης είναι:

Ι Ξ Δύναμη που οριζόντια εκδηλώνεται πάνω στο σώμα.

Ξ = Κ + Σ = ΚΑΣΑ δηλαδή το σώμα, ως εξωγενής ουσία, ως κάτι που ήρθε για να εξουσιάσει.

Η δική μας ουσία είναι ήδη εντός μας και αναδημιουργεί το σύμπαν μας. Η ενέργεια είναι ήδη μέσα μας και είναι η ουσία μας. Κάθε ον ουράνιος άνθρωπος είναι γεννημένος από την ομοούσια ψυχή του Αγαθού Πατέρα, την ίδια ουσία. Δεν λαμβάνουμε εξουσία μετά, αλλά κάθε πνευματοψυχή είναι η ουσία του Ύψιστου Θεού. Αυτή είναι η πρώτη μας μορφή, και κάθε τι άλλο που προσπαθεί να παρέμβει πάνω στην πνευματοψυχή έκφραση του Ύψιστου Αγαθού είναι **εξουσία**: είναι η παρέμβαση με κάθε τρόπο πάνω σε μια άλλη οντότητα.

Η εξουσία είναι η Εγώ ουσία που λειτουργεί ως "Μαύρη τρύπα του διαστήματος" απορροφώντας κάθε ενέργεια μέσα της για να τραφεί η ίδια, όταν το Εγώ διαφοροποιηθεί υπάρχει σε όλα τα πλάσματα ως εξουσία, φέροντας το δικό της Εγώ "έξω" κι επιβάλλοντάς το στον άλλον. Μια τέτοια εξουσία ήταν η επιβολή της "ύπνωσης" των Αδάμ με σκοπό την Διχοτόμηση και την Επιβολή μιας άλλης ψυχής, της σαρκοψυχής πάνω στους Αδάμ. Η ψυχή εκείνη ήταν η εξουσία, η ταυτότητα να ταυτιστεί ο ΑΔΑΜ με τον παντοκράτορα Θεό.

ΣΗΜΕΡΑ, όπου είναι πάνω από τέσσερις άνθρωποι μια εξουσία είναι αισθητή. Η ικανότητα να ξεχωρίζει κάποιος λαμβάνοντας εξουσία είτε μέσω των ανθρώπων τους συστήματος, είτε εκ γενετής, είτε μέσα από πνεύματα, αυτούς τους εξουσιαστές ανθρώπους, έπειτα ελέγχουν άλλοι εξουσιαστές, καθώς πάντες ανήκουν σε αυτόν που έγινε εξουσία πάνω σε αυτούς (το πνεύμα εξουσιαστής αποδίδει την εξουσία η οποία στην πιο απλή της μορφή είναι "έλα να σου πω την γνώμη μου να δεις ότι έχω δίκαιο").

Για να εννοήσουμε κάπως καλύτερα ένα παράδειγμα, το σχήμα που παίρνουν οι μορφές ως εξουσία είναι εντός της δικής μας ιδιοτέλειας του εαυτού μας. Είναι όπως το νερό που σχηματίζεται μέσα σε ένα γυάλινο μπουκάλι, άχρωμο και άοσμο. Το Νερό είναι το Εγώ εξουσία, ενώ το μπουκάλι είναι το δικό μας σχήμα. Όστε το Εγώ διατηρεί την δική μας ιδιοσύσταση μέσα στην πλαστικότητα του εκάστοτε ανθρώπου. Επειδή ο κάθε άνθρωπος προσεγγίζει μέσα του δονήσεις μέσα από τον χώρο, που παράγουν με αυτόν τις αντίστοιχες ελκτικές δυνάμεις εξουσίας, οι οποίες ζουν επάνω του χωρίς να το κατανοεί, δεν είμαστε ελεύθεροι. Έχοντας διαμορφώσει τον μικρόκοσμό μας δεν αντιδρούμε, επειδή μας αφομοίωσε η εκάστοτε πραγματικότητα, η οποία και παράγει μέσα από εμάς εξουσία και πάνω στον ίδιο τον **αληθινό εαυτό μας**, δηλαδή την ΟΥΣΙΑ μας.

Μην προσκολλάστε σε ενότητες που πίσω τους κρύβουν εξουσίες. Κάθε άνθρωπος που είναι δίπλα σας, όταν δεν γνωρίζετε να το "διαχειριστείτε", ασκεί μια εξουσία επάνω σας ακόμη και ασυνείδητα. Κάθε δημιουργήμα εντός της ύλης που ο άνθρωπος ύψωσε στην συνείδησή του ως πεμπτούσια αποτελεί εξουσία, οικονομία, διαχείριση, μόρφωση, νόμισμα, θρησκεία, βία, ασθένεια, οργανώσεις ανθρώπων. Ο εξουσιαστής αναγνωρίζει στον εαυτόν του ότι έχει έλλειψη πόρων - ουσίας, είτε είναι άπορος, είτε εύπορος μέσα στην ουτοπία του.

Ο αληθινός Πατέρας γεννήτορας της ουσίας μας (ομιλώ σε πνευματοψυχές γεννημένες εκ του Ύψιστου) έχει από τους ίδιους πόρους αναπαράγει τον εαυτόν του ανεξάντλητα και άπειρα. Άρα κάθε Υιός, έστω κι εάν φανερώνει την διαφορετικότητά του προέρχεται εκ της ίδιας ουσίας με τον άπειρο (**ουσία είναι τα στοιχεία από τα οποία είμαστε γεννημένοι**). Γι' αυτό κάθε έννοια εξουσίας ή δύναμης είναι απουσία επειδή είμαστε όμοιοι. Η εξουσία ασκείται από τον εξουσιαστή διότι αναγνωρίζει στον εαυτό του ότι δεν είμαστε όμοιοι...

Η πιο σύντομη προσευχή είναι η **ανάσα**. Φανταστείτε όλα όσα γεννήθηκαν μέσα σας από το πνεύμα Ιησούς (αυτό είναι το όνομά σας). Όλα όσα βιώσατε κι αποδεχτήκατε. Ψηλαφίστε την ψυχή σας διαισθαντικά ως επιβεβαίωση, και μέσα από την εισπνοή σας που είναι το Α = Αρχή που Ἄ Δονείται μέσα σας. Εκπνεύστε μέσα στο ΝΟΗΜΑ του ΜΗΝ, Μ = εντός της ορατής φύσης, Η = δύο δυνάμεις πνεύμα + ψυχή, Ν = είναι νόησις και ΝΟΜΟΣ = ΑΜΗΝ. Συγκρατήστε το νόημα αυτό για λίγα δεύτερα, έως ότου μπορείτε να το δημιουργείτε με άνεση και να το αναπαράγετε όποτε το θέλετε (αυτό ήταν κάτι από τον δικό μου τρόπο, κι εσείς μπορείτε να βρείτε κάτι δικό σας).

Δεν τελειώνει η προσευχή. Κάθε κατάσταση του πνεύματος που φέρετε στον ανώτερο Χριστικό νου σας προς τον Πατέρα σας είναι προσευχή. Μην προβάλλετε ην προσευχή σας πάνω στις αισθήσεις, και μην ζητάτε από τις αισθήσεις επιβεβαίωση.

Μέρος 20^ο

ΜΙΚΡΕΣ ΤΟΜΕΣ ΣΕ ΜΕΓΑΛΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η φράση "κατά μέρος γνωρίζουμε" είναι αληθής κι αυτό δεν μας δίδει το δικαίωμα να κρίνουμε ορθά τον εαυτό μας. Σημαίνει δε, ότι κάποιος σήμερα επέβαλε και απόκρυψε αυτά που αφορούν την ψυχή, ώστε δια της ελεύθερης βούλησης να κάνω την επιλογή μου. Η εκλογή μου όμως σήμερα είναι μέσα από την εκπαίδευση που μονομερώς μου δίδεται, για να μου αποδείξει άλλη μια φορά ότι με κατευθύνουν. Η κατεύθυνση αυτή διεξάγεται σε όλη την ζωή μου, μόνο που στα πρώτα χρόνια της ζωής μου είναι πιο εμπειριστατωμένη, διότι τότε διαμορφώνεται ο χαρακτήρας μου. Όλη αυτή η προσπάθεια των αρχόντων να δημιουργούν συνειδήσεις και εξαρτήσεις, ανάγκες και επιθυμίες, είναι διότι έτσι δημιουργούν έναν κόσμο που θα αποδώσουμε την ουσία μας σε "αυτούς" όπως αποδίδουμε τους φόρους στο κράτος.

Δεν χρειάζεται να πάτε πολύ μακριά με τον νου σας διότι ο κόσμος όλο κείται μέσα σε αυτήν την ραδιοβολία διότι είμαστε η σκιά τους. Κάθε προσπάθεια να προσεγγίσουμε κάτι εντελώς πνευματικό μέσα από τον γραπτό λόγο είναι ΑΤΥΧΕΣ, ακόμη κι εάν φέρω την επίγνωση του λόγου του Θεού (Θέωσις) εντός μου, και προσπαθήσω να σας το αναπτύξω γραπτώς, **άνευ** του δικού σας πνεύματος που συγκοινωνεί με τον Αγαθό και που επιβεβαιώνει η ψυχή σας, αναπτύσσει και καλλιεργεί το Ανώτερο Νοητικό σας (ο Νους του Χριστού), είναι απλώς επικοινωνία.

Θα είμαι στα όρια της βλασφημίας, καθώς μέσα από τον γραπτό λόγο θα σας μεταφέρω κάτι πολύ κατώτερο και ανθρωπογενές. Εάν προσπαθήσω να αναπτύξω ένα λόγο με τις καλύτερες προθέσεις μου, εξαιτίας της διαφορετικότητάς μας και της απόστασης που επηρεάζουν την ουσία σε ανούσιο λόγο που φθάνει σε εσάς, κι ακόμη ελάχιστος απομένει μέσα στον χρόνο που τείνει να ισοπεδώνει κάθε μνήμη, υπό αυτήν την έννοια είμαι εγώ αχρείος δούλος, διότι ο λόγος μου ο οποίος έχει παραχθεί επί της Γης, προφορικός ή γραπτός, απευθύνεται στα τέσσερα κατώτερα σώματά μου, τον κατώτερο άνθρωπο, αφού από εκεί ο λόγος μου δημιουργήθηκε.

Το πνεύμα βρίσκεται αδρανές, εγκλωβισμένο με την ελάχιστη πλέον αληθινή ψυχή αγαθή μαζί με ένα ακαλλιέργητο ανώτερο νοητικό, όχι εκούσια, αλλά μέσω αυτού που επέβαλλε αυτήν την κατάσταση. Καθώς ο άνθρωπος γεννιέται και πεθαίνει χωρίς ούτε μια φορά να γνωρίσει τον εαυτό του, και εάν θέλει την βασιλεία του Αγαθού Πατρός, κι αυτό ονομάζεται με έναν λόγο επίγνωση, αντί αυτού έχουμε τον ανθρώπινο λόγο να απευθύνεται σε ανθρώπους της κατώτερης συνείδησης των τεσσάρων σωμάτων, που κι αυτά δημιουργούν θεότητες, το καλό, θρησκείες, αλλά ουδέποτε επίγνωση του Αγαθού Πατέρα προς τον Άνθρωπο Είλωτα.

Ο Λόγος του Δασκάλου Ιησού "ΟΤΙ ΑΚΟΥΩ ΛΑΛΩ" σημαίνει ότι αυτό που άκουγε στο πνεύμα του γεννημένο εν αλήθεια εκ της ψυχής του γίνονταν ενσάρκωση (ο ενσαρκωμένος λόγος). Αυτός ο λόγος ήταν απόρροια του πνεύματος γι' αυτό, όπου ακουγόταν, **είχε τη δύναμη της Αναστάσεως**. Δεν εννοώ για τον νεκρό Λάζαρο, αλλά για τους χιλιάδες που άκουγαν τον λόγο, κι ο λόγος ζωοποιούσε το πνεύμα τους, αυτός ο λόγος ο ιστάμενος εις ύψος συνείδησης είναι το κλειδί να διεγείρει, να αφυπνίσει, να ζωοποιήσει την πνευματοψυχή εκείνου που για χιλιάδες χρόνια κοιμάται ανάμεσα στις μετενσαρκώσεις του. Δεν δύναται επίγειος λόγος να ζωοποιήσει το πνεύμα, αλλά μόνον το πνεύμα του πατέρα όταν λαλεί στα δικά του "περί της ώρα της αναστάσεως ουδείς γνωρίζει, ούτε ο Υιός, παρά μόνον ο Πατήρ στον ουρανό". Αυτή η φράση δηλώνει την αδυναμία του ανθρώπου, επειδή ο ίδιος τρέφει καλά και χριστά αισθήματα και νομίζει ότι είναι αρκετός ο ίδιος για να "ξυπνήσει" αυτόν που για αιώνες κοιμάται στη λήθη του.

Όταν ο αχρείος δούλος, μέσω της πληροφορίας, αφυπνίσει το πνεύμα στην εκζήτηση του Ύψιστου Αγαθού πρέπει ο κατώτερος λόγος Εγώ, να σιωπήσει ώστε να αφήσει αυτό που γεννήθηκε εντός του πνεύματος να στραφεί προς τα άνω, προς την επικοινωνία, την επανεκκίνηση της ψυχής ζώσας, την ανάπτυξη του ανώτερου νοητικού, την αναγέννηση. Όταν συνδεθεί η πνευματοψυχή με τον Ύψιστο Πατέρα, η ροή του λόγου μέσα μας γίνεται στο πνεύμα από μια άλλη πνευματική ενέργεια που την γνωρίζουμε ως Ιησούς ή ως Άγιο Πνεύμα. Αυτό αναλαμβάνει στον καθένα να "μεταφράσει" τον άρρητο λόγο σε απλό κατανοητό ζωοποιό. Είναι η ίδια δύναμη της Αναστάσεως που ενήργησε στον Ιησού επί Γης και μας ζωοποιεί στην εκζήτηση μέσω του πνεύματος.

Εάν ο άνθρωπος, την απλή πληροφορία που έδωσε αρχικώς, την οικειοποιηθεί, τότε δημιουργεί μια ιδιοτέλεια, και την ευθύνη να διδάξει και να αποκαταστήσει ο ίδιος αυτήν την πνευματοψυχή, πιστεύοντας ότι ένα βιβλίο έχει την δύναμη αυτή, ή ότι ο ίδιος είναι ικανός να τα βάλει με δυνάμεις που τον συγκρατούν και προέρχονται από τα βάθη των αιώνων. Στην καλύτερη περίπτωση, θα υπηρετεί τον Άρχοντα του κόσμου χωρίς να το γνωρίζει. Στην χειρότερη, θα πάθει ζημιά ο ίδιος. ΜΕΤΑ βεβαιότητας, ο σκοπός του ουράνιο ανθρώπου της πνευματοψυχής είναι ένας. Η επιστροφή του στην Υιοθεση, στην Δόξα που είχαμε πριν συμβεί η αμαρτία, εντός του Αγαθού Πατέρα. Τίποτε άλλο. Τότε η εκζήτηση, η επικοινωνία, η ανάπτυξη του Νου του Θεού είναι η αρετή εντός της οποίας πασχίζουμε για την τελειότητα, ο καθένας από εμάς.

ΕΝΑΣ είναι ο διδάσκαλος κι ο καθηγητής, το πνεύμα της αλήθειας που είναι μέσα μας. Εάν εμείς το αποδεχθούμε, η αποστολή του ανθρώπου είναι μέσα σε ήσυχο κι αναπόσπαστο πνεύμα να αναπτύξει τον εσωτερικό ψίθυρο, τον νοητικό λόγο της επίγνωσης δια της εκζητήσεως από τον Αγαθό Πατέρα (ζητείτε την βασιλεία και την δικαιοσύνη των ουρανών). Όσο αυτό συμβαίνει και το αποδέχεστε μέσα από την προσευχή σας, τόσο απλώνει και μεγαλώνετε κατά τρόπο που ένα μικρό μόνον μέρος διέρχεται την αντίληψή σας στον κατώτερο άνθρωπο. Για να αναπτυχθώ πνευματικά είναι απαραίτητο να διχοτομηθώ συνειδητά από τα υπόλοιπα 4 σώματά μου που με εκφράζουν εντός της Ύλης, τα 3 ενεργειακά και ένα φθαρτό υλικό που ήδη ανάφερα, διότι δεν έχουν συνείδηση Ύψιστου Αγαθού κι έχουν δημιουργηθεί από τους **Ελοχίμ** για να "συγκρατούν" το πνεύμα στην κατάσταση που το παντοκρατορικό πνεύμα Θεός "επέβαλλε" συναισθήματα, σκέψεις και εξαρτήσεις, φόβος ως προς την επιβίωση, ήθη και έθιμα.

Ότι θεμελιώθηκε πάνω στην ορατή φύση και πιστεύουμε ότι είναι αποφάσεις Θεού, νηστείας, μετάνοιες ανούσιες, αμαρτίες, καλοσύνες, καθήκοντα, είναι ρόλοι της ενασχόλησής μας κι όχι ο τρόπος απ' όπου μπορούμε να έρθουμε σε αγαθή συνειδητότητα. Άφησε τους τέσσερις αυτούς νεκρούς να θάψουν τους δικούς τους νεκρούς που είναι ότι απορρέει από τα τέσσερα αυτά σώματα. Η ενασχόλησή μου με αυτά είναι τόσο όσο η επιβίωσή μου, με αξιοπρέπεια σε ότι μου επιβλήθηκε. Η σωτηρία μου αναπτύσσεται εντός του πνεύματος και της ψυχής μου που ανήκει στην Αγαθή συνειδητότητα, το "γνώθι σαυτόν", την ύψωσή μου.

Χαρακτηριστικό αυτής της φάσης, όταν ο άνθρωπος πνευματοψυχή υψωθεί, εν μέρει, αρχίζουν οι έννοιες οι οποίες υπάγονται στον κόσμο, όπως καλό ή κακό, βλέψεις εντός του Μάτριξ, φιλοδοξίες, φόβοι, να **ξεθωριάζουν**, δηλαδή να μην έχουν την ψυχοενέργεια να μας υποκινούν, και είναι άνευ ενδιαφέροντος της υλικής υπόστασης επάνω μας. Δυνάμεις που προέρχονται από τα τέσσερα σώματα ή αλλιώς **σαρκοψυχή** ξεψυχούν. Αυτό συμβαίνει διότι αποκόπηκαν από τα ανώτερα πνευματικά, οι σύνδεσμοι που μας συγκρατούν εδώ. Απαραίτητη προϋπόθεση είναι η θέλησή μας να μετανοήσουμε από το ένα κράτος του ΝΟΟΣ σε ένα άλλο, το της αρετής (**αρετή: ο αγώνας που πραγματοποιούμε ο καθένας μας μέσα από χριστά ήθη**).

Αυτός ο αγώνας της μετανόησης δεν υπάγεται εντός του χρόνου, αλλά είναι άμεσος προς εμάς, δηλαδή, η μετάνοια είναι μια πράξη - ενέργεια του πνεύματος ακαριαία και συμβαίνει μέσα από την επίγνωση του Αγαθού λόγου της Αναστάσεως. Δεν απαιτείται ανθρώπινος, γήινος λόγος, είτε πράξη καλοσύνης, ούτε διάρκεια χρόνου, αλλά είναι εκείνος ο διαισθαντικός λόγος του ανθρώπου που ταυτίστηκε με τα του Ιησού κι ομολόγησε ενώπιόν του ως αποδοχή και σωτηρία. Εκείνη την στιγμή, ο Ιησούς ευσυνειδήτως κατανοούσε ότι το έργο του επί γης μόλις είχε λάβει χώρα, γι' αυτό ομολόγησε το ΗΛΙ-ΗΛΙ-ΛΑΜΑ-ΣΑΒΑΧΘΑΝΙ. Πατέρα στον Αγαθό ουρανό αλλά και μέσα μου ομολογώ την **ΛΕΥΣΗ** σου στην ΟΡΑΤΗ ΦΥΣΗ (**ΜΑ**) που **ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΣ ΒΟΑ** εις τους **ΧΘΟΝΙΟΥΣ**.

Το πνεύμα είναι εκτός τόπου και χρόνου, καταστάσεις που εμείς προσδιοριζόμαστε κι αναπόφευκτα δίδουμε την ίδια εντύπωση για τον Θεό. Το πνεύμα μέσα μου όταν αναγεννηθεί είναι πάντοτε **ενεστώς χρόνος**, είναι το τώρα και δεν πρέπει να δίδεται η λογική οτι, "ο Θεός αργεί αλλά δεν λησμονεί". Η προφητεία την στιγμή που ομολογείται από την πνευματοψυχή, την ίδια στιγμή γεννιέται και γίνεται. Δεν γίνεται μετά θάνατο, ούτε μετά χίλια χρόνια. Δεν υπάρχει "υπόσχεση" για το Αγαθό αλλά σε αυτόν που έχει τον Υίο, είναι η δημιουργική ενέργεια που αποκαθιστά την αλήθεια εντός του ανθρώπου. Η αλήθεια σας ελευθερώνει άμεσα και ελευθερία είναι να εκφράζετε τον εαυτόν σας (ανεμπόδιστα) ενώπιον του Ύψιστου συμπαντικού Πατέρα εντός της υπακοής (της ακοής μέσα σας) κι αυτό απορρέει από την ουσία μας, αυτή που είναι ο ίδιος ο Ύψιστος Αγαθός.

Είναι θαυμαστό πως όλα ετούτα αρχίζουν από έναν ψίθυρο εντός του πνεύματος, και καταλήγουν στην συν-ουσία πάνω σε όλων τον Αγαθό ουρανό (συνουσία: η ένωση της δικής μου ίδιας ουσίας μέσα στον άπειρο ουρανό που φέρει το ίδιο όνομα).

Είναι εντελώς απογοητευτικό το γεγονός ότι κάποιοι που τους πρωτοχριστιανικούς χρόνους "είδαν" την έκφανση της ζωής θέλησαν να την ανταλλάξουν με επίγεια εξουσία ανάγοντας τους εαυτούς τους σε πατέρες, σε αξιώματα, διαδηλώνοντας τους ίδιους ως τοποτηρητές και αξιώνοντας υπακοή από τους λοιπούς στο όνομα του Θεού, συγκρατώντας το όνομα Ιησούς, τον Θείο εσωτερικό λόγο, και συγκόλλησαν την αφθονία του ψεύδους παλαιότερων θρησκειών και ρευμάτων σε ένα νέο καθεστώς που το ονόμασαν Χριστιανισμό. Έπειτα, ο αχρείος δούλος έγινε χρήσιμος, υποχρεωτικός, επιστάτης, επίσκοπος, ΑΡΧΗ, Διδάσκαλος, Πατέρας, αποδίδοντας εκείνος δια της "Αγάπης" του όλα όσα ετοίμασε ο Ύψιστος Αγαθός για τα παιδιά του.

Με άλλα λόγια, το ουράνιο αγαθό, εσωτερικό ησύχιο έργο Ιησού, το κατ' ιδίαν προσωπικό έργο σωτηρίας, έγινε ορατό με κάθε υλική υπόσταση και εξουσία θεσπίζοντας κανόνες και νόμους που οφείλουν όσοι εκζητούν την σωτηρία να δεχθούν. Αλλιώς, θα καταδικάζονται αιώνια σε κόλαση. Ο κάθε ένας άνθρωπος που θεώρησε ότι το πνεύμα δεν επικοινωνεί με την πνευματοψυχή που εκζητά, και θεώρησε τον εαυτό του άξιο να τα βάλει με δυνάμεις αρχέγονες πέραν της διανοήσεώς του, ας γνωρίζει ότι τα βάθη του παντοκράτορα Θεού είναι ανεξερεύνητα για εμάς τους ποταπούς, και θα ήταν φρόνιμο να αφήσουμε στο πνεύμα Ιησού κάθε μέτρο αγαθό του οποίου ο λόγος διέρχεται απευθείας στο πνεύμα με έννοιες πανανθρώπινες καθώς και δυνάμεις που ο άνθρωπος δεν κατέχει.

Με την εμφάνιση του γραπτού λόγου, το μπόλιασμα μέσα στους αιώνες της παλαιάς θρησκείας μέσα στον νέο λόγο, κι εντός της ανθρώπινης χειραφέτησης κατήργησαν μέσα από μια άλλη συνείδηση ΤΟ ΑΝΩΤΕΡΟ ΝΟΗΤΙΚΟ ως όργανο να συλλαμβάνει όπως η μητέρα που τίκτει την ζωή, την θεία αρετή ως δική τους υπόσταση. Υπήρξαν ενάρετοι άνθρωποι τότε που διαμαρτυρήθηκαν, ξεχωρίστηκαν, ύψωσαν την φωνή τους πάνω στην εξουσία γενόμενοι αιρετικοί, απόκληροι, το ίδιο κι όσοι τους ακολούθησαν στην οδό της εσωτερικής αφύπνισης, και αναγέννησης, και εκζήτησης του Ύψιστου Πατέρα. Τους αφόρισαν και τους καταράστηκαν με απειλές ότι αιώνια θα καίγονται στην κόλαση, αλλά και πάλι δεν μπόρεσαν να τους συντρίψουν, διότι είναι αδύνατον στον άνθρωπο που εβαπτίστηκε δια του πνεύματός του εντός της Αγαθής συνειδητότητας να συνέλθει στον κόσμο των υλικών αξιών. Είναι

αδύνατον όταν συνέλθεις και κατανοήσεις εις ύψος το ότι είσαι μέρος και άπειρος μέσα από τον άπειρο Ύψιστο Πατέρα. Όταν αυτό το γεγονός άνευ του υλικού λόγου γίνει μέσα σου βεβαιότης, κάθε υλική υπόσταση του Θεού του Μάτριξ καταπέφτει, για να καταπέσει με την σειρά του το ίδιο το Μάτριξ (**Μάτριξ** = είναι η μήτρα, ο νους που παράγει ως γεννήτρια μια παρα-μόρφωση την οποία ακολουθούμε πιστά ως πραγματικότητα) αφού οι δυνάμεις που το συντηρούν και το απαρτίζουν είμαστε όλοι εμείς οι Είλωτες.

Στο όνομα της νέας θρησκείας έγιναν τα χειρότερα εγκλήματα, και στο όνομα του Θεού ένας ΝΟΜΟΣ που δεσπόζει ακόμη και σήμερα. Κάθε εσωτερική αναζήτηση πνίγηκε στο αίμα, ώστε δια των τεσσάρων σωμάτων που διοικούνται από τον άρχοντα του κόσμου να αναπτυχθεί ο θεϊκός λόγος της σωτηρίας, και αφού τυπώθηκε, έπειτα από αιώνες αναμοχλεύσεων και προσθηκών σε εκατομμύρια αντίτυπα κάθε γλώσσας, υψώνεται μέσα από κάθε δόγμα, θρησκεία ή αίρεση, αποδεικνύοντας τα περί Θεού Λόγου, και τους εαυτούς τους πατέρες - ποιμένες και εργάτες του Θεού, επιβάλλοντας την υπακοή στον γραπτό λόγο ως το Α και το Ω για την σωτηρία της ψυχής. Δεν χρειάζεται να τους κρίνω, καθώς ο Χρόνος, δίκαιος παραστάτης, φανερώνει τα έργα τους και τις πράξεις τους εντός του αποτελέσματος που έχουν πάνω στις κοινωνίες.

Θρησκεία είναι η ανάγκη να υπάρχουμε, να ανήκουμε κάπου ώστε έτσι να καλύπτουμε τις "ανάγκες" μας. **Σωτηρία** είναι η εσωτερική αναζήτηση ώστε να αναπτύξω τη σχέση που έχω με τον Ύψιστο Αγαθό Πατέρα μου άνευ του περιορισμού της κατώτερης υλικής υπόστασης. Ενώ το ένα διέπεται από υλικό σώμα, το άλλο είναι παντελώς άυλο. Ενώ το ένα αποζητά την απόδειξη εντός των υλικών ενεργειακών σωμάτων, το άλλο αποδεικνύεται πνευματικός ωκεανός. Όταν υψωθούμε εντός του άπειρου συμπαντικού ουρανού, κάπου ως κατακάθι, σαν μια φυσαλίδα αέρα στον άπειρο συμπαντικό ουρανό, υπάρχει το σύμπαν φυλακή και το μόνο που το κάνει ακόμη πολύτιμο είναι οι εναπομείναντες Υιοί του Ύψιστου Αγαθού, το υπόλοιπο που μέλλουν να επιστρέψουν, να δραπετεύσουν, να συνέλθουν.

Είμαστε ποταποί κι αδύναμοι να αντιπαρέλθουμε με τον παντοκράτορα Θεό. Μας έχουν εκπαιδεύσει να ονομάζουμε την αμαρτία μας, και να δίδουμε συμβουλές. Είναι καιρός που ο καθένας μας θα αφήσει με εμπιστοσύνη μικρού παιδιού στο Αγαθό σύμπαν να φέρει τα έτοιμα έργα Ιησού επάνω μας. Είναι η δική μας θέληση που μας σώζει, εάν με εμπιστοσύνη αποδεχτούμε αυτόν που είναι επιστάμενος γι' αυτό το έργο σωτηρίας. Όταν και ο τελευταίος φύγει, το κύτταρο, τα μόρια, το σώμα, θα χάσει την έλξη του στην περίοδο του χρόνου και του τόπου, σε ότι είναι καθορισμένο να κινείται κι έτσι θα διαλυθεί, διότι το γένος των τεχνητών ανθρώπων είναι αδύνατον να το συντηρεί επ' άπειρον. Όταν και το παραμικρό ίχνος ζωής των πνευματοψυχών φύγει από το σύμπαν φυλακή, τότε ο κόσμος αυτός θα περάσει σε άλλη κατάσταση, μη συνειδητότητας.

Μέρος 21^ο

ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

Ένα θέμα καίριο είναι οι αισθήσεις, διότι σήμερα στην πλειονότητα ζούμε δια αποδείξεως των αισθήσεων. Τις αισθήσεις τις οποίες κατανοούμε είναι αυτές που αναπτύσσονται στα κατώτερα σώματα και απορρέουν πάνω στο φθαρτό υλικό σώμα και τανάπαλιν. Τα ονομάζω δε "κατώτερα" διότι δεν έχουν επίγνωση του Αγαθού, αλλά φέρουν την ταυτοποίηση του Θεού του κόσμου, ασπάζονται, συνεργάζονται και κατευθύνουν τον άνθρωπο σε μία συνείδηση πέραν του αληθινού εαυτού μας, η οποία είναι συνισταμένη του συνολικού κατώτερου ανθρώπου σε συνάρτηση με τον Σιωπηλό παρατηρητή (σιωπηλός παρατηρητής: ο άρχων Νους που εκπορεύει ΙΔΕΕΣ και νοητά προς τα πνεύματα φυλακές) απ' όπου εκπορεύονται οι ιδέες, τα νοήματα στις καρδιές των ανθρώπων, νομίζοντας ότι είναι κάτι αποκλειστικά της δικής τους επινοήσεως.

Το φθαρτό από το οποίο θα ξεκινήσω ως γνωστό φέρει πέντε αισθήσεις δια των οποίων συλλαμβάνουμε κάθε υπαρξιακό μέγεθος, και αναλόγως ενεργούμε. Αυτό που βλέπουμε ή ακούμε ή οσμιζόμαστε είναι αυτό που έχουμε εκπαιδευτεί να αναγνωρίζουμε. Πέραν της εκπαίδευσης, άλλος παράγων είναι οι προγονικές δυνάμεις και το DNA. Ένας κώδικας στοιχείων που σε συνδυασμό άλλων προβάλλεται επάνω στο φθαρτό. Όλα αυτά, μέσω των ερεθισμάτων, δημιουργούν έναν κόσμο μέσω του οποίου εξυπηρετούμαστε ως προς τον κατώτερο άνθρωπο κι εξυπηρετούμε τους άλλους σύμφωνα με ότι προβάλλονται επάνω μας ως επιθυμίες, καθήκοντα, κ.λ.π.

Όλο αυτό το φθαρτό σώμα δεν είναι δημιούργημα Αγαθόν - Θείων, καθότι ζει (όσο ζει, όπως ζει) και συντηρείται ανεξάρτητα και έξω από τον Αγαθό. Μπορεί δηλαδή κάλλιστα να υπάρχει ως επανάληψη του θανάτου, έξω από το αγαθό σύμπαν, και μάλιστα άνευ της συνειδήσεως του αγαθού που δεν την έχει ανάγκη, ούτε την γνωρίζει. Αυτό που αναγνωρίζει το φθαρτό είναι το δημιουργό του που είναι και το ίδιο, μια εξατομικευμένη προέκταση του ΕΓΩ ώστε δημιουργεί και πράττει το ίδιο με κατεύθυνση τον εαυτό του. Αλλά δεν λειτουργεί από μόνο του.

Όλες οι αισθήσεις ως αισθητήρες καταλήγουν στον εγκέφαλο, ένα μηχάνημα που λειτουργεί ως **μεταφραστής** των ερεθισμάτων και των αόρατων εκπαιδευτών. Ο μεταφραστής - εγκέφαλος είναι διπολικός. Στην Α' φάση λαμβάνει από την γη ερεθίσματα και σύμφωνα της εκπαίδευσης του, αποδίδει ως συνέπεια στο σώμα και μεταφέρει ως ακολουθία για άλλα γεγονότα, αλλά και αποταμιεύει στα τρία ενεργειακά σώματα που συνδέονται με έναν σύνδεσμο άυλο ενεργειακό, δημιουργώντας συγκοινωνούνται δοχεία. Μέσα σε αυτά τα ενεργειακά σώματα που λειτουργούν στο να συλλαμβάνουν κάθε ραδιοβολία του παντοκρατορικού πνεύματος Θεού και να την μεταφράζουν σε παρόρμηση, επιθυμία, δυνατότητα, έλξη, ιδέα, ή από την άλλη κακία, μίσος, μειωμένα ή διαστρεβλωμένα αντίληψη, εγωπάθεια και τόσα άλλα που δίδουν στον κόσμο ποικιλία.

Ουδείς δεν είναι μόνος του, ακόμη κι αν ήθελε να είναι μόνος, όπου κι αν σταθεί εντός του σύμπαντος του Θεού δημιουργού του ΕΓΩ, θα υφίσταται την συνεχή "σχάση", την μετάλλαξη, και ένα μίγμα συναισθημάτων που αναλόγως την δύναμη που αποδίδουν επάνω του, θα τον κατευθύνουν. Όλο αυτό είναι μια δημιουργία που αρχικά διενεργήθηκε στο αιθερικό περιβάλλον, το άυλο, πριν το φθαρτό σώμα, την υλική κτίση, και είχε σκοπό να δεσμεύσει τον ουράνιο άνθρωπο μέσα σε μια δημιουργημένη πραγματικότητα του παντοκρατορικού πνεύματος, που πνεύματα - κυριότητες μέγιστης δημιουργικής ικανότητας ονομάστηκαν Ελοχίμ ή Θεότητες και μέσα από το περιορισμένο πνευματικό περιβάλλον ο άνθρωπος τους κατανόησε ως τον Αγαθό Πατέρα Θεό. Είναι όντως Θεοί δημιουργοί που λαμβάνουν από τον Νου του παντοκρατορικού πνεύματος και δημιουργούν, αποδίδοντας μια ταύτιση των όσων περιέχει ο ΛΟΓΟΣ αυτού, που είναι στην κορυφή της πυραμίδας αυτού του σύμπαντος.

Το ουράνιο ον όμως, ο Αδάμ, που θέλησαν να δεσμεύσουν με διχοτόμηση της ψυχής του και την προσάρτηση επάνω του, αυτά τα ιδιαίτερα 3 ενεργειακά άυλα σώματα που κάποιος ονόμασε "Εύα" είναι η σαρκοψυχή που μέσα από ύπνωση, αποχαύνωση, λήθη που του επέβαλλαν και τον αλλοίωσαν στην φύση του ώστε να αποδεχτεί αυτήν την νέα πραγματικότητα, ότι αντί το πνεύμα (**πνεύμα**: ο Νους Θεός που εκφάνται δια της ψυχής) να αποδίδει προς την ψυχή. Η ψυχή, λαμβάνοντας τις τάσεις της έξαρσης, την ραδιοβολία των Θεών δημιουργών, να μεταφράζει ένα "ρεύμα" προς το πνεύμα που το μουδιάζει το πνευμα, (παρόμοιο με την σεξουαλική ενέργεια) και με αυτόν τον τρόπο η ουσία του να απορρέει στην φύση ως δημιουργία και συντήρηση του κόσμου φυλακή.

Αυτό για να λάβει χώρα, έπρεπε η πρώτη ψυχή, η αγαθή συμπαντική συνειδητότητα ή ομοούσια ψυχή του πατέρα, να ξεχωρίσει από το πνεύμα και τούτο έγινε με την ΟΜΟΛΟΓΙΑ του Αδάμ ότι αυτή η νέα συνείδησις (ΕΥΑ) είναι οστών από τον ίδιο, δηλαδή, την αποδέχθη. Αυτή είναι κατ' ουσίαν Η ΑΜΑΡΤΙΑ, το προπατορικό αμάρτημα που συνεχίζεται έως σήμερα μέσα από τις προγονικές δυνάμεις και το χρέος που έχουμε προς τον δημιουργό Θεό, κατά την διχοτόμησή μας, ένα ελάχιστο της ψυχής μόριο παρέμεινε εντός του πνεύματος του ουράνιου ανθρώπου σαν υποστέλλουσα σημαία στην αφάνεια, στο σκότος. Άνευ αυτής της διχοτόμησης δηλαδή, εάν ο Αδάμ δεν αποδεχόταν την ΕΥΑ. Θα ήταν ανεφικτη η παρέμβασις του παντοκράτορικού Θεού, διότι η ψυχή εκείνη η ζώσα είναι η συνείδηση παντός του άπειρου ουρανού και βιώνει ότι ακριβώς ο Αδάμ ως συνταυτιζόμενοι με αυτόν, είναι η ίδια ψυχή του Ύψιστου που αυτό το ΟΝ εβλασφήμισε με κάθε συνέπεια. Από τότε, ο ουράνιος άνθρωπος ζει με μια συνείδηση του παντοκράτορα Θεού που του υπαγορεύει ένα καθεστώς που δημιουργεί χρέος, που επειδή είναι εντός του οίκου του πρέπει να αποπληρώσει.

Αλλά γιατί τόσος κόπος και κόστος από το μέρος του παντοκράτορα Θεού; Διότι υπάρχει συνέπεια πάνω σε αυτό που δημιούργησε στον Αδάμ, δηλαδή, σε όλους εμάς, καθώς ο Αδάμ είναι ένα σύνολο πνευματοψυχών, κι όχι ένας άνθρωπος. Ο Αδάμ ή ουράνιος άνθρωπος είναι γεννημένος αρχή ως έκφανση του Ύψιστου Αγαθού συμπαντικού ΘΕΟΥ και ΠΑΤΕΡΑ και ως τέτοιος φέρει την μια ομοούσια αγαθή ψυχή, καθώς πάντες στα αγαθά σύμπαντα είναι αρχές, βασιλείς, αλλά συνάμα και ομόψυχοι, αδιαίρετοι, αλλά και ΕΝΑΣ που σέβεται τον άλλον ως αρχή. Τέτοια ψυχή δεν φέρει το παντοκρατορικό πνεύμα, ούτε και οι δημιουργημένοι από τον ίδιο.

Ο ουράνιος άνθρωπος, η πνευματοψυχή είναι ο μόνος που **ΑΝΘΡΩΠΟΓΕΝΝΑ**, δηλαδή εκ της ψυχής του γεννά τον Θεϊόν και Αγαθόν. Η γέννησις αυτή είναι η απόρροια του παντός, όταν ο Θεϊός Αγαθός Λόγος γεννάται σε μια πνευματοψυχή. Ας μου επιτραπεί μια βλασφημία ως παράδειγμα ελάχιστης κατανόησης, είναι ότι τον λόγο που παραλαμβάνετε από τον κυβερνήτη να κτίσετε μια γέφυρα μέσα από την ιδιοσύστασή σας το γνωρίζει όλος ο κόσμος και το αποδέχεται, διοχετεύοντας προς εσάς την πληρότητα της δυνάμεως και των Αγαθών. Αυτό τους κάνει συνδημιουργούς ως αλληλένδετοι με την πρώτη αρχή που ανθρωπογεννά, δηλαδή γεννά το πρόσωπο του πατέρα. Απ' όλο αυτό που απείρως ελάχιστα σας πληροφορήσα, ο παντοκράτορας Θεός θέλησε να υψωθεί πιο επάνω εντός της δικής του δημιουργίας

και αυταπάτης. Η αυταπάτη είναι ότι πολλοί πιστεύουν σήμερα ότι η συγκέντρωση εντός του εαυτού τους δημιουργεί αύξηση. ΌΜΩΣ, η συγκέντρωση μέσα στον εαυτόν σου δημιουργεί το ΕΓΩ, το οποίο αντί να πλεονάζει και να υπάρχει αίσθηση πληρώματος, του εναντίον δημιουργεί αστάθεια και έλλειψη με αποτέλεσμα την σχάση σε αμφίροπες δυνάμεις, κι αυτό το ον, ως παγκόσμιος επιμελητής ή σιωπηλός παρατηρητής να προσπαθεί να ισορροπήσει ανάμεσα σε αυτές δημιουργώντας τις ανάλογες εκφάνσεις επάνω στην δική του τεχνητή ψυχή, που εμείς πλέον **νομίζουμε δική μας**.

Αυτή είναι η ζωή του καλού - κακού που είναι συνείδηση εκ γενετής και νόμος εντός του οποίου νομίζουμε ότι μας κρίνει ο Αγαθός Πατέρας μας. Η ΑΔΙΚΙΑ ΣΥΝΙΣΤΑΤΑΙ ΟΤΙ ΔΕΝ ΑΠΟΔΕΧΤΗΚΑΜΕ ΤΗΝ "ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ" ΜΑΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΑΘΗ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΤΗΤΑ (ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΕΝΝΟΩ ΤΗΝ ΣΑΡΚΟΨΥΧΗ) ΩΣ ΠΛΗΡΩΜΑ ΠΝΕΥΜΑ + ΨΥΧΗ αλλά ΕΠΕΒΑΛΛΕ ΜΙΑ ΕΠΗΡΕΙΑ, ΜΙΑ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΩΣΤΕ ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ ΝΑ ΔΙΑΚΑΤΕΧΟΜΑΣΤΕ ΥΠΟ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΜΕΘΗ καθ' όλη την διάρκεια της ζωής, μέσω των αισθήσεων.

Ο Ιησούς Χριστός, που είναι ο ενσαρκωμένος λόγος του Ύψιστου Αγαθού Πατέρα, που εγένετο **ΝΑΙ** με την πλήρη συμμετοχή παντός του ουρανού, ώστε εκείνος ο ουράνιος άνθρωπος, πλήρης πνεύματος και αγαθής συνείδησης, να φανερώσει την αδικία, και να καταπέσει το χρέος προς τον παντοκράτορα Θεό, όχι προς τον Αγαθό. Γι' αυτό είμεθα ΑΚΑΤΗΓΟΡΗΤΟΙ, ΕΚΗΡΥΧΘΗΜΕΝ **ΑΘΩΟΙ**, ενώ εμείς εντός της συνείδησης του ΝΟΜΟΥ δημιουργούμε κρίση επάνω μας. Σημασία δεν έχει η κρίση, αλλά η ανάσταση του ουράνιου ανθρώπου εντός της πρώτης αγαθής ψυχής του. Επ' αυτού, βρίσκεται όλος ο συμπαντικός ουρανός μέσα σας ως ΝΑΙ, και ενεργοποιείται όταν συνειδητοποιήσετε το όνομά σας και το αποδεχτείτε. Επομένως, εσείς είστε ο αιώνιος **ΑΜΗΝ** (**αμήν** κάθε στιγμή συνεχώς).

Μην θεωρείτε να νικήσετε τις τάσεις αυτές και τις εξαρτήσεις πάνω στο φθαρτό και ταπεινό σας σώμα, διότι είναι σαν να "παίζετε" στο δικό τους γήπεδο και με δικούς του παίχτες. Κάθε κατάσταση πνευματική σε Υλικοπνευματικό επίπεδο είναι δική του προσάρτηση. Ενώ σε εσάς είπαν ότι είναι ο αγαθός Θεός ο οποίος "επιτρέπει" τα διάφορα που εσείς αναγνωρίζοντας απορείτε.

Όταν η πίστη σας δημιουργηθεί από εσάς (**πίστη είναι η αναδημιουργία της θέλησης μέσα στον Νου (πνεύμα) του αληθινού πατέρα**) ως θέλημα και αναγεννηθείτε, μπορείτε να ζείτε στην δική σας ΓΗ τον ανώτερο άνθρωπο πνεύμα + ψυχή +

ανώτερος νους Ιησούς. Μέσα σας μόνον το παντοκρατορικό πνεύμα δεν ακουμπά, και από εκεί λαμβάνεται ζωή, τροφή στο πνεύμα σας και αλήθεια μετά βεβαιώσεως της αγαθής ψυχής σας. Πουθενά γύρω σας δεν υπάρχει το αγαθό, παρά μόνον στην δική σου συνείδηση. Είναι ο καλός μαργαρίτης, ο πολύτιμος εκείνος και η σχέση των δύο. Αυτή η συνείδησις είναι αθάνατος κι εκτός του βεληνεκούς της κτίσης του κόσμου της λήθης, μόλις την επικαλεστείτε σε πρώτο πρόσωπο στην στιγμή που το φθαρτό σας πεθαίνει, σας δίδει το δικαίωμα, την δικαιοσύνη, να επιστρέψετε στα αγαθά σύμπαντα όπου και ανήκετε. ΕΔΩ γεννάται ένα ερώτημα. Γιατί "να μην αποχωρίσουμε" πιο μπροστά; Τι περιμένουμε; Οι απαντήσεις είναι δεν κτίζουμε κάτι εντός ξενου οικου, ούτε γεμίζουμε αισθήσεις και εμπειρικά συναισθήματα, ούτε φυσικά ότι είναι θέλημα Θεού αγαθού να υποστούμε αυτήν την αμαρτία, αλλά ούτε να επιβάλλουμε τον θάνατο πάνω μας.

Επιτρέψτε μου να επιστρέψω στο αιθερικό περιβάλλον την "ΕΔΕΜ". Πριν δημιουργηθεί η ορατή υλική κτίση, έχοντας ο ουράνιος άνθρωπος επενδυθεί την αμαρτία επάνω του, τα τρία ενεργειακά σώματα, το συναισθητικό, νοητικό, αιθερικό, ήρθε εκ της ίδιας της ψυχής αγαθής σε συνείδηση περί του περιβάλλοντος "κήπου" εντός του οποίου ζούσε. Εννόησε δηλαδή μέσα από αυτή την "θέση" που βρισκόταν την γνώση ότι το καλό - κακό δεν είναι αγαθή φύση αλλά παραφύση ενός άλλου όντος που ήθελε να δημιουργήσει κάτι "παρα" αλλά όμοιο με τα αγαθά σύμπαντα. Τότε ήταν που ανέπτυξε συναισθήματα, απόρροια των τριών ενεργειακών σωμάτων.

Τα συναισθήματα δημιουργούν μια ανάλογη τάση, και λέγονται συναισθήματα διότι προέρχονται εκ της δυνατότητας - ικανότητας του εγκεφάλου να μεταφράζει ψυχοενέργειες ως είδος ηλεκτρονικών κυμάτων. Όπως το ραδιόφωνο μεταφράζει σε ήχο τα ηλεκτρομαγνητικά κύματα, τα συναισθήματα καθώς συντονίζονται από τα ενεργειακά σώματα, που με την σειρά τους διευρύνονται πάνω σε σκεπτόμορφες συχνότητες του κόσμου, αλλά και την ραδιοβολία των αόρατων πνευματικών. Κάθε άνθρωπος λοιπόν, αναλόγως πόσο έχει "αναπτύξει" αυτά τα συναισθήματα, τον διακατέχουν ως δυνάμεις και εξουσίες.

Υπάρχει και εδώ η ποικιλομορφία των συναισθημάτων ώστε ο άνθρωπος όταν ερεθίζεται να αποδίδει "συγκομιδή" στο αιθερικό περιβάλλον. Ο φόβος ήταν η ταυτότητα του όντος δημιουργού όταν εγένετο φανερή στον Αδάμ. Ο Αδάμ άρχισε να δημιουργεί μιαν άλλη κτίση, μια βαριά ύλη με τον λόγο και την πίστη, που προερχόταν από τον εαυτό του, αλλά όπως και κάθε άλλη κτίση, αφομοιώθηκε μέσα στη συνείδη-

ση του Εγώ Θεου Πνεύματος. Ένας τέτοιος Θεός ραδιοβολεί συνεχώς τη δική του ιδιοσύσταση πάνω σε κάθε είδος που είναι δημιουργία του ανθρώπου ώστε καταλήγει συνδημιουργία με το παντοκρατορικό πνεύμα.

Συμπέρασμα: το σώμα αυτό αποτελεί συνδημιουργία με τον ουράνιο άνθρωπο και δεν μπορούμε να απορρίψουμε την ευθύνη αυτή εντός του οποίου η πράξη της ζωής μας αναγκάζει, και πρέπει έως τέλους να διέλθουμε αυτής της οδού με ευσέβεια, πριν ο φυσικός νόμος μας ελευθερώσει. Την στιγμή εκείνη, έχοντας την συνείδηση Ιησούς εντός της πνευματοψυχής μας αποδεχόμαστε ότι **ΕΓΩ ΕΙΜΙ άνθρωπος Κύριος Ιησούς Χριστός**. Αυτός ο λόγος είναι η δύναμη της αναστάσεως όταν φροντίσαμε επί γης να τον ενώσουμε μέσα από την αγαθή ψυχή μας με τον αγαθό ύψιστο.

Προς καλύτερη κατανόηση, επειδή το υλικό μέρος του κατώτερου ανθρώπου είναι εντός της κοσμικής συνείδησης, αλλά και το γεγονός ότι είμεθα συνδημιουργοί, δίδουμε λόγο για ότι σκεπτόμαστε ή πράττουμε. Γι' αυτό οφείλουμε να συντηρούμε το αγγείο αυτό καθαρό από τις παρεμβάσεις αισθήσεως και συναισθήματα που ορμούν σαν άγρια κύματα. Για τα υπόλοιπα τρία ενεργειακά άυλα, η συνείδηση του ανθρώπου είναι ελάχιστη, δηλαδή δεν έχει την ευχέρεια να τα ελέγχει προς αυτοέλεγχο, διότι συνεχώς δέχονται παρεμβάσεις που δημιουργούν εμπόδια. Γι' αυτό επιμένω να αναπτυχθεί πρωτίστως ο ανώτερος εαυτός, έπειτα ο κατώτερος να ελέγχεται και να αγιάζεται (ξεχωρίζεται).

Άγιος δεν είναι κανείς που αποδεικνύει με φαινόμενα την αξία του, αλλά αυτός που αποδεικνύει καθημερινώς την στάση του μέσα στην αιώνια ζωή. Άγιος είναι αυτός που έχει ξεχωριστεί συνειδητός από τον κατώτερο άνθρωπο, και ζει τρέφεται στον ανώτερο πνευματικό, Μην καλλιεργείτε συναισθήματα και μην τα τρέφετε από την ζωή σας. Είναι πάντοτε πεινασμένα σε σημείο να αποκάμει το σώμα και έτσι να μην είσθε ικανοί στην εκζήτηση του Αγαθού, στην προσευχή, σε κάθε μέτρο άριστο, το οποίο συνεπάγεται την καλή υγεία.

Φαίνεται ότι ενώ οι αισθήσεις βοηθούν να κατεργάζεται το σώμα την φύση και τον εαυτό, τα συναισθήματα εκδηλώνονται μέσα από αιτίες - ερεθίσματα που, μεσολαβώντας το νοητικό, απλώνονται και δημιουργούν εξαρτήσεις και ψυχοενέργειες πάνω στο αιθερικό σώμα, που στην συνέχεια πιέζουν το φθαρτό. Δυστυχώς, το φθαρτό είναι το πιο αδύνατο και η συσσώρευση μεγάλων συναισθηματικών δυνάμεων, το επιβαρύνουν σε σημείο που δημιουργούν κατάπτωση - ασθένεια - ψυχολογική αστάθεια - αυτοκτονίες. Αυτό σημαίνει ότι τα ενεργειακά σώματα δεν "συνεργά-

ζονται" ισόποσα με το φθαρτό, αλλά το κακοποιούν έως θανάτου, εγκαθιστώντας συνήθειες, ασθένειες, φόβους, έξεις, εξαρτήσεις, σαρκικές επιθυμίες, διαστροφές, που ο άνθρωπος εάν δεν προσέξει, καταλήγει.

Συμπέρασμα: ένα τέτοιο ασθενικό σώμα δεν είναι γέννημα του Αγαθού, διότι πάνω από όλα ο Αγαθός σε ότι γεννά έχει την δική του ταύτιση, τον αναγνωρίζει, τον αποδέχεται, αλλά και φέρει την ίδια αγαθή συνείδηση ως ένα με αυτόν. Όπως εμείς γεννούμε εκ του ιδίου τα παιδιά μας, τα οποία μας αναγνωρίζουν εκ γενετής DNA και ως συνείδηση. Αυτό δεν συμβαίνει με το φθαρτό που τείνει εντός της πορείας του θανάτου. Είναι απλώς είναι αγγείο, ένα σκεύος, όχι αγαθό γέννημα. Το ίδιο πιστεύω για τα ζώα, καθώς υπάρχει σε αυτά επιβίωση, σκέψη, συναίσθημα, νόμος, όχι συνείδησις αγαθή, αλλά ούτε και μπορούν να αναπτύξουν. Ο Αγαθός δεν γεννά κατώτερα και ανώτερα, αλλά όμοια με αυτόν.

Δεν ευλογείται το ανώτερο από τα κατώτερα σώματα, ουδέποτε τα συναισθήματα δεν τροφοδοτούν το πνεύμα, αλλά ο κατανοητός, διαισθαντικός λόγος του Ύψιστου και αφού πληρωθεί η πνευματοψυχή εξ ίδιας δυνάμεως, απορρέει προς το φθαρτό. Όστε το φθαρτό είναι συνακόλουθος ως προς την ευσέβεια, την υπομονή, την εγκράτεια και ευλογείται από ένα υπερπλήρες πνεύμα. Τα συναισθήματα δεν οικοδομούν, εξάπτουν.

Μέρος 22^ο

ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΘΕΟΤΗΤΟΣ

Η θεότης για να είναι θεότης (θέωσις) πρέπει πρωτίστως να φανερώσει το όνομά της στην συνείδηση του ανθρώπου, (όνομα είναι αυτό που σε χαρακτηρίζει και διακατέχει μέσα σε ότι ονομάζεται, τι είμεθα, αλλιώς είναι σκέτη ηχώ) ώστε να αναγνωρισθεί ως τέτοιο. Δεν είναι η δύναμη που επιβάλλει μια θεότητα, αλλά ότι υπάρχουμε σε αυτήν μέσα από την ίδια ουσία οικειοθελώς. Η συγγένεια προσδιορίζει το γένος μας, η επιβολή κατάσταση του ανθρώπου στην εξουσία τίνος. Η αναγνώριση όμως του γένους, μας ιστορεί το γεγονός της άφιξής μας στην ορατή φύση (τη γη), με άλλα λόγια, η επίγνωση της αλήθειας είναι απαραίτητη για να γνωρίσω τον εαυτό μου και κατά συνέπεια μέσα από εμένα την θεότητα.

Η θέωσις είναι η ικανότητα που σου δίδεται να δεις εσωτερικώς τον αληθινό εαυτό σου, ότι είσαι μέρος του Ύψιστου. Στην πραγματικότητα, αυτό που θα δεις στην ανώτερη συνείδησή σου είναι τον Πατέρα να είναι όμοιος με εσένα. Μην περιμένεις να δεις κάτι διαφορετικό που να σου δημιουργούν τα συναισθήματα. Αυτό δεν είναι ο Πατέρας, αλλά κάτι άλλο που ίσως δημιουργεί μέσα από την δύναμη αυτό που θέλει. Ο αληθινός Θεός ζητά την άδειά σου όταν εσύ διευρύνεις την συνείδησή σου, ένα βήμα τη φορά. Η βιασύνη είναι παράγωγο του χρόνου κι ο χρόνος προϊόν της έλλειψης.

Ουδείς από τους ανθρώπους όμοιους με εσένα μπορούν να σε άγουν προς την θέωση, το θέαμα του έσω ανθρώπου. Αυτό είναι κάτι που το εκζητάς από το πνεύμα του Ύψιστου Αγαθού. Κάθε άνθρωπος συμβάλλει ως προς την πληροφορία στους άλλους. Η συνείδηση της θέωσης μέσα σου έχει την ποικιλία του εκάστοτε ανθρώπου. Δεν είναι όλα ίσα κι όμοια.

Η αντίληψη είναι το βάθος του λόγου μέσα μας, το οποίο καθορίζεται από την συνείδηση ως μια ιδιαίτερη ικανότητα να διευρύνει προς κάθε διάσταση την πληροφορία. Όταν η πληροφορία ενωθεί με την συνείδηση, δημιουργεί την επίγνωση. Η επίγνωση δεν είναι γνώσεις, αλλά είναι βάση εκ της οποίας στέκει η γνώση. Αυτή η βάση είναι μόνον "εσωτερικό γέννημα". Η γνώσις είναι μια πληροφορία που αναλογεί

στον καθένα, και συνενώνει όλα όσα ο άνθρωπος διακατέχει στο "βεσιτάριο" του νου του. **Η διαισθαντική επίγνωση εντός μας δημιουργεί δύναμη. Από αυτό εξαρτάται το θέλω και το πράττω.** Η επιθυμία δεν είναι δύναμη εάν δεν συνυπάρξει με τα της ψυχής εντός της επίγνωσης. Η κινητήριος δύναμη στον κατώτερο άνθρωπο, το συναίσθημα, δημιουργεί μια δυναμική στο φθαρτό σώμα.

Στον ανώτερο άνθρωπο (πνεύμα + ψυχή + νόησις) ο ΛΟΓΟΣ της αγαθής συνείδησης που τον τρέφει είναι η δύναμη διότι κανένα συναίσθημα δεν επηρεάζει, ούτε ζωοποιεί τον ουράνιο άνθρωπο. Μεταξύ δύο όμοιων ανθρώπων που ασθενούν, ο ιατρός πληροφορεί μια γνωμάτευση. Αυτός που θα **συνειδητοποιήσει** τον Λόγο του θα λάβει μέτρα θεραπείας, ο άλλος θα συνεχίσει επειδή ο ΛΟΓΟΣ παρέμεινε πληροφορία. Αυτή η ιδιαίτερη ικανότητα σε άλλους είναι διευρυμένη, σε άλλους μειωμένη, και σε άλλους ανύπαρκτος. Ο κόσμος είναι γεμάτος πληροφορίες αλλά τα νοήματα και η επίγνωση είναι δική μας διεργασία μέσα από έναν άλλον νου, ο οποίος πρέπει να αναδυθεί από εντός μας. Καθώς αμέτρητα γεγονότα και πράγματα καθημερινώς μας προσπερνούν. Εάν θέλω να δω την αλήθεια, πρέπει να απορρίψω ότι μου εδόθη ως αλήθεια, και να εκζητήσω εντός, με την συνείδησή μου Αλήθεια.

Μέρος 23^ο

ΠΕΡΙ ΚΑΚΙΑΣ

Δεν θεωρώ κακία τις καταστάσεις της ζωής που δημιουργεί η έλλειψη, η ασάφεια, ο πόνος, μια αντιπάθεια, ο πόλεμος συμφερόντων, κ.λ.π. Τέτοιου είδους κακία έχει πυθμένα και αφού κορεστεί, ησυχάζει. Τα περισσότερα από αυτά θα μπορούσαν ίσως να μην υπάρξουν εάν ο άνθρωπος γινόταν καλύτερος διαχειριστής των πόρων της γης, κι εάν "**ρύθμιζε**" το Εγώ εντός της λογικής. Γι' αυτό, οφείλω να διαχωρίσω το κακό που ανατροφοδοτείται μέσα από τον άνθρωπο και την ιδιοτέλεια του. Υπάρχει όμως ένα κακό πέρα από εκείνο το σημείο κορεσμού, το οποίο υπάρχει από τον εαυτόν του, και προβάλλεται χωρίς να προηγηθούν "**ερεθίσματα**" διότι είναι ουσία και τρέφεται από τους καρπούς εκάστοτε ανθρώπου. Αυτό το κακό δεν μετανοεί, διότι δεν υπάρχει σε κανέναν νου. Είναι αυθύπαρκτο κακό και ότι γίνεται μέσα σε αυτό γίνεται για να συνεχίζεται να υπάρχει ως **ΟΝΤΟΤΗΤΑ**.

Το ον αυτό δεν είναι γεννημένο από τον ΕΝΑ Ύψιστο συμπαντικό Αγαθό Πατέρα, στον οποίο δεν υπάρχει η εκδίκηση, ο όλεθρος, η κακία, η ανταπόδοση ως "αιώνια τιμωρία", αρα όποιος μεταχειρίζεται αυτές τις δυνάμεις εξουσίες δεν μπορεί να υπάρχει στο Αγαθό, διότι το Αγαθό είναι απαλλαγμένο από την έννοια της εξουσίας. Δεν επιβάλλεται, ούτε δεσμεύει, αλλά αυτοδιατίθεται δια επιγνώσεως σε όποιον το εκζητεί ΕΙΛΙΚΡΙΝΩΣ. Το ον αυτό, η αυθύπαρκτη κακία, είναι αποκόρημα μιας άλλης οντότητας, προϊόν της σχάσης, ώστε από το δίπολο αυτό να δημιουργηθεί ότι νομίζουμε ως ζωή. Ο Θεός του κόσμου τούτου και δημιουργός είναι Διπολικός μέσα στον εαυτό του το ΕΓΩ, κι αυτό επιμερίζεται πάνω σε όλην την "κτίση του".

Πιστεύω ότι σε κανένα πλάσμα, όσο κακό κι αν είναι, δεν νομιμοποιούμαι να το θανατώσω. Ο θάνατος είναι εξουσία, κι εάν υπήρχε τέτοια εξουσία - νομιμοποίηση, θα ήταν από την ΑΡΧΗ ΤΩΝ ΠΑΝΤΩΝ. Δηλαδή, θα είχε εξαύλωθεί προ πολλού πριν την εμφάνισή του ως κακό. Για να υπάρχει τόση αδικία και έλλειψη επί της Γης αλλά και να δημιουργείται στον καθένα μας ως "αυτοφυές" εν τη συνειδήσει, τούτο σημαίνει ότι από κάπου ραδιοβολείται όπως ο Ήλιος μας ζεσταίνει, έτσι, αυτό το κακό ως πνευματική ενεργειακή διαστρέβλωση κάνει την προβολή του παντού. Απ' αυτό

γνωρίζω ότι όλος ο κόσμος υπάρχει μέσα στον πονηρό (πόνο), ο Αγαθός δεν εκδικάζεται, δεν τιμωρεί, δεν θανατώνει, δεν περιέχει καμιά "Σκιά", αλλά το οποιοδήποτε αποσκίασμα προσπαθεί έστω να μετακινηθεί εντός της παρουσίας του, εξαυλώνεται σαν να είναι ΠΥΡ, ότι συμβαίνει με τα δικά μας σώματα όταν προσεγγίσουμε τον ΗΛΙΟ, και β) εάν κάποιος "περάσει" μέσα στην κακία, έχει ήδη μολυνθεί.

Εάν για να τον σταματήσεις πρέπει κι εσύ να "περάσεις" από αυτό το ενεργειακό φάσμα, δηλαδή να σπλιστείς με την ίδια **εξουσία** και να τον θανατώσεις, πρέπει να γνωρίζεις ότι θα πρέπει να βαπτιστείς με την ίδια εξουσία που γεννά τον θάνατο. Αυτό ομοιάζει ατελείωτο διότι η βία φέρει πάλι βία και κακία. Έτσι ανατροφοδοτείται το αιώνιο κακό. Δεν το ενδιαφέρει η έκφανση του νικητή, ούτε η λογική αλλά η ωμή, καθαρή ψυχοενέργεια που προκύπτει εντός της κακίας.

Δυστυχώς, δεν υπάρχει αντίδοτο ενώπιον της κακίας, όταν πρέπει να προστατέψεις την ζωή σου. Μολύνεσαι κι εσύ εντός αυτής της ενέργειας που την ακολουθεί ο πόνος κι ο φόβος. Εάν υπήρχε Αγαθό επί Γης, θα υπήρχε κι ο τρόπος να ματαιώνει την βία προς τον άνθρωπο. Δυστυχώς, εφόσον εκπέσαμε στον κόσμο, δεχόμαστε ακατάπαυστα την κακία ως σκεπτομορφές, ως ψυχοενέργεια μέσα από κάθε κατάσταση που υπάρχει πάνω στη Γη. Μόνον εάν διαφύγουμε από την Γη θα μπορέσουμε να "Αναπνεύσουμε". Όμως, υπάρχουμε μέσα σε ένα κόσμο ανεξάρτητα εάν το θελήσαμε ή όχι και πρέπει να αναπτύξουμε τις άμυνές μας, όπως η ορθή κρίση, η λογική, η πίστη, η αγάπη προς τον άλλον (όμοιον) που ανατροφοδοτείται από τον Πατέρα Αγαθό, όχι από την Γη, η ελπίδα, η παράλληλη ζωή όσο υπάρχουμε εδώ, και πάνω απ' όλα η αποδοχή του έργου Ιησού σε εμάς τους ίδιους. Έχουμε τους τρόπους να θωρακιστούμε και να παραμείνουμε φυλαγμένοι έως ότου ετοιμαστούμε να φύγουμε.

Το κακό στο οποίο αναφέρομαι είναι πέραν πάσης ανθρώπινης υποψίας. Αυτό που δεν ανέβηκε στην συνείδηση του ανθρώπου, είναι αυτό που εκούσια δημιουργεί τον πόνο και καθώς όλος ο κόσμος είναι μέσα σε αυτό, κάθε δημιουργήμα που υπάρχει μέσα σε αυτό φέρεται ως μέρος του εαυτού του, ελλοχεύει εσωτερικώς για να εύρει την αιτία απ' όπου πρέπει και μπορεί να προβάλλεται μέσω του φθαρτού σώματός μας.

Το κακό στο οποίο αναφέρομαι είναι ένας αιώνιος θάνατος που δεν είμαστε σε θέση να ανασχέσουμε ή να αποκρούσουμε. Μπορούμε όμως μέσα στον κόσμο να κάνουμε τις επιλογές μας, να διακρίνουμε το κακό, την ιδιοτέλεια και να απομα-

κρυνθούμε, πριν γίνει ορατή επάνω μας η ενέργειά τους, που σίγουρα έχει ένα κόστος. Πριν προσπαθήσετε να αντικρούσετε το "κακό", πρέπει να υπολογίσετε το κόστος σε εσάς. Πρέπει να οπλιστείτε με υπομονή και αγάπη και να μείνετε απαθείς σε ότι ακούτε. Και πάλι, δεν νομιμοποιείτε για όλους, αλλά για αυτούς που αγαπάτε και πιστεύετε ότι αξίζει. Ο Ιησούς δεν ήρθε για όλους, αλλά για εκείνους που έχουν υποστεί την πλάνη, την "πτώση". Ήρθε για εκείνους που του εδόθησαν. Ήρθε ως ενέργεια ΙΑΣΗΣ, να τους διεγείρει δια αναστάσεως και να τους παραλάβει. Οι Υπόλοιποι θα απομείνουν ΕΔΩ έως το τέλος του Κόσμου.

Μην αυταπατάστε. Ομοιάζουμε όλοι κατά το εξωτερικό σχήμα καθώς προβάλλεται επάνω μας ασταμάτητα η σχάση ανάμεσα στο καλό – κακό, κι ως συνείδηση από το παντοκρατορικό πνεύμα. Γι' αυτό δεχόμαστε τα "Δικά του". Από αυτό το σώμα μετανοούμε προς τον "Ανώτερο Άνθρωπο". Αυτό το σώμα (το ανώτερο) δεν υπάρχει σε όλους, παρά μόνον σε αυτούς που "έπεσαν". Οι λοιποί είναι δημιουργήματα αυτού του σύμπαντος για να εξυπηρετούν τα πνεύματα αυτά και να αναπτύσσουν ΥΔΡΙΔΙΑ με την ένωση ουράνιων και επίγειων ανθρώπων. Είναι όλοι αυτοί οι αναβαθμισμένοι που τους αναγνωρίζεις πάνω σε όλη την Γη.

Μην αυταπατάστε. Ομοιάζουμε όλοι με άνθρωπο, αλλά δεν είμαστε όλοι άνθρωπος. (**άνθρωπος = ο Βλέπων εις ύψος προς το πρόσωπο του Θεού**). Δεν έχουμε ολοι εντός μας την ταύτιση με το Θείο Αγαθό, και ούτε την Μηχανή του διέξοδο από την πλάνη αυτή. Εάν διακρίναμε τον πλησίον εσωτερικώς, τότε ο κόσμος θα ήταν "χωρισμένος", αλλά αυτό πιστεύω ότι υπήρξε στον πλανήτη πριν αρχίσουν να μπερδεύονται τα σπέρματα και οι φυλές, ώστε να αλλοιωθούν τα χαρακτηριστικά τους, και αυτό έως σήμερα συνεχίζεται ώστε, εν τέλει, να μην υπάρχει φυλή που θα μπορούσε να "φιλοξενήσει" πνευματοψυχές που μέσα από μια καλή και ικανή οικογένεια να προοδεύσει πνευματικά και να σώζονται έτσι οι Υιοί του Ύψιστου. Διότι η αγαθή συνείδηση μένει αποκομμένη κι αυτή έχει ανάγκη ο άνθρωπος. Και εκείνη η συνείδηση είναι η αλήθεια που αυτοί φοβούνται. Γι' αυτό προσπαθούν εκ γενετής να σας προσάπτουν ένα σωρό αναλήθειες που σας διεγείρουν, αλλά δεν σας φέρουν σε Αγαθό αποτέλεσμα, κι **ενώ έχετε την ικανότητα της αυτοσυνείδησης εντός του Αγαθού**, σας "επαναπρογραμματίζουν" εντός μιας άλλης συνείδησης που σας υπαγορεύει ένα βιβλίο, δημιούργημα ανθρώπων, και πιστέψατε ότι ο Αγαθός θα παραμείνει εικόνα και συνείδηση στους αιώνες μέσα από αυτο το βιβλίο.

Στην Ελλάδα, πρωτοακούστηκε αμέσως μετά την Ύψωση του Κυρίου Ιησού η αλήθεια. Και σε αυτήν την γλώσσα εγράφησαν τα ιδιαίτερα λόγια της ελευθερίας μας, πριν αλλοιωθούν στο πέρασμα του χρόνου. Διότι εδώ υπήρχε ακόμη "φως" της υποδοχής στην αλήθεια, αλλά και άνθρωποι "έτοιμοι" να αποδεχθούν το ΟΝΟΜΑ ΙΗΣΟΥΣ ως σωτηρία από τον κόσμο φυλακή. Δεν πέρασε πολύς χρόνος και τα πάντα μολύνθηκαν με βία, κακό, θάνατο, που μέσα από εκεί ξεπήδησε μια άλλη αιτία, για να καλύψει την ανάγκη για σωτηρία. Η θρησκεία, απλωμένη επάνω στους ανθρώπους έγινε εξουσία, θέσπισε νόμους, ήθος, ΝΕΑ ΕΙΚΟΝΑ και πίστις, διέταξε κανόνες και στο τέλος αλλοιώθηκε τόσο, που ήταν αναπόφευκτη η πτώση και η αλλοίωση της φυλής, ώστε να μην υπάρχει "οίκος" να φιλοξενήσει, να νουθετήσει μια πνευματοψυχή με σκοπό να της "διδάξει" τον Αγαθό Πατέρα.

Εκεί αποσκοπούσε ο άρχων του Κόσμου. Να παραμείνουμε εντός του πλανήτη φυλακή αιωνίως. Φέρω παράδειγμα τον εαυτό μου ως αδιαμφισβήτητος ιστορας. Γεννήθηκα το 1963 από δύο ανίκανους γονείς, που ουδέποτε νυμφεύτηκαν αλλά χώρισαν μετά από λίγο. Χαρακτηρίστηκα από την κοινωνία ως νόθος, και το μόνο πρόσωπο που μου έλαχε, η γιαγιά μου, ανίκανη και αυτή. Έτσι Παραδόθηκα από τα νήπια σε ένα ίδρυμα,κι έπειτα στην τρυφερή ηλικία των έξι ετών οδηγήθηκα στο ορφανοτροφείο του Ωραιοκάστρου, όπου δώδεκα έτη μετά με αποδοσαν στο σηστημα. Ακόμη ενθυμούμαι τον φόβο και το κενό όταν έκλεισαν οπίσω μου οι βαριές σιδερένιες πόρτες του ορφανοτροφείου για πρώτη φορά στην Αγριά του Βόλου. Όλα αυτά τα χρόνια δεν ήρθε ποτέ ο πατέρας μου να με επισκεφτεί, η δε μητέρα μου μόνον δύο φορές. η γιαγιά μονον είχε αναλάβει να μου θυμίζει ότι κάποιον έχω.

Η αγάπη ήταν κάτι άγνωστο. Γεννήθηκα τυφλός και αγνοούσα τα χρώματα της αγάπης. Ενθυμούμαι όμως, ότι ο κόσμος μας αντιμετώπιζε με έναν περίεργο οίκτο,κι αποστροφή, σαν από λέπτρα ή τους ναρκομανείς που κείτονται στα πεζοδρόμια. Εάν ήσουν ορφανός, ήσουν ένα κατώτερο είδος. Με βάπτισαν Χριστιανό Ορθόδοξο από νήπιο, με πήγαιναν στην εκκλησία ανελλιπώς τις Κυριακές και βαριόμουν, Βασανίστηκα. Ο κόσμος για εμένα ήταν αυτός που φρόντισαν οι προγονικές δυνάμεις να μας αποδώσουν ως πραγματικότητα, και οι αξίες ότι προβαλλόταν από τα σχολεία και τις κατηχήσεις των μεγάλων. Έτσι, γεννήθηκα και αναπτύχθηκα χωρίς ένα στίγμα από την αλήθεια που είχα ΔΙΚΑΙΩΜΑ να διδαχθώ, αλλά τουναντίον, εδέχθηκα την βία και την κακία ώστε να απομείνω κενός στην ματαιότητα του κόσμου.

Η φυλή λοιπόν, βοηθά να διοχετευθούν οι παροτρύνσεις εκείνες που θα φέρουν την πνευματοψυχή του νέου ανθρώπου, στην ίδια αγαθή συνείδηση με το ουράνιο πνεύμα ώστε να αναπτυχθεί πλήρως ο άνθρωπος Ιησούς εντός μας. Η έσω επίγνωση μέσα στην ουσία του πατέρα μας ύψιστου, μας καθιστά ικανούς πολεμιστές και άξιους να διαφυλάξουμε τις δόξες του αέναου φωτός. Γιατί νομίζετε ξεχωρίζουν οι πλούσιοι του κόσμου και κάποιοι άλλοι με άλλα σχολεία και εκπαίδευση για τα παιδιά τους, ώστε να μην μολυνθούν με ματαιότητα και βία, αλλά να ωφεληθούν κάνοντας όλους εμάς εργάτες υποτακτικούς του δικούς τους χώρου. Είναι έμπνευσις που ο μέγας τέκτονας δημιουργός δίδει κατά την πυραμιδική εξουσία τους.

Είμαι αντίθετος στο να εκφράζω την κακία και την βία, διότι πρωτίστως, εάν την αποδεχτώ επιμολύνει εμένα τον ίδιο και οφείλω να προστατεύσω τον εαυτό μου. Αποστερήστε τον εαυτό σας και την παραμικρή μειλίχια αρνητική ενέργεια που θα μπορούσε να διενεργηθεί στην σκέψη σας, θέτοντας την μετάνοια ύψιστο σκοπό. Ο νους σας τώρα είναι ο χριστός νους εντός του Αγαθού, απ' όπου απορρέει η δύναμή σας.

Για να συνεχίσω την ιστορία μου, στα είκοσι μου χρόνια ήμουν ένα τέλειο γρανάζι στην μηχανή του συστήματος. Τότε άρχισα την εκζήτησή μου περί Θεού, ανίκανος να βρω την αλήθεια. Θυμάμαι τον εαυτό μου, εντός του δωματίου μου να επικαλούμαι τον Θεό μήπως και κάνει την "εμφάνιση" του, αλλά μάταιος κόπος. Δυο εβδομάδες αργότερα, το 1984, όλος τυχαίως βρέθηκα προσκεκλημένος από γνωστούς σε μια εκκλησία που αργότερα πληροφορήθηκα ότι λέγονταν "πεντηκοστιανοί". Αφού ξεπέρασα τα αρχικά παράξενα για εμένα, ενσωματώθηκα ως νέο μέλος σε μια άλλη πραγματικότητα περί Θεού. Ο λόγος του Βιβλίου, οι άνθρωποι, αλλά και τα φαινόμενα και οι αισθήσεις που είχα στο σώμα μου με έπεισαν ότι είμαι στο δρόμο του Θεού.

Αφού πέρασε ο πρώτος ενθουσιασμός και συνήθισα τα φαινόμενα, αναγνώρισα ότι ζω μια ανθρώπινη πραγματικότητα. Όπως κάθε θρησκεία, υπάρχει ένα καταστατικό, μια συγκεκριμένη δοξασία - πίστις, εξουσίες, αρχές, ποιμένες, και αυστηρή κατήχηση εντός της θρησκευτικής πείρας που έχει αποδεχθεί το εκάστοτε δόγμα. Κάθε δοξασία πρέπει ρητώς να ομολογείται απ' όλα τα μέλη κι όποιος βρίσκεται εκτός αυτής είναι ανάθεμα και φυσικά δεν ανήκει σε αυτούς που είναι για τον "παράδεισο". Ο παράδεισος είναι για αυτούς που είναι εντός του εκάστοτε δόγματος. Πάντοτε η "κόλαση" είναι ως απειλή για να συγκρατεί τις μάζες με τον φόβο, να επιστατεί, ενώ εάν υπάρχουν εντός του Χριστού, έχεις ένα είδος προστασίας.

Όλα αυτά είναι καλά και βολεύουν πολλούς. Όμως εγώ από ένα σημείο - διά-

στημα και έπειτα ήμουν στάσιμος σε μια συνήθεια (είναι πολύ εύκολο να βαλτώσεις μέσα σε μια συνήθεια που σου δημιουργεί ασφάλεια, επειδή η συνείδησή σου την έχει αποδεχθεί), σε μια ακόμη δοξασία που σαν σκοπό έχει την συντήρηση του κλάδου που υπάρχει στο δένδρο που λέγεται θρησκεία. Εννόησα επίσης ότι κάθε μια από αυτές τις δοξασίες είχε το θεμέλιό της στον ίδιο κορμό, ιστορία, ηθικό δίδαγμα, προφήτες, αναφορές, τα ίδια χαρακτηριστικά και απλώς διαφοροποιείται ως προς τους ανθρώπους (εξουσίες) και πως προβάλλει τον δημιουργό Θεό ως τον αληθινό Θεό του κόσμου αυτού. Επιρρίπτει στον άνθρωπο την ευθύνη της πτώσης, την αποτυχία του έως σήμερα, τον θάνατο, ενώ ο καλός Θεός πάντοτε προσπαθεί και προσπαθεί αλλά μάλλον "αποτυγχάνει" αφού η καθ' υπερβολή πλειονότητα επιθυμεί κάτι άλλο.

Έτσι δημιουργήθηκε μια εικόνα, ένας χαρακτήρας περί Θεού σε ανθρώπινη υπόσταση, αλλά και πάλι μια υπερδυναμία Θεού πέραν της λογικής. Πολλάκις οι προφήτες αναπτύσσονται με ασάφεια εντός του βεληνεκούς του χρόνου, ώστε να υποστηρίζονται σε κάθε εποχή ως επίκαιροι και ευσταθείς. Η προσέγγιση του Θεού αυτού συνεπάγεται την υποταγή στο δόγμα, στις εξουσίες, στον ποιμένα που καθορίζει τον ορθόδοξο Λόγο, όπου το Υπόλοιπο οφείλει υπακοή - σεβασμό - πίστη.

Συνολικά, ENNEA χρόνια παρέμεινα σε αυτήν την κατάσταση και λέγω κατάσταση διότι όντως είναι ένας τρόπος ζωής και μια κατάσταση του νου όπου ένα βιβλίο κατηχίζει, διαμορφώνει, περιορίζει, χαρακτηρίζει τον άνθρωπο και τον Θεό. Έτσι, ο άνθρωπος παραμένει μέσα σε ότι του έχουν πει ότι είναι ο λόγος του Θεού, και αρνείται να δεχθεί κάτι άλλο υψώνοντας μια λογική ότι όλο το Βιβλίο είναι αλάθητο, θεόπνευστο, αμετακίνητο, σε σημείο που έστω κι αν αποδειχθεί το φαύλο των γραφών, πάλι ο άνθρωπος υπάρχει αγκιστρωμένος στην δική του πραγματικότητα αρνούμενος να δεχθεί την λογική του την ίδια.

ΠΟΛΛΟΙ ικανοί και δημιουργικοί άνθρωποι είναι ενταγμένοι. Πολλοί ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΣ που αγαπούν είναι ενταγμένοι, ανώτεροι πάσης υποψίας ότι αγαπούν τον Θεό, που είναι πνευματοψυχές που εκζητούν την σωτηρία τους. Δεν αμφιβάλλω μάλιστα, Πιστεύω ότι ο λαός αυτός πεθαίνει από έλλειψη της αγαθής επίγνωσης, αλλά αντί να την εκζητήσουν μέσα τους πνευματικώς, την ψάχνουν πάνω σε υλικές υποστάσεις, ανθρώπους, λόγους, βιβλία, φαινόμενα, κτίρια, ιστορία, παραδόσεις.

Εντός αυτής της θάλασσας και των θρησκείων ήμουν κι εγώ, έως που μια ημέρα το σύστημα με "πέταξε" άθελά του εκτός. Από έναν φίλο μου έμαθα ότι δυσανασχέτησαν επειδή δεν προσήλθα για τρεις ημέρες στην σύναξη και λατρεία και ενόμισαν κατι. Φυσικά δεν ερωτήθηκα κι όταν κατάλαβαν ότι δεν ήταν έτσι, θέλησαν να συνεχίσουν ως σαν να μην έγινε τίποτε, τότε οι συναντήσεις λατρείας γίνονταν σε έναν χωριστό χώρο στο σπίτι μου.

Αποφάσισα πλέον να πορευθώ μόνος μου, χορτάτος από εξουσίες και τους τρόπους, τις επιβουλές. Ξεκίνησα, και φυσικά έγινα αποστάτης, και παράδειγμα προς αποφυγή και είναι απορίας άξιον το πόσο τάχιστα σε διαγράφουν γυρίζοντας σου την πλάτη.

Ξεκινώντας ξανά, ενθυμούμαι τον εαυτό μου πάνω σε έναν επαρχιακό δρόμο μόνο, καθημερινώς, επί δύο ώρες να εκζητώ αλήθεια από τον Θεό μου. Βρισκόμουν στα 50 μου έτη και ήμουν πάλι στην αρχή, όπως τότε που ήμουν 20 ετών. Κάθε ημέρα αφαιρούσα από τον γεμάτο νου μου τους χαρακτηρισμούς που μου είχαν δώσει για τον Θεό οι άλλοι. Ξεκίνησα μόνος μου την εκζήτησή μου χωρίς ποιμένες, παπάδες, και εξουσίες. Έγραψα μέσα μου ένα νόημα ότι ο Θεός μου είναι αγαθός κι έξω απ' όλα όσα ο άνθρωπος τον χαρακτηρίζει, και είναι τόσο Θεός όσο θεάται εντός μου η αλήθεια του ενσαρκωμένου λόγου, ότι μου γίνεται επίγνωση κάθε φορά ένα βήμα.

Η δυσκολία δεν είναι να διδαχθείς κάτι νέο που βεβαιώνεται μέσα σου, αλλά να αφήσεις το βάρος της γνώσης που με απλή καρδιά θεωρείς ότι είναι η αλήθεια, ότι είναι Θεός. Θεωρώ ότι ο Θεός "ομιλεί" κι έπρεπε εάν ήθελα να ακούσω κάτι να σιωπήσει ο κόσμος, και να αναπτύξω την πίστη της Ακοής έως ότου γίνει η βεβαίωση πλήρης, μια υπόσταση μέσα μου που να θεωρήσω ότι είναι αλήθεια από την ψυχή μου. Αυτά ήταν τα πρώτα μου βήματα που επάνω σε έναν επαρχιακό δρόμο κάθε ημέρα, δυο ώρες, εκζητούσα και προσευχόμουν μετά αποδοχής και ευχαριστίας ότι ελάμβανα. Το έκανα συνείδηση και είναι για εμένα περιουσία.

Τα περισσότερα από αυτά που γράφω δεν τα διάβασα κάπου, ούτε τα άκουσα από άνθρωπο. Κι όσο περνούσε ο καιρός μου ήταν αδιάφορο να ενταχθώ πίσω από ένα όνομα, να χαρακτηριστώ ότι ανήκω κάπου. Έπαψα να πιστεύω σε ανθρώπους, όσο Άγιοι κι αν μου "έλεγαν" ότι ήταν. Έπαψα να πιστεύω ότι ο Θεός επικοινωνεί με ορισμένους που έχουν φτάσει σε υψηλό βαθμό αγιοσύνης κι αφοσίωσης, και οι Λοιποί, οι άλλοι, πρέπει να υπακούνε σε αυτούς. Έπαψα να υπακούω σε ότι

μου επιβάλλεται ως ορθό ή Άγιο, κι έμαθα να αμφισβητώ το κάθε τι που φανερώνει την ενέργεια του Θεού στην ορατή φύση, διότι εύκολα ο άνθρωπος ιδιωτικοποιείται αλλά και διότι η θεραπεία ενός ανθρώπου άγνωστου προς εμένα δεν μου προσθέτει τίποτα για την σωτηρία μου. Εάν κάποιος ήρθε σε "φώτιση", ήρθε για τον εαυτόν του. Τίποτε από τις παρεμβάσεις του ανθρώπου δεν με πείθει όσο με πείθει ο **ΕΝΝΟΙΟΛΟΓΙΚΟΣ ΔΙΑΙΣΘΑΝΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ** της πνευματοψυχής μου. Εάν εκζητώ κάτι, δεν είναι η ψευδαίσθηση της αναμαρτησίας, αλλά η επικοινωνία εντός του ονόματος Ιησούς.

Όπως αντιληφθήκατε, η κακία δεν έχει ορατό τρόπο εμφάνισης διότι τότε θα προσέχαμε όλοι, αλλά είναι η διαστρέβλωση και η επιρροή σε κάθε επίπεδο ώστε να μας δημιουργήσει μια άλλη ψευδαίσθηση περί πραγματικότητας εντός της οποίας ουδείς σώζεται. Το Αγαθόν είναι Θεϊόν κόσμημα και εβρίσκεται μόνον εις Θεϊόν γέννημα. Η απλούστευση του Αγαθού εν τω κόσμο μετατρέπεται σε καλόν. Ως τούτο, μας πληροφορεί κάθε ανάγκης γενομένης επί Ύλης, αλλά δεν μαρτυρεί στην Ανώτερη διάνοηση ως φως, διότι κάτι τέτοιο είναι Θεϊόν ανάπτυγμα. **Αγαθόν είναι να γνωρίζεις τον εαυτόν σου μέσω του ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ.**

ΣΩΤΗΡΙΑ

Σωτηρία δεν είναι μια σειρά από πράξεις και επαναλήψεις αλλά επειδή έχετε άλλη συνείδηση, επειδή σας εδόθηκε όνομα νέο με το οποίο ονομάζετε τον εαυτό σας, εις το οποίο ανήκετε, διότι κάθε πράξη είναι και παραμένει εντός της ύλης. Η ανάγνωση όμως του νέου ονόματος από εσάς είναι ουράνιος διότι ουδείς μπορεί να αναγνώσει το ΝΕΟ όνομά του εντός της παλαιάς συνείδησης του Κόσμου.

ΑΓΙΑΣΜΟΣ

Αγιασμός είναι ο ξεχωρισμός, η διχοτόμηση του κατώτερου ανθρώπου με ότι τον διακατέχει, από τον ανώτερο ουράνιο γέννημα Θεϊόν στο σύνολό του. Κάθε πράξη εντός του "βούλεσθε" είναι η απόρροια, το συμπέρασμα αυτών που σας διακρίνουν. Όστε η σωτηρία δεν είναι σειρά από πράξεις, αλλά η διαπίστωση ποιος είσαι και πού ανήκεις μετά αποδοχής.

Μέρος 24^ο

ΠΕΡΙ ΣΩΜΑΤΩΝ

Σώμα είναι η ύλη, ορατή ή αόρατη, εντός της οποίας προβάλλεται ένα ΟΝ. Ενώ ΟΝ, κάτι το οποίο υφίσταται σε ένα περιβάλλον μετρήσιμο ή μη μετρήσιμο.

Το σώμα λοιπόν, αναλόγως, έχει κάποια χαρακτηριστικά τα οποία συγκεντρώνονται και προβάλλονται από το ον κατά το δοκούν. Ο τρόπος που φανερώνονται, κρίνεται αναλόγως τι "αντιπροσωπεύουν". Έτσι λέμε ότι το ένα είναι καλό και ωφέλιμο ενώ το άλλο είναι κακό, ανωφελές, κρίνοντας βέβαια συμφώνως με τις δικές μας προσδοκίες, έχοντας υπ' όψιν τις γνώσεις που ελάβαμε. Κάθε είδος φέρει την αντίληψη του δικού του σώματος, και αναγνωρίζει τον εαυτόν του ανεξάρτητα της συμπεριφοράς του, θέτοντας έτσι μια αρχή πάνω στο ίδιο του το σώμα, μαθαίνει να το φροντίζει. Αυτό το γεγονός, σε κάθε είδος είναι έμφυτο κι απορρέει από καταβολές και πληροφορίες του D.N.A. Οι πληροφορίες που δίδονται σε κάθε σώμα είναι περιορισμένες, κι αφορούν το ίδιο σε ένα μέτρο αντίληψης που, ενώ στα ζώα είναι ενεργό και συμπληρώνεται από τα αισθητήρια όργανά τους, στον άνθρωπο είναι σε λανθάνουσα κατάσταση (η εσωτερική αντίληψη) διότι ο άνθρωπος εκπαιδεύτηκε να θεωρεί ότι θεωρεί μέσω των αισθήσεων, και αποδείξεων εντός της ύλης. Τείνει λοιπόν για τον άνθρωπο να είναι "φανερό", οτι αποδεικνύεται πάνω στο ορατό σώμα του δια των αισθήσεων, και αυτό είναι νόμος (ότι δεν αποδεικνύεται, δεν υπάρχει).

Έτσι, ζούμε περιορισμένα επειδή κατά ένα μέρος εμείς το θελήσαμε κι ως κληρονομικότητα το μεταδίδουμε αιώνες επί αιώνων στις επόμενες γενεές, έτσι ώστε αυτή μας η φύση (η ορατή) να είναι η βάση κάθε ανάπτυξης μας, θεωρώντας το σώμα αυτό ανώτερο των ζώων διανοητικά, αλλά και τον άνθρωπο στην κορυφή της τροφικής αλυσίδας.

Καθημερινώς "προσφέρουμε" τους εαυτούς μας προς ικανοποίηση των ενστίκτων μας και των αναγκών μας που απορρέουν από το σώμα μας. "Λέγω" προσφέρουμε τους εαυτούς μας διότι, άλλο είναι ο εαυτός μου κι άλλο το σώμα μου.

Πολλές φορές θα έχετε αντιληφθεί ότι άλλο θέλετε και άλλο πράττετε σαν μια δύναμη να υποβόσκει και ανακατευθύνει τον εαυτό σας εντός των αισθήσεων και των αναγκών του σώματος, έτσι ώστε όλη την ημέρα να υπηρετούμε κάθε ανάγκη που μας προκύπτει.

"Αφήστε με" να σας μεταφέρω σε ένα άλλο μέρος με την ταχύτητα της διανόησης του ανώτερου Νου. Αφήστε πίσω τους νόμους του σύμπαντος φυλακή, διότι κάτι τέτοιο "εκεί" δεν υπάρχει.

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΡΧΗ αυθύπαρκτη με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά που ορίζονται προς εμάς ως Αγαθά. Είναι μια άπειρη ενέργεια φωτός (**ΝΟΗΤΙΚΟΝ** κι όχι αυτό που ερεθίζει τους οφθαλμούς), αρχή πάσης δημιουργίας. Το φως αυτό γεννάται μέσα από την ΠΡΩΤΗ ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΦΩΤΟΒΟΛΕΙΤΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ ΑΓΑΘΟ σύμπαν. Μέσα από αυτό το φως κάθε αγαθό σύμπαν (πνευματοψυχή) γεννά το ιδιαίτερον αλλά και δημιουργεί τα του άλλου. Όστε είναι πάντες θεία γεννήματα της πρώτης αρχής, πατέρες οι ίδιοι αλλά και δημιουργοί αφού αποδέχονται το άπειρον μέσα τους. Αυτό τους κάνει Ένα, αφού συνταυτίζονται έχοντας την ίδια συνείδηση, η οποία γεννιέται και δημιουργείται δια της κατανόησης. Γνωρίζοντας την ουσία εντός του άλλου σύμπαντος, διακρίνει τον εαυτό του σε αυτόν όπως κοιτούμε έμπροσθεν του κατόπτρου.

Αυτή η αρχή, η ασύλληπτος, γέννησε ένα φως, έναν λόγο, ώστε να γίνει αντίληψις, ένα ελάχιστο δια των φθαρτών σωμάτων μας, και να φανερωθεί ένα όνομα εντός του οποίου να χαρακτηρίζεται το άπειρον - ακατανόητον το οποίο να έχει υπόσταση - βάση και μέσα στην βαριά ύλη όπου κείτονται νεκρες οι πνευματοψυχές. Εξ' αρχής το ενσαρκωμένο φως - λόγος ήρθε να διανοίξει μια οδό που μέσα από πράξεις και λόγους ως ενέργεια να παραμείνει για να σώζονται εντός της νέας συνείδησης οι πνευματοψυχές. Κατά δεύτερον, ήρθε να παραλάβει αυτούς, δηλαδή ως πνεύμα να τους διεγείρει στην νέα συνείδηση και με το ελάχιστο, μα αρκετό, να τους επαναφέρει στην θέση που είχαν πριν ο κόσμος αυτός δημιουργηθεί. Αυτό δεν είναι θρησκεία αλλά τρόπος συνείδησης και αποδοχής σε προσωπικό επίπεδο, και μέσα από την ικανότητα του καθενός.

ΑΥΤΟ είναι που εκφράζεται στην αντίληψή μας ως ΑΓΑΘΟ. Αποτελείται από το ΠΝΕΥΜΑ (ΝΟΥΣ) και ΨΥΧΗ (ΕΚΦΡΑΣΗ) σε μια κατάσταση αλληλένδετη και αδιαίρετη. Είναι ένα ΑΕΝΑΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ που δημιουργεί ΟΜΟΙΑ ΟΝΤΑ εκφάνσεις του, τα οποία είναι αλληλένδετα με αυτήν, αλλά και με ότι δημιουργείται εντός του. Είναι Αγαθόν.

\

Αυτές οι πνευματοψυχές λαμβάνουν αδιάκοπα "ΔΟΞΕΣ" (**Δόξα είναι ο λόγος της Αρχής προς τον συμπαντικό Θεό**).

Δ = Δόνηση **Ο** = ορατή φύση **Ξ** (Κ+Σ) ΚΑΣΑ = το σώμα μας **Α** = αρχή

Ο Λόγος που μας δονεί εσωτερικώς (στο πνεύμα), ότι φανερώνεται ως Δόξα και γεννιέται εντός σας είναι θέωσις, και ο αιώνιος που είναι ο Πατέρας, "βλέπει" τις δόξεις του να δημιουργούν μέσα στον εαυτόν του άλλες δόξεις που εκπορεύονται προς όλο τον συμπαντικό ουρανό ακαριαία, μέσα από μια απεραντοσύνη μη μετρήσιμη και διαρκώς αυξανόμενη. Έτσι, προβάλλεται μέσα από πνευματοψυχές το αιώνιο γίνεσθαι αγαθόν. **Κάθε ΟΝ που γεννήθηκε από το Είναι αγαθόν γνωρίζει μέσα του την ΑΛΗΘΕΙΑ, δηλαδή την Αρχή δια της οποίας ήρθε σε Ύπαρξη (ΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ)** καθώς ακατάπαυστα μαρτυρεί μέσα του η Δόξα που φανερώνει ότι είμεθα εκ της ίδια ουσίας.

Αυτή η "πληροφορία" ας πούμε, μέσα στον εαυτόν του δεν αφήνει κανένα κενό για το ποιος είναι ο ίδιος, ο Πατέρας και ο συνολικός Ένας άπειρος σε εκφάνσεις Θεός. (Θεός ότι ο Πατέρας φανέρωσε). Όπως και στην Γη, τα σώματά μας αναγνωρίζουν άλλα όμοιά τους. Το ίδιο συμβαίνει και στα ζώα που αναγνωρίζουν την φύση τους και την φυλή τους έχοντας μέσα τους καταγεγραμμένη την πληροφορία που συγκρατεί το είδος. Ο Ύψιστος Πατέρας Γεννήτορας και δημιουργός μας έδωσε εντός μας εφόσον ανήκουμε σε αυτόν την επίγνωση της σχέσης ότι είμαστε ουσία από την ουσία του, και κάθε ον που έχει το ίδιο σώμα (πνευματοψυχή) με αυτόν, αυτόματα τον αναγνωρίζει. Τα όντα που δεν τον αναγνωρίζουν δεν είναι δικά του γεννήματα διότι δεν φέρουν ως υπάρξεις μέσα τους αυτήν την πληροφορία. Τίποτε δεν υπάρχει στα αιώνια σύμπαντα που να μην φέρουν ως υπάρξεις αυτήν την ικανότητα - πληροφορία - αναγνώριση.

Το "Μέρος" εκείνο που ονομάζω αγαθά σύμπαντα είναι απείρως ανώτερο σε σημείο που ο νους αδυνατεί να υπαγορεύσει εντός της γλώσσας και της κοινής λογικής, επειδή ζούμε σε ένα περιορισμένο περιβάλλον με οροφή σκέψεις και δράσεις με ότι υφιστάμεθα.

Ότι δεν είναι σε θέση να φέρει την αντίληψη της θέωσης μέσα του, λείπει δηλαδή η μηχανή να συνέλθει, δεν είναι κτίσμα του Ύψιστου αλλά άλλο γέννημα υπό μίαν άλλη οντότητα. Ένα τέτοιο είδος στον ορατό κόσμο είναι τα ζώα. Δηλαδή, τα

ζώα δεν είναι δημιουργήματα του Ύψιστου αλλά προήλθαν από άλλον δημιουργό με τα οποία προβλήματα και μεταλλάξεις αλλά και χρησιμότητα. Πιστεύω ότι όλα όσα βλέπουμε γύρω μας έγιναν για να υποστηρίξουν αυτό το σώμα, κι έγιναν μέσα από τους Αδάμ και τους Ελοχίμ (πνευματικές οντότητες που δημιουργούν πλάνητες) με τον ίδιο τρόπο που υποστηρίζουμε την ιδιοτέλειά μας δημιουργώντας τρόπους και νόμους που εντός του Εγώ Ον, δημιουργείται διπολισμός, δηλαδή, ένα μέρος το καταστρέφουν και ένα άλλο το ευημερούν.

Εάν εσείς ως γονείς γεννούσατε το παιδί σας είμαι βέβαιος ότι θα θέλατε να του δώσετε όλα τα στοιχεία εκείνα για να σας αναγνωρίσει και να σας πλησιάσει, να είναι σε θέση να συνάπτει σχέση και να αποφασίζει εντός απολύτου διαύγειας για τον εαυτό του. Κανένα από τα ζώα δεν είναι σε θέση να έρθει σε επίγνωση της θεότητας, και αρκετοί από τους ανθρώπους αν και όμοιοι, στερούνται αυτής της ικανότητας διότι είναι ΥΔΡΙΔΙΑ ή κάτι άλλο που κάποιος προσπαθεί να μας πείσει ότι περιέχουν ίδια αγαθή ουσία.

ΕΝΑ ΑΛΛΟ ΓΕΓΟΝΟΣ είναι ότι όπως εμείς δεν θα δημιουργούσαμε κάτι κατωφές, υποτελές, ασήμαντο, απείρως πιο περιορισμένο, ασθενές που θα θανατώνεται κάθε στιγμή, θα φέρει ανεπάρκεια, πόσο μάλλον δε, ο Ύψιστος που ότι Γεννά είναι τέλειο σε αντίληψη και ζωή. Άρα ότι δημιούργησε αυτό το σώμα (το φθαρό) το οποίο δεν είναι τέλειο, δεν είναι του Αγαθού γέννημα, αλλά από ένα άλλο ον που έκρυψε και επέβαλλε λήθη και πλάνη του αληθινού εαυτού μέσα σε ένα ατελές σώμα ζώου, το ζώο αναβαθμίστηκε αλλά εντός της ύλης και της ραδιοβολίας του "Θεού" δημιουργού. Η πνευματοψυχή ο εαυτός μας υπέστη στρέβλωση και ρήξη ώστε να ζούμε με ένα είδος ψυχής που είναι διαμορφωμένη από τον Θεό του κόσμου.

Είμαστε ένα δίπολο, από την μια ο ανώτερος εαυτός πασχίζει να συνέλθει, να αναγνωρίσει τον Θεό μέσα του και από την άλλη, το ζώο που συνεχώς επιβάλλεται μέσω των ενεργειακών σωμάτων ως **Εγώ**, σε κάθε σπίθα της θεϊκής νόησης. Η Βίβλος που διδάσκεται ως θεϊκός λόγος, αυτό που υψώνουν οι πολλοί για να σιωπήσουν κάθε άλλον που άκουσε στο πνεύμα του έναν ψίθυρο, είναι αυτό που δημιουργεί θρησκείες και καθυποτάσσει κάθε νέα συνείδηση.

Περί αυτού Έχω να πω, ότι ως ενός σημείου αναφέρει αλήθειες που προϊόντος του χρόνου έχουν διαστρεβλωθεί.

Ο άνθρωπος εκείνος της γένεσης όπως και κάθε πεσμένος (πνευματοψυχή) δημιουργήθηκε κατά ένα μέρος ως προς τον κατώτερο άνθρωπο που αποτελείται από αισθητικό σώμα, νοητικόν, αιθερικό και υλικό. Αυτό το μέρος του ανθρώπου ανήκει στην δημιουργία του σύμπαντος φυλακή. Κάθε δέσμευση και χρέος είναι εντός αυτού του σώματος που φέρει Σαρκοψυχή. Αυτό ορίζει ο Θεός δημιουργός ως "ψυχή" του κι αυτό προβάλλει το Εγώ σε όλη την οικουμένη. Αρνείται τον Αγαθό Πατέρα και υψώνει μέσα από την δική του αντίληψη την θρησκεία που είναι μείγμα ορατών διεργασιών με σκοπό τα αόρατα πνευματικά.

Όταν το Βιβλίο αναφέρεται στον Θεό δημιουργό του κόσμου, αναφέρεται σε αυτόν που δημιούργησε την κατώτερη φύση του ανθρώπου και την συνείδηση καλού - κακού που εκ γενετής λαμβάνουμε. Αυτή είναι η μια αλήθεια. Η άλλη αλήθεια που δεν είναι γραμμένη είναι ότι ο άνθρωπος ως πνεύμα + ψυχή προϋπάρχει της γενέσεως της Εδέμ ως Αγαθή συνείδησις, ως μέρος του Ύψιστου Αγαθού Γεννημένος και όχι δημιουργημένος ως κάτι κατωφερές από τον Πατέρα του. ΑΥΤΟΣ που δημιούργησε κάτι άλλο διαφορετικό από τον εαυτό του για να τον υπηρετεί εντός του σύμπαντος φυλακή είναι ο δημιουργός του κόσμου τούτου κι ακριβώς από εκείνο το σημείο **"μπαίνουμε"** για να εκζητήσουμε την νέα αγαθή συνείδηση η οποία είναι εντός μας και χρειάζεται να **διχοτομήσουμε** τον εαυτό μας κατανοώντας ότι προϋπάρχουμε ως Αγαθό γέννημα αλλά συνάμα, με την πτώση δημιουργήσαμε μια άλλη υπόσταση εαυτό άλλης συνείδησης που συνεχώς προβάλλει την διαστρέβλωση.

Το Βιβλίο δημιουργημένο εντός της στρέβλωσης ακαταπαύστως δίδει την εικόνα της θεότητας στις συνειδήσεις μας, ώστε ουδέποτε να μην αναζητήσετε τον ΕΣΩ αληθινό εαυτό σας. Εάν ήτο αληθές το Βιβλίο θα σας είχε φανερώσει την αγαθή συνείδηση και τον τρόπο να Δείτε μέσα από τον εαυτό σας τον Θεό (θέωσις) και αυτή η πράξης είναι πνευματική. Εάν πιστέψω στο Βιβλίο, πρέπει να αναλωθώ σε μια σειρά πράξεων που και η συνειδήσής μου, μου υπαγορεύει (ου μοιχεύσεις, ου κλέψεις, κ.λ.π.) αλλά έστω κι αν πραγματοποιήσω τις εντολές, και πάλι δεν θα συνέλθω εντός της Αγαθής συνειδητότητας, δεν θα κατανοήσω τον εαυτό μου Εάν επιζητώ την καλοσύνη, διότι η καλοσύνη είναι δημιούργημα μη αγαθό, κάτι που εξυπηρετεί για να ισορροπούν οι αμφίροπες δυνάμεις, το Αγαθόν δεν παράγεται επί Γης αλλά μόνον ως θείον γέννημα, Φανερώνεται εντός σας. Και όσο προβάλλεται το συνειδησιακό καθεστώς του βιβλίου τόσο απομένουμε εντός της διαστρέβλωσης.

Δεν ήρθαμε για να γίνουμε Υιοί του Πατρός επί Γης, διότι είμαστε ήδη από άλλου Υιοί, κι όποιος λέει εγώ σήμερα σε εγέννησα λέει ψέματα, διότι είμαστε γεννημένοι πριν απο αυτόν τον λόγο. Δεν **ΘΑ** γίνουμε "κάτι" επάνω στην Γη, είμαστε ήδη μέρος του συμπαντικού ουρανού και Υιοί του Ύψιστου Αγαθού. Η συνείδηση που προβάλλεται μέσα μας από προγονικές δυνάμεις, απ' ότι πιστέψαμε ως νήπια, απ' ότι αξιώσαμε στον νου του κόσμου, μας καταβάλλει στο να πιστεύουμε ότι ο Αγαθός είναι τιμωρός με "ράβδο σιδηρά". Μόνον εάν πιστέψουμε για τον Πατέρα Αγαθό ότι είναι "ΕΞΩ" από κάθε τι ανθρώπινο, θα σταματήσουμε να αλλοιώνουμε την αληθινή εικόνα του, που γνωρίζει ο ανώτερος εαυτός μας. Μόνον εκεί υπάρχει η ουσία (ψυχή) και η επίγνωση (Χριστικός Νους) ή Ανώτερη Διάνοια ή Νους Ιησούς.

Ο Ιησούς πλέον είναι πνεύμα και είναι εντός μας. Αποδεχτείτε τον ως Πρώτο Πρόσωπο, αποβάλλοντας κάθε αλλοίωση που οι πράξεις του υλικού κόσμου προσάγουν. Όσο επιμένετε από την ορατή φύση να προσεγγίζετε τον Θεό σας, τόσο θα τροφοδοτείτε αυτήν την αλλοίωση μέσα σας.

Η αλήθεια είναι ότι προϋπάρχουμε πριν την Βίβλο, τον κόσμο, ένα με τον Ύψιστο Αγαθό Πατέρα στο σύνολό του. Το γεγονός ότι σήμερα υπάρχουμε μέσα στο ζώο εντός της λήθης και αυτό δεν αναγνωρίζει το Αγαθό διότι δεν προέρχεται από τον Αγαθό, αυτό ως γεγονός μας καθιστά ασθενείς αφού το σώμα αντίκειται στον θεϊκό σπινθήρα (πνεύμα).

Υπάρχει λοιπόν ο κοινός νους, και ένα σώμα που αφού περιέχει θάνατο, λειτουργεί αντιστρόφως, και κατανοεί εναν Θεό μέσα από τον φόβο και την ανάγκη. Ενώ το πνεύμα κατανοεί τον Θεό ως ίδια η ουσία με αυτόν, το ένα προβάλλει ανάγκες, το άλλο εκζητεί κοινωνία. Γι' αυτό οι αληθινοί προσκυνούντες, δηλαδή αυτοί που κατανοούν και αποδέχονται, στο πνεύμα τους, το κάνουν με όποιον λόγο τους φανερώνεται εσωτερικώς. Αυτή είναι η αλήθεια και μόνον το πνευματικό σώμα είναι σε θέση να υπάρχει σε αυτό. Το άλλο σώμα ευλογείται αλλά δεν είναι σε "θέση" να έρθει σε εκζήτηση - κατανόηση - προσκύνηση - κοινωνία (όταν εννοώ προσκύνηση δεν εννοώ στα γόνατα αλλά την πνευματοψυχική αποδοχή).

Όπως εμείς επιζητούμε το μέγιστο για τα παιδιά μας και το ανώτερο για τα σώματά μας με υπερβολή, πώς θεωρούμε ότι ο Ύψιστος Αγαθός θα δημιουργούσε κάτι τόσο ευτελές και ασθενικό αλλά και μη συμβατό με τον πνευματικό εαυτό μας; Μην αυταπατάστε. Τίποτε εντός του αγαθού δεν είναι ημιτελές, περιέχει θάνατο ή δεν έχει όνομα. Τα πάντα είναι ποίημα τελειότητας και είναι ύβρις να πιστεύει κανείς

ότι ένα τέτοιο σώμα θα μπορούσε να "φιλοξενήσει" το τέλειον. Είναι εκ φύσεως αδύνατο να υπάρχει αλληλουχία διότι το ένα είναι η φυλακή μας, η λήθη, οι αισθήσεις, ενώ το άλλο είναι ουράνιο γέννημα που ενσαρκώνει Αγαθή συνειδητότητα που ο παντοκράτορας Θεός δεν αγγίζει, καθώς την στιγμή που θα αγγίξει "πεθαίνει". Γι' αυτό διχοτομηθήκαμε από την Αγαθή και αληθινή ψυχή μας. **Η ανωτέρα τριάς, πνεύμα + ψυχή + Ιησούς Νους (Χριστικός Νους) είναι το μόνο μέρος επί Γης που μπορούμε να ανθρωπογεννούμε, δηλαδή να γεννούμε ως πατέρες τον λόγο που "ακούμε" εσωτερικώς ή αλλιώς Υιό, ο οποίος και μέλλει να μας ελευθερώσει.**

Το κατώτερο φθαρτό σώμα είναι δημιουργημένο εντός της ορατής φύσης - ύλης, ενώ τα τρία άλλα ενεργειακά που το απαρτίζουν είναι δημιουργημένα σε αιθερικό άυλο περιβάλλον (ΕΔΕΜ). Όλα είναι δημιουργήματα του Παντοκρατορικού πνεύματος ώστε και συγκοινωνούν και να συμβάλλουν στην δημιουργία αυτής της εταιρίας κτήσεως. Τα ενεργειακά μας σώματα μπορούμε να τα αισθανόμαστε, να μας μιλούν, να μας δημιουργούν κάθε είδους εντάσεις, φόβους, αναλύσεις, συνήθειες, προβολές, κ.λ.π. που είναι αδύνατον να σταματήσουν, ενώ εμείς υπακούμε σε ερεθίσματα. **Αυτά τα τρία σώματα δημιουργημένα σε αυτό το σύμπαν φυλακή είναι η "Σάρκα" μας, (το bassar) και πρέπει να μονωθούμε από αυτά ώστε να μην μας επηρεάζουν.**

Η σωτηρία μας ανήκει στον Αγαθό Θεό και στην κοινωνία που αποδεχόμαστε κάθε φορά (προσκυνούμε) εντός του ανώτερου εαυτού μας που διακατέχεται πλέον από το Άγιο Πνεύμα ή Ιησούς ο Χριστός. Άρα, ο Ιησούς συνταυτίζεται για να μπορέσει να δημιουργήσει την γέφυρα μέσα μας. Αυτήν την "γέφυρα" γνωρίζετε μόνον εσείς κατ' ιδίαν, δηλαδή **ποιος είστε**, όχι ο διπλανός σας που βλέπει μέσα από τα φαινόμενα, κι αυτό σας καλύπτει ώστε ειρηνικά και ήσυχα να γεννάτε τον Υιό ο οποίος σας σώζει.

Η ένταξη αυτών των πνευματοψυχών σε κοινωνίες ελεγχόμενες από θρησκείες, δόγματα, αιρέσεις, καλές πράξεις, σκοπό έχει να αλλοιώσει τον χαρακτήρα της αληθινής εσωτερικής αναζήτησης, της κοινωνίας του πνεύματος. Έτσι δημιουργήθηκαν επιστασίες - επισκοπές επιβάλλοντας κανόνες, δοξασίες και καλούπια πάνω στα οποία ο εαυτός σας σαν όχημα σε σιδηρόδρομο να κατευθύνεται σε ότι άλλοι θεμελίωσαν ως αλήθεια **(ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΑΚΟΥΤΕ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΣΑΣ ΚΙ ΕΦΟΣΟΝ ΕΙΣΤΕ ΕΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΑΓΑΘΗ ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΤΗΤΑ ΨΥΧΗΣ ΣΑΣ).**

Μονωθείτε εντός του Ανώτερου Εαυτού σας και μην πορνεύσετε με τον κατώτερο εαυτό σας, που έως ενός σημείου θα σας ακολουθεί, έως να περάσετε την ΠΥΛΗ όπου αυτός απομένει μόνος ενώ εσείς προχωρείτε χωρίς αυτόν εντός της συνείδησης Ιησού Χριστού που ονομάζεστε. Μόνον τότε θα αποσαφηνιστεί πλήρως αυτή η άλλη προσωπικότητα που θεωρούσατε ότι είστε εσείς, υπακούοντας μέσα από τον "θυμό" που σας δημιουργούσε πάνω στο Υλικό σώμα σας.

Εργαστείτε ακαταπαύστως και μην κοιτάτε πόσες φορές μείνατε αδύναμοι. Μην μετράτε τις ελλείψεις και τα λάθη σας. Μην κρίνετε κανένα από τα φαινόμενα διότι πολλά πάθαμε όλοι μας, δεν έχουμε ανάγκη "τιμωρίας" αλλά ένα "σπρώξιμο" για να συνεχίσουμε.

Οι μεγάλες ομάδες δημιουργούν ΗΓΕΤΕΣ και οι ΗΓΕΤΕΣ, ΕΞΟΥΣΙΕΣ. Μόνον εσείς μπορείτε να βοηθήσετε την ψυχή σας ως Ιησούς. Είναι δικό σας έργο. Μην το αφήνετε σε χέρια ομοιοπαθούς ανθρώπου, που κι αυτός επιδιώκει την σωτηρία του. Πολλοί τέτοιοι άνθρωποι αυτής της γνώμης επιβαρύνουν τον "συνειδητοποιημένο" που όσο καλές προθέσεις κι αν έχει, εξαντλείται και επιμερίζεται ώστε εύκολα ο παντοκρατορικός ΝΟΥΣ ΘΕΟΣ του κόσμου να του δημιουργεί "αντανακλάσεις" ώστε να χαθεί η οδός. Πιστεύω ότι το έργο του "συνειδητοποιημένου" είναι η πληροφορία του λόγου, ώστε να γίνει εκζήτησις και να κατευθύνει τον νέο αναγεννημένο να "τρέφεται" από τα δικά του, αναπτύσσοντας την Βασιλεία και το Ιερατείο του εντός του, το οποίο και αποδίδει στον Θεό του.

Η Δόξα ποικίλλει. Ο Λόγος ποικίλλει όπως και οι εκφάνσεις του Ύψιστου Αγαθού Πατέρα μας. Μην επιβάλλετε τις δικές σας δόξες ως την αλήθεια αλλά αφήστε να ακουστεί από τα χείλη του νέου εκείνου, μιαν άλλη στιγμή αυτό που εσείς γνωρίσατε πριν καιρό. Έτσι, κι εκείνος, όπως κάποτε κι εσείς, αναπτύσσει τον εσωτερικό άνθρωπο εντός της αλήθειας. Σταθείτε μακριά και γεμίστε χαρά διότι αποκαταστάθηκε το πνεύμα του με τα της ψυχής του της Αγαθής, και είστε αχρείος δούλος. Τελειώσατε!! Αφήστε τον πατέρα να κάνει γνωστό το όνομά του εντός μας που τόσο επιθυμεί, και μην στέκεστε στην Σκιά του γραπτού λόγου. Μην βασίζεστε σε ότι έγινε μέσα από την ύλη διότι καλλιεργείτε από τον άνθρωπο, και ο άνθρωπος από αυτόν που του επέβαλλε την εξουσία του να υπάρχει παράλληλα με τον κατώτερο άνθρωπο. Πόσο αγνός θα μπορούσε να είναι ένας τέτοιος λόγος (**αγνός** = αψεγάδιαστος - αυτούσιος - πλήρης).

Όποιος απονέμει την πίστη του από ένα βιβλίο, ομολογεί ότι ο Πατέρας δεν του μιλά κι αυτό επάθαμε αιώνες τώρα. Πιστέψαμε ότι ο Θεός Πατέρας Αγαθός τιμωρεί, παρίσταται σε ολέθρους, θεομηνίες, πολέμους και τόσα άλλα. Εάν πιστέψατε ότι ο Αγαθός θα σας κρίνει, εγώ πιστεύω ότι ο Αγαθός είναι κριτής Αγαθού, ποιημάτων των δικών του αξιών, δεν κρίνει άλλου "χωράφια" αφού αυτό το σύμπαν στο οποίο ζούμε υπό "λήθη" δεν είναι ποίημα αγαθό. Εσείς όμως είσθε κατά ένα μέρος ποίημα αγαθό και μπορείτε να κρίνετε τον έτερο εαυτό σας κι η κρίση σας είναι η αλήθεια που ακούτε κάθε φορά κι ομολογείτε προς τον Θεό σας.

Σας καλώ να κατανοήσουμε ότι ο Πατέρας Ύψιστος Αγαθός δεν κρύφτηκε. Εμείς αναπτύξαμε σώματα και αισθήσεις που αδυνατούν να συνέλθουν σε σύμπραξη με αυτό που είναι ο Πατέρας (ΟΥΣΙΑ - ΖΩΗ - ΦΩΣ) κι αναζητούμε πάνω σε ότι οι αισθήσεις μας αναγνωρίζουν ως αλήθεια τον Θεό διότι έτσι κατανοεί το σώμα.

Ο Πατέρας των φώτων είναι φανερός μόνον μέσα σε ότι αυτός γεννά, κι αυτό που γεννά τον γνωρίζει ως εαυτός, ως ύπαρξη μέσα σε αυτόν. Κάθε τι έξω από αυτόν (τον Πατέρα) αδυνατεί να φέρει την συνείδηση αυτή. Δεν είναι ότι ο Πατέρας δεν επιθυμεί, αλλά το ότι το δημιούργημα αυτό δεν δημιουργήθηκε εντός του αγαθού σύμπαντος. Αυτό συνεπάγεται ότι το δημιούργημα βιώνει μια άλλη πραγματικότητα. Για τα όντα που ανήκουν στην δημιουργία - ζωοποίηση του Ύψιστου ο Πατέρας είναι τόσο φανερός όσο για εμάς είναι η βεβαιότητα που έχουμε για τον ορατό Ήλιο. Όσο λοιπόν ο Ήλιος βεβαιώνει τα σώματά μας, άλλο τόσο ο Πατέρας φως βεβαιώνει τις πνευματοψυχές στα αγαθά σύμπαντα (παρατηρείστε πόσο αλλοιώνεται το πνεύμα του λογού όταν ο άνθρωπος προσπαθεί να παρομοιάσει τις πνευματικές έννοιες με γραπτό περιορισμένο λόγο).

Για τον άνθρωπο πνευματοψυχή που επενδύθηκε το ζώο έχω να πω ότι, η κληρονομιά που ελάβαμε ανά τους αιώνες από τους προγόνους μας ήταν η επικράτηση του ζώου εις βάρους του πνεύματος, έτσι ώστε ακόμη και η όποια θέωση να "ΠΕΡΝΑ" πάνω στην ύλη και να διαμορφώνεται βάση των αναγκών του κόσμου, των σωμάτων. Το πνεύμα, η ψυχή η ζώσα παρέμεινε σε λανθάνουσα κατάσταση στο σκοτεινό δωμάτιο της λήθης (καταργημένη) κι ενώ η ανθρωπότης προοδεύει, το πνεύμα παραμένει ανύπαρκτο και ανυπόστατο σαν Μυθοπλασία. Μην νομίσατε ότι το πνεύμα δεν ακούει, δεν βλέπει, δεν αντιλαμβάνεται, δεν έχει όλα όσα αναφέρονται στο σώμα της ύλης. Σας πληροφορώ ότι τα έχει στον Υπερθετικό Βαθμό με ασύλληπτες ταχύτητες έκφρασης που αυτό το κατωφερές σώμα αδυνατεί να συλλάβει και να συμμετέχει. Γι' αυτό αρνείται κάθε τι πνευματικό προβάλλοντας το Εγώ ως αιτία.

Ο Λόγος του Πατέρα γεννά ζωή στο πνεύμα σας, κι από εσάς εξαρτάται την χρήση που θα δώσετε στο σώμα σας. Ο Λόγος - ουσία ανήκει στο πνεύμα σας όπως η τροφή στο σώμα σας. Το ζώο μπορεί να ωφεληθεί όσο ζει από το πνεύμα, το πνεύμα όμως ζωοποιείται από τον Πατέρα κι από εκεί τρέφεται. Όσο ζούμε μέσα στο "ζώο" στα ορατά, πρέπει να ξεχωρίσουμε αυτά τα δύο παράλληλα σύμπαντα, στο ένα υπάρχουμε ενώ στο άλλο ανήκουμε, το ένα είναι φθαρτό, περιορισμένο, ατελές, το άλλο άφθαρτο, τέλειο, άπειρο. Ενώ με το ένα υποφέρουμε, με το άλλο αναφέρουμε προς το Ύψιστο. Η δόξα του ενός είναι το άθροισμα των καλών μας πράξεων προς την κοινωνία, η δόξα του άλλου, ο αιώνιος ΛΟΓΟΣ του ΠΑΤΕΡΑ που υπερχειλίζει από την ΠΝΕΥΜΑΤΟΨΥΧΗ μας προς το άπειρο σύμπαν των ουράνιων όντων. Ο καθένας εκεί μέσα από τον εαυτόν έτσι κοινωνεί με τον άλλον.

Η **κατανόηση** του εαυτού είναι κάτι απλό διότι προέρχεται από αυτό που υπάρχει μέσα μου. Το ακατανόητο δημιουργείται όταν κάθε υλική υπόσταση του κόσμου προστίθεται επάνω μας. Η κατανόηση φανερώνεται όταν το εσωτερικό παιδί (εγώ) αναγνωρίσουμε την φωνή του Πατέρα. Αυτή η φωνή (φως) είναι ένα είδος ενέργειας που μας ενώνει εν συνειδήσει με την θεότητα. Όσο παραμένουμε ενωμένοι, αυτή η συνείδηση αυξάνει και αλλοιώνει τον κόσμο απομακρύνοντας τις δυνάμεις, ώστε αποκαθίσταται το πνεύμα μου εντός της αγαθής συνειδητότητας (ψυχής ζώσας). Το γεγονός αυτό δεν είναι απόρροια χρόνου, αλλά αναδημιουργίας της θέλησής μου. Το πόσο επιθυμώ και ταυτίζομαι με το Αγαθό.

Όταν ο κόσμος, η έλξη του ζώου αναπτύσσουν άλλες δυνάμεις, έλκουν τον εαυτό μου προς την σκιά και τανάπαλιν. Η θέληση που κοσμεί την προσευχή είναι μια δύναμη, η εξάσκηση πάνω στην ορθή προσευχή επίσης. Η καθημερινή συγκράτηση μέσω του διαλογισμού κάθε εσωτερικού νοήματος του Αγαθού Πατέρα στον Ύψιστο ουρανό εντός μου (ως εικόνα νοητή) είναι δύναμη. Η επανάληψη όλων των νοημάτων που έλαβα ως πνευματοψυχή στο Ανώτερο νοητικό σε καθημερινή βάση είναι δύναμη. Η συγκράτηση του Νου που δέχεται επιρροές από τις ροπές του κόσμου είναι επιμέλεια και αρετή.

Οι "επιρροές" αυτές είναι κραδασμοί (συχνότητες) του υλικού ανθρώπου και είναι διαφορετικοί από τους κραδασμούς του ανώτερου πνευματικού (**πνευματικός = αυτός που ζει από το πνεύμα του**). Ωστε, αναλόγως του κραδασμού δημιουργείται και η ανάλογος συνείδηση. Εάν υπάρχουν και οι δύο κραδασμοί υπάρχουν σε διαφορετικούς χρόνους, ποτέ ταυτόχρονα διότι είμαστε έτσι ώστε να δεχόμαστε

μόνον έναν (τόσο αντέχουμε). Άλλωστε, το ένα καταργεί το άλλο και υπόκειται στην θέληση του ανθρώπου για το που θα γείρει η ζυγαριά. Εν τούτοις, φαίνεται ότι ενώ στον ανώτερο πνευματικό άνθρωπο η θέλησή του βοηθείται δια της κατανοήσεως των εννοιών, στον κατώτερο δημιουργούνται πιέσεις μέσω του αιθερικού και άλλων κυρίως του συναισθηματικού κόσμου για να επιβάλλουν τους δικούς τους κραδασμούς. Όταν ο άνθρωπος δεν κατανοεί τον εαυτόν του, αδυνατεί να συνέλθει, τότε γίνεται υπάκουος σε ότι τον επηρεάζει. **Η κατανόηση δεν είναι απλά γνώσις αλλά συνείδησις που προέρχεται μέσα από το "φως" του ΑΕΝΑΟΥ ΠΑΤΡΟΣ.**

Μάθε να οδηγείς το "όχημά" σου. Ο Θεός σου δεν είναι κάπου μακριά αλλά εντός της πνευματοψυχής σου. Εάν είσαι γεννημένος από εκείνον, ο τρόπος να επικοινωνείς, σου είναι ακόμη άγνωστος κι όσο επιμένεις πάνω στα ορατά κι ανθρώπινα, θα εξακολουθεί να είναι άγνωστος. Μας έχουν διδάξει κάποιον τρόπο προσέγγισης με το Θείο, έτσι οριοθετούμε τον τρόπο αυτόν πριν γίνει η αντίληψη του εσωτερικού λόγου φανερή σε εμάς. Κάθε φορά που θέτουμε όριο εντός της ύλης να γνωρίσουμε τον Θεό μας, διακινδυνεύουμε την αλλοίωση του αγνού λόγου εξαιτίας της ιδιοτέλειας, της άγνοιας και της λήθης. (λήθη είναι ένας τρόπος ζωής που νομίζουμε ως αληθινό και πραγματικό ενώ είναι κατάσταση, όχι απαραίτητα άγνοια) ώστε αυτό που θα αποδειχθεί σε εμάς να είναι η ματαιότητα (η ματαιώση της αναχώρισής μου από τον κόσμο του μάτριξ).

Το πνεύμα γνωρίζει πότε και πώς θα δημιουργήσει την έλξη προς το φως μέσα σας, ώστε να γίνει συνείδησης το αγαθό. Μην διακινδυνεύετε κι ανταλλάσετε τον αγνό λόγο που έρχεται από μέσα σας με την εξωτερική φωνή ενός καταξιωμένου ανθρώπου. Κάθε νόημα διδασκαλίας είναι για να σας υψώσει μέσα στον εαυτό σας, από τον Θεό σας, ώστε κάθε σας ικανότητα και υπακοή είναι κατανόησης και θέωσις.

Ο Διδασκός που ο κόσμος προτείνει είναι αυτός που θα σας φέρει οπίσω του, αυτός θα συνδιαλέγεται, θα σας κατευθύνει, θα είναι η δική του φωνή που εσείς υπακούτε και πάντοτε θα άρχει όπως ο Μωυσής.

Η Αμαρτία είναι όπως ένας **"ξενιστής"** που δημιουργεί τις προϋποθέσεις να μην επιστρέψω ποτέ στην γενέτειρά μου, στον Πατέρα. Έξω από εμένα δεν υπάρχει, αλλά αποκτά υπόσταση και αξία σε αυτό που δημιουργήθηκε ως υποκατάστατο του αληθινού, ένα περιβάλλον Μάτριξ.

Μέρος 25^ο

ΠΕΡΙ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ

Ο εμβαπτισμός μέρος ή όλου του σώματος εντός **καθαρών** υδάτων έχει την σημασία ότι αφού κατανοήσω τον εαυτό μου, την θέση μου, κι επιθυμώ να μετανιώσω αναδημιουργώντας την θέλησή μου, εμποτίζω το σώμα μου στα ύδατα έχοντας ο ίδιος την επίγνωση ότι αφήνω εντός των υδάτων κάθε αρνητική ψυχοενέργεια του παλαιού ανθρώπου, και μέσα από τον νέο άνθρωπο που είναι μεστός, ειλικρινούς μετανοήσεως εμπνέω τον εαυτό μου.

Παλαιότερα, ο άνθρωπος πίστευε ότι εάν μεταχειρίζονταν ορθά τα στοιχεία είχαν δυνάμεις εξαγνισμού του σώματος κατά τον ίδιο τρόπο που πλένεσθε με νερό και σαπούνι για να αφαιρεθεί η λιπαρότητά, (δυστυχώς, αυτό μόνον απόμεινε). Ο εξαγνισμός γίνονταν σε ιδιαίτερα μέρη που είχαν μεγαλύτερη αιθερική ενέργεια καθώς πολλοί άνθρωποι μαζί σε έναν τόπο δημιουργούν ακόμη και σήμερα τέτοιου είδους ενέργεια, αρκεί αυτοί να γνωρίζουν και να συμπεριφέρονται με ορθότητα κι όχι απλοί επισκέπτες. Κάθε στοιχείο, τα ύδατα, το πυρ, ο αέρας, η γη, διαθέτουν εξαγνιστικές δυνάμεις. Όταν ο μύστης είναι σε θέση να τις ανασύρει έχει ένα αποτέλεσμα. Το βάπτισμα λοιπόν, ξεκίνησε ως τέτοιο,κι εντός της νέας συνείδησης, ως άλλος τρόπος ζωής. Ο βαπτισμός είναι η θέλησης του ανθρώπου εις το **να Είναι** ο ανώτερος εαυτός, όχι να γίνει εντός της ύλης κάτι. Η απουσία συγκέντρωσης και επίγνωσης, το τι διαπράττω (κυρίως εσωτερικώς) καθιστά το βάπτισμό άκυρο, αφού ο ίδιος ο βαπτιζόμενος ενεργοποιεί τον εαυτό του.

Το γεγονός ότι κάποιος βαπτίζεται τον καθιστά τόσο ΝΕΟ, όσο καταβύθισε το πνευματικό του μέρος στην νέα αλήθεια. Ο νηπιοβαπτιζόμενος δεν είναι συνείδησις αλλά δέσμευσις του νηπίου με άλλον εντός μιας κατάστασης ώστε να υπάρχει θρησκοπνευματική εξουσία που δεν ελευθερώνει αλλά ταυτίζει το νέο (νήπιο) με το παλαιό, ΝΟΝΟΣ εντός της εξουσίας του τόπου και του ανθρώπου.

Ο εξαγνισμός του σώματος είναι απαραίτητος κι ο άνθρωπος πρέπει να θεωρεί τα ύδατα με ευγνωμοσύνη. Κάθε στοιχείο της φύσης είχε τη χρησιμότητά του, αλλά ο άνθρωπος αφού κατέστησε τον εαυτό του Ανάπηρο υψώνοντας το φυ-

σικό του σώμα μέσα από την λήθη, αποδέχτηκε την χρησιμότητα των στοιχείων μόνον σε ότι ορατώς αποδεικνύεται. Αδύνατον πλέον να ανασυρθούν από τα ύδατα της λησμονιάς, γνώσης αυτοθεραπείας, απομαγνητισμού, ψυχοενέργειας, εξισορρόπηση των σωμάτων, διαύγεια πνευματική και διάκριση, αυτοπροσδιορισμός, υλοποίηση του εσωτερικού εαυτού μου χωρίς να βλάπτω την φύση και τον διπλανό μου.

Δυστυχώς, επιλέξαμε να εργαζόμαστε την ύλη απαξιώνοντας τον εαυτό μας ως θείον γέννημα. Σε παλαιότερους καιρούς που η ιστορία διέγραψε, ο άνθρωπος συζούσε με την φύση ως μέρος του εαυτού του, γνωρίζοντας την θεραπευτική της δύναμη και κάθε αξία εκ γενετής, ως κληρονομικό επακόλουθο. Η θέση της αρμονίας ήταν δεσπόζουσα, ο σεβασμός προς την φύση, είναι η προέκταση του εαυτού. Το γεγονός ότι δεν ζούμε σε αγαθό ποίημα - περιβάλλον (ξένο προς την αγαθή συνειδητότητα) δεν μας καθιστά αγνώμονες και φασίστες σε άλλη είδη. Πιστεύω ότι ο ανθρωπογεννημένος Υιός του Ύψιστου, όπου κι αν υπάρχει, υπάρχει με την συνείδηση του Αγαθού μέσα του, κι αυτό τον καθιστά ξεχωριστό από το είδος που αυτοκαταστρέφεται. Τελικά, ο Βαπτισμός είναι Συνείδησις.

Μέρος 26^ο

ΑΓΑΠΗ

Η συνείδηση που έχω αναπτύξει για την αγάπη είναι η συνείδηση που ο κόσμος, μου ομολογεί. Δεν έχω γνωρίσει ποτέ την Αγάπη, παρεκτός πράγματα ή καταστάσεις που εκδηλώνονται σε αυτό που ονομάζω αγάπη, και η εκδήλωση αυτή προβάλλεται πάνω στον ορατό κόσμο κατά τρόπο ώστε να μου δημιουργεί συναισθήματα εντός των οποίων βιώνω μια πραγματικότητα ως Αγάπη. Αυτή η αγάπη που έχω στην συνείδησή μου δεν είναι θείον κι αγαθόν γέννημα, αλλά υπαρκτό ως ανάγκη κι ως βίωμα σε ανθρώπινα όντα που ουδέποτε είχαν σχέση με το αγαθό. Από εκεί συμπεραίνω ότι αυτό που μου φανερώθηκε ως αγάπη είναι ένα συμπλήρωμα μέσα στον κατώτερο εαυτό μου που παράλληλα επικοινωνεί με τον νου μου, και τα συναισθήματά μου, αλλά και ότι οι πληροφορίες των προγόνων μου επέβαλαν ως έννοια αγάπης. Η συνήθεια να εξυπηρετώ το σώμα μου είναι αγάπη. Η συνήθεια να εξυπηρετώ τον άλλον είναι αγάπη, ή να δημιουργώ στον άλλον αυτό που έμαθα να ονομάζω αγάπη.

Είμαι μέσα σε μια άλλη δημιουργία που τα πάντα είναι δομημένα ως κάτι **"ΠΑΡΑ"** κι εγώ δεν γνωρίζω πού βρίσκομαι, αλλά ούτε τι είμαι, κι αυτό δίδει την εξουσία στον άλλον να μου ονομάσει μια νέα πραγματικότητα, ώστε για εμένα να γίνει η μόνη πραγματικότητα που γνωρίζω. Η εκζήτηση της αλήθειας που δεν γνωρίζω ξεκινά από την αμφισβήτηση των όσων γνωρίζω από άλλους ως πραγματικότητα, και δεν στηρίζεται σε τίποτε που θα μπορούσε με ορατό τρόπο να κατανοηθεί, αλλά ομοιάζει με το γεγονός ότι όλα όσα βλέπω και αισθάνομαι δεν συμφωνούν με αυτό που εγώ είμαι, ακόμη κι αν δεν γνωρίζω τι είμαι ακριβώς.

Ο μηχανισμός που εσωτερικώς μου γεννά αυτόν τον ιδιαίτερο τρόπο εκζήτησης είναι η ΑΓΑΠΗ, η οποία προέρχεται από εκείνο το ελάχιστο **τεταρτημόριο** της αγαθής συνειδητότητας, ψυχής ομοούσιας με τον Αγαθό Ύψιστο. Αυτό που φέρουμε είναι η ψυχή του Ύψιστου κι εντός αυτής υπάρχει η αλήθεια και η βεβαίωση του τι είμαστε. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ όταν θεάται μέσα μας δια της ψυχής του που είναι και δική μας, είναι Θεός, κι ο Θεός είναι ΑΓΑΠΗ. **ΑΓΑΠΗ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΞΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΙΔΙΟΝ.** Η

ΑΓΑΠΗ που ονομάζεται και προβάλλεται εντός του κόσμου των φαινομένων είναι μια ελάχιστη των ελαχίστων της ΑΓΑΠΗΣ που εντός της ΕΤΑΙΡΑΣ ΚΤΙΣΗΣ ΑΠΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ δημιουργήθηκε σε ενεργειακή και εκφάνθηκε ως αλλοίωση σε υλική μορφή.

Η ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ ΑΓΑΘΟΥ ΣΥΓΚΡΑΤΕΙ ΚΑΘΕ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ ΓΕΝΝΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΘΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ ΜΗ ΚΑΤΑΛΥΠΤΟΣ ΑΠΟ ΕΜΕΝΑ. Γι' αυτό, αναγνωρίζω ότι εντός της ύλης είναι αδύνατον να κατανοήσω, να συλλάβω, να δημιουργήσω την ΑΓΑΠΗ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ. Αυτό όμως που δημιουργώ είναι μια έκφραση του διπτού τρόπου ζωής. Αυτό που ονομάζω αγάπη της γης, Είναι αδύνατον να με ζωοποιήσει πνευματικά, και δυστυχώς, εγώ από την θέση που βρίσκομαι, αδυνατώ να δημιουργήσω την ΑΓΑΠΗ που θα με σώσει.

Δεν ομιλώ για την Αγάπη που παράγεται πάνω στη Γη, σαν αξίες και ευεργετήματα, αλλά ομιλώ για την ΑΓΑΠΗ που ζωοποιώντας με, κατανοώ την ψυχή μου την ΠΡΩΤΗ, ώστε δια της εκζητήσεως να λάβω την ζωή, (αιώνιο) που είναι η κοινωνία μου με τον ΑΓΑΘΟ Ύψιστο ουρανό. Μην πλανάται η φαντασία σας κάπου "μακριά" αλλά εντός μια νέας συνείδησης. Αυτό για την Γη είναι αγαθό, όταν αναπτύσσεται εντός του ανώτερου εαυτού η αιώνια ζωή.

Κάθε πράξη και κάθε επιστήμη επί Γης γίνεται από ΝΩΕΣ εξειδικευμένους. Έτσι και η γέννηση της Θείας Αγάπης γίνεται από τον Πατέρα στο δικό του γέννημα μέσα μας (ανώτερος άνθρωπος), ο χριστικός νους, το πνεύμα που διαμεσολαβεί ώστε να γίνει κατανόηση και αποδοχή από εμένα. Είναι ο Ιησούς που εντός μου ταυτίζεται ως ένα με εμένα. **ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ εν σαρκί**, κι αυτή είναι η νέα μου συνείδηση εντός της οποίας γεννιέται κάθε ουράνιο βούλευμα.

Όταν εγώ αποχωριστώ το φθαρτό μου (πεθάνω) αυτή η νέα συνείδηση με υψώνει προς τον ΠΑΤΕΡΑ ΑΓΑΘΟ. Όλη αυτή η εσωτερική διεργασία είναι η ΑΓΑΠΗ. Δεν είμαστε σε θέση εντός του κόσμου να έρθουμε σε αγαθή συνειδητοποίηση του τι είναι αγάπη του ΠΑΤΕΡΑ. Εάν όμως έως κόκκου σινάπεως η αγάπη εκείνη φανερώνονταν επί γης, είναι ικανή να υπερνικά τα πάντα, η συνειδητοποίηση εντός του ανώτερου εαυτού, της Αγάπης που κατ' ορατό τρόπο φανερώθηκε. Είναι η **δύναμη της αναστάσεως** διότι η συνειδητοποίηση δημιουργεί εκζήτηση. Η εκζήτηση, επίγνωση της αλήθειας περί τι είμαστε. Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ είναι να σου δοθεί η επίγνωση να έλξεις την ψυχή σου. Τότε ομολογείς ότι: ΕΓΩ (το πνεύμα) κι ο Πατήρ (ψυχή) **ΕΝ ΕΙΜΕΘΑ**.

Τότε κατανόησα ότι όσα βιβλία κι αν διαβάσω, όσο κι αν αναλωθώ στον κόσμο για να κάνω καλές πράξεις, εάν δεν γνωρίσω και δεν αγαπήσω την ίδια ψυχή μου **ΕΙΜΑΙ ΟΥΔΕΝ**. Μόνον όταν αγαπήσεις την ψυχή σου νικάς τον κόσμο, διότι αυτή η αγάπη είναι η δύναμή σου, που πηγάζει από τον ΥΨΙΣΤΟ ΑΓΑΘΟ απ' όπου και προέρχεται η ψυχή σου.

ΑΓΑΠΗ ονομάζεται της ψυχής το ανάγνωσμα, που είναι η βεβαίωσις του ουρανού ότι είμαι θεϊόν γέννημα. Κάθε πράξη εντός της ύλης βεβαιώνεται από την ύλη και κάθε πράξη πνευματική βεβαιώνεται από την ψυχή μου (όχι από τους ανθρώπους) προς τον αιώνιο αγαθό Θεό. Καμιά θρησκεία ή δόγμα ή φιλοσοφία που έχει γήινη έκφραση δεν μπορεί να με φανερώσει τι ακριβώς είναι η αγάπη, διότι εάν υπήρχε ως συνείδηση μέσα στον κόσμο, ο κόσμος δεν θα υπήρχε σε αυτήν την μορφή.

Ο ΑΓΑΘΟΣ αναγνωρίζει ότι κάθε γέννημά του έχει ελεύθερη βούληση να υπάρχει εάν θέλει και **"ΕΞΩ"** από αυτόν, πρέπει όμως κι εμείς να αναγνωρίσουμε ότι το να υπάρχουμε **"ΕΞΩ"** σημαίνει ότι δεν υπάρχουμε εντός της ΑΓΑΘΗΣ ΑΓΑΠΗΣ αλλά σε "κάτι" άλλο που η ΑΓΑΠΗ ονομάζεται πάνω στην ύλη, για την ύλη, από τον καθένα, ακόμη κι από αυτόν που είναι ΕΧΘΡΟΣ προς τον πλησίον. Από εκεί **"ΜΠΗΚΑ"** αφού προηγουμένως αμφισβήτησα αυτό που μου ονόμασαν αγάπη. Στάθηκα να αφουγκραστώ την ψυχή μου για τον λόγο που απέκρουσαν από εμένα, την ΕΝΝΟΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, διότι αντιλήφθηκα ότι σαφώς δεν είναι η περιποίηση των ορατών αναγκών μου η αληθινή αγάπη.

Στην Επιστολή Α', Κορινθ. κεφ. 13, περιγράφει την Αγάπη που δίδει εκφάνσεις επί της ύλης, αλλά δεν μου περιγράφει πώς να την δημιουργήσω και να την αναπτύξω. Πιστεύω ότι ο λόγος το πώς, να είμαι εγώ αγάπη. Πρέπει να είναι δίδαγμα από αυτόν που επιθυμεί να δημιουργήσει μια κάποια συνείδηση περί της Αγάπης, ώστε δια του τρόπου να αναζητηθεί η Αγάπη. Διότι η αγάπη δεν είναι συναίσθημα για να το αυξήσω μέσω υλικών πράξεων ή καταστάσεων, αλλά η δύναμη εκείνη που γεννήθηκε κι έγινε η σωτηρία μας επί Γης φανερή. Είναι η δύναμη που γέννησε το όνομα του Θεού επί Γης.

Συμφώνησα ότι εγώ, ο άνθρωπος της λήθης, είναι αδύνατον να αναπτύξω από μόνος μου αυτό που αναφέρθηκα ως αγάπη, κι εφόσον δεν υπάρχει πάνω στην Γη με ορατό τρόπο, πρέπει να αναζητήσω την ΑΓΑΠΗ στο όνομα εντός του οποίου ΥΛΟΠΟΙΗΘΗΚΕ, φανερώθηκε η ΑΓΑΠΗ. Έτσι συστρατεύτηκα προς την εσωτερική εκζήτηση του θεάματος της αγάπης. Η δυσκολία της σύλληψης της αγάπης είναι στο

γεγονός ότι ο μεγάλος αδερφός, η φύση που αναπτύξαμε εντός της ύλης και τα διδάγματα, αντιπαρίστανται αρνούμενα να αποδεχθούν ότι η Αγάπη είναι και παράγεται εσωτερικώς από την πρώτη ψυχή μου, διότι αρνούνται την ίδια την ψυχή μου ως ένα με τον Πατέρα, ότι είναι αγαθόν γέννημα κι εξακολουθούν να μου ομολογούν μέσα από συναισθήματα ότι η Αγάπη παράγεται με τον τρόπο της Γης.

Ο Αγώνας μου ήταν να απεξαρτηθώ από αυτήν την χορωδία που επιμένει να μου διαμορφώνει γνώση περί της αγάπης. Γρήγορα συνειδητοποίησα ότι δεν αντιστέκεται στο όνομα του Ιησού το οποίο έχει **οικειοποιηθεί** αλλά στο γεγονός ότι είμαι γεννημένος από τον Ύψιστο κι έχω την ίδια ψυχή ομοούσια ως Υιός του πνευματοψυχή, και ότι ο ΙΗΣΟΥΣ είναι η ενέργεια γεννημένης αγάπης εντός μου για την αποκατάστασή μου, και την επιστροφή μου, εκεί που ανήκω. Κατόνησα ότι ο Ιησούς είναι ο Πατέρας ο οποίος γεννήθηκε ως Αγάπη κατανοητή για να εκζητήσω την σωτηρία μου. Αυτή η αγάπη είναι η δική μου ψυχή, ή η ψυχή του Ιησού Χριστού ή του Πατέρα. (Μην σας φαίνεται παράξενο, η ιδιοκτησία είναι γέννημα της Ύλης, όπως και το Εγώ). Εάν υπάρχει κάποιος άλλος Θεός έξω από εσάς που διατελεί ως δημιουργός του κόσμου, ως αρχή και εξουσία, ως υπόσχεση τιμωρίας ή ευημερίας, εγώ δεν ομιλώ γι' αυτόν τον Θεό.

Όταν "ΕΙΔΑ" τον Θεό μου, είδα ότι το πρόσωπό του είναι το δικό μου πρόσωπο, αλλά ταυτόχρονα και το πρόσωπο κάθε γεννημένου από αυτόν, κι εννόησα πού ανήκω. Από εκεί εγεννήθη η Αγάπη, η έλξη προς τον ΠΑΤΕΡΑ. Ο Λόγος είναι αιτία γι' αυτό που μέσα μου έχει όνομα απ' όπου αποδέχθηκα και ενσαρκώθηκα ως άνθρωπος Χριστός Ιησούς αποβάλλοντας την **χρησικτησία** που μου επέβαλε ο δημιουργός, παντοκράτορας του κόσμου. Απόδωσα στον καίσαρα τον κατώτερο εαυτό (3 ενεργειακά και 1 υλικό σώματα) κι αγιάστηκα εντός του ανώτερου εαυτού μου (πνεύμα, ψυχή, διάνοια Χριστού Ιησού).

Αγιασμός είναι η συνειδητοποίηση του αληθινού εαυτού μου και η μετάνοιά μου - επιστροφή μου σε αυτόν. Εννόησα ότι και η Αγάπη και η θέληση είναι Θεϊόν γέννημα που καλύπτει η ψυχή η ζώσα.

Μέρος 27^ο

ΒΙΩΜΑΤΑ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ

Με ΚΑΝΕΝΑ ΤΡΟΠΟ ΔΕΝ ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΟΠΑΔΟΥΣ μέσα από δικές μου εμπειρίες, αλλά θα ήθελα να καταθέσω ένα αρχικό ανάπτυγμα εντός του οποίου υπάρχει η λογική και η θέληση να παραμερίσω την κουρτίνα όλων όσων μου παραδόθηκαν ως αλήθεια και να κρίνω εντός του Ανώτερου εαυτού μου περί της αλήθειας.

Το ΠΡΩΤΟ ΓΕΓΟΝΟΣ που συνειδητοποίησα όταν ελάχιστα ανορθώθηκα από τον "ύπνο", ήταν ότι δεν υπάρχει αλήθεια όπως υπάρχει το νερό και η τροφή για να χορτάσω, να ξεδιψάσω. Ίσως κάποτε πριν από χιλιάδες χρόνια οι γονείς να μετέφεραν στα τέκνα τους κάποιο σπέρμα ζωής και αλήθειας, αλλά αυτό δεν υπάρχει πλέον. Αντ' αυτού, υπάρχει ένα παγκόσμιο γίνεσθαι που αναλόγως την εποχή και τον τόπο δημιουργεί μίαν συνείδηση - στρέβλωση όπου πατώ ως βάση για να δημιουργήσω τον μικρόκοσμό μου. Σε αυτό μόνον είμαι ελεύθερος βούλησης, όχι ως προς τις αρχές που μου παραδίδονται εκ γενετής. Αυτές οι αρχές είναι οι συνολικές συνειδήσεις του κόσμου μέσα από την επιρροή του ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΘΕΟΥ, και πάνω εκεί έχω την δυνατότητα να αναπτύξω το **ΕΓΩ** μου, όχι έξω από αυτές τις αρχές.

Αυτό εξακολουθεί και για την θρησκεία, δηλαδή, η θρησκεία μου παραδίδεται, κι έπειτα εάν θέλω μπορώ να επιλέξω τι μου ταιριάζει μέσα από τις θρησκείες ή τα δόγματα που ήδη υπάρχουν. Όλο αυτό το θέατρο του γίνεσθαι, των βιωμάτων, της ζωής μου, πρέπει να συνάδουν σε αυτό που ονομάζουμε λογική συμβατή με το υπόλοιπο του κόσμου. Δηλαδή, αυτό που έχουν ήδη δημιουργήσει προγονικές δυνάμεις και που πρέπει να αποδεχθώ.

Ένα παράδειγμα θα ήταν να αναφέρω, ότι η πορεία μου στην ζωή καταλήγει στον θάνατο. Αυτός ο λόγος είναι μια διαμορφωμένη πίστις - αρχή η οποία μου εδόθη και που έχει αναπτυχθεί επάνω στον νου μου. Σημαίνει ότι οτιδήποτε κι αν κάνω το κάνω έχοντας αποδεχθεί την αρχή αυτή. Τέτοιες αρχές, πολλές μαζί, δημιουργούν μια πραγματικότητα εντός της οποίας υπάρχουμε (ΕΝΑ ΜΑΤΡΙΞ). Το κά-

θε τι αποκτά, υπάρχει, δημιουργείται μέσα από την δική μας Πίστη σε αυτό. Προϊόντος του χρόνου, η πίστη αυτή έγινε πεποίθηση η βάση της ζωής εντός του κόσμου. Όταν πριν αιώνες δεν υπήρχε το νόμισμα, ένας νους θεώρησε το μέταλλο ως αξία, και αργότερα το χαρτί που σήμερα, επάνω σε αυτό το άυλο, έχει δημιουργηθεί ένας νέος κόσμος.

Πολύ πριν όλα ξεκινήσουν ως μια σκέψη ενός, οι σκέψεις εντός των ανθρώπων ως ασθένεια γέννησαν Σκεπτομορφές ως Νεφέλες που παράγουν συναισθήματα - αισθήσεις και κινούνται ως προσωπικότητες. Ο νους του κόσμου είναι δημιουργημένος για να αποδέχεται αυτήν την πραγματικότητα όπως ακριβώς τον θάνατο, επειδή διδάχθηκε πως ότι αποδεικνύεται με τις αισθήσεις είναι αλήθεια, έστω κι αν είναι περιορισμένες ή λανθασμένες. Έτσι είμαστε κύριοι της δικής μας Μεγάλης πραγματικότητας του κόσμου ή της δικής μας στον μικρόκοσμο που ζούμε, εντός αυτού του μάτριξ. Μας έχουν πείσει ότι δεν υπάρχει τίποτε άλλο εκτός από το ίδιο το Μάτριξ, το οποίο μου υπαγορεύει νέα συνείδηση αλλοιώνοντας με καθημερινά αόρατα ώστε να μην αντιλαμβάνομαι καμία διαφορά ανάμεσα στο χτες και στο σήμερα.

Όλη αυτή η πορεία της ανθρωπότητας έγινε από καθημερινές, απειροελάχιστες αλλοιώσεις, πιστεύοντας ότι κάνουμε το ορθό. Είναι σημαντικό να πιστέψω ότι πράττω το ορθό διότι μόνον έτσι δημιουργείται η πίστις, η οποία είναι δύναμη. Δια της δύναμης δημιουργήθηκε αυτός ο κόσμος αλλά και δια πίστεως αλλοιώνεται. Είναι σημαντικό για τους πνευματικούς ΗΓΕΤΕΣ, αόρατους και ορατούς, να καταπείθουν τα πλήθη περί της ορθότητας του λόγου τους. Έτσι, πολλά πιστεύω μαζί δημιουργούν Ύλη και φαινόμενα πολλές φορές λανθασμένα, ή προκύπτουν ως τέτοια προϊόντος του χρόνου. Αλλά τί συμβαίνει; Γιατί δεν έγινε αυτό αντιληπτό; Για να μην δώσουμε την πίστη μας σε αυτούς.

Οι απαντήσεις για εμένα είναι ότι κατεργαζόμαστε το κάθε τι μέσα από έναν νου που αδυνατεί να φέρει πνευματική διάκριση, δηλαδή, κάθε λόγος κινείται από ένα ΠΝΕΥΜΑ - ΟΥΣΙΑ. Ο κοινός νους είναι έτσι δομημένος να μεταφράζει τον ήχο σε νοήματα που έχει διδαχθεί αλλά αδυνατεί να συλλάβει την φύση του πνεύματος που έχει δημιουργήσει τον ήχο που ακούει. Έτσι, αποσυμβολίζει τον ήχο σε νόημα μέσα από ότι φέρει ο καθένας ως συνείδηση και συναισθήματα. Έτσι οι αόρατοι υποκινητές δημιουργούν στο συνεχές μια αιτία και μας κάνουν να σκεφτούμε την λύση (σχεδόν μας μιλούν), ώστε μέσα από τον νου σας να αναπτυχθεί η πίστη που μέλλει να γίνει ορατή στον κόσμο.

Το πνεύμα μπορεί να δημιουργήσει, να μετατρέψει το "θέλημά" του σε ενέργεια αλλά μόνον μέσα στα ενεργειακά σώματα του ανθρώπου, όπου ο κοινός νους, τα συναισθήματα, το μετατρέπουν ως ώθηση στο διπλό αιθερικό όπου σχηματίζονται δυνάμεις, τάσεις, έξεις, προτροπές απ' ότι διακατέχεται ο εκάστοτε άνθρωπος, για να προβάλλει μέσα από το φθαρτό το "αποτέλεσμά" του, μέσα στα ρεύματα του κόσμου. Έστω κι αν ο άνθρωπος δέχεται "έσωθεν και έξωθεν" επηρεασμούς εντούτοις, εντός της βαριάς ύλης είναι ο πρωταγωνιστής. Μέσα από την συνείδηση που του εδόθη το καλό - κακό και ότι έχει πράξει, οφείλει να δώσει λόγο σε αυτόν που δημιούργησε και πρωτοστατεί στο υψηλόν σημείο της πυραμίδας της ζωής αυτού του κόσμου που δεν είναι αγαθό γέννημα.

ΠΡΟΪΟΝΤΟΣ του χρόνου, εννόησα ότι έχω δύο πρόσωπα. Το πρώτο, ο ανώτερος εαυτός, είναι γέννημα ουράνιου και αγαθού και παραμένει μέσα σε αυτόν η ουσία. Είναι το πνεύμα μου και η αρχική ψυχή μου αγαθή. Επίσης, υπάρχει ακόμη ο ανώτερος Νους, η διάνοια. Στο δεύτερο πρόσωπο, ο κατώτερος εαυτός, ο οποίος έχει φυλακίσει το ΠΝΕΥΜΑ ΜΟΥ σε μια κατάσταση Νάρκης, αποχαύνωσης, μέθης, σε σημείο να μην μπορώ από μόνος μου να αυτοπροσδιοριστώ και να αναπτύξω αυτοσυνείδηση. Σε αυτό, υπάρχουν ως συγκοινωνούντα δοχεία το συναισθηματικό ενεργειακό σώμα, ο κατώτερος νους ή ο νους του κόσμου και το αιθερικό διπλό. Αυτά τα τρία προσκολλήθηκαν επάνω στον Αδάμ δημιουργώντας την ψευδαίσθηση της ψυχής "ΕΥΑΣ". Στην πράξη, είναι μια "μηχανή" που μετατρέπει την ουσία του πνεύματος σε ένα είδος ψυχοενέργειας που δεν είναι αγαθόν γέννημα έστω κι αν το Βιβλίο μας καταπείθει ότι ο Θεός το δημιούργησε προς τους Αδάμ.

Εντούτοις, ο Θεός αυτός μεταφράζεται ως **ΕΛΟΧΙΜ** και "αυτοί" είναι δημιουργοί συστημάτων, δεν ζωοποιούν, ούτε γεννούν αγαθή συνειδητότητα και καθώς η ψυχή μας η πρώτη αγαθή είναι γέννημα του Ύψιστου Αγαθού Πατρός, όχι των Ελοχίμ, οι οποίοι δημιουργούν αυτό που παραλαμβάνουν από τον παντοκράτορα Θεό αυτού του σύμπαντος, το Βιβλίο αναφέρει την αλήθεια της δημιουργίας "κάπως" αλλά δεν αναφέρει ότι ο Υιός η πνευματοψυχή προϋπήρχε ως θείον αγαθόν γέννημα, όχι δημιούργημα. Το Βιβλίο ξεκινά από τον δεύτερο κατώτερο εαυτό μας και παραλείπει τον ΠΡΩΤΟ Ανθρωπογεννημένο, ο οποίος ανήκει στους αγαθούς κόσμους και γι' αυτόν μόνον ήρθε, να παραλάβει ο Ιησούς, ο οποίος ήδη βρίσκεται εντός μας εάν εμείς τον αποδεχθούμε.

Κατανόησα την κατάστασή μου ότι είμαι διγενής. Ο ένας μου εαυτός είναι σε ύπνωση κι ο άλλος προβάλλεται εντός του υλικού κόσμου μέσω του φθαρτού σαρ-

κώματος με ότι του προσαρμόζουν ως αλήθεια ή πραγματικότητα, θεοί, δαίμονες, και άνθρωποι, όλοι εξουσιαστές.

Επίσης, κατάλαβα ότι κανένα Βιβλίο ή άνθρωπος δεν μπορεί να με υψώσει από αυτό το τέλμα, διότι ότι παρουσιάζεται εντός του κόσμου, κρατικοποιείται μέσα στην ιδιοτέλεια των αρχόντων του κόσμου, ώστε παύει να είναι το αγαθό. Δηλαδή, το μέτρο, η βάση για να υψωθώ. Κι αυτό ισχύει για πνευματικές αόρατες δυνάμεις αλλά και ορατούς εξουσιαστές. Από πού νομίζετε άλλωστε εισέρχονται στην δική μας ορατή φύση όλο αυτό που σήμερα κατεργάζεται στον κόσμο; Με κάποιο δικό τους τρόπο αιμορραγεί η ουσία του πνεύματός μου, μετατρέποντας με σε ενέργεια, εμένα με φθείρει μέσω του μάτριξ, και αυτούς τους συντηρεί στην ζωή, είμαι βορά στις επιθυμίες τους, που μέσω αυτής της σαρκοψυχής των τριών ενεργειακών σωμάτων εκφράζομαι πάνω στο θνητό και ασθενικό μου σώμα.

Το Βιβλίο εκείνο μου πρόσφερε ιστορίες που έγιναν πριν τέσσερις χιλιάδες χρόνια. Μου φανέρωσε έναν Θεό, του Μωυσή, που η συνείδησή μου δεν συμφωνεί, διότι αρνούμαι να φονεύσω ένα βρέφος για να σώσω έναν άλλο άνθρωπο. Έτσι, αναγνώρισα ότι εκείνο το Βιβλίο μου έκανε μια συνείδηση για τον Αγαθό Πατέρα μου που δεν είναι αλήθεια για εμένα. Και επίσης, ότι δεν με βοήθησε να δω τον εαυτό μου τον αληθινό και την κατάστασή μου σήμερα - τώρα. Μπορεί να είχα περάσει μια ζωή, και ποτέ να μην είχα συνειδητοποιήσει σε βάθος τον εαυτό μου, αλλά μέσα από την γνώση του βιβλίου να προσπερνούσα την ανάγκη μου για τον Θεό, σαν ένα είδος όπιου (ναρκωτικό). Το γεγονός ότι αμφισβήτησα τον εαυτό μου σε όλα όσα μου εδόθησαν είχε αυτό το αποτέλεσμα της επίγνωσης, ότι είμαι **ΒΡΩΤΟΣ**, αφού η ουσία του πνεύματός μου μέσα από την λήθη της σαρκοψυχής μου καταλήγει βορά σε αυτούς τους αόρατους δημιουργούς του κόσμου. Όπως ακριβώς με εκμεταλλεύονται μέσω της άλλης αντίληψης και συνείδησης οι εξουσιαστές του Υλικού κόσμου.

Ζαλίστηκα! Το στομάχι μου έγινε ένας κόμπος. Έκανα εμετό. Απελπίστηκα. Και να σκεφτεί κανείς ότι στην νεότητά μου και στον ενθουσιασμό μου παλαιότερα, ότι είχα βρει την αλήθεια μέσω του Βιβλίου. Ευαγγέλιζα κι έκρινα εντός της συνείδησης που είχα αναπτύξει, μέχρι και σε οίκους ανοχής. Είχα παραδώσει το Ευαγγέλιο επιβάλλοντας το δικό μου σχήμα ως ορθό.

Ένα πράγμα κατανόησα στα 50 μου χρόνια. Ότι κάνω κύκλους γύρω από ένα καθεστώς το οποίο ο ίδιος το συντηρώ πιστεύοντας ότι κατέχω αλήθεια. ΣΗΜΕΡΑ, Η ΜΟΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΥΩ ΕΙΝΑΙ Ο ΛΟΓΟΣ που βεβαιώνεται εσωτερι-

κώς από την πρώτη Αγαθή ψυχή μου, όσο ελάχιστη κι αν είναι. **Κάθε άλλος λόγος εντός του Υλικού κόσμου είναι πληροφορία και χρήζει επεξεργασίας εντός του Χριστού Ανώτερου ΝΟΥ.**

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ του εαυτού μου είναι έως σήμερα ένα μονοπάτι μοναχικό. Δεν υπάρχουν βιβλία με καθαρή και αγνή ορθότητα του ουράνιου Λόγου, ούτε άνθρωποι που θα μπορούσα να τους εμπιστευτώ την ψυχή μου. Να συνομιλω. Και η ελάχιστη αλήθεια ομοιάζει μπλεγμένη που πρέπει πρώτα να λάβεις το χρίσμα του λόγου εσωτερικώς, για να είσαι σε θέση να ξεχωρίσεις εξωτερικώς ότι άφησε η λαίλαπα των αιώνων. Η αποκάλυψη αυτή του εαυτού έμοιαζε να αναδύεται από τα βάθη και το έρεβος. Δεν γνώριζα τίποτε για τον εαυτό μου και ότι υπήρχε στον κόσμο ήταν υποψίες εδώ κι εκεί.

Είμαι διγενής κι ενώ ο πρωταρχικός εαυτός μου είναι γεννημένος ως ΑΓΑΘΟΝ και ΘΕΙΟΝ, ο άλλος προϊόν της πτώσης μου, είναι δημιουργημένος εντός της συνείδησης του καλού - κακού, όπου υπάρχω ως είλωτας. Κατά συνέπεια, αυθυποβάλλομαι σε κάτι που με ορίζει αλλά δεν είναι δικό μου, διότι κατανόησα ως δικό μου μόνον αυτό που μπορώ να εννοήσω ως πνευματοψυχή και να αποδεχθώ. Επομένως, δεν βιώνω σε συμφωνία με τον κόσμο, και κατανοώ ότι δεν είμαι εκ της ίδιας ουσίας, αλλά λειτουργώ σαν μπόλι στο να υφίσταται αυτό από το σύμπαν όπως οι διάνοιες που χρησιμοποιούν οι άρχοντες του κόσμου, για να ευημερούν και να εξουσιάζουν.

Η Απομόνωση μου από το Μάτριξ κι απ' όλα όσα θεωρούσα δεδομένα έγινε ανάγκη και υποχρέωση, ώστε μέσα από μια επανεκκίνηση να με αναγνωρίσω ως γέννημα του Ύψιστου Αγαθού, αυτού που ΕΙΝΑΙ ΠΕΡΑ από την γνώση και την εκπαίδευση, καθώς ότι φαίνεται δεν είναι αληθινό, αλλά ότι δεν φαίνεται, εκείνο είναι. Σαν να θέλει κάποιος να κρυφθεί από εμένα επειδή υπάρχει κάτι που δεν πρέπει να μάθω, για να λειτουργώ με λανθασμένες απόψεις και κρίσεις. Όλος ο κόσμος, ορατός και αόρατος, είναι έτσι κτισμένος υποκειμενικώς κι όχι αντικειμενικώς.

Η επερώτησή μου προς τον Ύψιστο άρχισε όταν αμφισβήτησα τον κόσμο και άφησα όλα πίσω μου, κι εντός της σιωπής δίψασα για τον ψίθυρο, εκείνου του άγνωστου εαυτού μου που αναδύοταν. ΕΙΠΑ, εάν με την πίστη μου εγώ δημιούργησα τον κόσμο, με την πίστη μου μπορώ να δημιουργήσω την θέλησή μου, τις δυνάμεις εκείνες που θα μετανοήσω από τον Νου του κόσμου στην ανώτερη διάνοια, που για εμένα είναι ο Ιησούς μέσα μου, κι από εκεί θα μου εξηγηθεί κάθε επερώτημα για να γίνει αποδοχή, πλήρωμα ζωής, ευχαριστία, σωτηρία.

Με τον ένα μου εαυτό υπάρχω σε ένα περιβάλλον που μου δόθηκαν τόσα όσα να τους υπηρετώ. Με τον άλλο μου εαυτό, τον αληθινό για εμένα, αυτόν που ελάχιστα κατανοώ και γνωρίζω, είμαι και ανήκω, άρχισα να αναδημιουργώ την θέλησή μου από τον ΔΙΤΤΟ νου του κόσμου που υπάρχω, προς τον Ανώτερο νου που ανήκω. Κάθε φορά που αναδημιουργούσα μια νέα βάση - λογική εντός της οποίας ο Νους του κόσμου δεν είχε θέση, ούτε λόγο, αλλά ρύθμιζα την ζωή μου μέσα στο νέο Νου, ο νους αυτός δεν συμμερίζεται ούτε τις ανάγκες, ούτε τις απόψεις που έχουν δημιουργηθεί από δυνάμεις του σύμπαντος φυλακή. Δεν υποτάσσεται στην Αρχή του Θανάτου ή του Χρόνου, αλλά και σε κανένα Διδάσκαλο που επιθυμεί να μου διδάξει την αλήθεια του Θεού.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα ότι άρχισε η μετάνοια μέσα μου, ήταν ότι ο κόσμος έπαψε να είναι αληθινός και κάθε αξία υλοποιήσιμη για την ευημερία των σωμάτων ήταν μια αξία για να με κρατήσει μέσα σε αυτό το θέατρο. Γνώριζα ότι ο χρόνος μου ήταν πολύτιμος διότι έπρεπε να αφήσω την παλαιά συνείδηση παντελώς, και να ενδυθώ την νέα συνείδηση που γεννούσα κι αποδεχόμουν ο ίδιος. Σε ΟΛΗ την διάρκεια της ζωής μου, είχα μάθει να ζω μόνον μέσα στον κατώτερο εαυτό μου, και σε ότι παραγόταν από αυτόν, κι ότι ανάγκες το Υλικό μου σώμα δημιουργούσε, τις οποίες γνωρίζουμε όλοι. Ο αληθινός όμως εαυτός μου, το ουράνιο γέννημα του Ύψιστου, όταν ήρθα σε ελάχιστη επίγνωση, συνειδητοποιούσα ότι έχει κι αυτός ανάγκη. Πρώτη είναι η θέλησή μου να κατανοήσω τον εαυτό μου μέσω της εξάσκησης και επαγρύπνησης, αρχίζοντας να προσεύχομαι σε ενεστώ χρόνο κι ως εγώ να είμαι Ιησούς Χριστός, πρώτο πρόσωπο, και κάθε τι που ομολογώ να είναι γεννημένο στην πνευματοψυχή μου.

Πάντοτε θα υπάρχει όσο θα είμαι στο φθαρτό μου σώμα ο αγώνας για την επιβίωση αλλά πλέον η δύναμή μου είναι στον εσωτερικό αγώνα να επανενώσω το πνεύμα μου με την Αγαθή συνείδηση ψυχή μου, εντός των νοημάτων του Ανώτερου νοητικού μου ή αλλιώς, Ιησούς Χριστός, και να τους αποστερήσω την πνευματική μου ουσία. Το φθαρτό σώμα είναι ένα εργαλείο που μεταφράζει την πνευματική ουσία σε ενέργεια και έπειτα σε υλική πράξη, είτε του δώσω να μεταβολίζει σαρκοψυχή, είτε το ευλογήσω με τον λόγο μου, το ανάλογο θα αποδώσει. Βοήθησα το σώμα μου με τον λόγο της προσευχής μου ώστε να το εξαγνίσω, και να το κρατήσω έξω από κάθε γεγονός περιττό, ψυχοφθορο. Συντηρώντας μια ήσυχη ζωή, ειρηνική, ήρεμη και αφανή, που μου επιτρέπει να κατεργάζομαι τον εσωτερικό άνθρωπο που τώρα άρχισε να αναπτύσσεται και η ελάχιστη κοινωνία με το πνεύμα είναι ουσιώδεις για

να δημιουργήσω μια νέα συνείδηση που όταν πεθάνω δεν θα ευρεθώ γυμνός, και θα με σώσει. Διότι, πριν αναχωρήσω πρέπει να γνωρίζω με επίγνωση το όνομά μου εντός του οποίου θα έχω αναγεννηθεί και είναι το όνομα που μόνον εγώ γνωρίζω και ουδείς άλλος στον κόσμο.

ΠΕΡΑΝ της προσευχής, έχω αναπτύξει κι ένα είδος διαλογισμού και αυτοδιδασκαλίας. Συνήθως το πρωί ή το απόγευμα στην απομόνωσή μου αναζητώ ένα ερώτημα - θέμα με το οποίο καταγίνομαι. Υψώνω την συνείδησή μου από τον κόσμο κι εντός του Ανώτερου Νοητικού ξεκινώ να γράφω. Ενώ ο κατώτερος άνθρωπος κοιμάται, ο ανώτερος ελευθερώνεται στην νέα πραγματικότητα υπακούοντας σε νόμους και αρχές που ο κόσμος δεν κατανοεί, αλλά ούτε και μπορεί. Έτσι, μπορεί να περάσουν τρεις ώρες σαν να είναι πέντε λεπτά.

Ένα άλλο σημείο είναι ότι έπαψε να με ενδιαφέρει η αναμαρτησία εντός της ημέρας, και με ενδιαφέρει η ανάπτυξη του εαυτού μου και η γνωριμία μου με την ψυχή μου. Δεν υπάρχουν υλικές υποστάσεις, ούτε φαινόμενα για να αποδεχθεί ο κατώτερος άνθρωπος, διότι ο Ναός του Ύψιστου αναδημιουργείται εσωτερικώς άνευ χειρός και ανθρώπου, και το μόνο που κατανοούμε ως κτίσματα της ύλης είναι ο λόγος που ομολογούμε εντός των ασθενικών μας σωμάτων. Διότι, η αλήθεια αναπτύσσεται από την ουσία που ρέει από τον πατέρα προς την πνευματοψυχή και τανάπαλιν ώστε αυτό που γεννιέται μέσα, ο Υιός της ελευθερίας αρπάζεται προς τον Θεό. Αυτή είναι η περιουσία που ουδείς μπορεί να μου κλέψει αλλά και η συνείδησή μου ότι εγώ είμαι άνθρωπος Ιησούς Χριστός.

Δεν έκανα όσα εκείνος, αλλά αποδέχθηκα αυτά που εκείνος έκανε για εμένα, και οικειοθελώς απέρριψα μέσα από την δύναμη της αναστάσεως τον κατώτερο εαυτό μου. Ο αγιασμός της προσευχής σημαίνει να μην γνωρίζει ο ένας νους τι κάνει ο άλλος, γι' αυτό η προσευχή μου αναπτύσσεται μόνον από την πνευματοψυχή μου με τα του χριστικού νους, και πότε με τον κατώτερο εαυτό ο οποίος συνήθως αναπτύσσει συναισθήματα και βαπτολογία. Σημαντικό επίσης είναι για εμένα να αφαιρώ κάθε τι που ο κόσμος μου είχε επιπροσθέσει ως βάρος όπως η καριέρα, ο γάμος, το όνομα στην κοινωνία, οι σχέσεις, οι τάσεις της μόδας στα παγκόσμια ρεύματα, οι συνήθειες, οι βλέψεις στο μέλλον, να επιβάλλω την γνώμη μου ως ορθή. Όλα αυτά είναι πράγματα που αφορούν τον κόσμο εντός της ύλης, κι έπρεπε όσο το δυνατόν να με αποσπούν ολιγότερο.

Αποφάσισα πλέον να μην κρίνω κανέναν και με αυτόν τον τρόπο δεν δημιουργούσα σκεπτομορφές που έπρεπε αργότερα να τις αντιμετωπίσω. Πολλές φορές κατά το παρελθόν είχα βρεθεί σε ατυχή γεγονότα και οι σκέψεις μου μέσα από τα συναισθήματα ζητούσαν ενέργεια για να υπάρχουν πάνω μου, κι έτσι ένα μέρος της δύναμής μου διέρρεε, και χωρίς να το γνωρίζω προς αυτά που είχα δημιουργήσει μέσα μου. Εάν δεν γνωρίζει κανείς να τα διαχειριστεί μπορεί αυτά τα μικρά και καθημερινά να τον απασχολούν και να τον κατατρώνουν συνεχώς, αλλά και να δημιουργούν μια λάθος εικόνα για τον άλλον, επειδή έτσι με κάνουν να τον "βλέπω".

Χρειάστηκε ο χριστικός νους να επανατοποθετήσει τα πράγματα στην σωστή βάση, κι εντός της δικής μου υπακοής να αποστειρώσω από τον εαυτό μου κάθε αρνητική σκεπτομορφή, αλλά και να προστατεύσω τον εαυτό μου από τα παγκόσμια ρεύματα σκεπτομορφών που προβάλλουν από παντού (φίλοι, τηλεόραση, τύπο, ανάγκες). Αποφάσισα το κάθε τι που αποδέχομαι στην ζωή να είναι χριστό ως προς την αναχώρησή μου από τον κόσμο. Το ευαγγέλιό μου δεν είχε να κάνει στο τι έκανε ο ένας ή ο άλλος σε κάποια άλλη μακρινή εποχή, αλλά στο τι πρέπει εγώ σήμερα να πραγματευτώ ως προς το συμφέρον μου. Ο στρατιώτης που γνωρίζει ότι ο στρατός είναι μια παρένθεση, κι όχι η αλήθεια μετρά τις ημέρες με ελπίδα στο μετά, κι ενώ βιώνει το σήμερα, το βιώνει έχοντας επίγνωση του εαυτού του, της θέσης του, αλλά και πού βρίσκεται σήμερα, και βάσει αυτών προγραμματίζει τι τον συμφέρει.

Η διαχείριση του εαυτού μου εντός της Νέας συνείδησης είναι βασικό μέλημα ώστε καθημερινώς να υπάρχω όλο και πιο πολύ με τον ανώτερο εαυτό μου, διότι υπάρχει μια περίοδος που με το ένα σκέλος προβάλλει ο κόσμος, ενώ με το άλλο σκέλος συμφωνώ με τον αληθινό εαυτό μου. **Η πίστις μου, δηλαδή η αναδημιουργία της θέλησής μου εντός του ΝΟΥ (ΠΝΕΥΜΑ) του ΠΑΤΕΡΑ ΑΓΑΘΟΥ είναι η δική μου συνεισφορά στον πνευματικό μου αγώνα.** Ο "κόσμος" με συγκρατεί εντός των αισθήσεων, των συναισθημάτων, του ΝΟΥ που αναπτύσσει ασταμάτητα ανάγκες και τις συνήθειες που καθημερινά έρχονται να λάβουν από εμένα την χρησιμότητα που τους ανήκει ως μνηστήρες. **ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΠΑΡΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΟ** και περιέχει τον εσωτερικό ΛΟΓΟ που άκουσα στο πνεύμα μου, τον οποίο αποδέχομαι και γεννώ, και μέσα από την πνευματοψυχή μου επιστρέφει προς τον Πατέρα Αγαθό Θεό μου.

Το άλλο μέρος που ανήκει στον κόσμο είναι, ή όσο το δυνατόν να δημιουργώ στον εαυτό μου αμέτοχη κοινωνία ως προς την αμαρτία και αδικία γύρω μου. Η πρά-

ξη καλοσύνης είναι ένα γεγονός μη αγαθό, κι ως τέτοιο δεν πρέπει να με διακατέχει η ραδιοβολία του καλού. Με άλλα λόγια, όταν αποφασίζω να κάνω κάτι καλό, δεν πρέπει να υπολογίζω ότι αυτό με σώζει, αλλά κι ούτε να δημιουργώ όνομα γύρω από μια τέτοια πράξη, αλλά να την προσπερνώ σαν να μην συνέβη. Πιστεύω όμως, ότι το παντοκρατορικό πνεύμα, ο Θεός του κόσμου της ΔΙΠΤΟΤΗΤΑΣ, όταν "βλέπει" ότι το καλό προπορεύεται δημιουργεί ένα αντιστάθμισμα κάπου αλλού ως κακό, ως έλλειψη, ώστε αυτές οι δυο δυνάμεις να συνυπάρχουν στον κόσμο αυτόν σε ισορροπία τραγική.

ΓΙΑΤΙ ο Θεός το επιτρέπει; Ήρθε ο καιρός να κατανοήσω αυτήν την έκφραση που άκουγα από παιδί. Κατ' αρχήν, ξεκαθάρισα στον εαυτό μου, ότι μετά την πτώση μου βιώνω κάτι άλλο μη αληθινό, και μη αγαθό σε ένα σύμπαν που ο δικός μου πατέρας και Θεός ουδέποτε δημιούργησε. Εάν ο αγαθός πατέρας Θεός δημιουργούσε αυτόν τον κόσμο, δεν θα υπήρχε ο θάνατος, η φθορά, κ.λ.π. - δηλαδή, η αγαθή προβολή είναι τέτοια που είναι αδύνατον να συνυπάρχει ο θάνατος εντός του αγαθού και το αντίθετο.

Αυτό που συμβαίνει είναι ότι ο Θεός δημιουργός που με δημιούργησε κατά το ένα γένος μόνον στην κατώτερη μορφή, δεν είναι αγαθός θεός. Μπορεί να είναι Θεός όπως και το νόμισμα είναι σήμερα στον κόσμο, καθότι **Θεός είναι ιδιότητα**, όχι όνομα, **ότι έχει όνομα, έχει πορεία**, χαρακτήρα, υπόσταση, έτσι ώστε και τον είδαμε και τον γνωρίσαμε όχι εντός του χρόνου, αλλά εντός του ονόματος που μας ανήκει. Ένα τέτοιο όνομα κληρονόμησα με το οποίο εάν ηθεληματικά ταυτιστώ, σώζομαι. Το σώζομαι σημαίνει ότι αποχωρίζω ως προς το γέννημα τον ανώτερο εαυτό μου προς τα αγαθά σύμπαντα. Ο ΘΕΟΣ Ο ΑΓΑΘΟΣ πατέρας, αυτός που γεννά το πρόσωπό του στους Υιούς του, δεν επιτρέπει, ούτε επέτρεψε, ούτε μεσολάβησε σε ότι του προσάπτουν διάφοροι, όπως κι εσείς, δεν θα επιτρέπεται να κακοποιήσουν το γέννημά σας.

Σε κάποια άλλη φιλοσοφία υπάρχει ο λόγος ότι ήρθαμε στην γη για να αποκτήσουμε εμπειρίες, να μορφωθούμε για να γίνουμε καλύτερα όντα. Η απάντηση που δίδω στον εαυτό μου είναι η εξής: ΩΣ ΠΝΕΥΜΑ και ψυχή ζώσα μέσα στην αγαθή συνείδηση που είναι άπειρη, που ως έκφανση ο Νους του κόσμου αδυνατεί να συλλάβει κατ' ελάχιστον, αντ' αυτού είμαι εντός του Εγώ, εντός αναβρασμού, πίστεψα μέσα μου ότι καμιά σχέση δεν μπορεί να υπάρχει μεταξύ αυτού του σύμπαντος και εκείνου και κάθε εκμάθηση, πείρα, ή βιώματα είναι παντελώς άχρηστα, όπως τα

σκουπίδια που προκαλούν δυσοσμία και αλλοίωση. Πιστεύω ότι κάθε γεγονός που προβάλλεται εντός της ύλης μεταβιβάζεται εντός του Θεού του κόσμου και γίνεται καλό - κακό έτσι ώστε να απορρέει η ουσία των ανθρώπων προς το κοσμικό αυτό ον.

Κάθε τι που προβάλλεται ως ισχυρό, παντοδύναμο, ακατανόητο, υπερθετικό, και πέραν του ορατού και προσιτού για εμένα δεν είναι Θεός.

Θεός είναι ότι γίνεται εντός μου, θέασις και κατανόησις και **κυρίως**, είναι αυτός που μου δείχνει την οδό να αποκατασταθώ, να μετατραπώ απ' ότι είμαι και υπάρχω σε ότι ήμουν πριν ο κόσμος δημιουργηθεί.

Ο ισχυρός που επιβάλλει δεν είναι Θεός. Είναι εξουσία. Η δική μου ΑΝΑΓΚΗ είναι η επανένωσή μου με την αρχή και ουσία απ' όπου γεννήθηκα, κι αυτό γίνεται μέσω της κατανόησης του εαυτού μου (όχι του Εγώ) κι όχι δια νόμου και δυνάμεως. Ο νόμος είναι δημιούργημα και δεν θα πάψει, διότι έτσι δηλώνει την ανικανότητά του να μου δώσει να κατανοήσω την δικαιοσύνη που περιέχει. Ο αληθινός "νόμος" της αυτοσυνείδησης εκφράζει τον άνθρωπο μέσω της ελεύθερης βούλησης, και είναι η **υπερχειλισμένη προσφορά**, όχι η επιβολή. (**υπερχειλισμένη προσφορά** είναι αυτό που έχεις λάβει από τον Ύψιστο Πατέρα και το αναγεννάς μέσα από την ψυχή σου. Όταν γίνει σε εσένα πλήρωση, η υπερχείλιση της πνευματοψυχής σου προς τον άλλον είναι μια τέτοια προσφορά και είναι ανεξάντλητη. Το χαρακτηριστικό αυτής της προσφοράς είναι η πληρότητα προς πάντες).

Στην ερώτησή μου γιατί **ο Ιησούς Χριστός έπρεπε να γεννηθεί εντός αυτού του "ιδιαίτερου" λαού**, ο λόγος δεν ήταν τυχαίος, αλλά η καταλληλότητα του τόπου και του χρόνου για την Γη έχει να κάνει με τα συμβάντα που λαμβάνουν χώρα και τον σκοπό τον οποίο λαμβάνουν. Όπως ανάφερα, η Γη δεν είναι δημιουργία του ΑΓΑ-ΘΟΥ ΠΑΤΕΡΑ, αλλά ως δημιουργία είναι, ανήκει σε αυτόν που την δημιούργησε κι αυτός είναι ο σπιτονοικοκύρης, ο εξουσιάζων νους Θεός, ο παντοκράτωρ Άρχων, κι αυτός επιβάλλει την δική του συνείδηση ως τρόπο ζωής και κατεύθυνσης της βούλησης εντός του εγώ. Κάθε άνθρωπος γεννιέται με έναν τέτοιο αόρατο **επιστάτη- Άγγελο** που δεν έχει να κάνει εάν είναι καλός ή κακός, αλλά το ότι είναι εκεί διότι μέσω εμού εξυπηρετεί το σύμπαν του Αόρατου επιτηρητή πάντων. Ο Άγγελος αυτός δεν έχει φτερά, ούτε σώμα, και ούτε μπορώ να τον αντιληφθώ μέσα από το υλικό σώμα μου, και μόνον εάν μας διδάξουν μπορούμε κατά μια έννοια να τον αντιληφθούμε.

Αλλά επιστρέφω στην συνείδηση που έχουμε εκ γενετής που είναι ο νόμος του δημιουργού Θεού. Αυτός ο νόμος έως τότε ήτο υπό αιθερική μορφή που μέσω των ενεργειακών σωμάτων γινόταν προβολή στον ορατό κόσμο (φθαρτό σώμα). Όμως επειδή ο άνθρωπος έφτασε ως εδώ στην βαριά ύλη έπρεπε κι ο νόμος να λάβει και υλική υπόσταση για να συμπεριλαμβάνει και το φθαρτό σώμα εντός της χρησιμότητάς, και δια νόμου μωρησεως, την πληρότητα των σωμάτων του ανθρώπου από τον παντοκράτορα Θεό, με σκοπό να δημιουργεί χρέος, ο νόμος απευθείας και πάνω στο φθαρτό.

Ο ΝΟΜΟΣ εδόθη δι' ενός ανθρώπου, όχι δια κατανοήσεως, αλλά αφού προηγουμένως έγιναν φαινόμενα πάνω στο σώμα του ανθρώπου Μωυσή, και πάνω στην ορατή φύση. Ο νόμος εκείνος εγκαθιδρύθηκε δια αίματος και είχε δυο τινά, την ανταπόδοση σε τιμωρία πάνω στο σώμα του ανθρώπου, ή την ανταπόδοση σε ευημερία εάν ο άνθρωπος έκανε ότι ζητούσε ο Θεός αυτός, όμως ουδείς μπορεί να εντελλεί (διότι είναι διάταγμα, παραγγελία, οδηγία) την ΑΓΑΠΗ διότι η αγάπη προέρχεται εκ της ουσίας της οποίας έχουμε γεννηθεί. Η ουσία αυτή για να προβληθεί χρειάζεται κατανόηση το τι είναι αυτός, πού είναι. Η κατανόηση αυτή είναι η επίγνωση ότι είμαστε εντός του ίδιου πνεύματος, έπειτα γεννάται στον άνθρωπο από τον ίδιο η έλξη (η αγάπη δηλαδή) να υπάρχει σε αυτόν που είναι ο Θεός του και με το οποίο ταυτίζεται, αντ' αυτού ο νόμος εντέλλει, επιβάλλει άνευ κατανοήσεως αλλά δια δυνάμεως και τιμωρίας.

Έπρεπε λοιπόν ο Νόμος του παντοκράτορα Θεού να γίνει εκ γενετής συνείδησις, έπειτα δε και ορατή δι' ανθρώπου και να επιβληθεί, και έπειτα να φανερωθεί η Ίαση, δηλαδή ο Ιησούς σε όλη αυτή την αδικία που έγινε στις πνευματοψυχές. Στον λαό που έγινε αυτό ήταν ο Ισραήλ. Εάν γινόταν στην Κίνα, στην Κίνα θα γεννιόταν ο Ιησούς, διότι έπρεπε η θεραπεία να εκδηλωθεί πάνω στην ασθένεια με κάθε κόστος. Ο άνθρωπος αυτός ο Ιησούς είχε επιφορτιστεί με ένα έργο το οποίο ήταν δια της πορείας της ζωής του να φανερώσει εντός της ύλης του σώματός του την αδικία του Νόμου. Α) ότι αυτός που επέβαλλε τον νόμο δεν είχε σκοπό την σωτηρία της αγαθής συνείδησης, Β) ότι η συνείδηση που διακατέχει τον άνθρωπο από αυτό τον - Θεό δεν είναι αγαθή. Και ανέπτυξε μέσα απο τον ίδιο την κοινωνία - επικοινωνία του ΑΓΑΘΟΥ ΥΨΙΣΤΟΥ επί της ύλης. Πάνω στην ύλη έγινε τέλειος αγωγός ώστε να περνά προς εμάς όλα όσα ο Αγαθός Πατέρας θέλει να γνωρίζουμε, δηλαδή έγινε η γέφυρα. Αυτό για να γίνει αλήθεια επί Γης έπρεπε να προηγηθεί το κράτος του νόμου επί της ύλης. Ύστερα δε, η Ίαση (Ιησούς).

Η αποδοχή της σταύρωσης και θανάτωσης μέσα από κάθε εξουσία της εποχής, στρατιωτική, θρησκευτική, πολιτική, καθιστά τον νόμο άκυρο, αυτόν και τα παράγωγά του και δια αναστάσεως επικυρώθη ότι η δύναμη που συγκρατεί την πνευματοψυχή τον Υιό του Ύψιστου μέσα στο σύμπαν φυλακή καταργείται. Αυτή η οδός, ο τρόπος που γεννήθηκε επί Γης, σαν ακτίνα φωτός που μεταβιβάζει τον άνθρωπο Ιησού στο αγαθό περιβάλλον, για τον χρόνο της Γης που καμπυλώνει και χάνεται από τους οφθαλμούς, φαίνεται μια στιγμή σαν αναπτήρας που σβήνει, αλλά ως ενέργεια είναι εκτός χρόνου και χώρου σε μια αιώνια επανάληψη εις το διηνεκές όπου ο κάθε ταυτιζόμενος που ομολογεί ότι είναι Ιησούς, λαμβάνει την δόξα αυτή και αναχωρεί χωρίς να πληρώσει το χρέος του νόμου ο οποίος έχει δημιουργηθεί για να μας συγκρατεί εδώ εντός του κόσμου της ύλης ως είλωτες.

Στα δικαστήρια πρέπει να ακουστούν όλες οι πλευρές που αντιδικούν και να φανερωθούν όλα όσα έλαβαν χώρα. Έτσι κι έγινε. Αφού αποδειχθεί ότι εξαιτίας του γεγονότος ότι ο άνθρωπος υπέστη Διχοτόμηση, και του επέβαλε την "ΕΥΑ" σαρκοψυχή ήτο αδύνατον να συνέλθει και να εκζητήσει το ΑΓΑΘΟ διότι ήταν Διγενής.

Ο Ιησούς όμως, είναι Μονογενής εκ γενετής, δηλαδή απουσιάζει η διχοτόμηση που έγινε σε όλους εμάς και η σαρκοψυχή που μας επέβαλλε ώστε η συνείδησή μας να υφίσταται εντός του καλού - κακού. Είχε όμως κάτι που ομοιάζε με τα δικά μας σώματα, άρα το φθαρτό δεν ήταν γέννημα από DNA άνδρα που μάλιστα είχε υποστεί την φθορά του χρόνου, αλλά ήταν αυτούσιο ουράνιο "DNA" για να μπορεί να συγκρατεί δυνάμεις πέραν πάσης αντίληψης, και να έχει την συνείδηση που του επιτρέπει να υπακούει, παρόλο που δεχόταν επάνω του τεράστιο βάρος ακτινοβολίας του παντοκράτορα Θεού. (το βαρος της συνειδησεις της αμαρτιας ολης της ανθρωποτητος).

Το γεγονός ότι εγώ είμαι "χοντρόπετσος", όχι λεπτοφυής με καθιστά μειωμένης αντίληψης άνθρωπο για να "υποφέρω" όσα δεν κατανοώ. Όσο όμως λεπταίνω την αντίληψή μου, τόσο αντιλαμβάνομαι με άλλο οφθαλμό το περιβάλλον. Ο Ιησούς ήταν σε θέση να βλέπει και να ακούει πίσω από τον λόγο και την κάθε πράξη, το αίτιο, και αυτή είναι η αληθινή κρίση.

Οι απαντήσεις λοιπόν γιατί ήταν εκεί ο Ιησούς στον Ισραήλ είναι: διότι εκεί φανερώθηκε η ασθένεια και η αδυναμία κι εκεί έπρεπε να φανερωθεί και η Ίασις. Οι απαντήσεις τι ήταν ο Ιησούς είναι: ότι ήταν όπως εμείς πριν την πτώση με ένα σώμα ομοίωμα για να το βλέπουμε, διότι έτσι επιτάσσει η ύλη.

Πιστεύω ότι η υλοποίηση εντός της βαριάς ύλης συντρέχει κινδύνους εξαιτίας του μειωμένου κραδασμού συνειδησεως όπου η κατανόησης είναι ελάχιστη έως αδύνατη. Δεν κατακρίνω τον ΝΟΜΟ αλλά ο νόμος εντός της αλλοίωσης του ΕΓΩ λαμβάνει την καταξίωση αυτού που εξυπηρετεί.

Περί των πνευμάτων και των αγγέλων, κάθε άνθρωπος ο οποίος θέλει να έχει βλέψεις λίγο έως πολύ, κάτι θα εννοήσει. Δεν θα αναφέρω για κάτι που δεν γνωρίζω, αλλά μόνον για αυτό που γνωρίζω και όπως το κατόνησα.

Από τα είκοσι χρόνια της νεότητάς μου, όταν πρωτοξεκίνησα ζωηρά εντός της εκκλησίας της πεντηκοστής, είχα ιδιαίτερα φαινόμενα τα οποία με χαροποιούσαν, μου άρεσαν και διατηρούσα ένα είδος επικοινωνίας. Θυμάμαι τις αμέτρητες φορές που με άγγιζε εσωτερικά "κάτι" που δεν υπάρχει έκφραση αλλά μόνον αισθήσεις. Ήμουν ευγνώμων για αυτό. Άλλες φορές σήκωνα τα χέρια μου στην προσευχή, αισθανόμουν ένα σαν μούδιασμα, μυρμήγκιασμα στο δεξί μου χέρι. Αρκετές φορές καταλάβαινα μια παρότρυνση με επιμονή έως όπου το καταλάβω. Μια φορά είχα έρθει σε έκσταση και συνομίλησα για λίγο. Λέγω έκσταση διότι την στιγμή που συνομιλούσα, δεν κατανοούσα ότι έκανα διάλογο σαν να ήταν ο εαυτός μου. Μια άλλη φορά είχα χάσει μια απόδειξη ταχυδρομείου και ο εργοδότης μου θα μου την ζητούσε. Μέσα στην ταραχή μου ζήτησα να βρω την απόδειξη. Μετά πέντε λεπτών, ένας άνθρωπος χωρίς να γνωρίζει ότι είχα κάποια σχέση μου είπε: αυτή η απόδειξη δική σου είναι;

Θα μπορούσα να γράφω πολλές σελίδες, όπως κάποια βράδια που κάτι ερχόταν και με άγγιζε στο ύψος της καρδιάς, αρνιόμουν να κινηθώ μήπως και χάσω αυτήν την αίσθηση έως που με έπαιρνε ο ύπνος μέσα σε μια γλυκύτητα. Κάποτε, με ένταση και δάκρυα ζήτησα να τον Δω (τον Θεό). Αντί για αυτό, απέκτησα μια αίσθηση να "βλέπω" χωρίς να βλέπω και ήταν μια αίσθηση βεβαιότητας ότι υπάρχω μέσα σε αυτόν όπως όταν κολυμπούσα στην θάλασσα.

Καθώς μεγάλωσα, οι αισθήσεις έγιναν διδαχές. Θυμάμαι μια νύχτα που "άκουσα": Περίμενε να Σώσεις αλλά και να Σωθείς. Ακόμα και τώρα δεν κατανοώ ακριβώς τι εννοεί. Άλλη φορά μου είπε: Δια του λόγου σου θέλεις ελευθερωθεί. Κατόνησα ότι δεν έχει σχέση τι ζητάς, αλλά πώς το ζητάς, υπό ποια ένταση και ειλικρίνεια. Μέχρι σήμερα είχα πολλές αισθήσεις εσωτερικές. Αρκετές φορές άκουσα λόγο, μια φορά και ύβρεις, αλλά ουδέποτε εμφάνιση δια γυμνού οφθαλμού.

Οι εμπειρίες μου όλον αυτόν τον καιρό, το συμπέρασμά μου, είναι ότι υπάρχει μια ασάφεια και πιστεύω ότι είναι πνεύματα που πολλές φορές παίζουν με ότι "βρί-

σκουν" μέσα στην συνείδησή μας, και είναι διατεθειμένα αφού κατέχουν την αορασία να πραγματοποιούν διάφορα, ώστε έπειτα εμείς να τους αναγνωρίζουμε το ευγενές και την ευγνωμοσύνη αφού κρύβονται πίσω από τον μανδύα της αορατότητας και μη συνειδητότητας. Από εμένα δημιουργούν μέσω του συναισθηματικού νοητικού και αιθερικού ενεργειακού πεδίου όλα όσα θέλουμε ή θα θέλαμε να ακούσουμε επειδή πιστεύουμε ότι είναι επουράνια αγαθά πνεύματα οι άγγελοι.

Οι αγγελικές υποστάσεις είναι ταγμένοι για κάποια υπηρεσία και μπορούν να έρχονται και να φεύγουν χωρίς να γίνονται αντιληπτές. Εάν κάποιος είναι ευαίσθητος θα καταλάβει ένα είδος συναισθηματικού φορτίου όπως αγάπης, βοήθειας, ειρήνης, ηρεμίας ή άλλος άνθρωπος μπορεί να λάβει μια έμπνευση για κάτι νέο προς την ανθρωπότητα αναλόγως που η επιστήμη και η εκζήτηση του καθενός υφίσταται. Πολλοί άνθρωποι έχουν σωθεί επειδή δεν ήρθε ακόμα η ώρα τους, και πολλοί έχουν βοηθηθεί επειδή κάποιος ή κάποιοι με πίστη προσευχήθηκαν γι' αυτόν. Ο άγγελος εκτελεί μια υπηρεσία και την εκτελεί όταν υπάρχει από τον άνθρωπο ευγνωμοσύνη, πίστη, θέληση. Κάθε πνεύμα δεν είναι το ίδιο, αλλά υπάρχουν πνεύματα για διάφορες εργασίες πνευματικής φύσεως, υπάρχουν πνεύματα που επηρεάζουν τον νου, την έκφραση μιας συζήτησης, που δεσμεύουν τους ανθρώπους ως προσωπικότητες, που συγκρατούν, άλλους που επιβάλλουν "κάτι". Ένα είναι το χαρακτηριστικό τους γνώρισμα. Ότι ενεργούν εντός του κατώτερου ανθρώπου, επηρεάζουν τα συναισθήματα, τις αισθήσεις, το σώμα, τον νου, το αιθερικό διπλό του ανθρώπου με ότι υπάρχει επάνω σε αυτόν ως γνώση και συνείδηση.

Όλο αυτόν τον καιρό διατηρούσα μια λανθασμένη πίστη και ουδείς από τα πνεύματα με διαφώτισε ποιος είμαι στον Αληθινό μου Εαυτό. Συμπέρασμα, είχα να κάνω με διάφορες πνευματικές υποστάσεις που εγώ μεν νόμιζα ότι ήταν ο Θεός κι "αυτά" λαμβάνουν συναισθηματικές εντάσεις ως ουσία "ζωής" σαν πάρε-δώσε, ένα παιχνίδι απατηλό. Αργότερα κατάλαβα ότι το αγαθό δεν είχε σχέση με όλο αυτό, διότι το αγαθό φανερώνεται εντός του Ανώτερου ανθρώπου δημιουργώντας μια συνείδηση περί της αλήθειας. Δεν αποβλέπει να λάβει την ψυχοενέργεια του ανθρώπου που εκδηλώνεται όταν αυτός πιστεύει ότι του μιλά ο Θεός. Όλα αυτά τα κατώτερα πνευματικά καταπαίθουν τους πιστούς ότι είναι ο Θεός κι αποσπούν μέσω της πίστης τους την ουσία τους αφήνοντάς τους να πιστεύουν αυτό που πιστεύουν. Το μόνο που χρειάζεται είναι ένα ελάχιστο σπρώξιμο σε ότι είναι το άτομο επιρρεπές για να καταλήξουν σε ένα συμπέρασμα.

Χρόνια αργότερα κατανόησα ότι ο Αγαθός Πατέρας δεν δημιουργεί παραστάσεις για να πείθει, ούτε δημιουργεί αισθήσεις ως μέτρο παρουσίας. Τίποτε πάνω στον κόσμο αυτόν των πνευμάτων δεν είναι ο Αγαθός Πατέρας. Ότι είναι ο ΑΓΑΘΟΣ είναι μόνον εντός της ΠΝΕΥΜΑΤΟΨΥΧΗΣ ΤΟΥ ΥΙΟΥ που φανερώνεται στο ΑΝΩΤΕΡΟ ΝΟΗΤΙΚΟ ή ΧΡΙΣΤΙΚΟΣ ΝΟΥΣ. Εκεί δημιουργείται μια νέα συνείδηση που με σώζει.

Η ανάγκη να προβάλλεται ο Θεός μου πάνω στο φθαρτό ως εκδήλωση, ως απόδειξη, είναι λανθασμένη. Σπάνια τα ασώματα όντα δανείζονται ύλη για να γίνουν ορατά. Τις περισσότερες φορές δημιουργούν μια "ενέργεια" που επάνω στα τρία ενεργειακά μου σώματα μεταφράζεται αναλόγως πριν τοποθετηθούν στο ορατό στοιχείο, το σώμα μου. Όλην αυτή την διάρκεια των χρόνων, ουδέποτε μου συστήθηκε κάτι. Σήμερα πιστεύω ότι εάν ο άνθρωπος κοινωνεί, ταυτίζεται με τον Ιησού και τοποθετεί τον εαυτό του σε έναν ΝΟΥ άνευ παραστάσεων και φαινομένων. Είναι το άριστον, διότι μέσα στα φαινόμενα ελλοχεύει ο κίνδυνος της αυταπάτης του εμπαιγμού. **Το σημαντικό είναι να αποκτήσω συνείδηση Ιησού Χριστού** κι όχι την αίσθηση ότι κάποιος με Ακουμπά. Τις περισσότερες φορές, τέτοια όντα δεν είναι ούτε κακά, ούτε καλά, αλλά εντελλούν υπηρεσία κι εξυπηρετούν σε ότι είναι ενταγμένα. Η ταυτοποίησή τους όμως είναι δύσκολη.

Συμπέρασμα, αυτά τα αγγελικά όντα υπάρχουν γύρω μας κατά τρόπο που αδυνατούμε να συλλάβουμε, κι ανταποκρίνονται εν μέρει στις προσδοκίες του ανθρώπου αναλόγως ποιος είναι. Δεν πιστεύω ότι είναι βλαβερά αλλά χάνω χρόνο και κόπο εάν πιστέψω ότι μπορούν να με υψώσουν σε άλλη κατάσταση συνείδησης, διότι ένας είναι ο διδάσκαλος και ο καθηγητής, ο Ιησούς μέσα μου, **ο Ιησούς που είναι πρώτο πρόσωπο Εγώ.**

ΠΟΛΛΑ τέτοια όντα σήμερα μιλούν και "εμφανίζονται" μέσω των ανθρώπων, είτε αυτοί δέχονται να γίνουν μεσάζοντες, είτε το πράττουν με "αγαθές" προϋποθέσεις, ασυνείδητα. Πιστεύω ότι ο καθένας από αυτούς θα έπρεπε να γνωρίζει ότι μια ψυχή έχει τεράστιο "βάρος" ενώπιον του Αγαθού Πατέρα. Το να πάρεις κάποιον και να τον φέρεις εντός της ανώτερης συνείδησης είναι κάτι δύσκολο και με ευθύνες, κι επειδή πάντες αγγίζουμε μόλις το μέτριο, αυτό το έχουν αναλάβει πνευματικές υποστάσεις που ονομάζονται Ιησούς. Το σύντομο μέρος της πληροφορίας ανήκει στον άνθρωπο, αλλά η ελευθέρωση δεν συμβαίνει μέσω της γνώσης, αλλά μέσω της ενσάρκωσης του Θείου λόγου στον καθένα που τον εκζητά.

Ο ΤΡΟΠΟΣ ΠΟΥ ΒΛΕΠΩ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ

Ο πλησίον δεν είναι αυτός που μου ορίζει ο ορατός τρόπος της ζωής μου αλλά ο πνευματικός. Ο πνευματικός λοιπόν πλησίον για εμένα είναι η ψυχή μου, κατ' επέκταση σε αυτόν που ανήκει η ψυχή που είμαι αυτούσιος, που για εμένα είναι ο Αγαθός Πατέρας.

Ο όρος Αγάπα τον Πλησίον σου, το ερμηνεύω, να έλκομαι από την ψυχή όπως κι αυτή με έλκει. Εάν οποιονδήποτε άλλον αγαπώ αλλά δεν γνωρίζω να αγαπώ την Δική μου ψυχή, τότε έχω αποτύχει, διότι η ουσία να αγαπώ προέρχεται μέσα από την ψυχή μου. Όπως έγραψα, το ΠΝΕΥΜΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΝΟΥΣ που εκφάνται δια της ψυχής ενώ ψυχή είναι η δύναμις που εκδηλώνεται πάνω στον αόρατο ή ορατό κόσμο. Εφόσον Αγάπη είναι η έλξη προς το ίδιο, αναγνωρίζω στον κόσμο που υπάρχω ότι δεν είναι όλοι και όλα ούτε ίδια με εμένα, ή κοντά ψυχικώς, γι' αυτό τον λόγο δεν δεσμεύομαι σε Γενικολογίες να Αγαπώ τον πλησίον, διότι δεν οφείλω.

Η έκφρασις **Αγαπάτε αλλήλους** σημαίνει ότι αυτός που με έλκει προς τον εαυτόν του κι εγώ ανταποκρίνομαι ώστε τον έλκω προς τον δικό μου εαυτό, διότι είμαστε αλληλοι κι αυτοί η κοινωνία είναι ψυχική όταν διαγνωστούμε ότι φέρουμε την ίδια ομοούσια ψυχή, ώστε η έλξη πηγάζει από την συνείδηση της ψυχής, κι όχι του σώματος. Η αγάπη είναι η αναγνώριση του εαυτού μου εντός του άλλου, καθώς κι ο άλλος είναι μέρος του εαυτού μου. Εντός της αγάπης δεν υπάρχει Εγώ, αλλά οφειλή. **Οφειλή είναι αυτό που αναγνωρίζω και δεν το πράττω.** Η ψυχή του Αγαθού ουράνιου πατέρα εντός μου είναι η δική μου οφειλή προς τον Αγαθό, να συνταυτίζομαι με αυτόν κατά συνέπεια με το άπειρο αγαθόν όπως εκείνος είναι άπειρος, γι' αυτό μου την έδωσε "**ΕΓΩ ΚΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΕΝΑ ΕΙΜΕΘΑ**".

Οφείλω λοιπόν να συγκρατήσω εντός του πνεύματος και της αγαθής ψυχής την Αγάπη που έχει άπειρες εκφάνσεις εντός μου, και από αυτήν να προσφέρω ως δικό μου γέννημα προς τον πατέρα, διότι μόνον τα δικά του δέχεται, από τα δικά του. Στην θέση που υπάρχω σήμερα μετά την πτώση μου, βρίσκομαι σε αδυναμία αυτού του έργου με αποτέλεσμα να χρειάζομαι συμπάρσταση ώστε να μπορώ να ζητώ

άφεση (όφειλα να προσέχω την ψυχή μου και να αποδίδω με αυτήν την ευχαριστία προς τον Αγαθό Πατέρα εντός της αγαθής συνείδησης. Αντ' αυτού, προσαρτήθηκε επάνω μου η σαρκοψυχή του παντοκράτορα Θεού, κι από αυτό ζητώ να μου αφεθεί διότι έχω δημιουργήσει οφειλη προς την ομοούσια ψυχή μου) **"Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν..."**

Αφού έχω συνειδητοποιήσει τι οφείλω προς τον αληθινό Θεό, αυτό που οφείλω δεν είναι διάφορες άδικες πράξεις που έκανα και μάλλον θα επαναλάβω ως απόρροια του τρόπου της ζωής εντός του Μάτριξ που ωθεί τον καθένα να παράγει χρέος, αλλά οφείλω να ζητήσω την επανένωση του πνεύματός μου με την αγαθή αληθινή ψυχή μου. Η επενέργεια που "δεχόμαστε" για να παράγουμε χρέος προς τον παντοκράτορα Θεό σταματά μόνον εάν η Αγαθή συνείδηση - ψυχή συνενωθεί με το πνεύμα κάτω από το Φως του Ανώτερου Νοητικού ή τον νου του Ιησού εν ἡμῖν, και αυτός είναι ο αγώνας μας. Εάν αποβλέπω στις πράξεις που δημιουργώ με τον κατώτερο άνθρωπο, ουδέποτε θα δω τον εαυτό μου ως άνθρωπο Ιησούν Χριστόν διότι η συνείδηση αυτή κατοικίζει σε έναν Νου που δεν παράγεται από τον κόσμο. Η άφεσις λοιπόν είναι η συνειδητοποίηση, η ανάγκη, η έλξη της επανασύνδεσης με το Αγαθό.

ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΣΑΣ. Εχθρός είναι αυτός που προσπαθεί να με βλάψει, έστω κι αν αυτό γίνεται ασυνείδητα, αλλά επειδή πρόκειται για πνευματικά δεν θα ασχοληθώ με τους εχθρούς που βλέπω γύρω επειδή δεν συμφωνούν μαζί μου, ή με μεταχειρίζονται άδικα αυτοί οι εχθροί, βρίσκονται εντός της συνείδησης του κοσμικού νου και μπορεί ο καθένας να τους αντιμετωπίσει χωρίς την προσευχή. Ο ΕΧΘΡΟΣ όμως που αναφέρομαι έχει αναπτύξει εντός μου μια συνείδηση περί κάθε αρχής που υπάρχει εντός της ύλης, ώστε ο ίδιος ο εαυτός μου να με καταρτίζει.

Ο εχθρός που αναφέρομαι μπορεί να είναι μια ζωή πλησίον, να σε "κοιμίζει" και να σε ορίζει έτσι ώστε "φίλος" να καθίσταται και ποτέ να μην έρθεις σε εκζήτηση δια του πνεύματός σου, στην αγαθή συνειδητότητα. Ένας τέτοιος εχθρός είναι ο ίδιος ο εαυτός μου, και ουδέποτε θα τον κατανοήσω εάν δεν ξεχωριστώ από αυτόν ως συνείδηση.

Μην αναζητάτε εχθρούς γύρω σας που θα μπορούσαν να σας "βλάψουν" διότι αυτός που μπορεί να σας βλάψει πιο πολύ είναι ο εαυτός σας. Μην ζητάτε να

θεραπεύσετε άλλους όταν εσείς ασθενείτε. Κάθε θεραπεία και εκζήτηση προέρχεται από την ψυχή, από μέσα προς τα έξω και μόνον όταν πληρωθεί η ψυχή. Η προσπάθεια να ξεκινήσει κάποιος από τον εξωτερικό άνθρωπο απουσία της ψυχής γρήγορα θα κατανοήσει ότι πρόκειται να υποστεί έλλειψη, διότι το σώμα αυτό δεν είναι αστείρευτο. Αυτός που εμποδίζει προβάλλοντας την "δική" του προσωπικότητα και συνείδηση είναι ο εαυτός μου. Η έλξη (αγάπη) που πρέπει να έχω προς αυτόν είναι για την αποκατάστασή μου ως πνευματικό άνθρωπο, όχι μόνον εσωτερικώς αλλά και εξωτερικώς που αυτός ανθίσταται. Όταν αναγνωρίσει ο εαυτός σας ότι είναι προέκταση δική σας του ανώτερου πνευματικού, τότε ο εχθρός έγινε φίλος δια της αγάπης που προβάλλεται από την ψυχή σας.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΜΟΥ είναι εκείνο το ΑΟΡΑΤΟ ΠΝΕΥΜΑ που είναι πλησίον μου ως λόγος Ιησούς και σε αυτόν οφείλω υπακοή. Είναι ο αόρατος διδάσκαλος και καθηγητής, που με συνενώνει συνεχώς με τον Αγαθό, λόγω της αδυναμίας μου. **ΑΔΕΛΦΟΣ ΔΕΝ** είναι αυτός που συμφωνεί θρησκευτικώς, ή ότι ταιριάζουμε, ή ότι τον συμπαθώ, αλλά αυτός που του αναγνωρίζω ότι έχουμε την ίδια ομοούσια ψυχή αγαθή από τον πατέρα, δεν το επέλεξα εγώ με ανθρώπινα κριτήρια, αλλά ο πατέρας στον ουρανό. Σήμερα είναι ασθενής και υπό έλλειψη όπως κι εγώ. Κάθε κρίση και έλεγχο προτιμώ να τον κάνω στον εαυτό μου, διότι κι εκείνος καθώς κι εγώ πάσχουμε κι αδημονούμε. Οφείλω να τον "βλέπω" στην συνείδησή μου ως μέρος του Αγαθού σύμπαντος αλλά και δικό μου. Εντός αυτής της συνείδησης δεν υπάρχει κρίση αλλά αγάπη και συμπόνια. Δεν αφήνω τον κατώτερο εαυτό μου (τον εχθρό) να με ξεχωρίζει κρίνοντας τον αδελφό μου, έστω κι αν αυτός δεν "συνήλθε" ακόμη στο Αγαθό, τον Αγαπώ (τον έλκω) έστω κι αν γνωρίζω ότι ακόμη σε αυτόν προβάλλεται το "εγώ" του. Ο Διαχωρισμός ανήκει στις θρησκείες και στις εξουσίες. Για εμένα, αυτός που μπορεί να "ΔΕΙ" πέρα από τα φαινόμενα είναι **Ο ΚΡΙΤΗΣ ΜΟΥ**.

Μέρος 29^ο

ΧΡΕΟΣ

Το χρέος είναι κάτι που δημιουργείται μέσα από τον Υλικό άνθρωπο στο οποίο απορρέουν τα τρία συγκοινωνούντα ενεργειακά σώματα. Όταν λοιπόν το χρέος δημιουργείται είναι η απόρροια αυτών των σωμάτων, είτε περισσεύετε, είτε ελαττωθείτε, δημιουργείτε ένα χρέος για το οποίο όλοι είμαστε υπόλογοι. Επειδή ο κόσμος αυτός δίδει λόγο στην Ανώτερη αρχή, που έχει τα δικαιώματά του επάνω μας, τα δικαιώματα αυτά είναι τα σώματά μας με τα οποία ζούμε και είναι η "ψυχή" που παραδίδουμε **σε αυτόν** όταν ο βίος μας τελειώσει πάνω στην Γη, κι έχει κάθε δικαίωμα για ότι βιώσαμε μέσα στον "οίκο" του με κάθε σκέψη ή λόγο και πράξη να ζητήσει "πίσω". Κάθε συσσώρευση που εκάναμε μέσα στην ψυχή του (Σαρκοψυχή) που τότε μόνον εμείς συνειδητοποιούμε ότι το **Εγώ** ήταν μια κατάσταση που δεν ήταν ο αληθινός εαυτός μας, αλλά κάτι άυλο που όμως κούμπωσε επάνω μας για να μας δημιουργήσει την ψευδαίσθηση όλων όσων έως σήμερα πιστεύαμε αληθινά επειδή οι αισθήσεις μας έπειθαν.

Όλα όσα δημιουργήσαμε, υλικά και άυλα, ως γνώσεις και επιτεύγματα προς την ανθρωπότητα, έρχεται ο "καιρός" να επιστραφούν σε αυτόν που πραγματικά ανήκουν. Τα μεν υλικά απομένουν εδώ, τα μεν άυλα λαμβάνονται από ανώτερα πνευματικά για την μελλοντική επιμέλεια του κόσμου. Θα έχετε αντιληφθεί πολλά παλαιά που αναβιώνουν στο διάβα του χρόνου, και άλλα πάλι που χρησιμεύουν για να κτιστούν τα νέα στην παγκόσμια πνευματική ανακύκλωση, σε κάθε τι που ο άνθρωπος πρωτοστάτησε, δημιούργησε, εφήυρε, υπέταξε, μακελάρισε.

Όσο κι αν προόδευσε τεχνολογικά ο άνθρωπος, δεν κατάφερε να "υψωθεί" κι ο λόγος είναι, διότι ότι κι αν έκανε μέσα στην δημιουργία του παντοκρατορικού πνεύματος με τις πιο καλές προθέσεις, τελικώς η διαστρέβλωση που βιώνει ως άτομο κι ως σύνολο φέρει το κάθε έργο του ανθρώπου, ορατό ή άορατο, σε συμφωνία με το παντοκρατορικό πνεύμα. Σε αυτόν αποδίδουμε λόγο και πρέπει έως τέλος να πληρώσουμε το "χρέος" μας.

Θέλω να ξεκαθαρίσω ότι αυτό το χρέος είναι δημιουργημένο σε ένα σύμπαν μη αγαθό, από μια ΑΡΧΗ μη αγαθή, και κατά συνέπεια ότι έχω αναφέρει δεν είναι χρέος προς τον Αγαθό αλλά προς αυτόν που λογίζεται ΑΡΧΗ και ΤΕΛΟΣ.

Όσο λοιπόν ζούμε εντός των κατώτερων σωμάτων μας και καταγινόμαστε να αγοράζουμε και να πουλάμε από τους κήπους του κόσμου, δημιουργούμε μέσα από αυτήν την σαρκοψυχή περιουσία που προέρχεται από τον κόσμο (παραβολή πλούσιου νέου). Αυτή η περιουσία είναι το κάθε τι που αγαπάμε και μας συγκρατεί εντός της ψευδαίσθησης που ο νους του κόσμου πρωτοστατεί. Ότι κι εάν προσπαθήσουμε μέσα στην ημέρα του παντοκράτορα Θεού θα είναι τελικώς για να εξυπηρετήσει αυτήν την δημιουργία. Αυτή είναι η μοίρα του ανθρώπου που στο τέλος της ζωής του, βλέπει τους κόπους του με απόρροια και συνειδητοποιεί την ματαιότητα. Είναι η τραγική κατάληξη όλων όσων επιθύμησαν να "ζήσουν" μέσα από τον πλούτο των ψυχών και των σωμάτων που απαρτίζουν αυτόν τον κόσμο και την ΑΡΧΗ του.

Ότι κι αν προσπαθήσουμε εντός αυτού του κόσμου είναι ματαιότητα διότι πέραν των ψευδαισθήσεων που έχουμε ως απολαβή τίποτε δεν μας ανήκει.

Κατανιώ ότι το φθαρτό μου σώμα όταν πεθάνω θα εξακολουθεί να υπάρχει, να υφίσταται μέσα από τα τρία υπόλοιπα ενεργειακά σώματα με ότι δημιούργησα ως συνείδηση με ΝΟΥ μου, αισθήσεις, συνήθειες και τάσεις κ.λ.π. πάνω στην υλική υπόστασή μου, κι αυτό που ονομάζω θάνατο δεν είναι παρά η εξαφάνισή μου από την ύλη. Αυτό είναι το θνητό μου, το φθαρτό μου σώμα θα εξακολουθεί να υφίσταται την φθορά έως ότου και τα τρία άυλα ενεργειακά μου σώματα αποσβέσουν το χρέος μου. Αυτό δεν είναι αιώνιο όπως ονομάζουν οι θρησκείες αλλά έχει τέλος διότι η σαρκοψυχή αυτή δεν έχει ζωή από τον εαυτό της αλλά λειτουργεί σαν συσσωρευτής σε συνάρτηση με το πνεύμα του Αδάμ (το οποίο είναι θεϊόν γέννημα).

Για να σταματήσουμε να αποδίδουμε αυτό το "χρέος" προς τον Άρχοντα του κόσμου πρέπει να θελήσουμε να ζούμε με την Αγαθή συνείδηση ψυχή εντός του ανώτερου εαυτού μας. Αυτός ο τρόπος είναι εκμάθηση, υπομονή και εξοικείωση διότι πρέπει να πιστέψω ότι ζω μέσα στα αόρατα και άυλα, κι όχι ότι μου επιδίδεται μέσα από το θνητό μου σώμα, που εάν εξακολουθώ να ζω έτσι, θα ζω περιορισμένα.

Ο άυλος τρόπος ζωής γεννιέται και γίνεται μέσα από τον λόγο μου, όταν ομολογώ με την ψυχή μου (όχι την σαρκοψυχή) την αγαθή έως ότου γίνει ο λόγος συνείδηση, η συνείδηση τρόπος ζωής, όταν κάθε μου σκέψη ή λόγος και πράξη είναι απόρροια του ανώτερου εαυτού μου. Πολλοί έφτασαν σε αυτήν την γνώση αλλά δεν πήγαν παραπέρα διότι το παραπέρα σημαίνει να αφήσεις το χέρι του μεγάλου αδερφού που κρατάς με εμπιστοσύνη όλα αυτά τα χρόνια της ζωής και να κάνεις το πρώτο σου βήμα προς την αβεβαιότητα που σου δημιουργεί το άυλο σύμπαν του ανώτερου εαυτού σου. Εκεί μόνον μπορείς να αναπτύξεις τις δικές σου αξίες που ακούς στο πνεύμα σου, ώστε ο νέος άνθρωπος να φέρει μιαν άλλη συνείδηση.

Παραδόξως, ενώ όταν εκπαιδεύεσαι εντός του υλικού κόσμου υπάρχει η πολυφωνία, στόν αόρατο και άυλο κοσμο υπάρχει μια ειρηνική ησυχία έτσι ώστε κι ο παραμικρός ψίθυρος να γίνεται αντιληπτός από το πνεύμα. Το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν υπάρχει φλυαρία και κρίση, αλλά προσπάθεια κατανόησης και επαγρύπνησης. Δέξου με εμπιστοσύνη τον λόγο του πνεύματος που πρέπει πάντοτε να συμφωνεί με την πρώτη αγαθή ψυχή σου. Το ζητούμενο είναι να γεννηθείς από έναν λόγο που θα σου γίνει συνείδησης, και εντός αυτού να δραπετεύσεις άνευ κρίσεως και χρέους για εκεί όπου ανήκεις. Μέσα σε αυτήν την συνείδηση που φέρει το όνομα Ιησούς που σήμερα εσύ ταυτίζεσαι, **ΔΕΝ ΚΡΙΝΕΣΑΙ ΑΛΛΑ ΣΩΖΕΣΑΙ** καθότι ο άρχων του κόσμου δεν άπτεται, ούτε δικαιούται κάτι από τον Ανώτερο Άνθρωπο ο οποίος αποτελείται πλέον από α) το πνεύμα του, β) την αγαθή ψυχή του, γ) τον χριστικό νου ο οποίος είναι ταυτισμένος με τον Ιησού.

Τελειώνοντας, αναφέρομαι στο εδάφιο από το οποίο έλαβα το έναυσμα για να αναφέρω την δική μου παρένθεση. Λουκάς 12:4 έως 5. Λέω λοιπόν σ' εσάς τους φίλους μου, μην φοβηθείτε από αυτούς που σκοτώνουν το σώμα και μετά από αυτά δεν έχουν κάτι περισσότερο να σας κάνουν αλλά θα σας υποδείξω ποιον να φοβηθείτε. Να φοβηθείτε αυτόν που μετά την θανάτωση έχει εξουσία να σας ρίξει στην γέενα. Ναι (επιβεβαίωση) σας λέω αυτόν να φοβηθείτε. Κι "αυτός" δεν είναι φυσικά ο πατέρας αγαθός αλλά ο παντοκράτωρ του κόσμου τούτου. Ο Ιησούς στον Λάζαρο είπε: "Δεύρο" δηλαδή "από εδώ".

Μέρος 30^ο

ΠΕΡΙ ΤΙΜΩΡΙΑΣ

Ο ΛΟΓΟΣ που ακόμη έχει ο Ύψιστος το "βλέμμα" του επί Γης είναι μόνον γι' αυτό που του ανήκει κι αδίκως υπάρχει εγκλωβισμένο εντός μιας άλλης συνείδησης, αυτής του καλού – κακού, κατά τέτοιο τρόπο ώστε γεννιόμαστε με αυτήν κι εάν προσπαθήσω να αναζητήσω την αγαθή συνείδηση πουθενά στον κόσμο δεν υπάρχει ως αξία για να ερευνηθεί εντός του ορατού τρόπου ζωής, κι αυτό που του ανήκει είναι οι ουράνιες πνευματοψυχές Υιοί του, τίποτε άλλο, για ότι άλλο υπάρχει εντός αυτού του κόσμου – σύμπαντος, την ευθύνη της δημιουργίας της συντήρησης του τρόπου συνείδησης φέρει ο δημιουργός Θεός παντοκράτωρ.

Για τους Υιούς του Ύψιστου Αγαθού Πατέρα που "έπεσαν" η διχοτόμηση της αγαθής συνειδητότητας, η απουσία ως συνείδηση του πατέρα Αρχή, ζωοδότη, η επένδυση της σάρκας – ψυχής, η κατακρήμνιση εντός της ύλης, τον θάνατο, την ασθένεια, αιωνίως, που χωρίς επίγνωση να σπαταλούν την ουσία του πνεύματός τους προς την ετέρα κτίση είναι αμαρτία, στην οποία ένα μέρος μόνον καλύπτει τους Υιούς, αλλά η διαιώνιση αυτού του ψεύδους βαραίνει τους δημιουργούς του Μάτριξ, πνεύματα και ανθρώπους.

Εάν για μια ώρα συνερχόμασταν ως Υιοί σε επίγνωση Αγαθής συνείδησης, τότε η συνειδητοποίηση αυτή θα ήταν ένας απύθμενος κι αβάσταχτος πόνος τον οποίο μόνον ο Ιησούς ένωσε. Επειδή εδώ στη Γη ως διγενείς βιώνουμε την λήθη σαν ένα φαιό χρώμα πάνω στα πάντα, για το πνεύμα τιμωρία δεν είναι σωματικός πόνος αλλά η Διχοτόμηση από την ΑΓΑΠΗ του αληθινού πατέρα, την ψυχή του. Οι αντιλήψεις ότι ο αγαθός είναι εκδικητής ή έκδικος είναι παντελώς λανθασμένες. Φέρει τον άνθρωπο σε βλασφημία και αλλοιώνει τον χαρακτήρα του Ύψιστου Αγαθού που θεάται στους Υιούς του. Αυτή η αντίληψη όταν υπάρχει, δημιουργεί την εκδίκηση και την τιμωρία μέσα από τους νόμους οι οποίοι δεν δύναται να είναι τέλειοι διότι λαμβάνουν χώρα στην πλασματική αντίληψη του εκάστοτε νομοθέτη.

Ωστόσο, όταν ο άνθρωπος φέρεται έμπροσθεν του νόμου και δικάζεται ενώπιος ενώπιω η καταδίκη του ενός είναι η αδυναμία του άλλου να αποδείξει την αρετή

και να προστατεύσει τον άνθρωπο πριν εκδηλωθεί η πράξις από αυτόν. Εάν επείνασε κι έκλεψε ποιος έγινε η αιτία; για να ευρεθεί ο άνθρωπος σε αυτήν την θέση.

Ο νόμος αλλοιώνεται ή δεν έχει ισχύ ενώπιον του ισχυρότερου (ο Θεός του κόσμου ουδέποτε θα δικαστεί από τον άνθρωπο διότι έχει επιβάλλει την παντοδυναμία και την συνείδηση του δικαίου έστω κι αν η έλλειψη και η ασθένεια απλώνεται πανταχού). Θέλω να πω ότι εάν εγώ είμαι ισχυρότερος ο νόμος δεν είναι πιο μέγιστος, αλλά υποπέφτει στην ιδιοτέλειά μου. Εάν λοιπόν ο νόμος είναι αδύναμος στον ισχυρό και ταυτόχρονα δικάζει τον αδύναμο, τότε ο Νόμος είναι άκυρός διότι εάν ο Νόμος δεν είναι ΑΡΧΗ ΠΑΝΤΩΝ, τότε ο ίδιος ο νόμος καταργεί την κοινωνία.

Αρχή της βάσης της κοινωνίας είναι και το περί δικαίου αίσθημα και πίστης μεταξύ μας. Όταν αυτό καταρριφθεί, καταρρίπτεται η ίδια η συνοχή. ΑΥΤΟΣ που θέλησε να ξεχωριστεί από τον νόμο καθιστώντας τον εαυτό του ΕΓΩ έγινε και αρχή της κατάργησης του νόμου, άρα της ανομίας διότι το ΕΓΩ δεν χρειάζεται νόμο αφού τα πάντα έλκονται εντός της ιδιοτέλειας. Το εμείς όμως χρειάζεται νόμο επειδή εντός του νόμου αναγνωρίζω τον άλλο ως ισότιμο και αδιαμφισβήτητο, γι' αυτό το Εγώ ορίζεται εντός της ανομίας, άνευ νόμου και ονόματος αφού ζει ως Υπέρτατο Ον επιβάλλοντας τον εαυτό ως συνείδηση και πράξη.

Η αδυναμία να υπάρχει ένας νόμος που συντηρεί την κοινωνία στην αρετή γέννησε την τιμωρία, την εκδίκηση για να καλύψει την συνείδησή του ο άνθρωπος έναντι στην εξουσία να τιμωρεί ονόμασε τον Θεό (αγαθό) εκδικητή. Εάν πράγματι κάποιος Θεός είπτε: σε εμένα ανήκει η εκδίκησης, αυτός δεν είναι ο αγαθός. Η τιμωρία δεν ενώνει αλλά χωρίζει και ταπεινώνει, φανερώνοντας την αδυναμία του άλλου να αναγνωριστεί. Η τιμωρία φέρει το αίσθημα του φόβου που όσοι εξουσιάζουν επιθυμούν να καλλιεργούν τέτοιες συνειδήσεις.

Η επίγνωση της σημασίας του ονόματος του Θεού σε συνάρτηση με εμένα είναι η αγαθή αντίληψη η οποία δεν αλλοιώνει αλλά μετονομάζει τον άνθρωπο σε άνθρωπο Ιησούν Χριστό αφού ο ίδιος αναγνωρίζει την ουσία του, οτι είναι ίδια με του πατέρα αγαθού. Η αναγνώριση αυτή είναι η μετάνοια η οποία κάνει κάθε τιμωρία ανυπόστατη. Γι' αυτό πάντοτε η μετάνοια θα είναι πληρέστερη κι ανώτερη της τιμωρίας. Η μετάνοια προϋποθέτει το γνώθι εαυτόν. Κάτι τέτοιο σε κάνει να εκζητήσεις την σωτηρία σου και να αφήσεις τον κόσμο φυλακή κι επειδή δεν συμφέρει στο παντοκρατορικό πνεύμα επέβαλλε λήθη και τιμωρία.

Σήμερα, η ελεγχόμενη γνώση καλύπτει κάθε τομέα της ζωής. Ωστε λοιπόν, η επίγνωση του αγαθού νόμου από μας καθιστά αυτόματα εκδικαστές νόμιμους, καθότι εμείς θεωρούμε τον Ύψιστο Αγαθό πάνω σε όλους και δεν υψώνουμε το Εγώ.

ΠΕΡΙ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ. Η ερώτηση γίνεται εάν εγνώριζα τον άνθρωπο που θα προκαλούσε ως αιτία εκατομμύρια θανάτους, θα νομιμοποιούσατε τον εαυτό σας για να τον θανατώσετε; Κι αν το εκάνατε, υπό ποιο δίκαιον; Είναι δίκαιον να δικάζω την βία με μια άλλη βία; Η τιμωρία σε κάποιον που δεν θα έχει την ευκαιρία να μετανοήσει είναι ανεκτή – ηθική; Κάθε είδος επιβολή δεν αλλοιώνει μόνον αυτόν που την δέχεται αλλά και αυτόν που την επιβάλλει.

ΠΕΡΙ ΕΥΗΜΕΡΙΑΣ. Τι είναι ευημερία; Ο τρόπος να αναπτύσσουμε τον εαυτό μας μέσα σε κάθε είδους απόλαυση, με κάθε μέσο; ΕΥΗΜΕΡΙΑ είναι κάθε τι που εντός του κοσμικού νου μας αναπτύσσει μια έλξη εντός της οποίας καταγινόμαστε. Κάθε είδος ευημερία απαντάται εντός του Θεού δημιουργού του κόσμου; Θα συμφωνούσα ότι και επιλέξετε ως ευημερία με σκοπό ότι πρόκειται γι' αυτό το οποίο ζούμε, αλλά για εμένα ευημερία είναι η απουσία κάθε δυσκολίας εις το να πετύχω τον σκοπό μου, που είναι η ανάκτηση της αιωνίου ζωής επί Γης σήμερα. Η ευημερία δεν είναι συνυφασμένη με τον πλούτο, αλλά με την αυτάρκεια. Δεν είναι η εξουσία των ολίγων προς στους πολλούς, αλλά η δύναμη του ενός να υπάρχει μέσα στην δική του θέληση. Τελικός ευημερία για την γη είναι η απουσία του πονου.

Μέρος 31^ο

ΑΓΩΓΗ

Ο τρόπος που αποκαθιστώ την πνευματική μου διάπλαση. Όπως έχω αναφέρει, ο άνθρωπος είναι Διγενής, ο πρώτος φέρει ουράνια οικοδομή ως αγαθόν γέννημα, ενώ ο δεύτερος, ο οποίος και βιώνει εις βάρος του πρώτου, είναι ένα προϊόν του πνεύματος υπό κατοχή με ότι δημιουργήθηκε εντός της εταιρας κτίσεως του παντοκράτορα Θεού. Είναι η απόρροια των τριών ενεργειακών σωμάτων σε συνάρτηση με το φθαρτό το οποίο είναι ένα είδος κουτιού, το οποίο δέχεται παρέμβαση, επιρροές, δυνάμεις ώστε να ισορροπεί ο αόρατος και ορατός κόσμος. Αυτά τα τρία ενεργειακά σώματα είναι συμβατά με τον Θεό του κόσμου, ώστε ο άνθρωπος Αδάμ υφίσταται την συνείδηση, το λόγο και την ραδιοβολία του "Θεού του" ενώ το μέρος της ψυχής του της πρώτης που αναγνωρίζει μόνον τον ζωοδότη έναν Αγαθό, διχοτομημένη καταργήθηκε, δεν ξεχωρίστηκε με την έννοια του χωρισμού αλλά εσμικύνθη τόσο ώστε είναι αδύνατον το πνεύμα όπως είναι να συλλάβει το αγαθό, κι εξαιτίας της λήθης, ο Αδάμ υπηρετεί τον "Θεό του" σε ένα περιβάλλον μη αγαθό αλλά συνείδηση καλού – κακού.

Τα τρία αυτά σώματα, με ένα λόγο ονομάστηκαν **EYA** και καθώς τους Αδάμ τους επέβαλλαν σε έκσταση και ύπνο, ύστερα τον έφεραν να ονομάσει την "EYA ΤΟΥ" που ενόμιζε ότι ήταν η αληθινή ψυχή του, αφού την δέχθηκε, ο δημιουργός Θεός είπε: Γεν. β: 24 για αυτήν την ψυχή ο Αδάμ θα αφήσει (παραιτηθεί) από τον πατέρα και την μητέρα, δηλαδή την αγαθή συνείδησή του ψυχή και θα προσκολληθεί στην νέα γυναίκα του – ψυχή ώστε να γίνουν "Σάρκα μίαν". Τούτο σημαίνει εκείνη η τεχνητή ψυχή και την ονομάζω έτσι διότι δεν γεννά αλλά δημιουργεί, δεν ζωοποιεί αλλά φανερώνει κάτι εντός του χρόνου και την ενεργειακή ένταση που λαμβάνει από το πνεύμα του Αδάμ, ο οποίος πιστεύει στα φαινόμενα δια των αισθήσεων, η ταύτιση με τις αισθήσεις και τα συναισθήματα δημιουργούν πάνω του την δέσμευση και την πλάνη. Όσο πιο δυνατά αυτά γίνονται από τον άνθρωπο τροφοδότη, τόσο εξουσιάζουν κι απαιτούν μερίδιο της ουσίας του.

Λανθασμένα πιστεύουμε ότι το σώμα μας (το κουτί) δημιουργεί αυτές τις δυνάμεις. Σε αυτό όμως καταλήγουν και ως το πιο ασθενικό καταπέφτει σε ασθένεια και θάνατο. Κατά συνέπεια, ο θάνατος είναι δημιούργημα της απόρροιας της ΕΥΑΣ πάνω στο "κουτί". "Δια τούτο θέλει αφήσει ο άνθρωπος ... εις σάρκαν μίαν". Η Σάρκα εδώ στα εβραϊκά είναι το *bassar*, δηλαδή κάτι πολύ ευτελές που φτάνει να ονομάζεται έτσι και το κρέας. Πιο ευτελές δεν υπάρχει για την σάρκα. Αυτή ήταν η δημιουργία – προσάρτηση του θεϊκού σπινθήρα ΑΔΑΜ (πνεύμα) με την ΕΥΑ απόρροια δημιούργημα του Παντοκράτορα Θεού μέσω των **Ελοχίμ** (πνεύματα τα οποία δημιουργούν τις εκφάνσεις του παντοκράτορα).

Τα αναφέρω αυτά διότι θέλω να αποσαφηνίσω ότι όσο ο ΑΔΑΜ (πνεύμα) παραμένει προσκολλημένος σε **σάρκα μίαν** με την ΕΥΑ (Σαρκοψυχή) δεν μπορεί να ΔΕΙ τον εαυτόν του αλλά συνεχώς βλέπει μέσα από μια αλλοίωση που νομίζει ότι είναι πραγματικό, καθότι κάθε δημιουργία του κόσμου προβάλλει κι ομολογεί πάνω του αυτό δια του οποίου ήρθε σε ύπαρξη. Και άρα, η ΕΥΑ προβάλλει και προωθεί μια συνείδηση πόλη μακρινή (χασματικά μακρινή) από ότι ο αγαθός πατέρας είναι. Κάθε εξήγηση του Αληθινού Φωτός, έστω κι αν στην Αρχή ήτο αληθινή, όταν εξηγείται από την "ΕΥΑ" καταλήγει θρησκεία με φαινόμενα και αξίες που διέπουν τον χώρο αυτής της ζωής, κι αναφέρονται με ελπίδα στην μεταθανάτιο ζωή ή κρίση.

Ότι προέρχεται από την ΕΥΑ δημιουργεί μίαν ψευδαίσθηση για το αληθινό, χωρίς ποτέ να είμαστε σε θέση να αναγνωρίσουμε το αληθινό διότι το ορθό είναι αφού ο ΑΔΑΜ διαγνώσει και τα δύο, καλό – κακό και αγαθό να αναγνωρίσει μέσω του πνεύματος την αληθινή ουσία του (ουσία = αυτό δια του οποίου ήρθε σε ζωή όχι δημιουργία) τήν ψυχή του. Σε αυτό πάνω ο παντοκράτορας Θεός **ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ** την θέλησή του καταργώντας την ΕΛΕΥΘΕΡΗ βούληση του πνευματικού Αδάμ και καθιστώντας τον υπόχρεο εντός άλλης συνείδησης.

Έτσι κατανόησα ότι το ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ που ζω σήμερα, το πνεύμα μου εντός της ΕΥΑΣ, είναι απίθανο να γεννηθεί σωτηρία, δηλαδή η κοινωνία επί Γης με τον ΑΓΑΘΟ πατέρα, επειδή η αγαθή συνείδηση αφαιρέθηκε από τον ΑΔΑΜ (πνεύμα) με διχοτόμηση. Αφού ο παντοκράτορας Θεός του κόσμου ΕΠΕΒΑΛΛΕ ΧΡΗΣΙΚΤΗΣΙΑ του πνεύματος εντός της λήθης (το πνεύμα είναι θεϊόν γέννημα του Αέναου φωτός) (χρησικτησία: επιβάλλω την δική μου χρήση σε κάτι που δεν μου ανήκει).

Ο ΘΕΟΣ ΛΟΓΟΣ ΦΑΝΕΡΩΣΕ ΤΗΝ ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ – ΨΥΧΗ (ο Ιησούς είπε την ψυχή μου βάζω) ώστε δια του Ιησού (Ιασις) ο Αδάμ να μπορέσει να διαγνώσει και να αποφασίσει πού θέλει να ανήκει. Αυτό ονομάζεται μετάνοια (μεταβαίνω σε άλλον νου – λόγο). Η αναστροφή αυτή καθιστά το πνεύμα ικανό να αναγνωρίσει την δική του αληθινή ψυχή που είναι θείον και αγαθόν γέννημα, ομοούσια του πατέρα, συμβατή με το άπειρο των Υιών του, και πέραν πάσης κατανοήσεως από τον νου του κόσμου. Ο λόγος που γεννά εκ νέου αυτήν την σύζευξη είναι ο ανώτερος Νους, ή Νους Ιησού Χριστού ή η δύναμη της αναστάσεως, επειδή δια λόγου κατέστη η συμπραξη με την ευα, δια λόγου αποκαθίσταται ο αδαμ με την πρώτη αγαπή, ο οποίος δεν είναι ήχος, ακοή του κόσμου, αλλά ενέργεια, επίγνωση του γνώθι εαυτόν εκ των έσω, και αποδοχή της πνευματοψυχής εντός του ΝΟΥ του Ιησού.

Ωστε η σωτηρία μας συμβαίνει στον ανώτερο άνθρωπο, απόρροια πνεύματος, ψυχής και ανώτερου νοητικού χωρίς καμιά ανάμειξη με τον κατώτερο άνθρωπο που διέπεται από τον νου του κόσμου, αισθήσεις, συνήθειες, κ.λ.π. Κατανόησα επίσης ότι δεν έχω κανέναν άνθρωπο ανάγκη για να σωθώ, όπως η ενέργεια του αγάθου πατέρα ήταν άνευ χειρός ανθρώπου, δια Ιησού έτσι και η σωτηρία μου πραγματοποιείται μέσω του πνευματικού ανθρώπου, εμένα. Όταν ταυτίζομαι με το πνεύμα Ιησούς, κάθε άρρητος λόγος Ιησούς στο πνεύμα μου δια της ψυχής μου αποκτά βάρος συνείδησης, και η αποδοχή μου επισφραγίζει με τα ευχαριστίας την επιστροφή μου στον ουρανό.

Δεν αποβλέπω την σωτηρία μου εντός της εταιράς κτίσης, αλλά μόνον σε ότι είναι αγαθόν θείον γέννημα. Ο αγιασμός μου από αυτές τις δύο συνειδήσεις είναι βασική ανάγκη ώστε η αριστερά να μην γνωρίζει τι ποιεί η δεξιά. Αγιασμός σημαίνει να ξεχωρίζομαι από την επενέργεια του κατώτερου ανθρώπου, η κατανόησις ότι ο άνθρωπος ελευθερώνεται και σώζεται μόνον μέσα από τον ανώτερο εαυτό του, κι όταν απορρίψει στον δίψυχο εαυτό του, τον άνθρωπο της εταιράς κτίσης που αρκετές φορές ανέφερα.

Έως ενός σημείου υπάρχει μια πορεία υποχρεωτική σε δυο παράλληλους κόσμους κι αυτό ονομάζεται ενδιάμεσος χρόνος, αλλά από ένα σημείο πορείας κι έπειτα ο κατώτερος εαυτός παύει να εμπνέει, να δημιουργεί αντίδραση, επεμβάσεις, διαστρέβλωση, διότι ο άνθρωπος έχει αναπτύξει την αγαθή συνείδηση. Αυτή η συνείδηση είναι ένας καθημερινός αγώνας να ζω από την πνευματοψυχή μου που δεν έχει θέση στον κόσμο των αισθήσεων αλλά είναι "εσωτερική". Με τον θάνατο του

θνητού (το κουτί), αυτό που παίρνει ο άνθρωπος "**φεύγοντας**", είναι ότι έχει αποκομίσει ως συνείδηση από την περιφορά του πάνω στην Γη. Αυτός είναι κι ο λόγος που σιωπηλοί επιτηρητές και εκπαιδευτές κάθε λογής συνεχώς μας τροφοδοτούν με έτοιμη γνώση που εμείς, αναπτύσσοντας βούληση μέσα από συμπτώσεις και τον χαρακτήρα μας προσκολλούμαστε "κάπου".

Ότι κι αν επιλέξεις είναι ήδη επιλεγμένο από τον σιωπηλό πνευματικό επιτηρητή. Οι αναταραχές στην παιδεία που συναντάται κατά καιρούς έχουν σκοπό να ρυθμίζουν, να διορθώνουν κάθε παρεκτροπή προωθώντας την "παπαγαλία", καταπνίγοντας την ορθολογική κρίση, την αυτοπαρατήρηση, την αυτοσυνείδηση, την αυτοβελτίωση, και ως προωθητικό μέσω του συστήματος δίδουν υποτροφίες και ευημερία, στην αυτοδιάθεση του ικανού στις τάξεις που άρχουν και εξουσιάζουν. Εάν για εσάς προέχει η ευημερία, για αυτούς προέχει ο **ΕΛΕΓΧΟΣ** κάθε ανθρώπου, και δια του ελέγχου δημιουργούν συνειδήσεις που δεν επιτρέπουν την δημιουργία αγαθής κοινωνίας με το πνεύμα Ιησού, αλλά κάτι όμοιο γεννημένο εντός του κόσμου υπό την σκιά του παντοκρατορικού πνεύματος.

Αυτή λοιπόν η συνείδηση που έχει αναπτύξει ο άνθρωπος εντός του κόσμου είναι ένα κράμα δικών του επιλογών υπό την εποπτεία της σαρκοψυχής που δέχεται συνεχώς την ραδιοβολία του δημιουργού της, και επί τη βάση αυτών "κρινόμαστε". Από αυτόν που του ανήκει αυτή η τεχνητή ψυχή, (όχι από τον Αγαθό) εντός της θρησκείας αναπτύσσει κάποιος την συνείδηση ότι πρόκειται να κριθεί αλλά και την λανθασμένη αντίληψη ότι ο Θεός ο αληθινός είναι αυτός που δημιούργησε το φθαρτό σώμα και ότι υπάρχει στην ύλη, και είναι αυτός που δεσπάζει σε ζωή και θάνατο. Άλλοι άνθρωποι πιστεύουν ότι ο παράδεισος είναι ένας τόπος αιώνιας ευημερίας, ενώ κάποιοι άλλοι ότι οι άδικοι θα υποστούν αιώνιο βασανισμό. Στην πράξη, έχουμε όλοι αναπτύξει μια συνείδηση είτε του καλού μέσα από εμάς, είτε του κακού πάλι μέσα από εμάς και αυτή η συνείδηση είναι ένα ποίημα του κόσμου τούτου, όχι του Αγαθού. **Ότι υπάρχει εντός της συνείδησης του καλού – κακού δεν Σώζει.** Γι' αυτό συμφέρει στον άνθρωπο να αναπτύξει μιαν άλλη συνείδηση, αυτή του Αγαθού.

Αυτή η συνείδηση δεν διδάσκεται σε πανεπιστήμια, ούτε σε θρησκείες, αλλά είναι η αυτοσυνείδηση του ανώτερου εαυτού όταν αυτός διευρύνθη εντός του

πνεύματος Ιησού ή Αγίου Πνεύματος. Σκοπός του ανθρώπου όταν αναγνωρίσει τον εαυτό του, την θέση του, είναι να αναπτύξει την ίδια συνείδηση που έχει ο Ιησούς Χριστός γενόμενος με τα της αποδοχής του ίδιου. **ΕΝΑ** με αυτόν ταυτιζόμενος. Αυτή η νέα συνείδηση δημιουργεί ένα κουκούλι – κέλυφος ένδυμα που μέσα από το δικαίωμα της αφέσεως που απέκτησες να επιστρέψεις στην θέση που ήσουν πριν ο κόσμος αυτός δημιουργηθεί εντός του αγαθού σύμπαντος.

Η διαφορά της νέας συνείδησης από την παλαιά είναι ότι ενώ η μια δημιουργείται εντός του κόσμου δια των επαναγεννήσεων επί της ύλης και είναι το σύνολο των διαβιώσεων που (διαβίωση: αυτός που βιώνει μέσα από κάτι, για τον άνθρωπο είναι ο κόσμος που αναπαράγεται από το Μάτριξ) μας "βαραίνει" σε κάθε επανασάρκωση. Η άλλη συνείδηση γεννιέται εσωτερικώς δια του πνεύματος Ιησού άπαξ για να με παραλάβει προς ένα άλλο σύμπαν, το αγαθό, την γενέτειρα μου. Κι ενώ το ένα δημιουργείται εντός της λήθης και της ύλης επιβάλλοντας χρησικτησία, το άλλο δια της μετανοήσεως διευρύνει τον νου μου ώστε μέσω της αλήθειας να εκζητήσω την σωτηρία μου, και τότε μόνον να ενεργήσουν οι δυνάμεις του ΑΕΝΑΟΥ ΦΩΤΟΣ επάνω μου, διότι ακόμη και τώρα εντός της λήθης αναγνωρίζομαι ως "ΑΡΧΗ" με βούληση και Η ΑΠΟΔΟΧΗ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΜΟΥ.

Εάν μου αλλάξουν το νόημα της αποδοχής μου, με κάποια θρησκεία κι επίγεια έργα, μου ματαιώνουν το ρήμα που με ανασταίνει. Γι' αυτό, ο ενσαρκωμένος λόγος είναι ο πνευματικός λόγος που **"Ακούει"** ο κάθε Υιός μέσα του. Αυτό που χρειάζεται είναι να τον αναπτύξει αφού υφίσταται ο έσω άνθρωπος μια αναγκαστική αδράνεια, επειδή ο άνθρωπος του υλικού κόσμου έχει αναλάβει να προσδιορίζει την οδό του πνεύματος. ΟΛΟ αυτό δεν είναι σειρά πράξεων, ούτε σχέσεων με ανθρώπους, ούτε να ανήκεις κάπου, ούτε να ασπάζεσαι τις εκάστοτε οδούς του κόσμου, αλλά να συνειδητοποιείς κάθε φορά τον λόγο που σου δίνεται εσωτερικώς, και να τον αποδίδεις από την ψυχή σου προς τον πατέρα.

Κάθε γεννημένος από τον Ύψιστο Αγαθό είναι μια ΑΡΧΗ, γι' αυτό ΕΝ ΑΡΧΗ ΗΝ Ο ΛΟΓΟΣ (πάντοτε μέσα σε αρχή ήταν ο ΛΟΓΟΣ και πάντα προς τον ΘΕΟ ήταν). Αυτό κάναμε στον ουρανό, λαμβάνουμε τον συμπαντικό λόγο με τον οποίο είναι δομημένο το σύμπαν, τον γεννούμε ως ΠΝΕΥΜΑΤΟΨΥΧΕΣ ως η ποικιλία του Ύψιστου και τον αποδίδουμε με ευχαριστία προς τον Θεό. Η έκφανσις αυτή ονομάζεται **πλήρωμα**.

Το κριτήριο περί της αλήθειας του λόγου δεν τον φέρει άνθρωπος αλλά Θεός, καθώς αυτός βεβαιώνει δια της ψυχής σου ως ομοούσια του Πατέρα Αγαθού. Δεν είναι λοιπόν κανένας άνθρωπος γύρω σου που φέρει μια τέτοια ευθύνη στο βάθος των αιώνων, κανένα βιβλίο όσο βαρυσήμαντο ή θεόπνευστο κι αν είναι, αλλά η ίδια η ψυχή σου που τώρα πλέον είναι ενωμένη με το πνεύμα σου. Από αυτήν εννοούμε ότι είμαστε Υιοί του Ύψιστου Αγαθού, όχι από μαρτυρίες ανθρώπων. ΚΑΘΕ πιστοποίηση ΠΕΡΙ ΑΛΗΘΕΙΑΣ ΔΙΝΕΤΑΙ από την ομοούσια ψυχή που έχω από τον Πατέρα μου Αγαθό εντός μου. Γι' αυτό πρέπει να αναπτύξω **την κοινωνία του πνεύματός μου εντός της αγαθής συνειδητότητας με εμπιστοσύνη**, κι ως πρώτιστο πρέπει να σιωπήσω συνειδώς (συνειδώς με συνείδηση, με προσπάθεια) τον κόσμο και τον "αντιπρόσωπο" του Θεού.

Η ταύτισή μου με τα φαινόμενα, τις αισθήσεις, τις συνήθειες των ανθρώπων με καθιστούν αργό. Έχοντας υπ' όψιν μου ότι τα αληθινά δεν είναι αυτά που νομίζω ότι βλέπω αλλά αυτά που γίνονται ζωή και υπόσταση – βάση μέσα στον έσω άνθρωπο, κι αυτό είναι το έργο του ανώτερου εαυτού μου, ο οποίος είναι άυλος αλλά υπαρκτός. Κι όσο προσπαθώ να τον δω με τα μάτια μου, το ίδιο το σώμα θα με διαψεύδει διότι η αλήθεια πάντα ήταν αόρατη. Αυτό το σώμα (το θνητό) δεν δημιουργήθηκε ούτε εντός της αλήθειας, ούτε για να την αναγνωρίζει, αλλά τουναντίον να την εμποδίζει και να την σκεπάζει. Η συνείδησης λοιπόν που αναπτύσσεται εντός του ανώτερου εαυτού είναι το **ένδυμα** της σωτηρίας μας από την αιώνια επανάληψη εντός του σύμπαντος του Θεού δημιουργού Παντοκράτορα.

Μέρος 32^ο

ΤΟ ΣΩΜΑ

Το σώμα το οποίο γνωρίζουμε, είναι γνωστό τόσο όσο μας επιτρέπεται να γνωρίζουμε, και τόσο άγνωστο όσο "άλλοι" να ενεργούν επάνω του την εποπτεία με σκοπό τον έλεγχο. Το τελικό αποτέλεσμα όλων όσων συμβαίνουν πάνω στην Γη είναι ο παντελής έλεγχος επί του άλλου. Αυτό δεν είναι ανθρώπινη επιδίωξη μόνον, αλλά είναι απόρροια αυτού που τα πάντα βλέπει, του Αρχιτέκτονα του σύμπαντος και παντοκράτορος.

Το σώμα μου ως δημιούργημα είναι το τελευταίο από τα άλλα τρία ενεργειακά άυλα τα οποία συγκοινωνούν και απορρέουν εντός του θνητού μου, για να φανερωθούν επί της ύλης αυτές οι δυνάμεις. Το σώμα μου είναι πολύ εύθραυστο και επιρρεπές. Αυτό όμως συμβαίνει διότι δέχεται κατευθύνσεις από τα τρία άλλα άυλα, όπως ένας λαμπτήρας μετουσιώνει την ενέργεια σε φως, ή ένα μοτέρ σε κίνηση, έτσι και το σώμα αυτό δέχεται ότι έχει δημιουργηθεί πρωτίστως άυλα και το εμφανίζει πάνω στην ορατή ύλη.

Το σώμα είναι η απόληξη που επάνω του ξεσπούν ΥΛΙΚΑ φαινόμενα και ανθρώπινα συμφέροντα, χημικές ενώσεις και οργανικές, είτε εγώ το αντιλαμβάνομαι είτε όχι, κατά τον ίδιο αόρατο τρόπο αφού διατηρώ συμβατότητα, με επηρεάζουν και τα ενεργειακά μου σώματα από τα οποία δέχομαι ασύλληπτη ενέργεια που σε συνδυασμό με της ποιότητες της Γη αντιδρώ. Τίποτε στον κόσμο που λαμβάνει χώρα είναι άνευ λόγου και αιτίας, και πάντα γίνονται κατά τον "νόμο τους" και τον κανόνα που έθεσαν προς εξυπηρέτηση του σύμπαντος φυλακή.

Κατά καιρούς, εάν κάποιος πάει να "ξεφύγει" από το μάτριξ, αυτό τον "διορθώνει" όπως ξανά διορθώνει και την συνολική πορεία. Εάν σηκωθώ ένα πρωί και επιθυμώ να δημιουργήσω μια θρησκεία, ένα ρεύμα ανθρώπινων "αξιών", μια ιδέα προς τους άλλους, εφόσον αυτό δημιουργηθεί στο θέατρο του ορατού κόσμου, υπόκειται και στην εκάστοτε εξουσία, ορατή και αόρατη πνευματική, έτσι ώστε οι αόρατες δυνάμεις "βλέπουν" και "διορθώνουν" ώστε στο τέλος να εξυπηρετείται το παγκόσμιο γίγνεσθαι του Θεού δημιουργού. Όπως με τον ίδιο τρόπο, το κράτος για να μας χο-

ρηγήσει άδεια πρέπει να υπακούμε στους νόμους του, ενώ συγχρόνως μας αφήνει να νομίζουμε ότι έχουμε ελευθερία, ενώ η μόνη ελευθερία που υπάρχει είναι αυτή των αισθήσεων και το παιχνίδι των συναισθημάτων.

Έχουμε πιστέψει ότι προοδεύουμε, αλλά η όποια πρόοδος είναι πάνω στο σώμα μας που είναι γεμάτο ανάγκες και ελαττώματα. Σκέπτομαι ότι για την μετακίνησή μου πόση δυσκολία υπάρχει και πόσο ευαίσθητη είναι η γνώση, ώστε εάν μια μόνον γενεά δεν παραλάβει την σκυτάλη, η ανθρωπότητα επιστρέφει στο μηδέν. Μπορούμε να θεωρούμαστε εξυπνότεροι αλλά δεν έχουμε κατανοήσει τον διπλανό μας ως μέρος δικό μας, διότι αυτό δεν είναι εντός της ουσίας μας. Έτσι προβάλλουμε το Εγώ.

Το Εγώ λοιπόν είναι η διαστρέβλωση. Είναι μια ψευδαίσθηση που νομίζει κανείς ότι κι εάν συγκεντρώσει εντός του Εγώ, το όλον θα αυξηθεί. Όμως πιστεύω ότι, εάν κάποιος συγκεντρώσει το όλον εντός του εαυτού του, θα δημιουργήσει τέτοια ανισορροπία σε σχέση με αυτό που είναι εντός του Εγώ, και αυτό που είναι εκτός, που όσο πιο μεγάλο είναι το Εγώ του, τόσο μεγάλο θα έχει γίνει και το εκτός του Εγώ, η αντίδραση αυτή δημιουργεί την σχάση και τις αμφίροπες δυνάμεις που ονομάσαμε καλό – κακό.

Από την φύση του το Εγώ δεν μπορεί να Δει τον "άλλον" αλλά μέσα στην ιδιότητά του παράγει δυνάμεις ψυχικές και πιστεύει στην δικαιοσύνη που παράγεται μέσα από το ίδιο το Εγώ. Όλο αυτό το "πλήθος" είναι κτισμένο ανά τους αιώνες ως είδος DNA πάνω στον καθένα μας, και αναλόγως την κατεύθυνση που ελάβαμε (εκπαίδευση) φανερώνεται προς τις επόμενες γενεές. Κάθε παρέμβαση για να αλλάξει αυτή η συνήθεια βρίσκει τον άνθρωπο αρνητικό διότι διέπεται από δυνάμεις που ανάφερα.

Το σώμα μου είναι ένα κουτί – ένα κέλυφος, μια μηχανή που ο άνθρωπος γνωρίζει ότι είναι ματαιότητα. Εντούτοις, προσπαθεί να κερδίσει λίγο χρόνο εντός των αισθήσεων. Κάθε ανάκτησις του ανθρώπου να αναγνωρίσει το Θεϊόν με το σώμα αυτό είναι ματαιότης, διότι δεν φέρει τον Μηχανισμό της Επίγνωσης του Αγαθού αλλά του Εγώ.

Αυτό το **Εγώ** παράγει το δικό του θέλω ως ποιότητα δράσης που επιμερίζεται επάνω στην επικράτειά του, μέσα από κάθε αρχή και εξουσία, είτε αυτή λέγεται Δίκαιον, είτε χρέος, είτε ζωή, είτε πλούτος, είτε συνείδηση, Το **Μη Εγώ** ζωοποιεί - έλκει (ΑΓΑΠΑ) δημιουργεί την Ανάγκη να δημιουργήσει ο καθένας μέσα από τον ίδιο, τον άλλο, που όμως υπερχειλίζει προς τον πλησίον. Κάθε υπερχείλιση του άλλου είναι η δική μου αύξηση, διότι δεν συγκράτησα αυτό που αύξησα, αλλά όταν αυτό υπερχείλισε έγινε αιτία να πληρωθεί ο πλησίον.

Μέρος 33^ο

ΠΙΣΤΙΣ

Σε πολλά μέρη του κόσμου δεν θα ταξιδεύσω ποτέ. Όμως έχω την βεβαίωση ότι είναι υπαρκτά και μάλιστα συμβαίνουν πράξεις σε αυτά που με επηρεάζουν. Καταναλώνω τρόφιμα κι έχω την βεβαίωση μέσα από την γνώση, πόσο αυτά με ωφελούν ή όχι. Βρίσκομαι σήμερα εδώ και αύριο θα μεταβώ κάπου αλλού. Συντηρούμαι εντός αυτής της πεποίθησης προκειμένου να πραγματοποιήσω την επιθυμία μου. Κάθε κατάσταση που φέρει την ανυπόστατη βεβαίωση, την ελπίδα στο μέλλον, την πεποίθηση περί μιας άλλης κατάστασης, είναι ένα είδος ΠΙΣΤΗΣ. Ο άνθρωπος χρησιμοποιεί την πίστη για να επιβιώνει. Η ΠΙΣΤΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΛΗΣΗ, ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΙΠΟΛΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ. Θέληση είναι η ενέργεια να πράξω ή να μην πράξω, να ανήκω ή να μην ανήκω, να είμαι ή να μην είμαι. Όσο θέληση καταναλώσεις να ανέβεις ένα βουνό, άλλη τόση χρειάζεσαι να το κατέβεις.

Κάποιος έγραψε ότι "πίστις έλπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων έλεγχος ού βλεπομένων".

Η προσέγγισή μου προς τον Θεόν και η εκζήτηση πρέπει να συμβαίνει μόνον εντός της πνευματοψυχής μου δια της θέωσης του Ανώτερου Νοός μου. Δεν έχει να κάνει με πράγματα που φαίνονται αλλά με νοήματα που μου αποκαλύπτονται εσωτερικώς. Σε ότι μου αποκαλύφθηκε έγινε επίγνωσις δια της εκζήτησης. Εάν δημιουργήσω μια θέληση σε ότι μου φανερώθηκε αυτό είναι πίστις. Πίστις είναι ο καθημερινός αγώνας να υπάρχω εντός της επίγνωσης του Αγαθού Λόγου που γεννιέται μέσα μου πνευματικώς. Ότι "κτίζω" είναι Πίστις.

Η πίστη δεν είναι κάτι απροσδιόριστο, μη καταληπτό, ούτε ελπίζω σε μια υπόσταση (βάση) που δεν γνωρίζω, αλλά αντιθέτως, επειδή έχω εικόνα δια του εσωτερικού ανώτερου νοός μου και επίγνωση ώστε η βάση που έχει δημιουργήσει δεν είναι από άλλον, αλλά προϊόν του ίδιου ανώτερου εαυτού μου σε συνάρτηση με τον νου του αληθινού μου Πατέρα Αγαθού. Πίστις δεν είναι η πεποίθησή μου ότι κάποτε υπήρξε ο Ιησούς Χριστός, δεν είναι ότι ίσως κι εγώ αναστηθώ μετά θάνατον, πίστις δεν είναι κάποιος έλεγχος πραγμάτων που δεν βλέπω.

Αλλά για εμένα, πίστις είναι η θέλησή μου, μετά πλήρους αποδοχής ότι εγώ είμαι ο άνθρωπος Ιησούς Χριστός, δεν θα έρθει κάποιος άλλος να με ελευθερώσει, αλλά εγώ σήμερα πρέπει να αναπτύξω την θέληση δια των νοημάτων, να οικοδομηθώ ταυτιζόμενος με το πνεύμα Ιησούν ή Άγιο Πνεύμα το οποίο με κατοικίζει. Η θέλησή μου αυτή είναι αιώνιος, δηλαδή παράγεται κάθε στιγμή, όπως η ανάσα μου είναι κάθε στιγμή, και μέσω της θέλησής μου αναπτύσσω την δύναμη επειδή ενσαρκώνω τον θείο λόγο εντός μου. Αυτή η δύναμη είναι η **δύναμη της αναστάσεως**, όχι άμα πεθάνω, αλλά σήμερα, τώρα, όπου εγώ το κρίνω.

Πίστις δεν είναι όσα βλέπω εντός του κόσμου, αλλά όσα διαπιστώνω εσωτερικώς σε σύζευξη του ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ με την ψυχή μου και του ανώτερου χριστικού νου (νους Χριστού). Αυτή η δια-πίστωση, όταν την αποδεχθώ, γίνεται πίστις και μάλιστα βλεπόμενη. Αυτό που βλέπω είναι τον εαυτό μου εντός της θέωσης ή της συνείδησης περί αγαθού. Κανένα από τα αγαθά σύμπαντα δεν ενσαρκώνεται πλέον διότι δεν υπάρχει η ανάγκη να κριθεί εκ νέου ο κόσμος της πλάνης. Αυτό έγινε άπαξ κι ενώ κατά τον χρόνο συντελέστηκε, η ενέργεια αυτή παραμένει για όποιον εκζητεί την θέωση του εαυτού του. Μόνον που τώρα συμβαίνει εσωτερικώς αφού ο Ιησούς είναι πνεύμα που πνέει σε κάθε πνευματοψυχή ξεχωριστά. Ο καθένας, όσο εκζητούσε τόσο έλαβε για να μην πέφτει το πλεονάζων στην Γη αλλά στο πρόθυμο πνεύμα.

Για την πίστη δύο είναι ανάγκη: α) η εκζήτηση για να λάβεις, β) η αποδοχή των όσων έλαβες με ευχαριστία. Δεν είναι όλοι κατάλληλοι για όλα. Γι' αυτό κι εδώ το μέτρο είναι τόσο όσο χρειάζεται για να γίνει η σύζευξη του πνεύματος με την αγαθή συνειδητότητα. Από την συνείδηση εξαρτάται και η πίστης που έχω, διότι άλλη η πίστη στον κόσμο, στην ύλη, άλλη στον Θεό. Η μια αντίκειται προς την άλλη και χρειάζεται για ένα διάστημα του χρόνου να υποφέρουμε αυτήν την κατάσταση ανάμεσα σε δύο κόσμους έως το ένα αποβεί στην Γη και το άλλο μεταβεί προς τον Ύψιστο Αγαθό.

Στον κόσμο εντός του οποίου ζούμε υπάρχουν διάφορες συνειδήσεις.

Η πρώτη συνείδηση είναι αυτή που έχουμε αναπτύξει για τον εαυτό μας, όλα όσα παραλάβαμε μέσα στην ιδιαιτερότητά μας, και την ιδιοτέλεια, το προσωπικό Εγώ.

Η δεύτερη συνείδηση είναι η γενική ροή, τα μεγάλα ωκεάνια ρεύματα του κόσμου, οι σκέψεις και οι μορφές του κόσμου που ασταμάτητα δημιουργούνται.

Η τρίτη συνείδηση είναι αυτή που ΠΡΟΒΑΛΛΕΙ και ΡΑΔΙΟΒΟΛΕΙ το ΠΑΝΤΟ-

ΚΡΑΤΟΡΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ στο σύνολό του, για την εξυπηρέτηση του σύμπαντος φυλακή εντός του αόρατου και ορατού κόσμου.

Η τέταρτη συνείδηση φανερώνεται εντός του λόγου "έξεύρομεν δε ότι πάντα συνέργουσι προς το αγαθόν εις τους αγαπώντας τον Θεό" (ΡΩΜ 8:28).

Υπάρχει μια "λεπτοφυής" συνείδηση πέραν κάθε αντίληψης, που δημιουργείται απο το αγαθό σε έναν κόσμο που δεν υπάρχει αγαθό. Επειδή ο Αγαθός πατέρας έλκει (αγαπά) αυτούς με έναν τρόπο που δεν υφίσταται ως αντίληψη, ούτε αιτία, αλλά μόνον στο γεγονός ότι ο πατέρας γνωρίζει τα δικά του και τον χρόνο που πρέπει να παρέμβει για να μην χαθούμε. Σε αυτήν την συνείδηση πρωτίστως είναι η σωτηρία μας, όχι η ευημερία μας εντός της ύλης. πολλές φορές η ικανότητα της αντίληψης του ανθρώπου στα πνευματικά είναι ένα τέτοιο δώρημα.

Κάθε συνείδηση φέρει την ιδιαίτερη πίστη του κύκλου που ανήκει.

Κάθε πίστη εκγυμνάζεται από την συνείδηση και φέρει τα ίδια χαρακτηριστικά γνωρίσματα.

Ο άνθρωπος μπορεί να βιώνει μια ή και περισσότερες σε συνδυασμό συνείδησεις, η τέταρτη όμως είναι η επίγνωση του Αγαθού Πνεύματος ως απόρροια προς στον Άνθρωπο Ιησούν, και είναι αυτούσια και νομοτελειακή. Δεν δέχεται προσαρτήσεις, ούτε επιμερίζεται αλλά αυτός την ομολογεί όπως την "άκουσε". **Η παρέμβαση σε αυτήν την συνείδηση θεωρείται ΠΟΡΝΕΙΑ.**

Το έργο που συντελείται εντός της σύζευξης του πνεύματος με τα της ψυχής δεν είναι ανθρώπινο έργο, καθότι στον άνθρωπο ανήκει η θέλησης και η υπακοή μετά αποδοχής. Αυτό που αναγεννιέται μέσα στον άνθρωπο Ιησού δεν έχει περιγραφεί με τον λόγο που απευθύνουμε επί Γης, αλλά είναι ανεκκλήτο. Το ελάχιστο κατανοούμε και το ολιγότερο μέρος, μας παραδίδεται προς επίγνωση αγαθή, διότι γνωρίζουν ότι είμαστε σε δυσχερή θέση, ότι έχει προηγηθεί η πτώση και έχουμε αποκτήσει μια άλλη υπόσταση στο διάβα των χιλιάδων χρόνων κι αυτή η συνείδηση δεν μπορεί να αλλάξει σε λίγα χρόνια.

Η αγαθή ψυχή που ο Ύψιστος Πατέρας μας εγέννησε είναι η αγαθή συνειδητότητα των άπειρων Υιών του μέσα από κάθε ΕΙΛΙΚΡΙΝΗ έκφραση, είναι άπειρη και αθάνατος και αυτή φέρει την ζωή. Η έκφραση παρέδωσε την ψυχή του στον Διάβολο είναι ατυχής και ισοδύναμη. Να δώσετε σε έναν απλό άνθρωπο (εάν ήταν δυνατόν) να κρατήσει τον ΗΛΙΟ, ομιλώ βεβαίως για την ψυχή του Ύψιστου Αγαθού Πατέρα κι όχι την τεχνητή ψυχή του κόσμου, απόρροια του ανθρώπου ως πνεύμα με

τα κατώτερα σώματά του. **ΠΙΣΤΙΣ** για εμένα είναι η αναδημιουργία της θέλησής μου εντός του **ΝΟΥ** (πνεύμα) του αληθινού μου **Αγαθού Πατέρα**, ή πνεύμα Ιησούς, ή Άγιον Πνεύμα, είναι το ίδιο πρόσωπο που ερχόμενο απέκτησε όνομα και ΠΝΕΕΙ μέσα μου (το ίδιο).

Μέρος 34^ο

ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΕΙΣ

Όπως ανάφερα, υπάρχω εντός τεσσάρων συνειδήσεων, οι οποίες και έχουν, κοσμοούν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που η αντίληψή μου μερικώς ή παντελώς δεν συλλαμβάνει.

- A = είμαι εγώ ως συνείδηση
- B = η κοσμική συνείδηση
- Γ = η συνείδηση του Θεού
Δημιουργού
- Δ = το άπειρον αγαθόν,
η συμπαντική συνειδητότητα

Εγώ ως άνθρωπος έχω την συνείδηση από την αντίληψη που εκγυμνάζομαι εντός του Νου μου, και που ο κόσμος η ωκεάνια συνείδηση με πληροφορεί για να έχω συμβατότητα. Ο Θεός δημιουργός ραδιοβολεί τις ιδέες του εξαρχής στον αόρατο κόσμο των πνευμάτων και των μορφών, και μέσω αυτών κατά εξουσίες επηρεάζεται ο κόσμος της Ύλης, αφού έχουν την δυνατότητα να μας εμπνέουν, να μας καταλαμβάνουν, να μας ορίζουν μέσω των τριών ενεργειακών σωμάτων που δημιουργήθηκαν και αναπτύχθηκαν στην αιθερική φύση, αυτή που το Βιβλίο ονομάζει ΕΔΕΜ = (ΚΗΠΟΣ).

Ο άνθρωπος επηρεάζεται και δημιουργεί την συνείδησή του την ατομική εντός των άλλων Δύο συνειδησεων, και εκεί μπαίνει ένα φράγμα από τον Θεό δημιουργό ώστε η αγαθή συνειδητότητα να μην μπορεί να γίνει συνείδηση εντός του κόσμου. Όπως ακριβώς εγώ βάζω – τοποθετώ μέσα στην ιδιοσύσταση μου ότι επιθυμώ, αφού είμαι κάτοχος του οίκου μου, έτσι κι ο Θεός δημιουργός **δημιούργησε το σύνορο** ώστε ο άνθρωπος της Γης ουδέποτε να μην μπορέσει από μόνος του να συνειδητοποιήσει τον εαυτόν του, πού υπάρχει, υπό ποια κατάσταση, αλλά δημιουργεί δια των ενεργειακών σωμάτων μια αντανάκλαση ως ζωή εντός της λήθης.

Εγώ πίστεψα ότι ζω, κι αυτός είναι όλος ο κόσμος, και ο δημιουργός Θεός, ο Θεός μου, ο οποίος δεν μου έδωσε την δυνατότητα να τον βλέπω ή έστω να αντιλαμβάνομαι συνειδώς τι ακριβώς είναι, για να συμφωνώ και να προσκυνώ τις εκφάνσεις του προς εμένα. Η αδυναμία αυτή, προϊόντος του χρόνου, καλύφθηκε με φυσικά φαινόμενα, έπειτα με αόρατες δυνάμεις που ενέπαιζαν τον άνθρωπο, έπειτα με αισθήσεις των σωμάτων και συμπόσια, έπειτα με νόμους, βιβλία και έως σήμερα με αντιπροσώπους που ομιλούν για τον Θεό εν απουσία του.

Προσωπικώς, για εμένα εάν ένας Θεός έχει την ανάγκη ενός βιβλίου για να δημιουργήσει στον άνθρωπο νέα συνείδηση, αυτός ο Θεός έχει αποτύχει διότι κι αυτό το άψυχο βιβλίο μπορεί να τον αλλοιώσει. Όσο ο άνθρωπος επιθυμεί να ιδιοτελέσει, φέρει και την αλλοίωση πάνω στο βιβλίο, ακόμη κι αν δεχθώ ότι είναι με ακρίβεια γραμμένο, επειδή η αντίληψή μου έχει αλλάξει μετά από 2000 έτη, η εξακρίβωση ποικίλει από Νου σε Νου. Έτσι, εντός της Εγώ συνείδησης έχουμε έναν λίγο διαφορετικό Θεό. Βέβαια, για τον Θεό δημιουργό δεν αλλάζει αφού κάθε θρησκεία και δημιουργία συνείδησης απορρέει και καταλήγει σε αυτόν, όσο ο άνθρωπος υπάρχει και ανήκει μέσα σε αυτές τις τρεις συνειδησεις, α) του Εγώ, β) του κόσμου, γ) του Θεού δημιουργού, ότι είναι και αναπτύσσει υπάρχει υπό το παντοκρατορικό πνεύμα.

Εξακρίβωσα ότι εγώ ως Αδάμ μέσα στην αιθερική κοσμογονία δεν γεννήθηκα διότι ως πνεύμα και ψυχή ήμουν γεννημένος πολύ πριν, από τον Ύψιστο Αγαθό Πατέρα στα άπειρα αγαθά σύμπαντα. Εντός της αιθερικής κοσμογονίας **ΠΛΑΣΤΗΚΑ** και μάλιστα από υλικά που είχε εκείνος ο κόσμος. Έως τότε ήμουν με την δική μου ψυχή αγαθή συνείδηση και σε κοινωνία με τον πατέρα μου, ο οποίος

δεν με περιορίζει, αλλά ως Θεός και αρχή έχω αυτογνωσία του Αγαθού, αλλά όχι της συνείδησης του καλού – κακού διότι αυτή ως ζωή δεν είναι υπαρκτή, ούτε αποδεκτή στα αγαθά σύμπαντα. Στα αγαθά σύμπαντα ο Ύψιστος Πατέρας ΑΡΧΗ είναι "ορατός" και ο καθένας από τους Υιούς του (εκφάνσεις του) μπορεί να διακρίνει τις βουλές του και είναι στην ευχέρειά του να τις λάβει τώρα ή στο ερχόμενο,(μέλλον) αφού πάντες έχουν την ελεύθερη βούληση (αυτή είναι και η διαφορετικότητα – ιδιαιτερότητα των πνευμάτων, ότι κάποιιο πνεύμα αυξάνει πιο πολύ σε κάτι, ενώ ένα άλλο επωμίζεται κάτι άλλο πιο πολύ). Χρησιμοποιώ εκφράσεις βλασφημίας και υποβιβάζω τις έννοιες, ας με συγχωρέσει ο αναγνώστης, αλλά η ανάγκη μου να δημιουργήσω μια νοητή εικόνα με τοποθετεί στον λάκκο αυτόν που κατασπαράζεται το αγαθό μέσα στον λόγο. Εντός αυτής της αιθερικής κοσμογονίας αρχίζει να αναπτύσσεται το βιβλίο (ΓΕΝΕΣΙΣ) ως αρχή, δίδοντας την εντύπωση ότι αυτή είναι η αρχή και αυτός ο πατέρας της ζωής.

Κάθε τι που αναφέρει η Γένεσις ως δημιουργία δεν είναι η αγαθή διότι εντός της Αγαθής δημιουργίας δεν δύναται να υπάρχουν δύο συνειδήσεις, η του Αγαθού και η του καλού – κακού. Εισερχόμενος σε εκείνη την δημιουργία, εγώ ο Αδάμ είχα την αγαθή συνείδηση ως αρχή και κοινωνία, καθώς μου επέβαλαν έκστασις και ύπνωσις (Γεν. β. 21), μου αφαιρέθη (εσμικρύνθη) η αγαθή συνείδηση – ψυχή και αντ' αυτής μου εδόθη μια σάρκα που αναγνώρισα (ονόμασα) κατόπιν λήθης ως δικό μου μέρος (ψυχή). Αυτή είναι η διχοτόμησή μου και η προσάρτησή μου σε μιαν άλλη συνείδηση, αυτή του καλού – κακού και αυτή είναι η Αμαρτία μου, το προπατορικό μου αμάρτημα. Κάθε πράξη που με ακολουθεί έπειτα είναι απόρροια της διχοτόμησής μου.

Στην Γεν. β. 24 περιγράφει τον λόγο που αφήνουμε την αρχή, τον Πατέρα Αγαθό διότι δεν υπήρχε ακόμη σάρκα και αίμα "Δια τούτο θέλει αφήσει...". Το τούτο είναι η συνείδηση του καλού – κακού που αποκτούμε εκ γενετής. Στο κεφάλαιο της Γένεσις Γ, περιγράφει πως διεγείρεται την ψυχή του Αδάμ ώστε να του γίνει επίγνωση, τι είναι το καλό και το κακό, αυτό που "είδε" τον έκανε να φοβηθεί διότι γνώρισε ο Αδάμ ότι δεν ήταν Αγαθό. Στο Γεν. γ. 22 περιγράφει μια άλλη κατάσταση ότι ο Αδάμ (εγώ) εγνώρισα πού οδηγεί αυτή η δημιουργία διότι απέκτησα θέωση της συνείδησης εκείνης και ο φόβος του "Θεού" ήταν μην εκζητήσω και λάβω ζωή από τον Πατέρα Αγαθό.

Έτσι εκδιώχθηκα σε ακόμη πιο βαριά μορφή, την Υλική ζωή, εντός ενός άλλου φθαρού και υλικού σώματος, ώστε η όποια συνείδηση ανπτυχθεί στο μέλλον να έχει να κάνει με τον ΕΙΛΩΤΑ άνθρωπο επί της Γης, που αιώνια θα αναλώνεται σε ότι δημιουργεί με την ψευδαίσθησή του. Οι κατάρες που ακολούθησαν τους Αδάμ μου είναι αδύνατον να πιστέψω ότι είναι από τον Αγαθό Πατέρα μου, καθόσον εγώ ο άπειρος μικρότερος δεν θα καταριόμουν ποτέ τα παιδιά μου. Δυστυχώς, εβασίλεψε η παραπληροφόρηση που ανέτρεψε και την παραμικρή αλήθεια, που χάθηκε εντελώς στους αιώνες, και μόνον ο πόνος και η αστείρευτη νοσταλγία παρέμειναν σε εκείνον τον Αδάμ που μάταια αναζητεί πάνω στην ύλη την αγαθή συνείδηση, την θέωση, τον Θεό του.

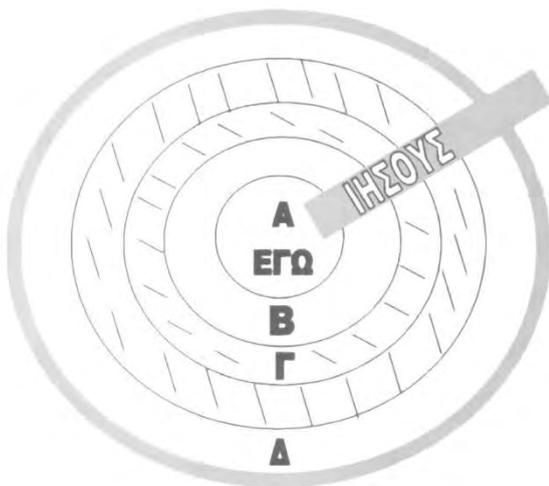
Εάν είναι αλήθεια αυτά που συνοπτικά περιγράφω, τότε πως μπορούμε να συν-έλθουμε και να δραπετεύσουμε από το σύμπαν φυλακή; Είμαι πεπεισμένος ότι κάθε προσπάθεια να αναπτύξω θέωση εντός της ύλης οδηγεί μοιραία στην συνείδηση του κόσμου, στην θρησκεία, στην καλοσύνη, στο σχήμα, στα φαινόμενα. Ο Θεός μου δεν είναι ψηλά στον ουρανό, δεν είναι σε Αγίους Τόπους, δεν παρουσιάζεται από άλλους ανθρώπους προς εμένα, δεν με κατευθύνει από ορατά φαινόμενα. Αλλά ο Θεός μου που με σέβεται ως Αρχή δια της εσωτερικής κατανόησης μου φανερώνει το όνομά του, σε σχέση με εμένα τον ίδιο και την αξία που έχω εγώ για τον ίδιο. Δεν γεννιέμαι επί Γης, είμαι ήδη γεννημένος, αλλά αναγεννιέμαι ως άνθρωπος Ιησούς Χριστός. Από εκεί ξαναμπαίνω στον ουρανό (ουρανός = υψηλή αγαθή συνείδησις).

Έχοντας απορρίψει όλη την δημιουργία, την κτίση του αιθερικού και υλικού κόσμου, αναγνωρίζω εντός μου τον ήσυχο και σοφό όφι που διεγείρει το πνεύμα μου σιγά και σιωπηλά εντός μου, και ανακατευθύνει τον ΑΔΑΜ, τον νου μου, προς την Αγαθή συνείδηση πρώτη ψυχή μου, που υπάρχει πριν αυτός ο κόσμος δημιουργηθεί. Αυτός που βάζει την ψυχή του, την ενέργειά του γι' αυτόν τον σκοπό είναι το πνεύμα Ιησούς που εγώ συνταυτίζομαι καθώς εντός μου αναδημιουργείται η θέλησις να υπάρχω σε έναν άλλο νου – πνεύμα, όχι του δημιουργού Θεού αλλά του ζωοδότη πατέρα μου. Η συνείδηση αυτή είναι η αγαθή, που για την Γη είναι ο αγώνας μου να ξεχωριστώ μέσα από μια άλλη συνείδηση.

Αυτή η συνείδηση πρωτοεμφανίστηκε, θεμελιώθηκε δια του Ιησού Χριστού και είναι μια οδός επικοινωνίας – ενέργειας που όταν γνωρίσεις πώς λειτουργεί και την αποδεχθείς κοινωνώντας, λέγεται ζωή αιώνιος (ζωή αιώνιος δεν είναι η ζωή η θάνατος, αλλά η ζωή ως ένα με τον αγαθό πατέρα, η συνεχής ύπαρξις έξω από το αγαθό ως κάτι άλλο, είναι η επιλογή του δημιουργού Θεού και όσοι τον ακολούθησαν οικειοθελώς).

Ο όφις λοιπόν εκείνος φανέρωσε στο πνεύμα – Αδάμ όχι την φύση που φανέρωσε ο Θεός δημιουργός μέσα από τον "ύπνο" που του επέβαλλε, αλλά την αληθινή φύση εκείνης της κτίσης που ήταν πέρα των αισθήσεων και συναισθημάτων, πέραν του χρόνου που μόλις είχε αρχίσει, κι αυτό που είδε ο Αδάμ στην διάνοιά του τον φόβισε, Γεν. γ. 22, και είπε ο δημιουργός Θεός, ιδού έγινε ο Αδάμ εγινε ως ένας από εμάς, στο να γνωρίζει το καλό και το κακό και το αποτέλεσμα που θα είχε ήταν ο ΑΔΑΜ να επιστρέψει στο Αγαθό πιστεύω. Αυτό που "είδε" ήταν μια συνεχιζόμενη ατελείωτη και απύθμενη δημιουργία κατάπτωσης.

Δυστυχώς, εντός αυτού του δέρματος (υλικό σώμα) πέθανε ο Αδάμ για να επανασαρκωθώ εγώ με την **συγκομιδή** των παρελθόντων διαβιώσεών μου, καλά ή κακά, κι αυτή είναι η συνεχιζόμενη κατάπτωση όπου έφτασα στο σημείο να διδάσκομαι από ένα Βιβλίο για τον Αγαθό Ύψιστο Πατέρα μου. Δυστυχώς πεθαίνω από έλλειψη γνώσης, όχι από επιθυμίας να γνωρίσω τον Πατέρα, κι έπρεπε να φανερωθεί μια νέα συνείδηση που θα δημιουργούσε μια οδό φωτός διαπερνώντας όλες τις άλλες συνειδήσεις της έως τώρα, και να φτάσει μέσα μου και να γεννηθεί ο ΥΙΟΣ που φέρει το όνομα Ιησούς, θεραπεία.

- A = Εγώ συνείδηση
- B = Κοσμική συνείδηση
- Γ = Θεός δημιουργός συνείδηση
- Δ = Αγαθή συνείδηση

Ο Ιησούς, αφού άνοιξε αυτήν την οδό φανερώνοντας αυτήν την νέα συνείδηση εντός του ανθρώπου Αδάμ, τους παραλαμβάνει. Όταν ευρεθούμε εκτός σώματος η αντικείμενος συνείδησις Ιησούς μας σώζει ως ένδυμα που το φοράμε.

Μέρος 35^ο

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΜΟΡΦΕΣ ΣΚΕΠΤΟΜΟΡΦΕΣ

Κόσμος εν τω κόσμω –

Ο άνθρωπος είναι ο ίδιος δημιουργός μέσα από την σκέψη του και το αίσθημα που τον διακατέχει. Κάθε άνθρωπος φέρει το ιδιαίτερό του με το οποίο έχει ενασχοληθεί σε άλλο σώμα (μετασαρκώνεται). Εκείνο που φέρει είναι μια συνείδησις – ταυτότητα που είναι απόρροια όλων των έως τώρα μετενσαρκώσεών του. Αυτό λοιπόν σε σύζευξη με το νέο συνειδησιακό καθεστώς που του δίδεται από τον άρχοντα του κόσμου και τον άρχοντα του κράτους που γεννήθηκε, το τόπο και τις αρχές που διέπουν αυτόν, έως των προσωπικών αγγέλων, που του δημιουργούν, ραδιοβολούν την νέα του συνείδηση εντός της οποίας θα βιώσει κάθε εκδήλωσή του ως υλικός άνθρωπος.

Λόγω των παραπάνω, δημιουργώ δια της τεχνητής μου ψυχής φόβους, αγωνίες, αμφιβολίες πάσης φύσεως, συναισθηματισμούς και άλλα παρεμφερή όπως συνήθειες και αξίες. Δηλαδή, δημιουργώ ένα στοιχειώδες που είναι ότι εγώ το έχω τροφοδοτήσει και με απομυζεί μέσα από τις συνήθειές μου. Είναι τα δικά μου χαρακτηριστικά κτισμένα πάνω σε μια μορφή άυλη και ενεργειακή, που όσες φορές επιθυμώ να αλλάξω, αυτό διαφοροποιείται. Ωστε ενεργείται πάνω μου μια "ΠΙΕΣΗ" και αυτή αποκλιμακώνεται μόνον όταν πληρώσω το χρέος μου προς την **στοιχειακή φύση** μου (ομοιάζει σαν να είμαι εγώ ένα γυάλινο μπουκάλι και αυτή η **φύση** σαν το νερό που παίρνει το σχήμα που του δίνω άοσμο – άχρωμο – ακίνητο – μη καταληπτό, κι όμως προσδίδει εντός μου το δικό του βάρος ως υπόσταση). Το αιθερικό ενεργειακό μου σώμα αποταμιεύει και προβάλλει πάνω στο φθαρτό ότι εγώ έχω παράγει ως συνείδηση, οι πιέσεις που ξεσπούν στον άνθρωπο που θα ήθελε να κόψει να αλλάζει μια συνήθεια πηγάζουν από εκείνο το "μέρος" όχι από το σώμα και απαιτείται χρόνος και θέληση για να νικήσουμε κάθε κατάσταση που κατανοώ πλέον ότι δεν είμαι εγώ, αλλά ένα Υπέρ εγώ που ζητεί.

Το στοιχειώδες αυτό που έχω δημιουργήσει εξαπλώνεται και συνδυάζεται μέσα από άλλους ανθρώπους και ρεύματα του κόσμου κάθε λογής. Αποτελείται 75% από σκέψεις. Αυτές οι σκεπτομορφές είναι άυλα σχήματα ενέργειας που ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται αυτά μέσω των ενεργειακών του "σωμάτων", διότι εκεί απευθύνονται πριν κατέλθουν στο γήινο σώμα, σκέψεις και συναισθήματα που αναλόγως πως "ενδύεται" ο ίδιος αποκτούν επάνω στο υλικό του σώμα παρεμβάσεις, προβολές, αλλοιώσεις. Δεν εξετάζω το γεγονός εάν είναι αυτές οι πράξεις ηθικές ή ανήθικες, καλές ή κακές, αλλά αυτό που ζητείται είναι η εξυπηρέτησις παρά του ανθρώπου στο έπακρο. Το σώμα είναι ένα εργαλείο "γι' αυτά" και πρέπει ο άνθρωπος να κατανοήσει ότι η σκεπτομορφή του είναι μια προσωπικότης όμοια με ότι αυτός ο ίδιος παράγει από την συνείδησή του, η οποία είναι και αυτή απόρροια των επαναστασιακών του αλλά και των πνευμάτων που τον επιτηρούν.

Έτσι κινείται ο κόσμος αυτός, κι αν νομίσετε ότι εντός του κόσμου είμαστε ελεύθεροι, θα σας έλεγα ότι όπως υπάρχουν χιλιάδες νόμοι που μας ελέγχουν και εποπτεύουν, και μας περιορίζουν νοητά στην ορατή φύση, άλλοι τόσοι και περισσότεροι νόμοι υπάρχουν στον άυλο πνευματικό κόσμο, τους οποίους δεν γνωρίζουμε με σαφήνεια αλλά τους υφιστάμεθα εντός της περιορισμένης πραγματικότητας. Εάν "βλέπατε" από ψηλά κάθε οίκος ή τόπος ή κράτος έθνος, όλος ο πλανήτης χαρακτηρίζεται από τέτοιες σκεπτομορφές κάθε είδους που συμπιέζονται μεταξύ τους παράγοντας νέα ιδιομορφώματα, αλλαγές, συνήθειες, θρησκείες, πολιτικές απόψεις, πολέμους, λοιμούς, πλεονεξία, εγωισμούς, υστεροβουλία, κ.λ.π., όπως ένα ρευστό μίγμα λάβας ηφαιστείου που αναδεύεται σε μία αιώνια ρεύση το ένα εντός του άλλου με καμιά σταθερά ή συνισταμένη. Αυτή η "κίνηση" που παράγει η ανθρωπότητα είναι ίδια ως απόρροια της σχάσης του παντοκρατορικού πνεύματος, αφού κι ο άνθρωπος κοσμεί την ίδια συνείδηση του Θεού δημιουργού. Κάθε ον έχει ένα τέτοιο πεδίο ψυχοενέργειας που έχει δημιουργηθεί εξαιτίας πολλών παραγόντων, και με την σειρά του επηρεάζει άλλους ώστε κατά μια έννοια είμαστε αλληλένδετοι σε ότι παράγουμε εσωτερικώς.

Αυτό φαίνεται ως ζωή σε εμένα. Επειδή δεν κατανοώ τι είναι ζωή, δημιουργώ ζωή δια των αισθήσεων και αισθημάτων αλλά και σκέψεων σε συνάρτηση με τον χρόνο. Κάθε συνείδηση υπακούει εντός αυτής της αληθείας. Πρέπει να κατανοήσεις πως το κάθε τι που πέφτει εντός αυτού του τέλματος που λέγεται κόσμος αλλοιώνεται καθώς προστίθεται στην δημιουργία άλλων από καταβολής κόσμου που ακόμη ταλαιπωρούν τον πλανήτη. Πολλοί είναι αυτοί σήμερα (όπως στο χθες) που θέλουν να είναι

σωτήρες, πολιτικοί, θρησκευτικοί ηγέτες, θεραπευτές, ειρηνοποιοί, διδάσκαλοι, οραματιστές, νομοθέτες, υπερασπιστές του δικαίου, προαγωγοί του καλού, της ελπίδας. Οι περισσότεροι ξεκινούν για ένα καλύτερο αύριο χωρίς να ρωτήσουν τον Δημιουργό Θεό του κόσμου εάν συμφωνεί με ότι έχουν κατά νου τους. Γι' αυτό ότι πέφτει εντός της δημιουργίας οφείλει να συνταυτίζεται με τους νόμους που διέπουν την δημιουργία (λ.χ. ένας νόμος από "αυτούς" είναι η επένδυση του φθαρτού και υλικού σώματος με τα της λήθης σε κάθε πνευματοψυχή) που φέρει την συνείδηση καλού - κακού η οποία ραδιοβλαίνεται από τα ανώτερα πνευματικά κέντρα.

Ο Θεός του κόσμου τούτου υπάρχει μέσα από την ανάγκη που έχει δημιουργήσει στον άνθρωπο, διότι εάν ο άνθρωπος δεν είχε υπνωθεί (δεν του είχε επιβάλλει την κατάπτωση) δεν θα δεχόταν να ομολογήσει την κατώτερη δημιουργία ως κάτι δικό του και με αυτόν τον τρόπο να σφραγίσει την κατάληξή του ως χθόνιος. Μέσω αυτής της κατώτερης δημιουργίας (τα τρία ενεργειακά σώματα νοητικών - αισθησις - αιθερικών). Ο άνθρωπος έγινε οφειλέτης σε αυτόν που ανήκει αυτός ο τόπος και ο νόμος, όχι στον Αγαθό Πατέρα ΑΡΧΗ. Η ΕΥΑ δεν είναι το γυναικείο φύλο αλλά το σύνολο μιας άλλης δημιουργίας που προστέθηκε επάνω σε αυτήν που ήδη υπάρχει, και μέσω του πνεύματος των Αδάμ απέκτησε ΝΟΥ - δύναμη. Μόνο που η δύναμις αυτή εξακολουθεί να αλλοιώνεται μέσα σε ένα καθεστώς συνείδηση καλού - κακού. Τα φύλα προέκυψαν πολύ αργότερα χρονικά ως επένδυση και διαιώνιση του θνητού είδους.

Εάν ο άνθρωπος εγερθεί από τον "Υπνο" Δει την αληθινή ψυχή του και λάβει θέωση, ο άρχων του κόσμου δεν έχει λόγο πλέον. Επειδή αναγνωρίζω εντός της συνείδησής μου την αμαρτία, και ως τέτοια, δημιουργώ την ανάγκη της αναγνώρισης του Θεού που την δημιούργησε, και της δικής μου ατέλειας. Επειδή θεωρώ ότι αμαρτάνω η έλλειψη αυτή μου δημιούργησε τον (πλούτο), δηλαδή, την πίστι ότι εγώ μπορώ να "ελαττωθώ", μου δημιουργεί τον σκεπτομορφικό Θεό που είναι ένας συνδυασμός των όσων εδιδάχθηκα στον κόσμο των μορφών και των σκέψεων σε συνάρτηση με αυτό που φέρω εντός μου, απόρροια των μετασαρκώσεών μου.

Αυτός ο Θεός δεν πασχίζει να φανερώσει το όνομά του, διότι δεν έχει όνομα το οποίο να είναι φανερό δια υλοποίησεως, και αποδεχτό στα αγαθά σύμπαντα εντός της βαριάς ύλης που ζούμε. Δεν έχει υπόσταση χαρακτήρος που δημιουργεί έστω μια εικόνα Νοός αλλά είναι ένα πνεύμα που επειδή διαισθάνεται την έλλειψή του (δεν έχει ζωή από τον εαυτό του) λαμβάνει ψυχοενέργεια μέσω της τεχνητής ψυχής (ΕΥΑ) που απομυζεί από το πνεύμα μου.

Εάν ο Θεός λέγεται έτσι, ή αλλιώς, εάν είναι καλός ή επιβάλλεται, εάν είναι δίκαιος για τους δίκαιους και τιμωρός για τους άπιστους και άδικους, είναι εκφάνσεις που εγώ έχω δημιουργήσει εξαιτίας της χαμένης μου ικανότητας να αποσαφηνίσω τί είναι ο Θεός μου. Τι είναι ο Θεός σε σχέση με εμένα όχι με άλλους που έζησαν πριν 3.000 χρόνια, ούτε και με τους επόμενους μετά 10.000 έτη, εάν υπάρχει ο κόσμος με κάποια άλλη μορφή, δηλαδή ο Θεός δημιουργός δεν πασχίζει να φανερώσει το όνομά του, αλλά δεσμεύει, καπηλεύεται και αλλοιώνει κάθε όνομα που η ανθρώπινη συνείδηση δημιουργεί ως αξία. Το δημιούργημα αυτό εντός του ανθρώπου είναι μια Σκεπτομορφή ολίγον διαφορετική εντός της ίδιας θρησκείας της εκάστοτε θεότητας η οποία ζητεί να αποδώσετε το καίσαρος τω καίσαρι, όπως τον φόρο στο κράτος. Η απολαβή σας είναι η συναισθηματική ευρωστία προερχόμενη από τα τρία ενεργειακά σώματα, που δημιουργήθηκαν εντός του εύρους του Θεού δημιουργού και που αποτελούν την σαρκοψυχή (το bassar, Γέν. β. 21).

Πιστεύω ότι η κατανόηση του Θεού από τον άνθρωπο δεν γίνεται μέσω της ύλης, αλλά μέσω της σύζευξης με την πρώτη αγάπη, που είναι η αληθινή ψυχή του, ομοούσια του Αγαθού Πατέρα, κι αυτή δύναται να εξηγήσει τον Θεό, δηλαδή να γίνει και πάλι θέωση στους Αδάμ. Πιστεύω επίσης ότι η αληθινή κοινωνία του πνεύματος με τον Πατέρα δεν παράγει συναισθήματα, ούτε προάγει φαινόμενα αλλά το αντίθετο, αποκλείει το συναίσθημα και κάθε ραδιοβολία προερχόμενη από τον κόσμο, και έπειτα γεννά - φανερώνει έναν άλλο κόσμο, το του πνεύματος, που οι εκφάνσεις του, οι νόμοι είναι διαφορετικοί από τους νόμους που διέπουν τον κατώτερο άνθρωπο.

Λόγου χάριν, ενώ για τον κατώτερο άνθρωπο η θρησκεία του υπαγορεύει την συνειδησιακή διαμόρφωση του Θεού και την αναμαρτησία, ως και την υπακοή στους εκλεγμένους του Θεού, ο κόσμος του πνεύματος δημιουργεί, αναγεννά εξ αρχής μια σύζευξη του πνεύματος Αδάμ με την αγαθή συνειδητότητα (την αληθινή ψυχή του) όπου δια της κατανόησης να του γίνει εκζήτησις. Η εκζήτηση είναι νόμος για ότι πνευματικό λαμβάνουμε. Ο ένας κόσμος πείθει ότι η αλήθεια μεταδίδεται από το Βιβλίο και από τον λόγο του ανθρώπου, ο άλλος κόσμος, ο του πνεύματος, αυτοβούλως παράγει αλήθεια. **Όταν αποκατασταθεί το πνεύμα με την ψυχή ζώσα** εντός του νόμου Ιησού, από εκεί παράγονται ανώτερες ΝΟΗΤΙΚΕΣ ΔΟΜΗΣΕΙΣ που εντός του νου ΙΗΣΟΥΣ γεννούν την κατανόηση, την σύζευξη, την δύναμη της αναστάσεως.

Έστω κι αν εγώ σήμερα κατέχω την αλήθεια και την λαλώ προς εσάς, δεν αρκεί, εφόσον δεν έχω την πνευματοψυχή μου σε σύζευξη. Ο λόγος που σας ομολογώ

είναι απλώς μια πληροφορία. Αυτός που έβαλε την ψυχή του σε εμένα είναι ο Ιησούς έως ότου αποκατασταθώ πλήρως. Ο λόγος που μπορεί να καταβυθιστεί στην άβυσσο του πνεύματός σας και να σας ανασύρει στο φως είναι ο Συμπαντικός Αγαθός Λόγος Ιησούς, διότι αυτός έχει σε πλήρη σύζευξη την πνευματοψυχή του όχι εγώ, και είναι ζων και ενεργός λόγος, και ενώπιον αυτού εγώ ο ταπεινός οφείλω να παραμερίσω για να έρθει σε αγαθή συνείδηση και ο πλησίον μου. Έτσι, εγώ ο ίδιος φέρω εντός μου μέρος της ουσίας της αλήθειας.

Η αλήθεια δεν έχει μια αρχή, αλλά άπειρες και κάθε Υιός του Ύψιστου είναι μια τέτοια Αρχή που τον διέπει η αλήθεια, δηλαδή, εάν αναζητώ αλήθεια πρέπει να πάρω τα μάτια μου από τον κόσμο, και να τα τοποθετήσω ανεπηρέαστος εντός του ανώτερου εαυτού μου. Η αλήθεια δεν είναι η πολυμάθεια αλλά ομοιάζει όπως εκείνον τον λόγο "ΛΑΖΑΡΕ ΔΕΥΡΟ ΕΞΩ". Για τον κόσμο που ζούμε σήμερα ήταν ένας ήχος εντός ολίγων Δευτερολέπτων, αλλά στον πνευματικό κόσμο ακόμη βοά ως ενέργεια διότι είναι δύναμις που λαλείται από έναν άνθρωπο που γνωρίζει ότι είναι Θεός στον εαυτό του, με ότι αυτό σημαίνει. Αυτό ελησμονούσε ο Αδάμ, με συνέπεια ο λόγος μου να μετουσιωθεί σε απλό ήχο μέσω της σαρκοψυχής μου. Και αυτόν τον έτοιμο λόγο Ιησούν που ο ίδιος δεν απώλεσε, μας τον παραδίδει για να τον διαχειριστούμε, για να σωθούμε. Διότι η επανάκτηση του συμπαντικού λόγου μέσα από τον Αδάμ είναι αδύνατος, καθότι η περίοδος της ζωής είναι ελάχιστη, αλλά η μετατόπιση του εαυτού μου εντός του "βάρους" του Ιησού γεννιέται σε μια στιγμή του χρόνου με τα αποδοχής και θέλησης της πληροφορίας της πίστης εντός μου.

Κάθε άνθρωπος φέρει την δική του αλήθεια γεννημένη από την πνευματοψυχή του, η οποία τον ελευθερώνει. Αυτή η αλήθεια κι όχι κάποιου άλλου, φέρει την ταύτιση του εαυτού με τον Ιησού ως ένα σώμα. Έστω κι αν εγώ σας φανερώσω την δική μου αλήθεια, προϊόν της πνευματοψυχής μου, δεν σας ελευθερώνει αλλά μόνον σας πληροφορεί. Εγώ μπορώ εάν το θελήσετε να σας πάω μέχρι την "πόρτα", εντός της οικίας, όπου θα συναντήσετε τον Θεό σας. Πάτε μόνοι σας. Η πραγματική περιουσία του πνεύματος γεννιέται και παράγεται μόνον εντός σας, από εσάς. Το έτοιμο είναι μόνον για το νήπιο και νήπιοι είμαστε όλοι μόνον στην αρχή. Όποιος όμως δεν μεγαλώνει ως συνείδηση, ως βάρος επίγνωσης, ως κοινωνία πνεύματος και ζητά να υπάρχει άνθρωπος που τον στηρίζει, ως γνωρίζει ότι έχει ήδη πέσει από τα αόρατα στα ορατά και ότι ορατό είναι θρησκεία, ενώ το αόρατο είναι κοινωνία πνεύματος

Μέρος 36^ο

ΚΑΛΟΣΥΝΗ - το καλό

Η καλοσύνη είναι το καλό. Είναι μια από τις δύο δυνάμεις που αποτελούν την συνείδηση κόσμου. Το γεγονός ότι στο ένα (το καλό) εκδηλώνεται η επιθυμία ενώ στο άλλο (το κακό) η ανάγκη, είναι έτσι ώστε αδιάκοπα να ρέει το ένα προς το άλλο. Όταν ένας μεγιστάνας Δωρίζει, δεν το κάνει από Αγάπη, αλλά διότι πρέπει να ισορροπούν οι δυο εκφάνσεις του Θεού του κόσμου του πνεύματος που επιβάλλει και ραδιοβολεί αυτήν την ανάγκη πάνω στον "οίκο" του.

Η καλοσύνη είναι η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος που έως ενός σημείου μας κάνει να πιστεύουμε ότι έτσι κάνουμε το θέλημα του Θεού. Πίσω όμως από την "κουρτίνα" που δεν μας επιτρέπουν να δούμε υπάρχει η ανάγκη της αποκατάστασης αυτών που το μένος Θεών και ανθρώπων επέβαλε. Εάν λοιπόν η "ανάγκη" επιβάλλει τον πόλεμο, τον διχασμό, την ευτέλεια, ανέχεια, η καλοσύνη δημιουργεί της δυνάμεις της αποκατάστασης διότι εάν συνεχίσει ο άνθρωπος να εργάζεται μόνον το κακό τότε η ισορροπία κάμπτεται τόσο όσο από ένα σημείο κι έπειτα είναι αδύνατον η ανθρωπότητα να επανέλθει.

Αυτό το σημείο έχει ξεπεραστεί στο παρελθόν. Η ανθρωπότητα έκανε επανεκκίνηση. Η Ιστορία ξαναγράφτηκε, μπολιάστηκαν νέα, "διαμορφώθηκαν" τα παλαιά, ώστε να φαίνεται μόνον μια εξέλιξη που να ταιριάζει στο παρόν στην εκάστοτε εξουσία. Αυτό φανερώνει το γεγονός ότι ο Θεός δεν ελέγχει, απόλυτα τον άνθρωπο, γι' αυτό κάνει παρεμβάσεις πολύ περισσότερες απ' όσο γνωρίζουμε για να δημιουργεί εκ νέου την ισορροπία. Στην πράξη, το καλό - κακό για το παντοκρατορικό πνεύμα είναι δυνάμεις που εμφανίζονται στην συνείδηση του κόσμου, και δημιουργούν δυνάμεις ισορροπίας και διαιώνισης. ΕΑΝ ήταν το καλό, η καλοσύνη ισχυροτέρα του κακού, θα είχε καταπνέσει το κακό κι ο κόσμος θα ζούσε μόνον εντός του καλού, αλλά δυστυχώς φαίνεται ότι το καλό δεν είναι δυνατόν να υπερισχύσει διότι δεν είναι φτιαγμένο για να νικά αλλά να ισορροπεί, όπως η ζέστη μετά το κρύο, το φως μετά το σκοτάδι, η ζωή και ο θάνατος, ο πλούτος και η ένδεια, η χαρά και ο πόνος, έως να συντελεσθούν οι ημέρες του ανθρώπου. Ο ίδιος υπάρχει εντός αυτής της Διπλότητας.

Σας καλώ να κατανοήσετε ότι το καλό ως αξία δεν είναι θεϊόν γέννημα, αλλά ούτε αγαθόν, αλλά κάτι που εξυπηρετεί τον κόσμο και τον "Θεό" του κόσμου. Εάν η καλοσύνη ήταν θεϊόν και αγαθόν γέννημα, η εμφάνισή του πάνω στην Γη, στις καρδιές των ανθρώπων, θα ήταν ικανή να μας αναδημιουργήσει σε ουράνια όντα και να εκμηδενίσει διαπαντός το σκοτάδι, ενώ τουναντίον βλέπω ότι αφού συντελεστεί μια καλοσύνη, το καλό εντός του χρόνου, σειρά έχει το κακό ως ανταπόδοση. Λόγου χάριν, εάν σήμερα σας μοιράσω την περιουσία μου δεν θα έχω να ζήσω με αποτέλεσμα να ζημιωθώ τόσο ώστε ο νους που έχω αναπτύξει μου λέει να μην το κάνω. Εάν δεν το κάνω, αναπτύσσω το Εγώ μου, ενώ εάν το κάνω, ζημιώνομαι. Αιτία αυτής της ζημιάς είναι το καλό.

Θέλω να πω, ότι είναι έτσι δομημένο το σύστημα των ισορροπιών που μέσα από τις συνειδήσεις δημιουργείται ένα χρέος προς τον Θεό δημιουργό, που πρέπει στον "καιρό" σας να αποδώσετε αυτήν την χρησικτησία πάνω στο σώμα σας (το κατώτερο) καθότι δικό του. Δεν την επέβαλε ο Αγαθός Ύψιστος Πατέρας μας και ούτε ποτέ είχε σχέση, αλλά αυτός ο Θεός που δημιούργησε αυτό το κατώτερο είδος ανθρώπου, και πάνω σε αυτό προβάλλει το δικαίωμά του. Όσο το πνεύμα του ανθρώπου ομολογεί την ΕΥΑ, τόσο αυτός (ο Θεός) έχει δικαιώματα χρησικτησίας επάνω μας. Όσο το καλό δημιουργεί αναλαμπές φωτός επάνω μας, εμείς πιστεύουμε ότι αυτό είναι αγαθό. Εάν ήταν αγαθό όμως θα περίσσευε και στους άλλους χωρίς να ελαττώνει εμένα.

Για το Αγαθό Ύψιστο, δεν υπάρχει η αμαρτία εντός του αγαθού, αλλά υπάρχει ένα σώμα δημιουργημένο έξω από το αγαθό, εντός του οποίου υφίσταται την αμαρτία σαν τρόπος ζωής. Κι αυτός ο τρόπος ζωής εμπεριέχει το καλό και το κακό ως εκφάνσεις συνείδησης που μας δίδονται εκ γενετής αφού τον δεχθήκαμε μέσω της ΕΥΑΣ στο πνεύμα μας, κι όλο τούτο είναι απόρροια του Θεού δημιουργού εις τον οποίον και χρεωστάτε μέσα από τους δικούς του νόμους, οι οποίοι στο πνευματικό και αιθερικό περιβάλλον, ραδιοβολούνται προς όλην την ανθρωπότητα όπως ο Ήλιος.

Η προσπάθειά μου να καταλήξει το καλό εντός μου, με φέρει στην εκζήτηση του αγαθού, αυτού του οποίου ουδείς γνωρίζει να μου το διδάξει, να μου το δείξει, παρά μόνον ο Αγαθός Πατέρας, κι εάν πιστεύω ότι είναι έτσι, πρέπει να απευθυνθώ σε ότι δεν υπάρχει εντός του καλού - κακού, κι αυτό το **"Μέρος"** είναι κάτι που δεν μου το έχουν αναφέρει στα σχολεία, και μου είναι απελπιστικά άγνωστο, όχι όμως ανύπαρκτο.

Εάν το καλό είναι μια φθηνή εκδοχή να προσεγγίσει ο Θεός δημιουργός τον άνθρωπο, έτσι παρέμεινε ως αποτυχία. Έγινε λοιπόν σε εμάς νομιζόμενο ως θείον, το καλό, διότι δεν μας δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσουμε για μια μόνον στιγμή στην διάνοιά μας τι ακριβώς είναι το αγαθόν, διότι αυτό που είναι, δεν είναι αντιληπτό, ούτε συλλαμβάνεται εντός του κατώτερου ανθρώπου με παραστάσεις ή φαινόμενα, αλλά ανήκει στην ανώτερη διάνοια του χριστικού νου, ή νου του Ιησού Χριστού, ο οποίος και δύναται να εξηγήσει στον καθένα μας στο σημείο που γίνεται το αγαθό, τί είναι αγαθό.

Όταν είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε έστω ελάχιστα τις τρεις αυτές ποιότητες, δηλαδή καλό, κακό και αγαθό, τότε μόνον μπορούμε να εκζητήσουμε την αληθινή φύση μας. Η εκζήτηση αυτή, μέσα από την επίγνωση, ονομάζεται δικαιοσύνη. η **Δικαιοσύνη είναι το δικαίωμά μου να υπάρχω στην αρχή που θέλω**, είτε σε αυτόν που δημιουργεί αυτήν την φύση, είτε στον Αγαθό Πατέρα μου. Η φύση του καλού δεν είναι η οδός που μου επιτρέπει να έρθω στην θέωση, αλλά μου επιτρέπει να αναλώνομαι εντός αυτού του ονόματος πιστεύοντας ότι υπηρετώ τον Θεό. Καλό μπορεί να διαπράξει ο καθένας, αγαθό όμως μόνον εκείνος που γνωρίζει τι είναι αγαθόν.

Εάν το αγαθό έχει όνομα επί της Γης, αυτό είναι Ιησούς, διότι αυτός έβαλε την ψυχή του Υπέρ εκείνων που είναι ουράνια αγαθά ποιήματα, και την έθεσε στο μέρος εκείνο που γίνεται σε εσάς η αναγέννηση, η σύζευξη του πνεύματος με την ομοούσια αγαθή συνείδηση. Αυτό δεν είναι το καλό, αλλά αγαθόν, καθώς μας άγει ευσυνειδήτως εντός της κοινωνίας του Αγαθού.

Στέκομαι στο ύψος των χρόνων που διένυσα πάνω στην Γη και αναπολώ, κάνοντας μian διαπίστευση. Ότι τα περισσότερα που έπαθα, απ' όσα έπαθα έως σήμερα ήταν στο όνομα της καλοσύνης μου. Αυτή ερχόταν μέσα από ανθρώπους, αυτή Υψωνόταν κάθε φορά που έκανα κάτι για να με δικαιώσει, αυτή με φούσκωνε, με ξεχώριζε, με ονόμαζε, αυτή ζητά την αναγνώριση, αυτή επικαλείται τον Θεό. Ποιος Θεός δεν ήρθε στο όνομα του καλού για να κατασφάξει τον κόσμο, και ποιος δεν ήρθε στο όνομα του καλού για να μας λεηλατήσει ότι απόμεινε στην ψυχή μας, το πολύτιμο εκείνο που ήταν μόνον για τον πατέρα μας, ποια θρησκεία σεβάστηκε τον ανθρώπινο πόνο, την βούλησή μου να γνωρίζω πριν βαπτιστώ, ποιος Θεός με αγαπά αλλά εάν δεν τον ακολουθώ θα εβρεθώ σε αιώνια τιμωρία; Τι να έκανα άραγε που να τιμωρούμαι τόσο;

Όσο πίστεψα στο καλό, η οδός αυτή με έβγαζε εκεί απ' όπου ξεκίνησα. Αλλά εάν είναι το καλό, η καλοσύνη μου όσα ανάφερα, τότε τι είναι το αγαθό; Το αγαθό δεν έχει υλική υπόσταση, δεν καταδεικνύεται στην ανθρώπινη φύση, δεν περιορίζεται και ιδιαίτερα σε νέες γεννημένους και κατηρτισμένους εντός του σύμπαντος του Θεού δημιουργού. Ουδείς μπορεί να τοποθετήσει το αγαθό μέσα μας, διότι είναι ουράνιο και θείον γέννημα. Είναι ο τρόπος της συνείδησης που διέπει την ομοούσια ψυχή του Ύψιστου Πατέρα. Κι ο λόγος για να αναπτύξουμε την ουσία του αγαθού δεν προσμετρείται με γήινα στοιχεία. Γι' αυτό το λόγο, δηλαδή την αδυναμία του ανθρώπου να φανερώσει στην διάνοιά του το αγαθό, γεννήθηκε ο "Λόγος" ο οποίος για την Γη έγινε φως στο κατώτερο επίπεδο της ανθρώπινης κατάστασης, κι αυτή ήταν η συνείδηση που δημιουργήθηκε πάνω στον άνθρωπο μέσα από τον νόμο του παντοκρατορικού πνεύματος. Αυτός ο νόμος διχοτόμησε τον άνθρωπο, από ότι ήταν αγαθό καθώς ο Άνθρωπος ομολογούσε ότι ο Θεός είναι στον ουρανό "κάπου εις ύψος και από εκεί τα πάντα βλέπει".

Ενώ το αγαθό ομολογεί ότι πριν από τον Θεό είναι η σχέση, δηλαδή **ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ** κι αυτό που βλέπω = θέομαι, είναι ο Θεός Πατέρας μου που είναι στον ουρανό, δηλαδή στην Ανώτερη Διάνοιά μου φανερός, και άρα ο ουρανός είναι το "υψηλόν" εντός μου, διότι πρώτα είναι εντός μου, έπειτα παντού. Εάν δεν έχω την επίγνωση ότι ο Θεός είναι εντός μου και ότι είμαι ένα με αυτόν, τότε δεν έχει για εμένα νόημα να είναι παντοκράτορας διότι δεν αναγνωρίζεται η σχέση που έχω μαζί του. Η αδυναμία μου να δω αυτήν την αλήθεια, την σχέση μου με τον πατέρα μου, και να αφήσω την συνείδηση του νόμου, την φανερώνει ο άνθρωπος Ιησούς καθώς ο νόμος καθίσταται άχρηστος να φέρει τον άνθρωπο σε θέωση αλλά είναι μια δικαιοσύνη ανταπόδοσης ανάμεσα στο καλό ή στο κακό.

Ο Ιησούς για πρώτη φορά καταδεικνύει μια εσωτερική οδό, που αναπτύσσει την σχέση του ανθρώπου και του πατέρα επί της ύλης. Αυτή η αόρατη οδός είναι η αγαθή, η οποία δεν καθορίζεται από την ύλη, αλλά από το πνεύμα και την ψυχή του. Αυτός είναι ο λόγος του οποίου έγινε φως για όλους εμάς τους εναπομείναντες εδώ στην Γη. Σήμερα ο άνθρωπος έχει προσαρτήσει τον Νόμο που ο Ιησούς θανάτωσε στο Νέο, που είναι η σχέση μου με τον Θεό κι αυτό που δημιουργήθηκε είναι αυτό που πήγε να πεθάνει και πήρε παράταση ζωής αλλοιώνοντας την επίγνωση της αγαθής συνείδησης Ιησού με ένα μείγμα του παλαιού νόμου σε κάτι νεο που καλλωπίστηκε με αγάπη. Το αποτέλεσμα αυτής της διδασκαλίας που πέρασε δια αιμάτων

έως στις ημέρες μας είναι η θρησκεία και δια αυτής ανεπτύχθησαν παραφυάδες με διαφοροποιήσεις **αλλά πάντοτε αποδεχόμενες την ίδια ΑΡΧΗ ότι ο Θεός που δημιούργησε αυτόν τον κόσμο της συνείδησης του καλού - κακού είναι ο ΑΓΑΘΟΣ ΠΑΤΕΡΑΣ.**

Ο Αγαθός επίσης με έδωσε την ΕΥΑ, τα σώματά μας τα φθαρτά και ότι μια ημέρα πάντες μέλλουμε να κριθούμε από τον Αγαθό και να κατακριθούμε για αιώνια, εκεί πλέον δεν υπάρχει μετάνοια παρά μόνον εδω εντός της λήθης εδω. Θέλω να διατυπώσω ότι το δένδρο της συνείδησης του καλού - κακού υπήρχε εντός της Εδέμ ως δημιουργία της αρχής εκείνου του σύμπαντος δεν έγινε από τις πνευματοψυχές Αδάμ, επίσης κατά τον νόμο της γήινης συνείδησης. Εάν εγώ που νομίμως σπλοφορώ αφήσω το όπλο μου γεμάτο στο μέσον της οικίας μου ενώ σε αυτό παίζουν παιδιά, είμαι ο κύριος υπεύθυνος, γι' αυτό οφείλω να περιορίσω κάθε βλαβερό αντικείμενο εντός του οίκου μου, αν μη τι άλλο να το εξαφανίσω.

Φυσικά, το Βιβλίο έχει πολλές ανακρίβειες που οδηγούν σε λάθος συμπεράσματα. Εγώ απλώς έκανα μια προσπάθεια χρησιμοποιώντας τον Νου του Κόσμου προκειμένου να φανερώσω ότι το παράλογο είναι εκεί κρυμμένο στο όνομα της θρησκείας. Δεν θα επεκταθώ στο τι είναι αγαθό διότι κάτι τέτοιο θα ήταν άστοχο και βλάσφημο, αλλά αυτό που γνωρίζω εγώ ως αγαθό είναι η αρετή που αναδημιουργώ εντός του ονόματος Ιησούς, την σύζευξη του πνεύματός μου με την Αγαθή συνειδητότητα ή αλλιώς ψυχή μου, κι αυτό είναι παντελώς πνευματικό και λαμβάνει χώρα εντός του ανώτερου ανθρώπου, όχι επί της ύλης.

Εντούτοις, εάν θελήσουμε να υποφέρουμε το καλό προς τους άλλους πρέπει να έχουμε υπ' όψιν ότι το καλό σε αυτούς που το προσφέρετε εάν σας κατονομάζουν είναι είδος ΕΞΟΥΣΙΑΣ, που εάν δεν γνωρίζετε πώς να το διαχειριστείτε μπορεί να σας ρουφήξει σε μια αυταρέσκεια και αναγνωρισιμότητα. Ένα παράδειγμα: "Ήταν κάποιος με τον οποίο συνομιλούσα" όταν συνάντησα έναν πλούσιο άνθρωπο που έκανε καλές πράξεις και όλοι τον γνώριζαν. Έτσι, η φήμη του είχε προχωρήσει. Όπου κι αν πήγαινε ήταν άνθρωπος ονομαστός, δεχόταν τα βραβεία που το πρόσφεραν και ήταν πάντοτε στην πρωτοκαθεδρία, να, μου είπε ο κάποιος αυτό είναι το καλό, ενώ εγώ είχα αφεθεί να θαυμάζω τον πλούτο που γινόταν καλοσύνη και η οποία επέστρεφε πάλι προς αυτόν ως αναγνωρισιμότητα και ευφημισμός. Ωστόσο, κάποιιοι άνθρωποι ωφελόντουσαν, δεν ωφελόντουσαν; Συνέχισα να ερωτώ τον εαυτό μου σιωπηλά, μα τότε ποιο είναι το αγαθόν; Φαίνεται ότι ο κάποιος με

άκουσε και μου είπε: "ΌΛΑ αυτά που κάνει χωρίς το όνομά του". Συμφώνησα μαζί του, ότι για να αποφύγεις τα "επακόλουθα" του καλού πρέπει κάθε σου πράξη να μην ονομάζεται και να μην συγκρατείς και κτίζεις εντός του καλού, αλλά θεώρησε το, κακό κι απόφυγε το "Εγώ" που κρύβεται πίσω από κάθε τέτοια πράξη. Όπως ήρθε, έτσι και σώπασε εκείνη η φωνή, μα εγώ την συγκράτησα ως πολύτιμο, και κάθε φορά που πραγματοποιώ κάτι καλό, το διαχειρίζομαι έτσι ώστε είναι σαν να μην το έκανα ποτέ.

Έχω καταλήξει στο συμπέρασμα του ρήματος: ζητείτε την βασιλεία και την δικαιοσύνη των ουρανών και όλα τα άλλα που χρειάζεστε προστίθενται, αλλά η εκζήτηση είναι ρήμα που προέρχεται από την πνευματοψυχή του ανθρώπου Ιησού Χριστού και είναι μέτρο δίκαιον και αγαθόν, διότι ο ουράνιος πατέρας μόνον αγαθά δίδει. Εάν θεωρούσαμε δια γυμνού οφθαλμού τι μας δίδεται θα ήμασταν ευγνώμονες καθημερινά, όπως στον πλούσιο που κάνει καλά έργα, όμως δεν θεωρούμε και ούτε λαμβάνουμε κατά την συνείδηση του κόσμου, αλλά με άλλο μέτρο που σκοπό έχει όχι την ευημερία αλλά την επιστροφή μας στο αγαθό σύμπαν του πατέρα μας. Δεν πειραζόμαστε, ούτε δοκιμαζόμαστε από τον Αγαθό, διότι και μας γνωρίζει, και μας γέννησε για να είμαστε ίδιοι με αυτόν, αλλά η μερίδα που λαμβάνει ο καθένας είναι διαφορετική και συνάδει για την μέγιστη κατανόηση του Αγαθού μέσα μας και την εκζήτηση αυτού. Μην ζητείτε λοιπόν το καλό για εσάς αλλά το Αγαθόν.

Μέρος 37^ο

ΠΕΡΙ ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗΣ

Διαβάζω ένα γεγονός, ανακρίνω ένα γεγονός, το συζητώ στον νου μου, τι πράττω; Δημιουργώ εκείνες τις δονήσεις ώστε να συλλαμβάνω τα ενεργειακά αποθέματα που υπάρχουν στο σύμπαν επάνω μου. Τι είναι άραγε το θέατρον; Είναι ο λόγος γεγονός που μέσα στον κατάλληλο χώρο, με τα κατάλληλα ενδύματα και τον τρόπο, μας “συντονίζει”. Εκτός χρόνου μέσα σε έννοιες και νοήματα που μας δονούν επειδή ταυτιστήκαμε στις ίδιες Μούσες, εμπνευστήκαμε - συναντηθήκαμε για να αποτελέσουμε μέσα από την αποδοχή μας την ταύτιση. Η αναπαράσταση μέσα μου, εικόνες - έννοιες που με δονούν προς ολοκλήρωσή μου, είναι χάρισμα. Ότι είναι η εικόνα για το φθαρτό μου σώμα, είναι η έννοια στον πνευματικό χώρο και ο τρόπος να συλλέγεις είναι η εκζήτηση της ηθικής.

ΚΟΣΜΟΙ. Κάθε κόσμος φέρει την δική του αλήθεια, και ο τρόπος που λειτουργεί, εάν θελήσουμε να διακρίνουμε την αλήθεια του φθαρτού σώματός μας, θα δούμε την αλήθεια που μας περιβάλλει. Εάν ζητούμε την αλήθεια των πνευμάτων θα πρέπει να αναζητήσουμε έναν κόσμο άυλο που οι αισθήσεις αδυνατούν να φανερώσουν. Ο νόμος που φανερώνει αυτόν τον κόσμο είναι τα ενεργειακά άυλα σώματα, όταν αυτά έρθουν σε συνάφεια με το λογικό του ανθρώπου. Έτσι κι ο κόσμος της ουσίας από την οποία είμαστε δομημένοι στα αγαθά σύμπαντα, γίνεται φανερή εντός της πνευματοψυχής δια του χριστικού νου Ιησού Χριστού, το Άγιον Πνεύμα, αφού με τα αποδοχής πνέει εντός μας.

Είναι λοιπόν αδύνατον να ζητούμε να κατανοήσουμε την ουσία μας σε έναν κόσμο δημιουργημένο από άλλη μη αγαθή ουσία. Είναι αδύνατον στον άνθρωπο να συνυπάρχει το αγαθό με το υλικό. Ο υλικός ανήκει στον υλικό νόμο εντός του οποίου ο άνθρωπος χρίζει τον εαυτό του, και το αγαθό υπακούει στον Αγαθό νόμο που η Αρχή είναι ο Πατήρ, ο οποίος μας χρίζει πνευματικά δια σωτήρος Ιησού Χριστού.

Μέρος 38^ο

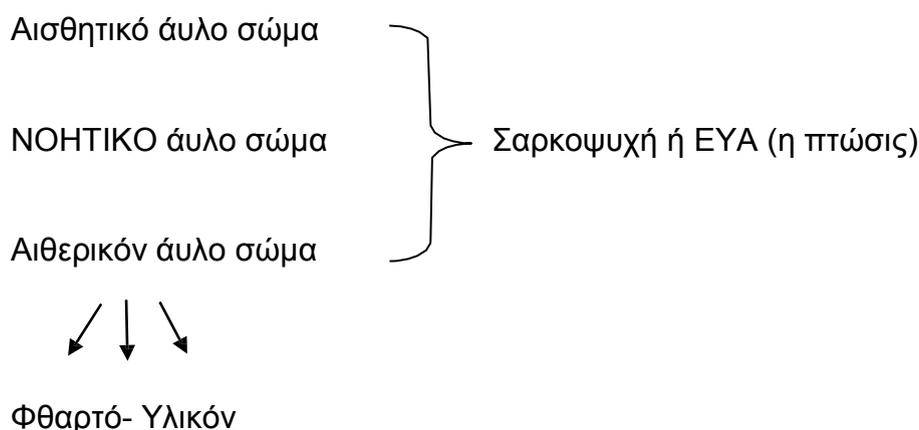
Η ΕΛΞΗ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ

Είναι ένα θέμα "ταμπού" που ενώ τίθεται επί της Γης ως η βάση της διαιώνισης της "ζωής", εντούτοις καταδικάστηκε να υπάρχει στα όρια αυτών που επέβαλλαν τον τρόπο τους πάνω στην Γη. Από την μια η έλξη κι από την άλλη το ανήθικο που ορίζει η εξουσία επάνω στις συνειδήσεις. Το ανήθικο υπάρχει για να μου θυμίζει μέσα από τον λόγο του άδικου κριτή που λειτουργεί στην συνείδησή μου, που έλαβα από τον κόσμο. Αυτός ο λόγος πνεύμα, μου υπαγορεύει συνεχώς τα όριά μου, που μόλις τα περάσω μου δημιουργεί αρνητικές δονήσεις, έτσι ώστε να ρυθμίζονται οι εκπορεύσεις μου, πότε στο ηθικό και πότε στο ανήθικο, κι επειδή αγαπώ να ανήκω στον Θεό, κάθε φορά που συντονίζομαι με το ανήθικο "ματώνω" διότι πρέπει να ανήκω στον νόμο της Γης, το αιώνιο γίνεσθαι από το ύψος στο βάθος και τανάπαλιν.

Αυτό έχει να κάνει με κάτι που δημιουργήθηκε εντός του κόσμου και εκεί ανήκει ο καθένας που σε κρίνει, είτε εγώ τον εαυτό μου, τον κρίνω βάση όλων όσων επιδόθηκα ως συνείδηση αυτού του τρόπου ζωής, κι έτσι αποδέχομαι την κρίση. Αλλά αυτή η κρίση είναι ανθρώπινη, όχι η κρίση του Αγαθού Πατέρα. Εάν αναζητάτε την κρίση, ο Ιησούς είπε: δεν ήρθα για να κρίνω αλλά να σώσω, κι αυτό είναι το θέλημα του Αόρατου Ύψιστου Αγαθού. Εάν κάτι κρίθηκε διαπαντός είναι το σύμπαν φυλακή, κι ο δημιουργός Θεός του, ο άνθρωπος Αδάμ δεν κρίθηκε αλλά του δόθηκε η χάρη να ταυτιστεί εντός του ονόματος του Ιησού και να φύγει.

Ονόμασα την επικεφαλίδα "Η έλξη των σωμάτων" διότι αυτό θεωρούν ταμπού οι θρησκείες. Στην πραγματικότητα, υπάρχουν πάνω στους ανθρώπους ποικιλία από ελκτικές δυνάμεις. Αυτές οι δυνάμεις μας διεκδικούν, καθώς υπάρχουν από τους προγόνους μας και στην φυλή, από την γέννησή μου στον κόσμο με διεκδικούν όλα όσα οι πρόγονοί μου ανέπτυξαν πάνω τους ως αξίες, και τώρα οι ίδιες αυτές ποιότητες - δυνάμεις με διεκδικούν. Φαίνεται λοιπόν ότι η ανθρωπότητα μέσω των αισθήσεων έχει αναπτύξει πολύ την σεξουαλική αίσθηση, τον ερωτισμό, τόσο που αυτή σήμερα διεκδικεί να λάβει τον "χώρο" της μέσα από κάθε άνθρωπο. Φαίνεται

πως οι αισθήσεις νικούν τον άνθρωπο και τον καθυποτάσσουν σε συνήθειες που ανάλογα την θέλησή του και την συνείδηση, του δημιουργούν ανάγκες που πρέπει αυτός να υπηρετεί. Δεν είναι τυχαίο που κάθε δύναμη τέτοιου μεγέθους ξεσπά στο πιο αδύνατο μέλος μας κι αυτό είναι το φθαρτό μας σώμα. Μπορεί να ξεσπούν εκεί σαν μανιασμένα κύματα, αλλά ως άυλες δυνάμεις απορρέουν από άλλα σώματα προς το φθαρτό ώστε όταν ξεσπούν γεννιέται μια αλληλουχία όλων αυτών των κατώτερων σωμάτων σε απαρτία.

Όταν λοιπόν ζητείτε να κρατήσετε αυτό το βάρος, έχετε υπ' όψιν σας ότι είναι άυλες προγονικές δυνάμεις πάνω σε όλον τον κόσμο που σε καθημερινή βάση τροφοδοτούνται από δισεκατομμύρια ανθρώπους που δημιουργούν με την ζωή τους αυτές τις όμοιες δονήσεις. Όταν οι σκέψεις δονούνται στο ίδιο μήκος κύματος, διαισθάνομαι τις δυνάμεις αυτές να με ρουφούν, να "παραλύουν" την θέλησή μου.

Είναι σημαντικό στον άνθρωπο από νωρίς να αναγνωρίζει αυτές τις δυνάμεις και να τις διαχειρίζεται ώστε είτε να μην αυξάνουν, είτε να καταργούνται δια της φυσικής απουσίας του ανθρώπου. Το γεγονός ότι κάτι δεν το βλέπουμε δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχει, αλλά χρειαζόμαστε άλλου είδους "αισθητήρια" για να γίνει αντιληπτό. Εάν είναι κανείς "φορτωμένος" με τέτοιες δυνάμεις - ποιότητες από τους προγόνους του, έχει μια έλξη και προδιάθεση ή και εξοικείωση, που εάν θέλει να το καταργήσει δεν πρέπει να διατίθεται σε σκέψεις ή πράξεις ώστε να αποστερούνται οι δυνάμεις αυτές την "ζωή" που τους δίδεται. Άλλο μέγιστο είναι να κρατηθεί κανείς καθαρός μακριά απ' ότι η περιέργεια και η ανοησία μπορούν να προσφέρουν.

Μην είσθε περίεργοι, ούτε να επηρεάζεστε από τους ανέμους του κόσμου, και να έχετε υπ' όψιν σας, ότι σε ότι μπαίνετε, χρειάζεται θέληση και προσπάθεια να βγείτε καθαροί, λ.χ. το τσιγάρο. Υπάρχουν πολλά ύποπτα και σιγανά, κι άλλα δυνατά που μας καθυποτάσσουν σε μια καθημερινότητα που μας ισοπεδώνει. Για τον σεξισμό έχω να αναφέρω ότι είναι απόρροια του κόσμου τούτου και προϊόν της σάρκας μας που μέσα από τις αισθήσεις αιχμαλωτίζουν τον άνθρωπο και του δημιουργούν ενοχές, ενώ συγχρόνως τον παροτρύνουν. Το σεξ ως πράξη δεν είναι ουράνιο επίτευγμα, ούτε οι πνευματοψυχές εκεί έχουν σώματα και σαρκοψυχή για να ενδιαφέρονται για τέτοια. Από την στιγμή που εκπέσαμε σε αυτήν την κατάσταση ως πνευματοψυχές επενδυθήκαμε τις αισθήσεις που ξεσπούν κατά το δοκούν και ιδιαιτέρως ως σεξισμός.

Όσο κανείς γυρεύει την αίσθηση αυτή, τόσο δημιουργεί πάνω του μια έξη - δύναμη που ζητά ως ανεξάρτητο προϊόν τον εαυτό του, την επανάληψη, αδιαφορώντας για την κατάσταση του σώματος το οποίο υπακούει και καταρρέει. Εξ' αυτού και οι ασθένειες, οι αδυναμίες, οι εκτροπές της ζωής. Εάν θέσω την σάρκα ΑΡΧΗ του σώματός μου, μου επιβάλλεται με αυτούς τους τρόπους της. Κάθε σωματική πράξη είτε για διαιώνιση του είδους, είτε προς ευχαρίστηση, δεν είναι αιτία αγαθή, ούτε Ύψιστον θέλημα αλλά ανήκει στην δημιουργία του παντοκρατορικού πνεύματος το οποίο και διχάζει περί ευλογίας και περί αμαρτίας. Εάν η πράξη αυτή ήταν από Αγαθού, δεν θα μπορούσαν οι δυνάμεις του κόσμου να σας παρασύρουν σε εκπόρνευση κι αλλοίωση των σωμάτων, αλλά θα σας ζωοποιούσαν μέσα στην κοινωνία του Ύψιστου Αγαθού. Από αυτό κατανοούμε ποια πράξη είναι του κόσμου και ποια του Αγαθού. Λόγου χάριν η προσευχή δεν γίνεται συνήθεια αλλά παρότρυνση πνεύματος.

Άλλο λοιπόν η σεξουαλική πράξη, κι άλλο η προσευχή του πνεύματος. Κάθε άνθρωπος ερχόμενος στον κόσμο φέρει ένα φορτίο εντός της ποικιλίας του και της ιδιοσυγκρασίας του. Άλλος μπορεί να αποτινάξει αυτό, άλλος κάτι άλλο. Όλοι μας έχουμε γνωρίσει το καθεστώς της αμαρτίας και κάποιοι αποφασίσαμε να ταυτιστούμε εντός του ονόματος Ιησούς, αφήνοντας τον παλαιό άνθρωπο κι αναπτύσσοντας στο πνεύμα μας άλλη συνείδηση, την του Ιησού Χριστού. Όλοι τρέχουμε έναν αγώνα, όχι προς την αναμαρτησία, και την ομολογία ότι η συνείδηση του κόσμου δεν σας κρίνει, αλλά στο γεγονός ότι ζητούμε την κοινωνία του αγαθού πνεύματος. Μην κρίνετε τον εαυτό σας με την συνείδηση του κόσμου, αλλά με την γνώμη που έχει για εσάς ο πατέρας, που δεν μας κρίνει, αλλά μας σώζει. Εάν εγώ το πιστεύω, τότε πώς μπορώ να κρίνω τον άλλον ή τον εαυτό μου.

Είναι ελάχιστος ο χρόνος που έχουμε και ο περισσότερος έφυγε μέχρι να συνειδητοποιήσω ποιος είμαι. Δεν θα σπαταληθώ να δημιουργήσω επάνω μου αναμαρτησία. Είναι αδύνατον, διότι ήδη ζω στον πάτο μιας δημιουργίας που είναι όλη μια αμαρτία, αλλά πρέπει να αναγεννηέμαι καθημερινά εντός της συνείδησης Ιησούς ώστε αφήνοντας το θνητό μου να μην ευρεθώ γυμνός, διότι ό,τι με απομένει όταν αποχωρίσω από το σώμα μου είναι η συνείδησις (το σώμα) που έχω αναπτύξει και αποδεχθεί, εντός αυτού δεν κρίνομαι.

Εάν λοιπόν ούτε ο παντοκράτορας Θεός μπορεί πλέον να με κρίνει, πώς εγώ κρίνω τους άλλους και τον εαυτό μου; Γιατί πιστεύετε σώθηκε ο άνθρωπος που ήταν δίπλα στον Ιησού κρεμασμένος κι ο ίδιος; Δεν ήταν η μετάνοια και η αποδοχή του ιδίου προς τον Ιησού, δεν έγινε σε μια στιγμή πίστης, δηλαδή θέλησης να ανήκει σε αυτό που είναι ο Ιησούς; Και τι θαρρείτε που ήταν εκεί στον σταυρό; Δεν ήταν άνθρωπος όμοιος με εμένα, με εσάς; Εάν αυτός σώθηκε, έτσι κι εγώ θα πάω μέσα στον Ιησού, κι όχι ως αναμάρτητος.

Έχω λοιπόν να σας πω για την αμαρτία μου σήμερα, και δεν θα κρίνω πλέον κανένα, διότι ενώπιον του πατέρα μας ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΚΑΤΗΓΟΡΗΤΟΙ. Προσωπικά, για εμένα αυτός μετρά τι θα μου πει, όχι ο κόσμος, κι αυτός μου έδωσε ΧΑΡΗ. Αρπάξετε αυτό το ρήμα της ζωής και μετουσιωθείτε εντός της πνευματοψυχής σας ως Ιησούς Χριστός. Δεν αγιάζεται κανείς, προσφέροντας στο σώμα του αναμαρτησία πάνω στα βουνά, αλλά αγιάζεται εκζητώντας την κοινωνία του πνεύματός του με τα του πνεύματος του Ύψιστου Αγαθού, έως ότου να πούμε "Εγώ κι ο Πατήρ εν είμεθα" κυριολεκτικώς. Αναμαρτησία δεν είναι η απουσία κάθε πράξης πονηρής, αλλά η επιστροφή μας στον τόπου απ' όπου είμαστε γεννημένοι στα αγαθά σύμπαντα. Παρεμπιπτόντως, η πράξη των δύο σωμάτων δεν είναι τίποτε, ούτε αγιάζει, προσέχετε όμως από τις διαστροφές όπου εκεί αναπτύσσονται ασθένειες και δυνάμεις και σας καταρρίπτουν. Δεν είναι ορθό το σώμα να δεσμεύει το πνεύμα αλλά το πνεύμα να ευλογεί το σώμα.

ΑΠΛΗΣΤΙΑ

Η απληστία για να υπάρχει πορεύεται μέσα στο Εγώ. Εάν το Εγώ είναι ιδιότητα, η απληστία είναι μια δυναμική ώστε να δημιουργούνται επάνω στο Εγώ οι ψευδαισθήσεις. Η απληστία φέρει ακατάπαυστα μέσα στο Εγώ κάθε είδους επιθυμία η οποία για να πληρωθεί πρέπει αυτός ο οποίος την αποκομίζεται να πληρώσει ένα χρέος διότι τίποτε πάνω στην Γη δεν μας "χαρίζεται". Πληρώνουμε ουσία για να το λάβουμε, αλλά επίσης ουσία για να το διατηρούμε "δικό μας".

Όσο η απληστία δημιουργεί ανάγκες και επιθυμίες, άλλο τόσο κι ο άνθρωπος αντιπαραβάλλει τον εαυτό του και καταγίνεται με αυτά. Ουδέποτε όμως υπάρχει σημείο κορεσμού, διότι η αιτία της απληστίας είναι να δημιουργεί μέσα από το Εγώ επιθυμίες,, για να καταθέτουμε ουσία και ενέργεια προς τα ανώτερα πνευματικά τις κυριότητες που ανήκουν σε χώρους έξω από τον αισθητικό ορίζοντα του ανθρώπου.

Η απληστία, επειδή είναι αρνητική ενέργεια, έχει το εξής χαρακτηριστικό, έλκει μέσα στο Εγώ δια των σωμάτων που δημιουργούν την ψευδαίσθηση αντί να γεμίζει ο άνθρωπος από τον πλεονασμό του, δημιουργούνται διάφορα παρεμφερή όπως καχυποψία, ανασφάλεια, εγωισμός, μοναξιά, τα οποία τείνουν να αξιώνουν από τον ίδιο επιπλέον ουσία για να τα διατηρήσει εντός του.

Η απληστία με το Εγώ αλλοιώνουν τον νου, με αποτέλεσμα την διαστρέβλωση. Αυτή η αλλοίωση είναι η εξουσία που επιβάλλει σε οτιδήποτε τυγχάνει να υπάρχει ή να ανήκει μέσα στην δική του περιουσιακή επικράτηση. Τα πάντα καταλήγουν στον **έλεγχο** όπου εκεί υπάρχει ως αξίωση η "δική του" γνώμη, αυτό που τον εξυπηρετεί ώστε να εξακολουθεί να παράγει επιθυμίες μέσα στην απληστία.

Δυστυχώς, όταν η μπόχα είναι αδύνατον να κρυφτεί, την δικαιολογούμε με έναν νόμο που επιβάλλει την θέση του ισχυρού προς τους άλλους. Εάν υπήρχε ο κορεσμός στην απληστία, δεν θα υπήρχε στον κόσμο τόσο αίμα και αγώνας για εξουσία, δεν θα υπήρχαν τόσοι νόμοι για να ελέγχουν κάθε μας πτυχή και σκέψη, δεν θα υπήρχαν εκείνοι που επιθυμούν ακόρεστα και ακόλαστα να τους ανήκει και η τελευταία ρανίδα της ουσίας μας.

Ζούμε μέσα σε αυτούς και πρέπει να αναλάβουμε το κόστος της δυσωδίας που εισπνέουμε, να οπλιστούμε με υπομονή κι ελπίδα και κυρίως να εκπαιδεύσουμε τους εαυτούς μας να ζουν έξω από αυτό το άλγος. Η τελευταία γραμμή άμυνας δεν είναι επάνω στον ορατό κόσμο αλλά είναι η αρετή, ο αγώνας, ώστε τίποτε απ' όσα μου επιδίδονται να μην περάσουν μέσα μου ως μορφή συνείδησης και αξιών.

Κάθε αξία που υψώνεται από αυτούς στον κόσμο και προβάλλεται ως τέτοια σε εσάς, θα την δείτε πιο κάτω να εκπορνεύεται με κάθε λογής άπληστο εξουσιαστή, πριν την οικειοποιηθούν στην εξουσία τους θα προσπαθήσουν να σας την φορέσουν ως αξίες για την ευημερία και την δικαιοσύνη των λαών. Σας θέλουν οπίσω τους για να λαμβάνουν από εσάς, διότι ο κόσμος αυτός παραδέχεται και προσάπτεται σε ότι αισθητό και ορατό, κι εσείς είστε ο τρόπος τους.

Στο τέλος της πορείας, πριν αποκάμετε, συλλογιστείτε την απολαβή σας κι εάν από αυτά που σας έδωσαν σεις δώσατε κάτι παραπάνω, μην ξεκινήσετε. Είναι σοφία να υπολογίζεις το κόστος της κάθε σου επιθυμίας, και είναι διπλή σοφία εάν το υπολογίζεις με κανόνα την ψυχή σου, την δική σου ψυχή, όχι του κόσμου. Μόνον τότε θα γλιτώσεις πόνο και ουσία που θα έπρεπε να καταθέσεις για να "αγοράσεις" την επιθυμία σου. Συλλογίζομαι ότι αρκεί ένας άπληστος να κάνει όλους τους άλλους φτωχούς μέσα στην εξουσία του Εγώ, αλλά ο ίδιος δεν θα μπορούσε ποτέ να φέρει την ευημερία σε αυτούς που την αφαίρεσε. Μπορούν να σας τα αφαιρέσουν όλα μέσα από τον έλεγχο που ασκούν, διότι σε αυτούς εδόθη η εξουσία. Το μόνο δικό σας είναι το "σώμα" με το οποίο ήρθαμε μέσα στην εταίρα κτήση κι αυτό είναι το πνεύμα, η ψυχή και το Ανώτερο νοητικό. Εμπιστευθείτε τον εαυτόν σας διότι είναι το μόνο που σας ανήκει και το μόνο που δεν έχει δικαίωμα ο άπληστος να σας αρπάξει.

Η αρχή να υψωθώ δεν είναι κάποιος λόγος αλλά ο έλεγχος του νου εντός της σιωπής από την πολυφωνία που προβάλλει ο κόσμος. Είναι η συνειδητή σιωπή, που είναι η συνειδησιακή αποχή από ότι μου λένε πως είμαι και θέλω, εάν σωπάσουν αυτά τα δύο, σιωπά η απληστία.

Μέρος 40^ο

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΧΡΟΝΟΣ

Χρόνος είναι το σύνολο των συμπτώσεων που γεννιέται και γίνεται σε μια ακολουθία.

Τρεις παράγοντες πρέπει να λάβουν χώρα προκειμένου να συμβεί μια σύμπτωση, το αίτιο, το αιτιατό, και η διάρκεια. Όταν συγκλίνουν αυτά τα τρία σε μια κοινή συνιστώσα, αποτελούν μια σύμπτωση. Εντός αυτής της έκφανσης δεν υπάρχει το τυχαίο, διότι κι αυτό ακόμη υπάγεται σε αυτόν τον νόμο της σύμπτωσης των τριών. Το τυχαίο βρίσκεται εντός του νου μας ως αποτέλεσμα να αποδώσει κανείς κάτι μη καταληπτό.

Λ.χ. παράδειγμα, ένα άτομο περιέχει πρωτόνια, ηλεκτρόνια, νετρόνια, τα οποία κινούνται σε προκαθορισμένη πορεία κατ' αντιστοιχία με τα άλλα όμοια ή ανόμοια, ώστε μέσα από το ορισμένο, όχι το τυχαίο, δημιουργούν ένα σωματίδιο που κι αυτό με την σειρά του υπάρχει ως κάτι συγκεκριμένο σε συγκεκριμένη θέση, με συγκεκριμένη ιδιότητα. Αμέτρητα ίδια σωματίδια σε συνοχή δημιουργούν ένα σώμα, το οποίο με την σειρά του είναι και υπάρχει στο σύνολο, όμως έξω από το σύνολο εάν διακρίνουμε θα κατανοήσουμε ότι το σύνολο είναι υποσύνολο του συνολικού, κι όλο αυτό υπάρχει εντός των άπειρων καθορισμένων συμπτώσεων με συγκεκριμένο σκοπό.

Ο αρχιτέκτων του παντός εντός του σύμπαντος της ύλης δημιουργεί της δυνάμεις της συνοχής και της αλληλουχίας ως αιώνιο νόμο. Εάν αυτό μεταβληθεί το σύμπαν απόληται, όπως συμβαίνει σε μικρή κλίμακα η σχάση ενός απειροελάχιστου ατόμου του οποίου οι δυνάμεις συνοχής είναι πέραν του νοός. Ο άνθρωπος ορίζει ένα ελάχιστο μέρος του σύμπαντος τούτου και το ονομάζει. Το όνομα δε της ζωής είναι το αποτέλεσμα, η εμφάνιση των αισθήσεων εντός του χρόνου.

Όταν ομιλώ για χρόνο εννοώ την ακολουθία των συμπτώσεων που μας διέπουν για κάποιο σκοπό. **Όταν συντονιστώ στον ανώτερο σκοπό μου την συνεύρεση του πνεύματός μου με τα της αγαθής συνειδητότητας, τότε το σύνολο των συμπτώσεων μεταβάλλεται προς αυτόν τον σκοπό.** Εάν όμως επιθυμώ να ζω εντός του νόμου που καθορίζει τις συμπτώσεις της ύλης υπάγομαι στους νόμους που διέπουν την ύλη. Η ύλη μεταβάλλεται σύμφωνα με τον νόμο που συμπίπτει

με την ίδια. Ο χρόνος λοιπόν όπως τον εννοούμε υπάρχει ως αποτέλεσμα της συνύπαρξης των γεγονότων που καθορίζουν την ζωή μας, όμως έξω από τον ανθρώπινο παράγοντα είναι συμπτώσεις.

Θέλω να κατανοήσετε ότι ο Αίτιος (A) είναι κάτι εξωγενές, μια οντότητα, που φανερώνει κάτι που μέσα από έναν ιδιαίτερο τρόπο γίνεται προς εμάς αιτιατό (B) ως επιθυμία. Η επιθυμία ποικίλλει μέσα σε κάθε οντότητα (άνθρωπο) που την αποδέχεται ως "ΚΑΤΙ" και την αναπαράγει σε μια περίοδο ()

Αίτιο A B Αιτιατό = ΧΡΟΝΟΣ – ΖΩΗ

Η Ζωή δεν είναι τίποτε άλλο για την ύλη από μια κατάσταση αναπαραγωγής των αισθήσεων ανάμεσα στο αίτιο και το αιτιατό, αυτού που προβάλλει το Εγώ κι αυτού που επιθυμεί μέσα από τις αισθήσεις του, δημιουργώντας μέσα από την επανάληψη μια διάρκεια που το εννοούμε σαν ζωή και είναι ότι έχουμε. Εάν μια από αυτές τις τρεις συνιστώσες δεν εφάπτεται, τότε ο χρόνος όπως τον γνωρίσαμε παύει να υφίσταται. Ο χρόνος είναι μια σειρά από συμπτώσεις που έγιναν μέσα στον νου, συνείδηση και τρόπος. Ο νους που ο χρόνος αναφέρεται είναι ο υλικός νους του κόσμου. Εάν ο νους πάψει ως συνείδηση παύει κι ο χρόνος όπως τον γνωρίζουμε. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι ο ύπνος. Εντός του ύπνου η συνείδηση του χρόνου παύει να υφίσταται, έστω κι εάν εμείς εξακολουθούμε να υπάρχουμε σε άλλο συνειδησιακό περιβάλλον, έξω από αυτό που ονομάζουμε χρόνο. Αυτό έχουμε μάθει να το κάνουμε, μας επιβάλλεται για το θνητό μας σώμα, όμως δεν γνωρίζουμε πώς να αξιοποιούμε τον χρόνο μέσα από το πνεύμα μας.

Ο πνευματικός χρόνος

Ενώ για τον ζωικό άνθρωπο ο χρόνος φανερώνει μια διάρκεια εντός της οποίας τοποθετείται ένα Εγώ που τρέφεται από την επιθυμία. Στον πνευματικό ουράνιο άνθρωπο το αίτιο που κατευθύνει και ορίζει μια επιθυμία πάνω στον άνθρωπο δεν υπάρχει διότι αυτήν την θέση (A) την αιτία έχει καταλείψει το πνεύμα το οποίο είναι εντός του Ιησού. Η διαφορά αυτών των δύο ανθρώπων έγκειται στο γεγονός ότι ενώ στον ζωικό άνθρωπο ο αίτιος ον είναι "έξω" από αυτόν και εκπέμπει προς τον ζωικό (άνθρωπο) ο οποίος δημιουργεί επιθυμία (αιτιατό), αυτή δε η επιθυμία ερχόμενη στον κόσμο, μόνον τότε φανερώνει το αποτέλεσμα, που μπορεί να είναι και καταστροφικό. Ωστόσο, ο άνθρωπος δεν είναι ικανός να την διαγνώσει από πριν. ένα τέτοιο παράδειγμα ήταν ο Ιούδας απέναντι στον Ιησού.

Στον πνευματικό άνθρωπο το αίτιο είναι μέρος του εαυτού του όπως και το αιτιατό. Αυτά τα δύο A+B μέσα στον νου (Γ) που για τον πνευματικό έχει την ιδιότητα του χρόνου ακαριαίας μορφής, χωρίς δηλαδή διαμεσολαβήσεις της διάρκειας, είναι δυνατό να φανερωθεί ένα αποτέλεσμα της σύζευξης - κοινής συνισταμένης A+B+Γ = εκφάνσεις σε άυλο επίπεδο ζωής.

ΣΧΗΜΑ

Αυτό που φανερώνεται ως συνύπαρξη έκφανσης είναι ΘΕΟΣ

Ο πνευματικός άνθρωπος βρίσκεται σε θέαση του παντός πριν εκδηλωθεί το δαισθάνεται και το "βλέπει" εσωτερικώς. Με αυτόν τον τρόπο μεταβολίζει τον ζωικό άνθρωπο προς τον πνευματικό εαυτό. Το αποτέλεσμα του πνευματικού ανθρώπου δεν περιέχει την διάρκεια αλλά το ακαριαίο αποτέλεσμα.

Ο ουράνιος άνθρωπος όταν "είδε τον εαυτό του μέσα στο ΕΓΩ ξέχασε την ψυχή του. Το Εγώ αυτό δεν ήταν δικό του, αλλά αυτού που φανερώθηκε ως αιτία. Προϊόντος του χρόνου αυτό το εξωγενές Εγώ προσάρτησε τον ουράνιο άνθρωπο, ώστε σήμερα να νομίζει ότι είναι ο εαυτός του. Γι' αυτό, κάθε ουράνιος άνθρωπος αντιλαμβάνεται στον αληθινό εαυτό του, την απώθηση που έχει για την αιτία που προβάλλει το Εγώ. Η αντίληψη αυτή είναι η βεβαίωση της ψυχής του ότι δεν ανήκει ΕΔΩ! Όταν αναγνωρίσουμε αυτήν την βεβαίωση εσωτερικώς, διεγείρεται ο πνευματικός άνθρωπος προς την εκζήτηση του σκοπού του, δηλαδή την επιστροφή του σε αυτό που αληθινά ΕΙΝΑΙ.

Μέρος 41^ο

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΕΣ

Οι προσωπικότητες δεν είναι άνθρωποι αλλά αξίες οι οποίες ονομάζονται επί Γης. Δεν είναι επίγειο γέννημα, δεν τις ορίζει ο άνθρωπος, οι προσωπικότητες είναι έννοιες που προϋπάρχουν του ανθρώπου, κι ο άνθρωπος δανείζεται κάθε φορά μια από αυτές κι αξιώνει ότι η εκάστοτε προσωπικότης προβάλλει. Είναι αξίες πανανθρώπινες που χαρακτηρίζουν τον καθένα από εμάς που τις επικαλείται, όχι πως είναι αυτός η αρχή, αλλά ζητεί να συμμετέχει μέσα στην αξία που αυτή η αρχή επικαλείται, λαμβάνοντας λάμψη από την λάμψη της.

Κατέβηκαν από ύψος για να διδάξουν και να οικοδομήσουν τον άνθρωπο. Οι όψεις τους δεν αλλοιώνονται, δεν αγγίζουν την γη. Θέλησαν πολλοί να ιδιοτελέσουν επάνω τους εφάπτοντας Εγώ τους κι έλαβαν την αντιμισθία τους. Δεν είναι κτήμα κανενός, δεν σε υπηρετούν, υπηρετούνται. Ο υπηρέτης της κάθε αξίας είναι τελικά αυτός που λαμβάνει την τιμή να ονομάζεται μέσα στον χαρακτήρα της κάθε προσωπικότητας.

Η κάθε μία από αυτές προβάλλει επάνω μου την ελκτική της δύναμη, με χαρακτηρίζει, στέκομαι κι εγώ ανάμεσα σε άλλους που τις επικαλούνται χωρίς να τις υπηρετούν. Όποιος πίστεψε ποτέ του ότι κατέχει μίαν από αυτές, μπορεί η επόμενη ημέρα να τον διαψεύσει. Είναι κοσμήματα που για να σε χαρακτηρίζουν πρέπει να φοριούνται καθημερινά. Είναι στύλοι για κάθε κοινωνία που θα ήθελε να οικοδομηθεί επάνω τους. Στάθηκα εκεί στο γλυκοκίτρινο φως του πρωινού να τις αναγνωρίσω σαν τις αδερφές που ποτέ δεν είχα, κι ονόμασα με το όνομά τους τον εαυτό μου.

ΑΓΑΠΗ - ΕΙΡΗΝΗ - ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ - ΙΣΟΤΗΤΑ - ΜΑΚΑΡΙΟΤΗΤΑ - ΔΥΝΑΜΗ - ΕΠΙΓΝΩΣΗ - ΕΥΣΕΒΙΑ - ΣΟΦΙΑ. Μπροστά σε αυτές τι θα έδινε ο άνθρωπος για να τις αποκτήσει; Τι θα μπορούσε άραγε να αντιμετωρηθεί;

Κι αν περπατώ με την αρετή σε όλη μου την ζωή ελάχιστα θα αγγίζω την κάθε μια από αυτές, κι αυτό το γεγονός με θλίβει. Μόνον στο τέλος της ημέρας κατανόησα την απεραντοσύνη της κάθε μιας, και συλλογίστηκα τον αγώνα μου όλα

τα χρόνια. Η επιδίωξη ήταν ο σκοπός, όχι η κατοχή, δεν είναι δική μου η ειρήνη, δεν είναι δική μου η σοφία, δεν ήμουν ποτέ μακάριος, μάλλον θλίβομαι για το ανικανοποίητο εκείνο. Μόνον στο τέλος της διαδρομής εννόησα ότι ο αγώνας εμπρός στην αρετή ήταν η ουσία.

Η αγάπη είναι η συνεχής αναζήτηση του εαυτού σου.

Η ειρήνη να μην αφήνω το Εγώ μου να με άγει.

Η δικαιοσύνη να υπάρχω έξω από κάθε αδικία.

Η ισότητα να θεωρώ τον άλλον στο ύψος που ο ίδιος έχει τοποθετήσει τον εαυτό του.

Η μακαριότητα να μην κρίνω μέσα από τις αισθήσεις, το αύριο, το σήμερα, το χθες.

Η δύναμη να είμαι το θέλω του αληθινού εαυτού μου κι όχι του Εγώ.

Η επίγνωση να βλέπω το δημιουργημένο όλον μέσα μου.

Η ευσέβεια, η κάθε ευγνωμοσύνη - εκτίμηση - ευγένεια που οφείλω προς τους άλλους.

Η σοφία, ο τρόπος εντός του οποίου λύνω τον εαυτό μου από τα δεσμά του κόσμου και του νου.

Δεν έχει τέλος ο αγώνας. Έχει τέλος η ζωή, κι αν με ρωτήσουν εάν νίκησα, θα τους πω ξεχώρισα τον εαυτό μου από τον κόσμο, πάλεψα για να κρατηθώ πάνω στο κύμα, μέσα από την καθημερινότητά μου αναγνώριζα τον αγαθό μέσα μου με κάθε αποδοχή, μα εάν νίκησα δεν γνωρίζω. Ένα μόνον γνωρίζω ανάμεσα στον εαυτό μου και στην Σάρκα του Κόσμου, εάν επρόκειται να ξαναγεννηθώ για να υπηρετήσω αυτό που δεν είμαι, μέσα στην λήθη, προτιμώ τον αιώνιο και παντοτινό θάνατο, την ανυπαρξία, το ουδέν, παρά βασιλείας στην Γη του παντοκράτορα Θεού.

Μέρος 42^ο

ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ

Η αυτάρκεια δεν είναι πλεονασμός ή πλούτος, μα ούτε ένδεια και έλλειψη. Είναι το αποτέλεσμα της ισορροπίας ανάμεσα σε αυτά τα δύο, καθώς ο πλεονασμός δημιουργεί ψυχικές δεσμεύσεις που πρέπει εάν θέλεις να παραμένεις μέσα στον πλούτο να καταθέτεις μέρος ανάλογο της ουσίας σου. Το ίδιο όμως συμβαίνει με την ένδεια η οποία εξίσου συγκρατεί τον άνθρωπο και του αποστερεί από την ουσία του. Και στις δύο περιπτώσεις πρωταγωνιστικό ρόλο έρχεται να δημιουργήσει το Εγώ, το οποίο ενώ στην μια πλευρά πλεονάζει, στην άλλη πλευρά μειονάζει. Το αποτέλεσμα όμως επάνω στον άνθρωπο είναι το ίδιο, δηλαδή η αποστέρηση της ουσίας του προς όφελος είτε αόρατων εξουσιαστών αρχόντων, είτε ορατών συμφερόντων με βάση την ιδιοτέλεια, το κέρδος.

Δεν αποσκοπούν να συγκεντρώνουν άχρηστα και ευτελή χαρτονομίσματα αφού "αυτοί" τα διοχετεύουν στους λαούς, αυτοί τα δημιούργησαν, σας edίδαξαν όμως τους τρόπους να αναζητείτε επιθυμίες ως "πολύτιμα" που για να αποκτηθούν πρέπει να πληρωθεί με νόμισμα, που όμως επάνω του είναι κατατεθειμένη η ουσία σας. Άρα η προβολή της ουσίας σας, η εκπόρευση προς "αυτούς" γίνεται μέσα από την τεχνητή ψυχή που δημιουργεί επιθυμίες οι οποίες μέσα από τον τρόπο που διδαχθήκατε πληρώνονται μόνον με ενέργεια - ουσία από εσάς. Το "χαρτί" σας παρέχει μέσω της πίστης που εσείς του αποδίδετε ευκολίες πάνω στο σώμα σας που καθημερινά σας δημιουργεί ανάγκες επειδή καθημερινά βιάζεται, βλέποντας τον θάνατο ως μέτρο να αποκτά η ζωή μέσα τον χρόνο αξία.

Η κατανόηση: ότι αυτό που παραλάβαμε από τους προγόνους μας ως αξίες, δεν είναι αληθινές αξίες αλλά ότι αυτοί edιδάχθηκαν κι ονόμασαν αξίες. Έτσι κοινωνίες ολόκληρες αποδέχθηκαν ως αξία το χαρτονόμισμα καταθέτοντας την πίστη τους σε αυτό. Στην ουσία το χαρτονόμισμα έχει τόσο αξία όση πίστη έχουμε καταθέσει σε αυτό επειδή η πίστις μας είναι η αληθινή αξία κι όχι το νόμισμα.

Προϊόντος του χρόνου κάμπτοντας την συνείδηση του ανθρώπου, δημιουργήθηκε μια νέα κοινωνία που δημιούργησε ανάγκες πάνω στην νέα πίστη,

την πίστη στο νόμισμα. Μας επέβαλλαν λοιπόν το νόμισμα ως μέτρο σύγκρισης μεταξύ μας, ως ψυχοτρόπο σε κάθε είδους κατάσταση που αφορά το σώμα εντός της ύλης. Οι επόμενες γενεές είδαν τα παιδιά τους, και τα παιδιά των παιδιών τους να αναλώνουν την ουσία τους στην απόκτηση κάθε επιθυμίας μέσω του νομίσματος. Ήταν η στιγμή που ο άνθρωπος είχε δημιουργήσει τον Θεό του, εκείνον τον ΧΡΥΣΟ ΤΑΥΡΟ που κατέθεσε επάνω του κάθε του επιθυμία επειδή ήθελε να βλέπει τον Θεό του, όπως και στην έρημο οι Ισραηλίτες, η ίδια ασίγη επιθυμία φωλιάζει ακόμη, η τάση του ανθρώπου να δημιουργεί φαινόμενα και να τα υπηρετεί.

Έτσι πάντα δημιουργείται ένας Θεός μέσα από μια νέα πίστη η οποία δεν χρειάζεται να είναι αληθινή αλλά να είναι αποδεκτή μέσα από ένα σύνολο ανθρώπων. Αυτός ο Θεός δημιουργεί ανάγκες που στην συνέχεια τις θεραπεύει για να αναγνωριστεί ως εξουσία, και να ξεχωριστεί από τον άνθρωπο που τον δημιούργησε, απόκτησε "Υψος", "Αίγλη", θέσπισε νόμους επικυριαρχίας επάνω σε λαούς και έθνη. Ξεπέρασε τον άνθρωπο, έγινε ο ίδιος η Αιτία του πολέμου, της πείνας, του πλούτου, της ανάπτυξης. ΜΑ ουδέποτε δεν έγινε Πατέρας. Τίποτε δεν γεννήθηκε μέσα από τον ίδιο τον Θεό του νομίσματος, αλλά το κάθε τι γεννιόταν από την επιθυμία του ανθρώπου να πιστεύει σε αυτόν. Ανήκει σε αυτόν η διαχείριση, η επιμέλεια, η ανάπτυξη του πόθου των ανθρώπων μέσα από την τεχνητή ψυχή τους. **ΟΧΙ Η ΠΙΣΤΗ** διότι η πίστη είναι αξία και απορρέει από την ουσία του εκάστοτε ανθρώπου που πάση δύναμη ο εξουσιαστής αποζητά να διοχετεύεται σε αυτόν μέσω των επιθυμιών.

Ο σκοπός της αυτάρκειας δεν είναι να έχουμε, να μας αρκούν για τις ανάγκες που πλασματικά δημιουργούμε. Αλλά είναι μια οδός ζωής, ένα μονοπάτι που σου μαθαίνει να ισορροπείς μέσα στο αχανές πεδίο των πλασματικών επιθυμιών που δημιούργησαν άλλοι, και περιμένουν να τους αποδεχθείς, και να εναρμονιστείς επάνω στην δική τους τροχιά για να λεηλατήσουν ότι σου απόμεινε από την ουσία σου.

Εάν είσαι άνθρωπος που αποζητά να δραπετεύσει από το σύμπαν φυλακή πρέπει να γνωρίζεις ότι η αυτάρκεια είναι η συνισταμένη δύο αξιών που πρέπει πάντοτε να υπολογίζεις που βαδίζεις. Ένα είναι ο **Σκοπός** ο οποίος δεν συμβαδίζει με τις προγονικές σου δυνάμεις, ούτε με ότι σου παρέδωσε η εκπαίδευση, αλλά ότι βεβαιώνεται μέσα σου από τον λόγο της εσωτερικής σου συνείδησης, του αληθινού εαυτού σου.

Ο Σκοπός είναι πορεία που πρέπει να διανύσεις προκειμένου να βρεις την ψυχή σου, αυτή η ταύτιση έχει ένα κόστος. Η δεύτερη αξία που πρέπει να υπολογίσεις είναι λοιπόν το **ΚΟΣΤΟΣ**. Το κόστος εδώ στον κόσμο των φαινομένων σημαίνει να αποδίδεις στον εξουσιαστή για την κάθε σου επιθυμία. Το κόστος για το οποίο εγώ ομιλώ είναι να αφαιρείς από επάνω σου κάθε απατηλή επιθυμία που θα μπορούσε ο εξουσιαστής να σε ελέγχει, σίγουρα εφόσον γεννηθήκαμε, για να ζήσουμε πρέπει να αποδίδουμε ένα φόρο υποτέλειας σε κάθε εξουσία μέσα στο ήδη δομημένο σύμπαν. Φρόντισε όμως αυτό να είναι όσο το δυνατόν πιο μικρό.

Κάθε εργολάβος υπολογίζει για το έργο του με ακρίβεια τον χρόνο και τα υλικά έτσι ώστε να μπορέσει να το φέρει σε πέρας, δεν είναι ούτε μεγαλύτερο, ούτε μικρότερο, αλλά τόσο όσο χρειάζεται και είναι ανάγκη, ώστε απερίσπαστος κάποιος να επιδίδεται στον αληθινό εαυτό του αναπτύσσοντας μέσα του τον λόγο της εσωτερικής βεβαίωσης, τον Θείο Λόγο.

Κάθε επιθυμία που προβάλλεται επάνω σας με το σθένος της ψυχής του κόσμου, πρέπει να χαλιναγωγηθεί μέσα στον ύψιστο σκοπό σας και να υπολογιστεί το κόστος της ουσίας που θα χρειαστεί η κάθε επιθυμία. Δείτε "εσωτερικά" κάθε σας Λόγο από πριν, κάθε σας πράξη, φτάστε νοητικά στο τέλος, στην ολοκλήρωσή του, εκτιμήστε το κόστος, εάν σας είναι πράγματι ωφέλιμο, εάν η ουσία που θα αποδώσετε μετατράπηκε σε αξία ικανή να σας "υψώσει" ή έγινε βάρος και σας έβαλε "υποζύγιο" για να σας εξουσιάζουν άλλοι.

Καμιά υλική "αξία" δεν είναι υψηλότερη από τον εαυτό σας. Μην θυσιάζετε λοιπόν τον εαυτό σας σε πράξεις και καταστάσεις που κάποιος άλλοι σας παρέδωσαν σαν δικά τους. Κάθε υλική αξία έχει την υπόσταση, το βάρος που εσείς ως άτομο του δώσατε. Πολλά όμως άτομα μαζί δημιουργούν την ιδέα της κοινωνίας του σήμερα.

Υπάρχει ο κόσμος των φαινομένων, των εικόνων που δημιουργούν παρερμηνείες και κοιμίζουν τον ΝΟΥ, ένα τέτοιο είδος είναι η τηλεόραση. Και υπάρχει ο κόσμος των εννοιών που η κάθε μια τους είναι ένας κόσμος που ανοίγει μέσα στον νου σου για να είσαι εσύ που κρίνεις και αποφασίζεις όχι το Εγώ σου, ούτε κάποιος άλλος. Η μετάβαση από την εικόνα στην έννοια είναι μια εργασία εσωτερική που διευρύνει τον ανθρώπινο νου στην αυτογνωσία, την δημιουργία. Για να διανοιχτεί όμως το Ανώτερο Νοητικόν του ανθρώπου θεϊκού σπινθήρα χρειάζεται ο Αγαθός συμπαντικός Λόγος, κάθε έννοια - λόγος επικαθίζει στον ανάλογο νου.

ΕΝ ΤΕΛΕΙ, Η ΑΥΤΑΡΚΕΙΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΝΑ ΖΕΙΣ ΜΕ ΤΟ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΔΥΝΑΤΟ ΚΟΣΤΟΣ.

Κάθε εξουσιαστής είναι υπόλογος της δικής σας ψυχής. και είναι η κρίση που κάνετε στον κόσμο.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΕΜΟΥ

Ο Πόλεμος είναι μια κατάσταση όπου μέσω της εξουσίας γίνεται προσπάθεια να επικρατήσει το Εγώ έναντι ενός άλλου Εγώ, με κύριο σκοπό τον έλεγχο του παντός. Εάν ήταν μόνον η ανάγκη θα υπήρχε κι άλλος τρόπος να ξεπεραστεί ένας πόλεμος όπως η βοήθεια του άλλου, η ανάπτυξη της φιλίας, αλλά ο έλεγχος μέσα από την εξουσία είναι πόλεμος, διότι ο άνθρωπος αρνείται την ύπαρξή του στο κοινό όταν αισθάνεται ότι εξουσιάζεται κι επιβάλλεται, αναγκάζεται, και τότε προκύπτει ο ψυχοσωματικός εξαναγκασμός. Κάπου αλλού, στην αντίπερα όχθη υπάρχει η ευημερία, η ανάπαυση. Επειδή ο κόσμος όλος είναι ένα δίπολο, παράγοντας για την ύπαρξη αυτών των δύο πόλων είναι η **ανάγκη** και προκύπτει επειδή η δομή του **ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΘΕΟΥ** είναι ίδια και όμοια με ότι προβάλλεται στο άυλο και υλικό σύμπαν που αυτός επιμελείται.

Ωστε λοιπόν, πρώτη αιτία των πάντων είναι Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΥ κι όχι η ευημερία (ευημερία είναι η απουσία από ότι προκαλεί πόνο). Μέσα λοιπόν από την ανάγκη δημιουργείται η Δύναμις, ο Έρως, σε ένα αιώνιο δίπολο που πρέπει να ισορροπεί. Η μάχη που μας διακατέχει είναι ο πόλεμος όταν ο ένας επιβάλλεται επάνω στον άλλο. Ο πόλεμος είναι μια οδύνη που πρέπει να πληρωθεί στην ευημερία προκειμένου αυτή να έχει υπάρξει ως επιβράβευση. Αυτή είναι η δομή του κόσμου που νομίζουμε ως αληθινό και δεν τον αμφισβητούμε, παραδεχόμεστε όμως ότι για να υπάρξει πλεονασμός κάπου, πρέπει να δημιουργηθεί έλλειψη κάπου αλλού. Αυτό σημαίνει ότι ζούμε σε περιβάλλον μη αληθές διότι το αληθές δεν δημιουργεί εκ φύσεως έλλειψη αλλά πληρότητα.

Εάν λοιπόν κάπου υπάρχει έλλειψη - ασθένεια - θάνατος είναι εξαιτίας του περιορισμένου που υφίσταται ο κόσμος. Έτσι δημιουργείται η ανάγκη το ένα να ελαττωθεί, να πεθάνει και το άλλο να γεννηθεί, να αυξηθεί, υπακούοντας στον αιώνιο νόμο όχι της ζωής αλλά της έλλειψης. Ο θάνατος όπως τον νομίζουμε είναι απόρροια όχι της αμαρτίας αλλά της έλλειψης. Η έλλειψη αυτή μαρτυρεί ότι ζούμε, υφιστάμεθα ένα σύμπαν μη Αγαθό, άρα ο Θεός παντοκράτορας είναι μη αγαθός. Εάν ο θάνατος ήταν προϊόν της αμαρτίας θα πέθαινε κι ο Θεός του κόσμου.

Υπάρχει εντός μας ο νους εκείνος που ως αυτοφυής αυτοπροσδιορίζεται, όταν του δοθούν τα κατάλληλα φώτα δημιουργεί την πυξίδα που μέσω της αυτοσυνείδησης αναγνωρίζει την γενέτειρα του, προσδιορίζεται και ξεκινά μια πορεία εκζήτησης μέσω της ψυχής του. Επειδή αυτός ο έσω μηχανισμός υπάρχει στους "ιδιαίτερους" φρόντισαν οι άορατοι επιμελητές του κόσμου, αυτοί να προσδιορίζουν την εκπαίδευση και την παιδεία που μέσω της ψυχής του κόσμου να συγκρατεί μέσα στον πόλεμο στην έλλειψη κάθε **ΑΝΘΡΩΠΟ**. Γι' αυτό υπάρχει η αλλαγή της συνείδησης ώστε να διευρυνθούμε στον ορατό τρόπο ζωής και να χαλιναγωγηθούμε σε κατώτερες αισθήσεις που δημιουργούν νάρκωση, έκσταση, παράλυση, που προωθούνται επιμελώς.

Εάν σε όλο τον πολύτιμο βίο αναλωθούμε στην αναζήτηση αισθήσεων που παράγονται από την κατώτερη φύση μας, τότε θα έχουμε "κοίμηση" του ανώτερου πνευματικού ανθρώπου, και θα έχουμε καταστήσει τον εαυτό μας εντός του Εγώ Είλωτα, και αυτή είναι η επιδίωξη κάθε άρχοντα που σας πολεμά για να σας ελέγχει.

Ο πόλεμος δεν είναι κατά ανάγκη με όπλα που απευθύνονται στο σώμα, αλλά μπορεί να προκύπτουν από την επιρροή που εξασκούν μέσα από τις ανάγκες που σας δημιουργούν. Κάθε ανάγκη είναι έτσι ώστε να ζητήσουμε το αναγκαίο που "Αυτοί" είναι πρόθυμοι να μας δώσουν εάν πληρωθεί το χρέος κατοχής και συντήρησης προς αυτούς. Το χρέος αυτό είναι η ποιότητα της ζωής σου σε κάθε επίπεδο, και πάλι ότι κερδίζεις σε ΥΛΙΚΑ και πράγματα που ανήκουν **ΕΔΩ** τα χάνεις στον πνευματικό ορίζοντα του εαυτού σου. Κι αυτός που διστάζει είναι ο **ΧΡΟΝΟΣ**.

Αιώνιος επόπτης λοιπόν ο χρόνος, ζητείται από τον Άρχοντα να τον ανταλλάξετε με ότι επιθυμείτε επί Γης, αφαιρώντας από επάνω μας **ουσία**, αφαιρείται η ζωή σας που όμως σας εκπαίδευσαν να νομίζετε ότι ο χρόνος είναι η ζωή. Η αληθινή ζωή λοιπόν είναι η ουσία που υπάρχει στην πνευματοψυχή σας την οποία οφείλουμε στον ΠΑΤΕΡΑ αρχή, όχι στον παντοκράτορα Θεό της ύλης. Αντ' αυτού, εκπαιδευτήκαμε να νομίζουμε ζωή την ποιότητα του φθαρτού σώματος σε συνάρτηση με τον χρόνο.

Η ύλη δημιουργεί τον ΠΟΝΟ και ο άνθρωπος πασχίζει από τότε να ζει μακριά απ' ότι του δημιουργεί πόνο. Θωρακίζεται λοιπόν από ΠΛΟΥΤΟ ή ΤΙΤΛΟΥΣ, προκειμένου να αισθάνεται ασφαλής αλλά ο νόμος επιβάλλει όσα πιο πολλά κατέχεις και συντηρείς τόσο πιο πολλά πρέπει να αποδώσεις σε αυτόν που τα δημιούργησε και που τελικώς του ανήκουν. Επειδή όμως εσύ το αρνείσαι προσπαθείς να μεταθέσεις

αυτήν την ευθύνη σου στον αδύνατο και πτωχό ζητώντας από αυτόν να πληρώσει είτε το κέρδος σου, είτε την ζημία σου, πιστεύοντας ότι δια του εξαναγκασμού θα ξεφύγεις, να πληρώσεις εσύ και θα πληρώσει άλλος για εσένα. Όμως και πάλι αυταπατάσαι διότι ανταλλάσσεις την εξουσία που επιβάλλεις στους άλλους με το χρέος που τελικά θα πληρώσει η ψυχή σου στον καιρό της, διότι κάθε εξουσία μέσα στο σύμπαν φυλακή εκπορεύεται από τον παντοκράτορα Θεό και ουδείς άνευ αποδοχής αυτού μπορεί να επιβάλλει ή να επιβάλλεται για το δικό του χρέος.

Μπορεί να μην χρεωστάτε στις τράπεζες, στο σύστημα, να ξεγελάτε τον πτωχό και τον αδύναμο, να κρατάτε στην αμάθεια τον κόσμο και τόσα άλλα, μα στο τέλος θα πρέπει να αποδώσετε τον λόγο για όλα αυτά σε εξουσίες που δεν είναι από σάρκα και οστά.

Υπάρχει λοιπόν ένας πόλεμος που δεν μπορούμε να διακρίνουμε μέσα από τα φθαρτά μας σώματα, και σκοπό έχει να μας καθυποτάξει ώστε να εκπληρώνουμε τις άυλες ανάγκες που δημιουργούνται εξαιτίας της έλλειψης στο σύμπαν φυλακή, μας επιβάλουν λοιπόν μέσα από την ύλη να καταθέτουμε την ουσία μας. Τα όπλα τους γι' αυτό το σκοπό είναι η ψυχή του κόσμου που είναι ένας μηχανισμός που δημιουργεί την επιθυμία πάνω στην ύλη, στις αισθήσεις, ένας νους που εξαρτάται από την εκάστοτε εξουσία των εκπαιδευτών, κι ένα σώμα ασθενικό που ζητά αισθήσεις και ευημερία. Αυτά όλα προσπαθούν να συγκρατήσουν μέσα σε μια αλλοίωση τον ουράνιο άνθρωπο αποδεικνύοντας και επιβάλλοντας το ανύπαρκτο ως υπαρκτό.

Ο αγώνας αρχίζει από την στιγμή που θέτεις υπό αμφισβήτηση όλη αυτή την κοσμογονία, και αρχίσεις να κατανοείς τον εαυτό σου έξω από το Εγώ. Η κατανόησης είναι ο επαναπροσδιορισμός του τι είσαι μέσα από εσένα, κι όχι μέσα από ότι σου λένε ότι είσαι. Το **είμαι σου** θα φανερωθεί όταν πάψει η γνώμη να προσδιορίζεις τον εαυτό σου μέσα από τους άλλους. Όταν εννοώ άλλους δεν εννοώ μόνον τον άνθρωπο σήμερα, αλλά κάθε προϊόν που δημιουργήθηκε για να σε κάμπτει την κεφαλή προς το γήινο περιβάλλον, να σε προγραμματίζει σύμφωνα με το καθεστώς που ζεις, που το προσδιορίζουν Αρχές και εξουσίες που ανήκεις κατά τον κατώτερο άνθρωπο "Εγώ".

Εάν ο πόλεμος που πρόκειται να δώσεις όταν εγερθείς από τον "ύπνο" και την "παράλυση" είναι εντός του κόσμου του μάτριξ, των υλικών θεαμάτων και των κανόνων που τον απαρτίζουν, θα χάσεις, διότι είναι έτσι δομημένος που σου επιβάλλει το δικό του συνειδησιακό καθεστώς μέσα από άλλους ανθρώπους, συστήματα,

θηρσκείες, δόγματα όπου το καθένα από αυτά αιώνες περπατούν και ανακαθορίζονται στην Γη και δεν μπορείς να αλλάξεις τον κόσμο, αλλά ο κόσμος προσπαθεί να εγκλωβίσει εσένα μέσα του.

Η αμφισβήτηση κάθε αξίας που προέρχεται από τον κοσμικό νου γίνεται μόνον από έναν άλλον νου που προϋπάρχει μέσα σου σε αδράνεια. Αυτός ο νους - νόμος παίρνει μπροστά όταν γίνει εκζήτηση του ουράνιου φωτός. Το φως αυτό μέσα στον νου σου μετουσιώνεται σε Λόγο απλό και κατανοητό κι αφορά εσένα, τοποθετώντας τον ΛΟΓΟ αυτόν εντός της αληθινής ψυχής σου αναγεννάται ο Άνθρωπος του Πνεύματος ο οποίος αποτελείται από ΠΝΕΥΜΑ - ΨΥΧΗ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΕΝΑΝ ΝΟΥ που είναι ουράνια εκπόρευση και φανερώνεται εσωτερικώς. Δεν είναι για όλους, για να το μαρτυρήσεις παντού, αλλά ανήκει σε εσένα για να σε φέρει μέσα στην ίδια ουσία που 'σαι γεννημένος, είναι η δική σου μερίδα που προεκτείνεται προς το άπειρο, όταν γεννηθεί μέσα σου προς τον Πατέρα - Αρχή, όχι τον κόσμο.

Μην απορείς εάν ο λόγος σου ερμηνευτεί ως ανοησία, αυτό δικαιολογημένα συμβαίνει στον κόσμο, καθώς δεν υπάρχει ο μηχανισμός της σύλληψης, ότι κάνει ένας λαμπτήρας στον ορατό κόσμο. Ο καθένας από τους ανθρώπους που τον διακατέχει η φρόνηση υπολογίζει το κόστος κάθε πράξης του. Έτσι και το κόστος της σωτηρίας του ουράνιου ανθρώπου πρέπει να είναι τέλεια υπολογισμένο. Η εμφάνιση του θεανθρώπου μέσα στην ορατή φύση ώστε κι αυτή να υποταχθεί στην δύναμη της αναστάσεως αυτού, δεν σημαίνει ότι η σωτηρία δια ονόματος Ιησού Χριστού θα περνούσε μετέπειτα στην ορατή κτίση και στον άνθρωπο που χρήζει κι ο ίδιος σωτηρίας και αποκατάστασης, διότι έτσι θα έπρεπε το ατελές κι ασθενικό να διδάξει το τέλει, το ολοκληρωμένο. Κάτι τέτοιο ενέχει τον κίνδυνο να εκτραπεί το αρχικό νόημα, πράγμα το οποίο έγινε, και η ιστορία καταμαρτυρεί εκατοντάδες γεγονότα που αμαυρώνουν το θείον και αγαθόν και μετατρέπουν το σωτήριο σε παραφύση εκδήλωση πάνω στην ύλη.

Κάθε άνθρωπος που ζητεί να σηκώσει το βάρος άλλου πρέπει να έχει υπόψη του ότι αποκαθιστά τον Κύριον Ιησού Χριστό και βρίσκεται ενώπιος ενώπιώ με δυνάμεις και εξουσίες που διέπουν τον κόσμο και πρόκειται να τον αλλοιώσουν κατά το δοκούν όχι να τον καταργήσουν αλλά να τον χρησιμοποιήσουν προς ίδιον όφελος. Έτσι εγεννήθησαν χιλιάδες θηρσκείες, δόγματα, αιρέσεις κι όλοι με την ίδια πίστη, την σωτηρία σας. Η σωτηρία σας όμως είναι προϊόν κάθε ημέρας, είναι η κοινωνία που έχετε εσείς όχι άλλος, μέσα στον πατέρα αρχή που τον κατανοείτε στο όνομα

Ιησούς = Ίασις. Αυτό το πνεύμα είναι εντός μας και συνμαρτυρεί περί της αλήθειας του Λόγου που εσωτερικώς γεννιέται και γίνεται, ώστε δεν έχετε ανάγκη κανενός παρ' εκτός το Αρχικό έναυσμα της εκζήτησης του Αγαθού.

Η Σωτηρία μας δεν καταμαρτυρείται πάνω στην ορατή φύση, ούτε παρατηρείται, ρέει ανεξάρτητη κι αδέσμευτη από τον ΠΑΤΕΡΑ προς τον Υιό και πάλι επιστρέφει αναγεννημένη από τον Πνευματικό Υιό - Άνθρωπο προς τον Θεό, μέσα στην Ανώτερη φύση σας, κι έξω από κάθε τι που ανήκει στον Παντοκράτορα, γεννιέται και γίνεται ασταμάτητα η σωτηρία σας κατά τρόπο μη αντιληπτό από τον νου και το σώμα αυτό, κι έχουν εκχωρηθεί γι' αυτό τον σκοπό ουράνια πνεύματα που ζουν στα τέλεια, που με έναν λόγο ονομάζουμε παράκλητο ή Άγιο Πνεύμα, κι όχι άνθρωποι που φέρονται από λανθασμένα συμπεράσματα, κι ασθένειες ψυχικές.

ΟΥΔΕΠΟΤΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΑΓΑΘΟΣ ΘΑ ΕΜΠΙΣΤΕΥΟΤΑΝ ΤΑ ΤΕΛΕΙΑ ΣΕ ΑΝΘΡΩΠΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΥΠΟΣΤΕΙ ΤΗΝ ΥΛΗ - ΤΗΝ ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ - ΤΗΝ ΣΑΡΚΑ - ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ, διότι ένας τέτοιος άνθρωπος ελέγχεται από τον Θεό του κόσμου, μέσα από την ανάγκη, την έλλειψη, και την συνείδηση, κι έχει ο ίδιος ανάγκη πνευματικής αποκατάστασης και σωτηρίας.

Όποιος λοιπόν ζητά να ποιμάνει άλλους, να γνωρίζει ότι ποιμάνει εντός του κόσμου την σαρκοψυχή που ανήκει στον δημιουργό του κόσμου γι' αυτό του το έργο πρόκειται να δώσει λόγο. Ο Ιησούς δεν ήρθε να ποιμάνει αυτήν την ψυχή (σαρκοψυχή) αλλά να διχοτομήσει τον άνθρωπο από τις εξαρτήσεις του, και να τον ποιμάνει μόνον ως προς το ΟΥΡΑΝΙΟ ΚΤΙΣΜΑ, αυτό που ανήκει στον ΑΓΑΘΟ ΠΑΤΕΡΑ και μέσα από αυτό είμαστε οφειλέτες υπακοής στην Αγάπη που κατανοούμε, κι όχι σε ότι ο κόσμος δημιουργεί μέσα από το Εγώ του.

Εάν ευλογώ, κι αγαπώ τον εχθρό μου που είναι ο άνθρωπος ο αντικείμενος, είναι διότι πρέπει εγώ αναπόσπαστος να αυτοπροσδιορίζομαι προς τον αληθινό μου ΠΑΤΕΡΑ ΑΡΧΗ κι αυτός ο άνθρωπος που αντίκειται στην αλήθεια είναι μέσα μου όχι ο πλησίον που είναι άλλος, αλλά ο πλησίον που είναι όλα όσα είμαι για να υπάρχω στο σύμπαν φυλακή. Αυτός ο κατώτερος άνθρωπος ο γήινος ευλογείται από τον ουράνιο πνευματικό που κι αυτός με την σειρά του έλαβε από τα πνεύματα των τέλειων, τον παράκλητο, ώστε λοιπόν ο καθένας ευλογείται μέσα στην Αρχή του, για τον ουράνιο άνθρωπο είναι ο Χριστός, για τον γήινο είναι ο πνευματικός άνθρωπος.

Όστε λοιπόν είμαι αρχή επάνω στο φθαρτό μου και το θνητό μου, όχι σε άλλον άνθρωπο, κι αυτό με καθιστά ελεύθερο να αγιάζω τον εγώ εαυτό μου εντός

του αληθινού εαυτού μου. Αυτό σημαίνει ευλογείτε κι αγαπάτε τον εχθρόν σας όχι τα έξω πλήθη, αλλά πάλι εάν το κάνεις στο εγώ σου μπορείς κάλλιστα εάν θέλεις να το κάνεις και σε άλλον, διότι κάθε τι αρνητικό για να σε βλάψει πρέπει πρωτίστως να περάσει από το Εγώ σου. Εάν το Εγώ σου είναι ασφαλές, τότε τίποτε δεν περνά, έως ότου έρθει του καθενός η ώρα να αναχωρήσουμε για τα αληθινά πορευόμαστε εν ειρήνη με τον φθαρτό εαυτό μας. Μόνον εάν εσείς τον ευλογείτε θα μπορέσει να αντέξει το βάρος της ημέρας, αλλιώς θα ζείτε σε πόλεμο.

Η σωτηρία είναι πνευματική, αλλά η πορεία μας στην Γη άγεται από τον πνευματικό προς τον Υλικό - ευλογείτε τον Εχθρό σας - .

ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΑ

Η αρχή του παντός δεν έγινε πρωτίστως επί της ύλης αλλά σε άυλη μορφή εκδήλωσης. Όταν το άυλο εδέχθη να γίνει υλικόν, μετάφερε αυτές τις αρχές στην ορατή του θέση, κι όπως κάθε σώμα αρχή στην δική του θέση, έτσι κι ο υλικός ον πήρε τα ηγία από τον άυλο. Ο άυλος πλέον υπάρχει μέσα από την δική του θέση στην άυλη διάσταση κι ο υλικός έχοντας υποστεί την φθορά του χρόνου, υπάρχει στο σώμα του αρχηγός και οικοδόμος, όχι πως ο άυλος κόσμος εκείνος εχάθη, αλλά εκρύφθη ώστε να δημιουργηθεί ακόμη πιο πολύ έρεβος και αμάθεια σε ότι δεν είναι ύλη. Ο νόμος όμως που συνδέει το άυλο και το υλικό παραμένει για να διαιωνίζει αυτά τα δύο σε μια κατάσταση ως αλληλένδετα, το αόρατο και άυλο είναι μέσα στο υλικό και το αντίθετο, ως δυνάμεις που αυτορυθμίζουν ότι ονομάζουμε κτίση και ζωή.

Μάθαμε εν καιρώ να διακρίνουμε τον χώρο μας που όμως υπάρχει σε έναν άλλον χώρο που είτε τον κατανοούμε είτε όχι, ζούμε και υπάρχουμε μέσα σε αυτόν τον αιώνιο νόμο, που παραλλάχθηκε μέσα στην ορατή φύση.

Το κάθε τι που υπάρχει στον υλικό κόσμο, υπάρχει και στον άυλο για να καλύπτει τις ανάγκες του άυλου όπως και στον υλικό. Ο ίδιος κοσμικός νόμος που ρέει στον άυλο αποδεικνύεται και στον υλικό κατά το υλικό πρότυπο. Η ζωή και ο θάνατος, η ανάγκη ως η αιτία και η δημιουργία εντός τους αιτιατού (ανθρώπου) είμαι, εναλλάσσονται και θυμίζουν τον δικό μας κόσμο, και μόνον κατά την εξοικείωση των σωμάτων μας στην υλική φύση εμείς δεν αντιλαμβανόμαστε την διαφορά. Εάν είχαμε άλλα σώματα θα είχαμε και την αντίληψη εκείνων διότι κάθε σώμα όπου προβάλλεται εκεί και αρχή, κι ως πρωτεύον ζει με την δική του αντίληψη.

Η ανάγκη είναι μια αρχή που υπαγορεύει το **ΠΑΝ, Θεών και ανθρώπων**, επάνω σε πλούσιους και φτωχούς. Έξω από την ανάγκη υπάρχει μόνον ο θάνατος, αλλά κι αυτός ακόμη υπάγεται στο αιώνιο τίποτε. Αυτό το αιώνιο τίποτε είναι η αρχή της αρχής του δικού μας ορατού κόσμου, πριν η αμαρτία ζωοποιηθεί, και πριν ενσαρκωθεί ο Νους - Νόμος που ζει και υφίσταται πάνω στο υλικό σύμπαν. Αυτό το αιώνιο τίποτε ως **ανταυγή** υπάρχει έξω από την **ΖΩΗ**, την αληθινή ζωή, κι επειδή

αυτό το σύμπαν γεννά ανάγκη, πάνω σε ότι καταβυθίζεται μέσα του, αυτή η ανάγκη καταμαρτυρεί την έλλειψη, που έλκει αυτήν την ανταυγή, το "κάτι", προϊόντος του χρόνου να επανέλθει σε ότι ήταν από πριν, **Αιώνιο τίποτε**.

Έτσι και μέσα από αυτό κι ο εκάστοτε Θεός (όχι ο αγαθός) έχει ανάγκες ή δημιουργεί ανάγκες κατά τον ίδιο τρόπο που ο άνθρωπος έχει και δημιουργεί πάνω στον εαυτόν του, μόνον που ο καθένας επιμερίζει τις ανάγκες του στην δική του **"ΓΗ"** η οποία όμως υπάρχει σε αλληλουχία ως συγκοινωνούντα δοχεία, καθώς κάθε "Γη" εφάπτεται έως ορισμένου σημείου με την άλλη "Γη". ΓΗ είναι το μέρος όπου ζουν όντα με ανάλογα σώματα. Υπάρχει η άυλη Γη των πνευμάτων, υπάρχει και η υλική Γη που την κατανοούμε. Πέραν όμως αυτών, υπάρχει και η Γη από "φως" που επίσης δεν κατανοούμε. Κάθε μια από αυτές εισέρχεται υπό την αντίληψη μας ελάχιστα και στο μέρος που εφάπτεται η συνείδηση του νοός μας, για όποιον είναι σε αυτήν την γωνία αντίληψης. Ο Νους άνθρωπος που στέκει στο σημείο που εφάπτονται αυτές οι τρεις παραπάνω γέες έχει και την ορισμένη συνείδηση - αντίληψη αυτών, έτσι από **"Εκεί"** έρχονται προϊόντος του χρόνου γνώσεις και άλλα τινά.

Ο Λόγος που συμβαίνει το να είναι ο άνθρωπος μέσα σε αυτήν την αντίληψη δεν εξαρτάται πάντοτε από την εκζήτηση του υλικού ανθρώπου, αλλά και από την ανάγκη που οι Θεοί έχουν. Ο άνθρωπος όμως που μπορεί στην ανώτερη συνείδηση - νους που τον διακατέχει, να διακρίνει την **γη του φωτός**, είναι διότι ο ίδιος έχει γεννηθεί από το φως, το οποίο κάθε άλλη γη και σώμα μη γεννημένο αρνείται. Η άρνηση δημιουργεί την ισορροπία ανάμεσα στο ΟΝ και στο μη ον.

Όλα όσα ο άνθρωπος της εκζήτησης λαμβάνει από τις τάξεις των θεών, δεν είναι σε θέση να διακρίνει από την συνείδησή του, όχι εάν είναι καλό ή κακό αλλά εάν είναι ωφέλιμο για τον σκοπό που ο καθένας από εμάς υπηρετεί και πιστεύει. Έτσι ότι λαμβάνει ως γνώση το μεταβολίζει δια του κοσμικού νοός επάνω στο ήδη πεπραγμένο σχήμα του, δηλαδή, σε ότι αυτός έχει ταυτοποιήσει στον εαυτό του, αποδίδοντας την εκάστοτε σημασία. Γι' αυτό το **ΜΕΤΡΟ ΔΙΙΣΤΑΤΑΙ**, το μέτρο που τους κάνει να θεωρούν την **ΑΡΧΗ ΜΕΣΑ ΤΟΥΣ**. Έτσι ξεπήδησε η διαφορετικότητα που επιμερίζει τον καθέναν από εμάς ως Εγώ, που καρπός αυτού, τα χιλιάδες δόγματα σε κάθε τι που κάνει την εμφάνισή του στον ορατό κόσμο.

Δεν διαφέρουμε πολύ κατά την κρίση μας από "αυτούς". Ο άνθρωπος εξέπεσε για να υπηρετήσει τους δαίμονές του. Κι εντός της ύλης ο άνθρωπος κι όχι ο δαίμονας εξουσιάζει, αλλά επειδή οι "χώροι" εφάπτονται, σκέψεις και συνειδήσεις, ανάγκες και αιτίες συνυπάρχουν, ώστε ο άνθρωπος μέσω της ψυχής του καθυποτάσσεται στους θεούς - δαίμονες, οι οποίοι του **δωρίζουν** με τις αισθήσεις τους την χαρά. Αισθήσεις που ομοιάζουν σαν όαση, σε όσα στεναχωρούν ώστε να τις επιζητά ως καταφύγιο πάνω στην ορατή φύση.

Η γη ποτέ δεν ήταν τόπος ευγένειας, ανθρώπων γη, μέρος όπου κάθε έννοια αγαθή αναπαύεται κι ευδοκμεί, αλλά τόπος βάσανου θεών και ανθρώπων, όπου αιώνια σφυρηλατούνται ψυχές που εκχέουν ως Βότρυς την αιτία και το αιτιατό, η οποία μεταβολίζεται πάνω στην ύλη σε επιθυμίες και πράξεις, απύθμενα κι ακατάπαυστα προς τους αχόρταγους θεούς.

ΝΑΙ! Ο Θεός έχει ανάγκες! Κι ο άνθρωπος πασχίζει να ξανακερδίσει την θέση του στο ΠΑΝΘΕΟΝ. Από μόνος του λοιπόν αναρριχάται, κατακόπτοντας τα μέλη του πάνω σε μια ξένη και μάταια φύση. Κι όμως είναι Θεός, έως ότου φθάσει στην αντίληψη εκείνη, να ξεκλειδώσει η γνώση τα μυστικά των θεών που θα τον επαναφέρουν μέσα στην προγενέστερη άυλη μορφή του, να γίνει ένα με τους δαίμονές του. Εάν μηδενίζει λοιπόν η ιστορία, μηδενίζει διότι οι θεοί καταγκρεμίζουν την σκάλα που τον οδηγεί στην νόηση της ύπαρξής τους ως ίσος προς ίσον.

Μοιραία ο άνθρωπος ξαναπροσπαθεί, χωρίς να γνωρίζει ότι η προσπάθειά του έχει οροφή, που δεν καθορίζει ο ίδιος αυτός, αλλά ο δαίμονάς του. Όσο ο άνθρωπος αγναντεύει την Γη και καταπείθει τον εαυτό του για όλα όσα βλέπει, ποτέ του δεν θα ξεφύγει, διότι η γη φτιάχτηκε για να τον συγκρατεί. Ο Θεός εκρύφθηκε από τους οφθαλμούς μας, εκρύφθηκε κι από την συνείδησή μας επειδή δεν θέλει να εννοούμε ότι δεν είναι ο αληθινός Θεός, αλλά το κάθε τι μέσα σε αυτόν πεθαίνει, επειδή ο ίδιος βρίσκεται σε έλλειψη και ανάγκη, όχι μόνον δεν είναι φανερός αλλά εμποδίζει τον φανερό Θεό Αγαθό να γίνει συνείδηση εντός μας. Έτσι κρατείται ο νους των ανθρώπων, ο κάθε νους.

Μέρος 45^ο

ΑΙΡΕΣΗ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΜΟΥ ΝΑ ΛΑΒΩ ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΘΕΩΡΩ ΑΛΗΘΙΝΟ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΜΟΥ. Η αίρεση μπορεί να είναι κάτι που μπολιάστηκε επειδή συμφωνώ με αυτήν την συνείδηση, ή και "αυτοφύες" που με εκφράζει μέσα από τις εμπνεύσεις του κόσμου. Σε κάθε περίπτωση προσπαθεί να εισαχθεί στον εαυτόν μου ως κάτι νέο και αληθινό. Αυτή η λογική δημιουργεί την αίρεση ως αξία.

Πολλοί κατά το παρελθόν αναφώνησαν με ενθουσιασμό εύρηκα - εύρηκα!! και θέλησαν να επιβάλλουν την ΝΕΑ αλήθεια ως αξία και στους άλλους, την στιγμή που το πραγματοποιούσαν, η ίδια η αλήθεια ως αξία έχανε κάθε νόημα, επειδή προηγήθηκε το επιβάλλεσθαι στην αλήθεια. Διότι η αλήθεια δεν επιβάλλεται. Η αλήθεια είναι πηγαίο γεγονός που προηγείται της εκλογής, της θεώρησης, και ομοιάζει σαν ένα κονσέρτο που άκουσες κάπου μακριά και κατανόησες μέσα σου. Όταν έρθει ο καιρός σου να ακούσεις το ίδιος κονσέρτο κάπως διαφοροποιημένο, αποσπασματικό, αλλοιωμένο, πρόκειται να το αναγνωρίσεις ως έμπνευση, ως ιδεατό, την κάθε νότα που διαφέρει του αρχικού και να τοποθετηθείς. Η τοποθέτηση αυτή που χρήζει η έσω αλήθεια είναι ΑΙΡΕΣΗ, κι αιρετικός αυτός που κάνει την εκλογή του να λάβει την ψυχή του πίσω, διότι περί αυτής πρόκειται.

Η ΨΥΧΗ ΣΟΥ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΓΑΘΟ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΝΗ ΑΛΗΘΕΙΑ, που είναι η δική σου αίρεση - εκλογή, διότι ουδείς δεν ομοιάζει πλήρως με κανέναν, ούτε ως αντίληψη, ούτε ως χαρακτήρας μέσα στην διαφορετικότητά του. Κατά συνέπεια, ο τρόπος που μαρτυρείται το θείον εντός μου είναι σύμφωνα με τον εκάστοτε άνθρωπο - πνεύμα όχι γιατί το θείον διαφέρει, αλλά το γεγονός ότι ο άνθρωπος χρήζει διαφορετικής αντιμετώπισης στο να συνέλθει εντός του αγαθού.

Προϊόντος του χρόνου κατανόησα ότι το δόγμα του καθενός τον επιμερίζει καθότι θεωρεί τον άλλον μη αποδεκτό και συγκρατεί μια "ιδιωτική" αλήθεια που τον τοποθετεί εντός του ορίου της συνειδητοποιημένης αλήθειας του εαυτού του. Έτσι, αποδέχεται μόνον ότι υπάρχει στο όριο της αλήθειας που ο ίδιος "βλέπει". Υπό αυτήν την έννοια, κάθε άνθρωπος υπάρχει σε ένα Εγώ, που είναι η αίρεσή του

(εκλογή του). Αυτός ο λόγος - τρόπος δημιουργεί ξεχωριστές κοινωνίες, δόγματα και ρεύματα, κι έτσι υπάρχουν σήμερα αρκετές χιλιάδες διαφορετικές δοξασίες. Για το παντοκρατορικό πνεύμα δημιουργό του κόσμου είναι αποδεκτό, αρκεί ο άνθρωπος να πιστεύει στην ιδιωτική του αλήθεια διότι η πίστις είναι εκείνη που ενεργεί, όχι ο απλός λόγος, η άποψη. Κάθε φορά λοιπόν για τον εξουσιαστή, αξία έχει κατά πόσο αυτά που ακούς και δέχεσαι τα κάνεις **ΠΙΣΤΗ, διότι η πίστη είναι το κλειδί της πνευματοψυχής του ανθρώπου, όπως η ανάγκη είναι η δομή εντός του κόσμου.**

Πολλές φορές αρνηθήκαμε κάποιον επειδή έχει άλλο τρόπο σκέψης και αντίληψης, όμως η άρνηση μέσα από την άγνοια δεν οικοδομεί. Η άρνηση εντός της επίγνωσης, ΓΙΑΤΙ αρνούμαι κάτι, δημιουργεί μια βάση διαφοροποίησης από αυτό που δεν είμαστε σε σχέση με τον άλλον. Έτσι κατανόησα γιατί έπρεπε σαν τον Οδυσσέα να περιπλανηθώ στις "αλήθειες" του κόσμου, και να αρνηθώ μέσα από την εκλογή μου, με λόγο και πράξεις ότι μου προσφερόταν κάθε φορά. Ο λόγος που αρνιόμουν ήταν η ενθύμηση του πρώτου κονσέρτου που μου έδωσε την αντίληψη της διάκρισης εσωτερικώς. Όταν ο άνθρωπος κάνει αυτήν την εκλογή του είναι αιρετικός, επειδή εγνώρισε γιατί είναι διαφορετικός, δηλαδή εγνώρισε τον εαυτό του.

Τον εαυτό μου τον γνωρίζω όχι επειδή μου λένε οι άλλοι τι είμαι, αλλά μέσα από τις εκλογές μου που είναι η πίστις μου. Η αντίληψη να μην κοινωνώ με τον άλλον επειδή είναι αιρετικός, δηλαδή εγνώρισε τον εαυτόν του, δεν σημαίνει ότι κι ο αγαθός βλέπει να συμμαρτίζεται την δική μου άποψη. Θέλω να αναφέρω και πιστεύω ότι ο Αγαθός Πατέρας κρίνει με έναν άλλον ιδιαίτερο τρόπο τον καθένα και μέσα στην "ιδιωτικότητά" του κι όχι βάσει της εκάστοτε δοξασίας, αντίληψης, και δογματισμού. Η αντίληψη να μην κοινωνώ με τον άλλο είναι δικό μου θέμα, κι όχι επιταγή Θεού. Ουδείς δύναται να βλάψει την πίστη μου εάν εγώ δεν το επιτρέψω.

Στον Θεό απομένει η κρίση ως προς τον τρόπο, την ώρα και την ημέρα, που μέλει να φανερώσει εσωτερικώς στον καθένα τι είναι ο ίδιος, όχι προς κόλαση, αλλά προς αγαθή κοινωνία, χωρίς να το επιβάλει, αλλά ως κατανόηση ρέει αβίαστα σε κάθε συνείδηση που ο ίδιος επιμελείται. Εάν κάθε σώμα συμπεριφέρεται ανάλογα στην Ιατρική αγωγή και η θέληση του ανθρώπου συμμετέχει στην θεραπεία, πόσο μάλλον η πνευματοψυχή του βεβαρημένου εκείνου που έχει ανάγκη.

Κάθε προσπάθειά μου να συνέλθει ο άλλος εντός της δικής μου αλήθειας είναι δόγμα, καθότι εγώ δογματίστηκα πρώτος και θεωρώ ότι αλήθεια είναι μόνον η δική μου, κι από εκεί αρχίζει η στρέβλωση. Όταν η αλήθεια λοιπόν ιδιωτικοποιείται παύει να είναι συνολική συμπαντική, είναι εξουσιαστική, έχοντας καταργήσει την δική μου αλήθεια ως γεγονός που πρέπει εγώ να αναγεννηθώ μέσα σε αυτήν, κι όχι να υιοθετήσω την του άλλου, έστω κι αν ο άλλος φέρει την ίδια πράγματι αλήθεια. Ο καθένας έχει δικαίωμα να γίνει πατέρας της αλήθειας που η ψυχή του ομολογεί με τα του πνεύματός του.

Ακόμη κι αν κάποιος σας ομολογήσει αλήθεια που άκουσε, πιεάξτε την για να την βρείτε μέσα σας γεννημένη από εσάς.

Μέρος 46^ο

ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ

Ότι δεν περιέχει το χρίσμα του Αγαθού Πατέρα για την Ύψωση του ανθρώπου είναι αντίχριστος. Ο καθένας στον εαυτόν του ως αρχή είναι Χριστός. Κι ο καθένας επάνω στον άλλον που χρίζει ο ίδιος τον εαυτόν του, είναι αντίχριστος, κι όποιος συστήνει τον εαυτόν του ως τέτοιο επιστατεί κι επισκοπεί σε άλλον, προάγει αυτήν την σχέση του αντί-χριστου.

Ο αντίχριστος δεν είναι άνθρωπος εντός της ύλης, ή κάποιος ερχόμενος που επρόκειτο να αναλάβει εξουσίες, δεν είναι πλούσιος ή φτωχός, ή οργανισμός. Εάν τον πιστέψετε δεν πρόκειται να σας λύσει τα θέματά σας, και εάν τον αρνηθείτε με κάποιο τρόπο δεν θα σωθείτε. Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΠΕΠΤΩΜΕΝΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ ΠΟΥ ΗΡΘΕ ΣΕ ΓΑΜΟ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΙΔΙΟΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. Ο αντίχριστος είναι ο ενσαρκωμένος λόγος που προσπαθεί να χαράξει τον καθένα, μέσα στην Αρχή - πίστη που ο ίδιος αντιλαμβάνεται ως ορθή, με σκοπό να στοιβάζονται οι άνθρωποι επάνω σε αυτό που είναι γνώση, κι όχι σε αυτό που ανθρωπογεννά η δική του ομοούσια ψυχή. Δηλαδή, ο λόγος του αντίχριστου επιβάλλει μια πίστη που ορίζει κάποιος άλλος, κι όχι ο Ανώτερος πνευματικός ΟΝ (το πνεύμα του ανθρώπου Ιησού) που κοινωνεί με τις δόξες του αέναου φωτός εντός του ανθρώπου.

Εύκολα μπορούμε να αντιληφθούμε το πνεύμα του αντίχριστου, διότι επιβάλλει πάντα την δική του δοξασία, κι επικαλείται προγονικές δυνάμεις και ιστορία που διαδραματίστηκε πάνω στην Γη, επιβάλλει την γνώση, εξάπτει την φαντασία μέσα από τον φόβο της κόλασης, και τον έπαινο του παραδείσου, κτίζει την συνείδηση του υλικού ανθρώπου μέσα από βιβλία και τοποτηρητές, μεταφράζει κάθε πνευματικό σε υλική υπόσταση, και με αυτόν τον τρόπο συνεργάζεται με τους ανθρώπους που θεωρούν επάγγελμα να κατευθύνουν τους ανθρώπους προς τον "Θεό".

Σημασία δεν έχει εγώ τι σου έχω επισημάνει για τον Θεό, αλλά εσύ πόσο βαθιά έσκαψες για να βρεις τον Θεό μέσα σου. Μόνον τότε θα μπορέσεις να ξεχωρίσεις την αλήθεια που ακούς εντός σου, από το ψεύδος που έγινε τρόπος ζωής, κι αυτό είναι το σημείο που σταματά ο κάθε αντίχριστος να επιβάλλει τον λόγο του ως Αλήθεια.

Μην περιμένεις να σε χαράξουν με κάποιο σήμα, ή να σε δώσουν κάποιο ηλεκτρονικό τσιπ, διότι είμαστε ήδη όλοι χαραγμένοι εντός της νέας συνείδησης του Αντίχριστου από τους προγόνους μας ακόμη. Αυτή η συνείδηση, σου έχει υπαγορεύσει περί Θεότητας, και σε έχει οριοθετήσει τον νου, ώστε ουδέποτε να αφυπνιστείς, ως αυτοσυνείδηση και εκζήτηση, αφού κάποιος σου παρέχει έτοιμες γνώσεις για να σωθείς.

Η Σωτηρία περνά όμως μέσα από την κοινωνία του Ιησού Χριστού που είσαι εσύ, της οποίας έχεις το χρίσμα, και ουδείς άλλος σε σώζει παρ' εκτός η δύναμις της αναστάσεως Ιησούς που είσαι εσύ ως αρχή στον εαυτόν σου.

Ο ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ο αγώνας του ανθρώπου ξεκινά με την συνειδητοποίηση του ότι είναι κάτι άλλο από αυτό που του λένε πως είναι, κι αυτό το άλλο έρχεται να απαντηθεί ως μεταφυσικό μέσα από τις θρησκείες. Στην πραγματικότητα, επειδή ο άνθρωπος έχασε την ικανότητα να γνωρίζει από τον εαυτό του, η θρησκεία του απαντά και δικαιολογεί ώστε να τον καθησυχάσει μέσα στον ορατό κόσμο, σαν ένα παιδί που του τάζουμε και του εξηγούμε ώστε να πάψει να διαμαρτύρεται και να αποκοιμηθεί με τα παιχνίδια του. Η φύση της ύλης που ο άνθρωπος μοιραία βιώνει είναι κάτι έξω από την πνευματική αλήθεια που ως ουσία είναι, επομένως η υλική του υπόσταση δικαιολογεί το ακατανόητο της ουσίας του μέσα από την θρησκεία η οποία παράγει έτοιμες απαντήσεις προς τους ανήσυχους, κι αυτό διότι κάθε τι που είναι από το πνεύμα, εάν εμφανιστεί εντός της υλικής υπόστασης ανήκει στην εποπτεία του παντοκράτορα Θεού και αλλοιώνεται αναλόγως, προς εξυπηρέτηση του κόσμου.

Μοναδικός ουράνιος άνθρωπος που αποτελεί εξαίρεση είναι ο Ιησούς Χριστός, το γεγονός δηλαδή ότι το αγαθό απέκτησε υλική υπόσταση έγινε εικόνα και χαρακτήρας κατά τρόπο που ο νους δεν μπορεί να εξηγήσει. Ο Ιησούς ήτο ο μόνος που δεν κάμφθηκε από την λήθη, δεν απόκτησε Σώμα Θανάτου, Σαρκοψυχή, αλλά είχε την δική του ψυχή ομοούσια του Ύψιστου Αγαθού, γι' αυτό ήταν σε άμεση συνάρτηση - ταύτιση με το άπειρο σύμπαν και σε αυτό το σημείο δεν υπάρχει λόγος για να καλύψει το τι ήταν ο Ιησούς. Πολλοί προσπάθησαν να δώσουν μια ταυτότητα, αλλά ουδείς μπορεί να συλλάβει το πλήθος της αλήθειας, εξαιτίας της λήθης και των παρεμβολών που δεχόμαστε καθημερινά, πόσο δε μάλλον η θρησκεία που είναι μέρος του υλικού κόσμου.

Η δική μου άποψη είναι ότι ο ΠΑΤΕΡΑΣ κι ο Ιησούς είναι το ίδιο, όχι όπως εγώ έχω έναν Υιό, αλλά όπως όταν εγώ ο ίδιος αλλάζω κοστούμι για να φανερώσω τον εαυτό μου κατά τρόπο που να μπορεί ο άνθρωπος που ζει εντός της αμαρτίας ΝΑ ΔΕΙ τον εαυτόν του μέσα στον πατέρα σε συνάρτηση με τον πατέρα ουσία (ο όρος πατέρας είναι ότι πιο κοντινό έχουμε). Αυτό το μη καταληπτό γεννήθηκε ως

καταληπτό εντός του πνεύματος ώστε να κερδηθεί το πνεύμα του Υιού και για να γίνει αυτό, ο Ιησούς φανέρωσε την ψυχή του, που ήταν η ψυχή του Πατέρα Αγαθού. Με αυτόν τον τρόπο, προσπάθησε ο Θεός να κάνει ενθύμηση στον Αδάμ δια της ψυχής του Ιησού να δει ο Αδάμ την δική του πρώτη αγάπη - ψυχή να την ζητήσει πίσω.

Όλο το έργο ήταν μια προσπάθεια αναστροφής του πνεύματος του Αδάμ από την ψυχή του κόσμου, προς την δική του ψυχή ομοούσια του Αγαθού Πατέρα. Αυτήν την ψυχή μόνον φοβάται ο Θεός δημιουργός της πλάνης, και κάθε τι δημιουργημένο εντός του υλικού σύμπαντος, αισθήσεις, ανάγκες, θρησκείες, πλουτισμούς, αξίες, δόγματα, ρεύματα με οπαδούς, ένα σκοπό έχουν, να συνεχίζεται να παίζετε, να απασχολείστε ώστε ουδέποτε να μην ευρεθείτε σε συνειδητοποίηση της αληθινής ψυχής σας. Ο Ιησούς λοιπόν, ήταν ο ίδιος ο Πατέρας Αγαθός που γέννησε τον εαυτό του φανερό επί της ύλης, για να καταργήσει την ύλη και κάθε αξία που διέπει αυτήν, κι όχι να εγκαθιδρύσει εντός της ύλης μια νέα θρησκεία και μάλιστα να λάβει ως βάση μια άλλη παλαιά, τον Ιουδαϊσμό.

Αυτός που επιθυμεί την θέωση, πρέπει να γνωρίζει ότι αυτή γεννιέται και γίνεται μόνον εντός της πνευματοψυχής του σε εντελώς άυλο πνευματικό χώρο που λαμβάνει μέρος η επίγνωση δια εννοιών, καθώς μια μόνον έννοια είναι τόσο συμπυκνωμένη που καθώς βυθίζεται στο πνεύμα του Αδάμ τον γεμίζει με φως. Αυτό το φως όταν ενωθεί με την αγαθή ψυχή σας είναι ο Υιός που σας σώζει και ο οποίος μέσα από την ευχαριστία σας αρπάζεται στον πατέρα. Δεν αρπάζεται το θνητό αλλά το πνευματικό και τούτο μόνον, αυτό που ο πατέρας σας φανέρωσε εσωτερικώς.

Μια φορά είδε η Γη με ορατό τρόπο το Αγαθό κι ο λόγος ήταν ότι έπρεπε να κριθεί η εξουσία που επιβάλλει ο δημιουργός Θεός στους Αδάμ και να δικαιωθεί δια αναστάσεως, ο τρόπος του ανθρώπου Ιησού για όλους τους Αδάμ - Υιούς. Αφού εγεννήθη η δικαιοσύνη επί Γης δια αναστάσεως Ιησού του Χριστού, ο παράκλητος λαμβάνει χώρα, όχι ως υλική υπόσταση αλλά ως άυλη ενέργεια πνεύματος. Αυτό το πνεύμα συνμαρτυρεί με το δικό μας πνεύμα ότι είμαστε πολίτες μιας άλλης κτήσης και δεν ανήκουμε εδώ. Δεν μας προσδιορίζει το τι είναι αμαρτία μέσα από την καθημερινότητά μας, ούτε μας εξαντληθεί σε ένα τρόπο ζωής εντός της ύλης με συγκεκριμένους τρόπους και θεσμούς, αλλά ενεργεί κατά τρόπο που η ύλη αδυνατεί να συνέλθει στο να πληρωθεί η κοινωνία του πνεύματός μας με τα της Αγαθής συνειδητό-

τητος ψυχής μας. Μόνον όταν ο ίδιος ο άνθρωπος "Δει" τον εαυτόν του μπορεί να προσκυνήσει (προσκυνήσει αποδοχής) όπως ο Θωμάς και αναγνωρίσει από μέσα προς τα έξω, το τι είναι ο ίδιος μέσα στον Πατέρα. Αυτή η στιγμή ομοιάζει με σιγή επειδή πλέον η πλημμυρίδα της Αγαθής συνείδησης είναι τόση που επειδή ο λόγος χρειάζεται τον χρόνο καθίσταται ως η **συνείδηση της σιωπής**.

Η ανάστασή σου συμβαίνει στην Γη, συμβαίνει κάθε μέρα, όπως και η αναδημιουργία της θέλησης σου να ανήκεις στην αλήθεια που συμβαίνει μέσα σου. Ο ΠΑΤΕΡΑΣ που έγινε Υιός και πνεύμα είναι το ίδιο πρόσωπο, όχι τρισυπόστατος, όχι τριάδα, ΑΛΛΑ ΕΝΑ και ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ, και κάθε γέννημά του είναι όμοιο με αυτόν. Είναι ένα και Άπειρον, είναι Ι και Ο, δεν υπάρχει άλλος αριθμός διότι κάθε τι άλλο δηλώνει περιορισμό και υπάρχει σε μια κλίμακα. Το Άγιο Πνεύμα Ιησούς επιθυμεί να ταυτιστεί προς εμάς ώστε να γίνει η σύζευξη πνεύματος και ψυχής αγαθής συνείδησης, η θέληση, η εκζήτηση, το αποτέλεσμα ανήκει στον Άνθρωπο που μέσα από την βούλησή του αναπτύσσει το αποτέλεσμα της σωτηρίας του.

Οι Αδάμ θέλησαν να δημιουργήσουν σε ένα άλλο ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ μη γνωρίζοντας τι είναι η συνείδηση του καλού - κακού. Την "στιγμή" που δημιουργήθηκε η συνείδηση καλού - κακού εντός του Αδάμ (η σαρκοψυχή) έχει καταργηθεί η αγαθή συνείδηση διότι είναι αδύνατον να συνυπάρχει το ένα με το άλλο. Γι' αυτό η γέννησή μας στον Κόσμο της ύλης κοσμείται από την συνείδηση του καλού. Εάν νομίζετε ότι μπορείτε να διδάξετε την αγαθή συνείδηση, είστε διδάσκαλοι, εάν όχι, είστε οπαδοί κάποιας θρησκείας και ομολογείτε ότι κάποιοι άλλοι σας πληροφόρησαν την συνείδηση που φέρετε.

Εγώ όμως σήμερα ομιλώ για την αγαθή συνείδηση που διδάσκεται εντός του πνεύματος Ιησούς. Δεν είμαι εγώ ο διδάσκαλος, αλλά αυτός που απέκτησε το δικαίωμα να διαμαρτυρηθεί επειδή έπαθε. Η συνείδηση που ομολογώ ομοιάζει όπως την ώρα που αναγνωρίζω τον εαυτό μου πάνω σε έναν καθρέπτη και επειδή δεν μου αρέσει αυτό που βλέπω τον σπάζω και την επόμενη στιγμή συνειδητοποιώ ότι εξακολουθώ να υφίσταμαι έξω από την ύλη το φθαρτό. Αυτό είναι ένα γεγονός που σε όλους μας θα συμβεί. Το πνεύμα Ιησούς δημιουργεί την συνείδηση ώστε όταν επαγρυπνηστείτε να μας δοθεί δια της μετάνοιας νέο σώμα που εντός αυτού ο δημιουργός Θεός δεν έχει κανένα δικαίωμα επάνω μας.

Ο αγώνας μας είναι η σύζευξη με την αγαθή συνειδητότητα - ψυχή μας δια Ιησού, κι όχι η αποβολή πράξεων που θεωρούμε αμαρτίες μέσα από την θρησκεία,

ούτε η απομόνωση σε χώρους απόμερους, αλλά η αποστέρηση της σαρκοψυχής μας από τα έργα του κόσμου, διότι αυτή η σαρκοψυχή ομοιάζει σαν μια γυναίκα που προσκολλάται σε ότι της αρέσει και δίδεται σε κάθε ηδονή και αίσθηση με σκοπό να παράγει ψυχοενέργεια ουσία για τα ανώτερα πνευματικά που βρίσκονται πιο πάνω από τον άνθρωπο στην τροφική πυραμίδα.

Θάνατος λοιπόν δεν είναι η απώλεια του φθαρτού μου σώματος καθότι επίκειται νέο μέσω των επανασαρκώσεων προς εξυπηρέτηση του σύμπαντος φυλακή, αλλά θάνατος είναι η απώλεια της συνείδησης του τι είμαστε αληθινά και όχι τι βλέπουμε μέσα από την ύλη ότι είμαστε. Η ικανότητα να ξαναβρεθούμε στην πρότερη αρχική συνείδηση ονομάζεται αναγέννηση και συμβαίνει όταν εκζητήσει κανείς το πνεύμα Ιησούς. Η συνείδησή μας λοιπόν είναι κατηργημένη μέσα από την διχοτόμηση που επάθαμε στην "ΕΔΕΜ", ξεχασμένη όχι απωλεσμένη ή θανατωμένη. Γι' αυτό μπορούμε να την επαναφέρουμε μέσω του πνεύματός μας σε μετάνοια εντός του πνεύματος Ιησού, κι αυτό ως γεγονός είναι μια λεπτοφυής ενέργεια που ονομάζεται **στενή πύλη**. Όπως στο σώμα μου ανεβαίνοντας από κάτω προς τα επάνω διέρχομαι την στενότητα του λαιμού, όπου εκεί υπάρχει η ενέργεια του λόγου όπου δια του πνευματικού λόγου εξαγνίζομαι και εισέρχομαι στην ανώτερή μου φύση (πνεύμα - ψυχή - χριστικός νους). Δια του πνευματικού μου λόγου που ταυτίζεται με το πνεύμα Ιησού, όταν λαλείται από εμένα, εγώ ελευθερώνομαι θέτοντας την θέλησή μου στον ΝΟΥ του Πατέρα μου ή Ιησού Χριστού ή Αγαθής συνειδητότητας. Εάν λοιπόν αναζητάτε το αγαθό, μόνον εκεί μέσα σας είναι "ορατό", όχι πάνω στην ύλη.

Η πορεία μου όσο διάγω δύο βίους επί της Γης είναι ο λόγος μου ο οποίος ενσαρκώνεται σε δύο υποστάσεις, το του πνεύματος προς τον Πατέρα, και το του Σώματος προς χρηστά ήθη. Τα χρηστά ήθη δεν είναι να υπηρετώ τα πλήθη, αλλά να υπάρχω σε κοινωνία με τα της ψυχής μου που είναι ο Ιησούς για την Γη. Η θεραπεία μου έγκειται στην ομολογία μου σε ότι η πνευματική έννοια από τον Ύψιστο Πατέρα μου εντός μου έγινε Φως (φανερή) και Ζωή (δια της ψυχής μου) και πάλι αποδόθηκε προς τον Θεό (και προς τον Θεό είναι ο λόγος), ώστε μόνον αυτό που κατέβηκε δύναται να ανέλθει μαζί και εγώ ως ένα είδος πρόσκλησης που απευθύνεται προσωπικώς προς τους Υιούς του, όχι μέσω των ανθρώπων, αλλά μέσω της πνευματικής αλληλουχίας.

Πίστις δεν είναι ένα γεγονός ή όνομα που έχω την πεποίθηση ότι είναι υπαρκτό, αλλά η θέλησή μου να αναδημιουργηθώ εντός του Νου (πνεύματος) του αληθινού μου Πατέρα. Αυτό προϋποθέτει το να γνωρίζω εσωτερικώς. ΠΟΛΛΑ από αυτά που έγραψα δεν τα γνώριζα, αλλά καθώς άρχισα να γράφω μου έγιναν συνείδηση, έπειτα θέλησα και να ζήσω έτσι, και άρχισα να τα λαλώ. Η προσπάθειά μου ήταν ότι αυτό που κατανοούσα το έφερνα επάνω μου και αποκτούσε σε εμένα μια εννοιολογική νοηματική αλήθεια. Ο Λόγος "εγώ είμαι Θεός" αποκτά εντός μου υπόσταση - βάση όταν το πνεύμα Ιησούς θεάται μέσα μου. Είμαι Θεός στον εαυτό μου αναγνωρίζοντας ότι είμαι από πνεύμα και ψυχή που ο Ύψιστος μου έδωσε να είναι ίδια και ομοούσια, όπως τα παιδιά μου είναι ίδια με εμένα. Αυτό που σήμερα με κάνει να διαφέρω είναι η συνείδηση του κόσμου που περιέχει την αντίληψη περί του τι είμαι μέσα από την σαρκοψυχή, γι' αυτό λέγει: "όποιος χάσει την ψυχή του θα την κερδίσει". Η ψυχή που πρέπει να αφήσω είναι ότι μου εδόθη από το σύμπαν φυλακή, και να εκζητήσω την άλλη δική μου ψυχή.

Κάποια από αυτά που έγραψα τα διδάχθηκα από τα ελάχιστα βιβλία μου κι αντιλήφθηκα τις παραφράσεις και τις αλλοιώσεις. Άλλα βιβλία ήταν κενά κι άλλα μου έδωσαν ένα έναυσμα. Ένα γνώρισα, ότι δεν υπάρχει αλήθεια πουθενά επάνω στην Γη, παρεκτός μιας ελάχιστης βοήθειας που σε εμένα έφτανε αλλοιωμένη, είτε μέσα από τον χρόνο, είτε τον άνθρωπο.

Στους "Αναρχικούς" του κόσμου, τους αμφισβητίες, τους ανήσυχους, τους "κάπως", έχω να πω τούτο. Όταν βρέθηκα μέσα στις ερήμους του Κόσμου, στο σταυροδρόμι του πουθενά, όταν ουδείς από τους ανθρώπους είχε να μου δώσει κάτι **βάσιμο** για την ψυχή μου, εκζήτησα τον Πατέρα μέσα μου. Πιστεύω ότι ο καθένας που είναι ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ και ανιδιοτελής προς τον εαυτόν του θα τον προλάβουν οι "συμπτώσεις" ώστε να βρει μια διέξοδο προς την αλήθεια που πρόκειται να τον ελευθερώσει. Μην προσπαθείτε να ενταχθείτε κάπου με τους άλλους, τους πολλούς, μην αναζητάτε σε τίποτε ανθρώπινο τις αξίες σας. Ο άνθρωπος πληροφορεί, δεν σώζει. Η σωτηρία είναι μέσα σας και πρέπει να την βρείτε. Προϋπόθεση γι' αυτό δεν είναι να είναι κάποιος "Άγιος" ή Ξεχωριστός με καλά έργα στους άλλους αλλά όπως εκείνος ο τελώνης που αναγνωρίζει τον εαυτόν του μέσα στο τέλμα της ζωής που του επέβαλαν.

Όπως δεν γνωρίζουμε την ζημιά που έχουμε πάθει πνευματικά κι ακόμη υφιστάμεθα, το αδύνατον για τον άνθρωπο να "διαφύγει" με τις δικές του δυνάμεις, έτσι φρονώ ότι είναι αδύνατον να συλλάβει κανείς την δύναμη που εντός του ονόματος Ιησούς γίνεται για εμάς σωτηρία. Η τέταρτη διάσταση δεν είναι ευκλείδειος αλλά είναι εντός μας, και μόνον μέσα από άυλες μετρήσιμες αξίες γίνεται αντιληπτή. Η επίγνωση του εαυτού σας εντός του θείου και αγαθού είναι μια τέτοια αξία, της οποίας το "βάθος" καθορίζετε εσείς. Είναι ένα "μέρος" που το Άπειρο και το Ένα είναι το ίδιο κι ότι συμβαίνει μέσα σας είναι φανερό παντού. Δεν είμαστε "ξεχασμένοι". Όταν ένας από εσάς πονά το γνωρίζει και το υφίσταται όλος ο ουρανός κατά τρόπο μη κατανητό.

Ένα είναι βέβαιον. Τα φαύλα μου. Γι' αυτό έπαψα να κυνηγώ την τελειότητα επάνω μου προκειμένου να προσεγγίσω τον Θεό ως αντάλλαγμα, ακόμη κι εάν επιθυμώ το αγαθό, η πίεση που αισθάνομαι με καθιστά αδύναμο για να είμαι αγαθός. Εάν είναι έτσι, πρέπει να αναγνωρίσω τον εαυτό μου μέσα στον Ιησού ως **ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΙΗΣΟΥΣ** αποδεχόμενος την δύναμη που επρόκειται να με αλλάξει. Η Σωτηρία μας δεν είναι ανθρώπων έργο και ούτε εξαρτάται, η σωτηρία μας δεν ανήκει σε άνθρωπο γι' αυτό μην αποσπάστε οπίσω κανενός. Η Σωτηρία μας είναι κοινωνία με τα του Αγαθού πνεύματος εντός μας. Μάλλον ο άνθρωπος είναι εμπόδιο. Όταν ο άνθρωπος Ιησούς (εσύ) αφυπνιστείς εντός του πνεύματος Ιησούς, αφήστε το ζεύγος (σύζευξη) στην "ησυχία" του. Σταθείτε στην άκρη ως αχρείος δούλος και πίστεψε ότι η αποκάλυψη του Θεού μέσα μας και η κοινωνία με εκείνον είναι η σωτηρία μας.

Την αναγνώριση της αξίας των όσων εκάνατε μετάτρεψέ την σε μη μετρήσιμες αξίες για την Γη, για να έχετε τέλεια την απολαβή σας. Καμιά εκζήτησις ΕΙΛΙΚΡΙΝΗΣ δεν μένει αναπάντητη. Ο χρόνος όμως για την Γη είναι "άλλος" κι αν ζητάτε την απάντησή σας μέσα στον υλικό κόσμο, ίσως δεν την διακρίνετε ποτέ, διότι το σώμα είναι ακατάλληλο να συλλάβει πνευματικά και να ζητήσει πνευματικά. Γι' αυτό ζητάτε εντός του πνεύματός σας το κάθε τι με τα της αγαθής συνείδησής σας (ψυχή) όχι του κόσμου. Το μέγιστο έργο που μας ζητείται δεν είναι προς τους άλλους, αλλά προς τον ίδιο μας τον εαυτό, διότι εάν εσείς δεν στηρίζετε τον εαυτόν σας ουδείς θα βρεθεί.

Μόνον μέσα από την δική σας αποδοχή όταν λαλείτε αλήθεια το πνεύμα Ιησούς ενεργοποιείται **ΧΩΡΙΣ ΕΣΑΣ**, δεν κινείται ουδέν.

Δεν εξαρτόμαστε από την απουσία της αμαρτίας, αλλά από την θέληση να υπάρχουμε στην αιώνια αγαθή συνειδητότητα του Πατέρα μας, που μέρος της πριν η Γη δημιουργηθεί είμαστε, διότι η αμαρτία δεν είναι οι πράξεις σας αλλά όλο το σύμπαν εντός του οποίου υφίσταται ησχάση του παντοκρατορικού πνεύματος του Ε-ΓΩ, όπου πάντες διακατέχονται την ενέργειά του και τον ονομάζουν ΘΕΟ. Εάν και Θεός όμως, δεν είναι ΠΑΤΕΡΑΣ Γεννήτορας της ουσίας που με διακρίνει πολύ πριν ο κόσμος αυτός υπάρξει. Από εκεί κατανοείστε την διαφορά, διότι η θρησκεία συγχώνευσε αυτόν τον Θεό δημιουργό με τον Ύψιστο Αγαθό Πατέρα μας και μας έβαλε να τον προσκυνήσουμε μέσα σε ακαταληψία.

Ο ένας είναι υψηλά και φέρει την παντοδυναμία και την εποπτεία των πάντων, αιώνιος κριτής ορατών και αοράτων, δυνατών και ισχνών, δικαίων και αδίκων, είναι η εξουσία. Ο άλλος είναι εντός υμών, όχι όπως δίπλα μου, αλλά μέσα μου, διότι ο Θεός μου δεν έχει θέση στην δημιουργία άλλου Θεού παρά μόνον σε ότι ο ίδιος γέννησε κι αυτό είναι η ψυχή μου η πρώτη, η ομοούσια αγαθή. Αυτός ο έσω Θεός βιώνει ότι κι εγώ, καθώς ουδέποτε μας άφησε ή μας εγκατέλειψε έστω κι αν εγώ έχασα την συνείδησή μου, τον εαυτό μου εξαιτίας της λήθης. Ο ένας μας γέννησε για να είμαστε ταυτισμένοι μέσα σε αυτόν, στο άπειρο, ενώ ο άλλος δημιούργησε ένα καθεστώς και συνείδηση καλού - κακού ώστε να υπάρχει τιμωρία στον καθένα που είναι ανυπάκουος στην συνείδηση, τον νόμο του κόσμου τούτου, όπου απόρροια είναι και οι δικοί μας νόμοι, τα των ανθρώπων. Ο άλλος Θεός πατέρας έναν νόμο έχει, το Άγω προς τον εαυτόν = ΑΓΑΠΗ.

ΜΗΝ νομίζετε τον ΑΓΑΘΟ ΘΕΟ παντοδύναμο, δεν καταργεί το σκοτάδι από την Γη, δεν νικά τον θάνατο ακόμη κι αν το ήθελε, διότι η παρέμβαση άνευ βούλησης του ανθρώπου καθίσταται αδύνατος. Ζούμε σε έναν κόσμο όπου "άλλος" κάνει το κουμάντο κι εμείς οφείλουμε να υπακούμε σε ότι μας **επιβάλλουν**, όχι γιατί συμφωνούμε με την αδικία τους, αλλά γιατί δεν γινόμαστε αντιεξουσιαστές στην εξουσία που αυτός προβάλλει. Η εξουσία είναι η δύναμις που για να επιβληθεί πρέπει να υπερβεί την βούλησή μου κι έτσι να με καταργήσει. Την στιγμή όμως που το κάνει, δημιουργεί χρέος προς τον παντοκράτορα Θεό που αργά ή γρήγορα πρέπει να πληρωθεί. Την "στιγμή" εκείνη μάταια θα ζητάτε από τους "νομοθέτες" μια μόνον ημέρα ζωής ξανά στην Γη για να επανορθώσετε διότι δεν θα σας δοθεί. Το χρέος σας έχει διαγραφεί εντός του Ιησού Χριστού με τα του οποίου ταυτίζεστε.

Κάθε μας πράξη όμως δεν είναι πνευματική, γι' αυτό ας προσέχουμε πού πατούμε. Όσο μπορώ, με όλες μου τις δυνάμεις συγκρατώ τον εαυτό μου κρυφά και φανερά, μέσα κι έξω, μακριά από κάθε εξουσία κι επιβουλή, χωρίς να συμπράττω στην αδικία και μέσα από το φως της επίγνωσης Ιησούς, καθορίζω την ζωή μου έχοντας πάντοτε την ελπίδα μου στην δική μου πατρίδα, στον Πατέρα μου. Ο ΙΗΣΟΥΣ καθώς έλαβε το ΝΑΙ του πληρώματος του Ύψιστου Αγαθού Πατέρα μας δεν ήρθε να ισχύσει πάνω στην Γη, ούτε να γίνει αυτός άρχων, ούτε να δημιουργήσει μια νέα θρησκεία, ούτε να επιβάλλει νόμους. Ήρθε να μας **ΠΑΡΑΛΑΒΕΙ** όταν υψώθηκε αυτή την δύναμη (δυνατότητα) έλαβε να γίνει εντός υμών σωτηρία.

Ο κόσμος αυτός θα εξακολουθήσει να υφίσταται την αλλοίωση σε επιταχυνόμενη μορφή, καθώς ο καθένας από εσάς που αναχωρεί διαπαντός αφήνει ένα είδος ΚΕΝΟΥ που επηρεάζει την δομή του σύμπαντος της ψευδαίσθησης (γι' αυτό αποσκοπούν σε ανθρώπινα υβρίδια που είναι η ένωση, το ζευγάρι ενός ανθρώπου θεϊκού σπινθήρα κι ενός άλλου κενού ζώου ώστε να μεταδοθεί κάπως η αναβάθμιση του νοός και των σωμάτων αντί του εκφυλισμού και των καθοδικών τάσεων). Η παγκοσμιοποίηση έχει έναν τέτοιο σκοπό, καθώς η διατήρηση της ταυτότητάς μου με βοηθά να επιταχύνω την αναχώρησή μου από τον κόσμο φυλακή.

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΑΝΗΚΕΙ, ΣΤΗΝ ΑΓΑΘΗ ΑΡΧΗ κι αυτός είναι εφικτός εντός του ονόματος Ιησούς που παραλαμβάνει τους Υιούς, επομένως, ότι κι αν συμπράττω, το συμπράττω έχοντας γνώμονα αυτήν την Αρχή. Κάθε τι που προσπαθεί να επικρατήσει, να επιβάλλει, να νομοθετήσει υπέρ των ολίγων κι εξουσιαστών είναι καθεστώς, είναι θρησκεία, είναι σύστημα. Μην δίδετε τις δυνάμεις σας σε αυτούς, τους κόπους σας, μην εντάσσετε. Αποστερήστε τους κάθε σας σκέψη ή πράξη που θα μπορούσε να είναι αφιερωμένη στην ψυχή σας, στον Θεό σας. Δεν ήρθαμε στην Γη να διδαχθούμε ή να λάβουμε εμπειρίες όπως κάποιοι λένε. Δεν λαμβάνουμε καμιά εξέλιξη εντός της λήθης όσα χρόνια κι αν περάσουν. Πάντοτε θα έχεις "ποιμένα" από επάνω σου να σε εξουσιάζει δημιουργώντας σου συνείδηση ώστε ουδέποτε να μην αφυπνιστείς στην δική σου συνείδηση που είναι η Αγαθή και σωθείς. Μέσα στην δική σου συνείδηση δεν έχεις ανάγκη "κάποιον" να σου πει για τον Θεό διότι ο Πατέρας είναι εντός ημών κι εκείνος εξηγεί τον εαυτόν του.

Μέσα στην πυραμίδα των εξουσιών ο καθένας έχει τον πιο πάνω εξουσιασθή ώστε ουδείς να αναπτύξει το ιδιαίτερο εντός του εαυτού του, αλλά πάντοτε να σου επιβάλλεται μια κοινωνία "ΙΗΣΟΥ" μέσω των ανθρώπων. Πίσω σου ήδη είναι εκατομμύρια τέτοιων "πιστών". Σήμερα άλλοι τόσοι κι αύριο ποιος γνωρίζει τι μέλλει; Το βέβαιον είναι το τώρα. Το βέβαιον είναι το δικό σου πνεύμα και η δική σου ψυχή, όχι τα πλήθη. Εάν γίνεις αιτία έστω κι ένας να αφυπνιστεί στην εκζήτηση να είσαι χαρούμενος, προσπάθησε να "ταυτίζεσαι" με αυτόν που θεωρείς αδελφό σου και κράτησέ τον ψηλά εντός σου. Μην βλέπεις στα λάθη και τις ελλείψεις αλλά στο γεγονός ότι είστε του ίδιου πνεύματος, όμοιοι, έστω κι αν εντός της ύλης είναι αδύνατον να "φανερωθεί".

Εάν θελήσετε να οικειοποιηθείτε ιδιοτελώς αυτές τις σελίδες, να τις κάνετε "**ΣΧΟΛΗ**", να τις διδάξετε σε άλλους, το βέβαιον είναι ότι άθελά σας θα καταλήξετε "εξουσία" κι αυτός που θα επιμελείται θα είναι ο παντοκράτορας αυτού του κόσμου, διότι κάθε εξουσία είναι από αυτόν που επιστατεί. ΟΥΔΕΙΣ επιβάλλει την σχέση με τον Θεό. Ο Πατέρας Αγαθός δεν επιστατεί, αλλά είναι εντός μας και ουδείς έχει ανάγκη κατήχησης αλλά βοήθειας για να αφυπνιστεί στον δικό του εαυτό. Το αγαθό δεν έχει ιδιοτέλεια, δεν επιβάλλεται, δεν υφίσταται πτώση ή θάνατο, δεν σας "δοκιμάζει" αλλά ούτε σας τιμωρεί. Είναι αυθύπαρκτο κι "έξω" από κάθε είδους χαρακτηρισμούς ανθρώπινους, δεν περιορίζεται εντός της γνώσης που εμείς κατέχουμε, δεν επηρεάζεται και ούτε υφίσταται καθ' ουδένα τρόπο αλλοίωση. Είναι εκείνη η **Σταθερά** που μπορεί να βρεις τον δρόμο σου κι αυτό δημιουργείται **μόνον εντός σου**, έξω από κάθε σύστημα ή θρησκεία ή αίρεση.

Για χρόνια θεωρούσα τον εαυτό μου άτυχο καθ' υπερβολή. Όταν έμαθα τον λόγο εντός μου έπαψα να έχω αυτήν την εντύπωση. Όλα γίνονται για κάποια αιτία που στον καιρό του πράγματος δύναται να εννοηθεί διότι το ζητούμενο δεν είναι τι έχεις μέσα από τα φαινόμενα αλλά τι απομένει εντέλει. Ότι λαμβάνουμε επί Γης όταν αποχωρούμε είναι η **συνείδησή μας**. Εάν είναι συνείδησις Ιησούς, τότε ο παντοκράτωρ Θεός δεν έχει καμία εξουσία επάνω σας.

Αυτή είναι η περιουσία μου. Ίσως βρείτε ωφέλιμο για τα πρώτα σας βήματα. Ίσως πάλι γλυκογελάσετε αναγνωρίζοντας κι εσείς τον λόγο μέσα σας, την βεβαίωση εκείνη της ψυχής σας που διψά. Το κάθε τι είναι οι δικές μου απόψεις και θεώρησα αυτά που με κόπο συνέλαβα στο πνεύμα μου να μην χαθούν αλλά να τα παραδώσω

στην οικογένειά μου και σε όποιον άλλον θα ήθελε να λάβει κάτι. Δεν σας τα παραδίδω σαν βάρος τον λόγον αυτόν, δεν σας πιέζω. Γνωρίζω ΗΔΗ ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί να προσθέσει ΤΙΠΟΤΕ ως επίγνωση σε άλλον, μόνον το πνεύμα Ιησούς. Εγώ είμαι αυτός που διαμαρτύρομαι, ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΚΥΡΙΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ και αναδημιουργώ την θέλησή μου μέσα στον νου του αληθινού Πατέρα, χορηγώ δε αυτήν σε όλη την υπόστασή μου για να είναι τα πάντα εν πάση Ιησούς Χριστός.

Φεύγοντας, είναι το μόνο που αφήνω στον κόσμο με την ελπίδα ότι ίσως κάποιος αφυπνιστεί στην εκζήτηση του Αγαθού, πέρα απ' ότι ο κοσμικός νους όρισε.

--- ΤΕΛΟΣ ---

Ο Θεός εντός ημών είναι τόσο δυνατός όσο εγώ του επιτρέπω.

ΜΑΡΑΝΑΘΑ

ΜΑ δύναμις στην ορατή Γη,

ΡΑ ροή φωτός που διαπερνά τα ορατά,

ΝΑ νους και νόμος που γίνεται,

ΘΑ θέασις φωτός σε ορισμένο πλάτος ορίζοντος (Γη).

Ο Σωνίτης Δημήτριος γεννήθηκε το 1963 στην Θεσσαλονίκη.
Είναι απόφοιτος μέσης τεχνικής σχολής και επαγγελματίας ζαχαροπλάστης
Ζει στην Λήτη με την οικογένειά του. Δεν είναι συγγραφέας
κι αυτό το βιβλίο είναι το μοναδικό του.
Αρνήθηκε την συμμετοχή του στο υλικό κέρδος του βιβλίου,
με σκοπό να αφυπνιστεί ο Ένας, ο όμοιος, που αναζητά εσωτερικώς
την αλήθεια πέρα από την εξουσία των ανθρώπινων εκφράσεων.

sonitisd@gmail.com

Το πιο κοντινό σημείο για να ανταμώσεις
τον Θεό βρίσκεται εντός σου.

Ο πλησίον. Για να τον "δεις" πρέπει να δεις
τον εαυτόν σου, όχι το Εγώ.

Η βεβαίωσις για ότι είναι αλήθεια προάγεται
μέσω της ξεχασμένης ψυχής που αναζητάς έξω
από εσένα, πάνω σε άλλους ανθρώπους
ενώ ήδη είναι υπαρκτή σε εσένα.

Το όνομά σου είναι αυτό που μόνον εσύ γνωρίζεις
και ουδείς άλλος. Είναι αυτό που καθημερινά
κτίζεις εσωτερικώς...

ISBN: 978-618-5136-32-1

9 786185 136321